

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1830; Vol. 48

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

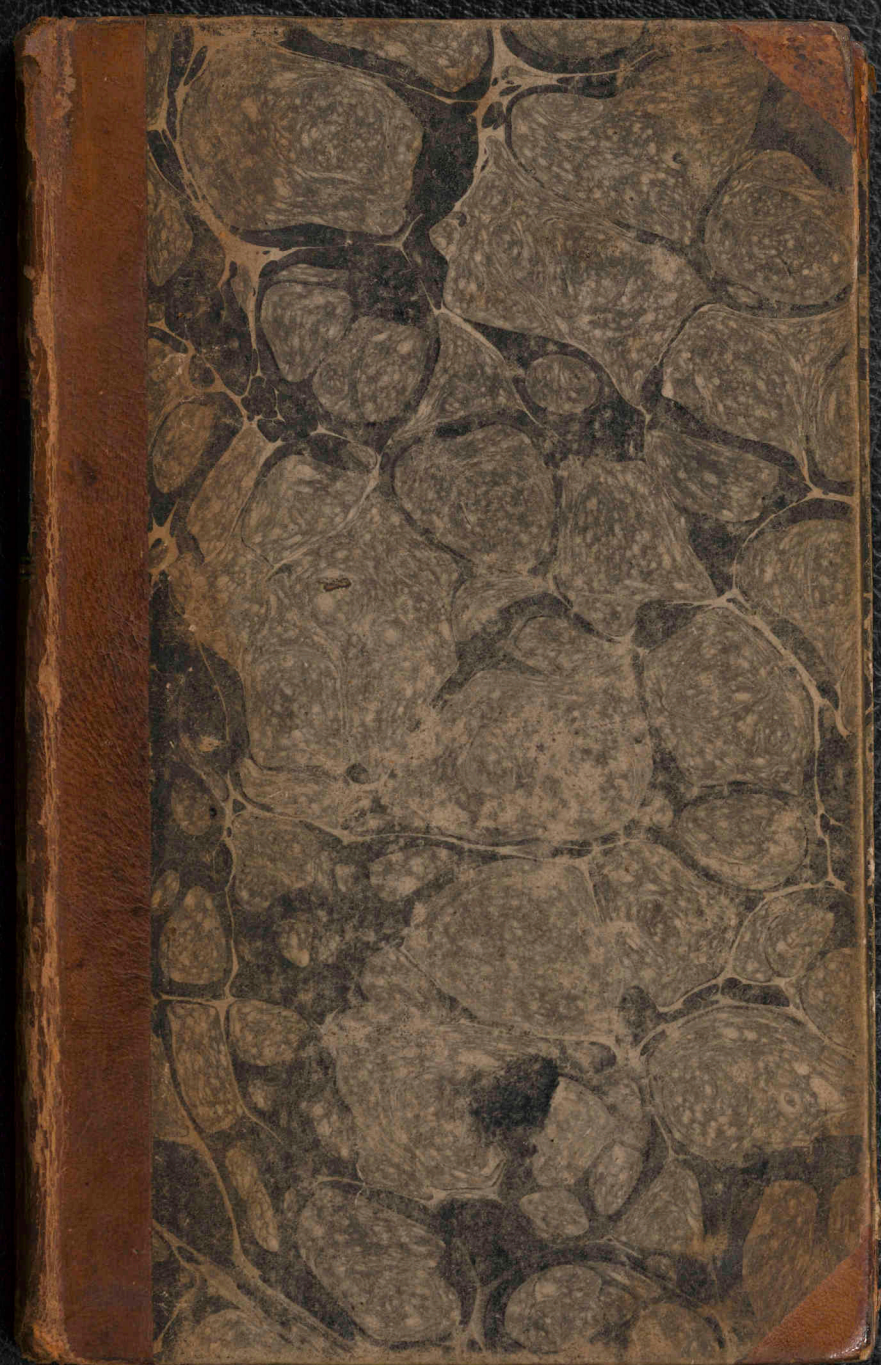
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57-9.
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00118 4

+ REX

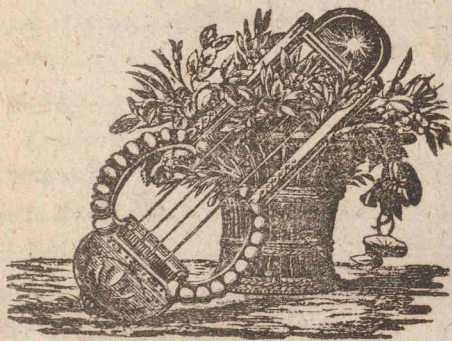

Sæfkrugter,

samlende paa Literaturens Mark

af

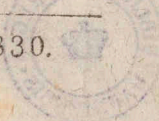
A. F. Elmquist.

Dette og forgytende Bind.

Trykt i Aarhus Stifsbogtrykkerie.

1830.

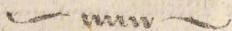

I n d h o l d.

	Side
Glyttedagen. En original Fortælling af S. J. Hansen...	1
Claus Fahret.....	70
Carl den Femtes Expedition mod Algier 1541.....	89
Bruden i Graven.....	97
Blakes Visioner.....	102
Skildring af en afrikansk Dame	107
Adrienne de Sergy.....	109
Den forhenværende Konge af Westphalens sidste Soupee i Paris.....	113
Lord Byrons Begravelse.....	115
Franciska Braddock.....	117
Henrik Holk.....	120
Udunderlig Frelse	121
Jordens Deling.....	122
Glædens Ubestandighed.....	123
Skizze efter Naturen	125
Børnene og den graae Morlille	125
Sang i Anledning af Hds. R. H. Kronprindsesse Carolines Helbredelse.....	128
Somez Arias, eller: Dronningens Billed. En his storisk Fortælling.....	129

Skarpretteren. Episode af den spanske Krig 1809	236
Varinka, eller: den røde Kroe	246
Hvad er Livet ?.....	273
Ingen undgaar sin Skjebne.....	274
Farvel.	275
Wibecke von Hauch.....	279
Opløsning af Charaden i Martshæftet	280
Blanca Beaulieu.....	281
Gomez Arias, eller: Dronningens Billed (Slutning.).....	315
Bennerne fra Terni	379
Den sidste Dronning af Georgien.....	393
Maanens Indflydelse paa Mennesket.....	396
Paganini's Stokkespil.....	398
Den søle Gæst.....	399
Mærkværdigt Mandfolkehud.....	401
Natur; Toner i Norge	402
Fruentimmer, Kjærlighed og Ægtestand	403
Frierdagene og Ægtestanden	404
De umuelige Ting.....	406
Harpespillerffen	408
Malerie fra Jyllands Bestkyst.....	411

Flyttedagen.

En original Fortælling.

1.

Det var en skarp, klar Vinterdag; kunstige Snees
lillier, malede paa Glas, stode i alle Byens Vin-
duer; Rimen, Vinterens Hofnar, puddrede Damer-
nes Parykker, som vor Tid har sat i Panden, og
satiriserede paa en fin Maade med de unge Her-
rers forlorne Knebelbarter og sværtede Dienbryne;
blændende hvid laae Jorden, som en stor Sneeboldt,
hvorom den iisblaae Himmel hvælvede sig; spars-
omme Solglimt faldt igjennem de tykke Ruder,
som Tiggerstjærv henkastede til det stakkels Norden
fra den rige Sol, der ødslede sine gyldne Skatte paa
det rigtjødmeiede Syd; og den Eneste, der ikke syn-
tes at lægge Mærke til Kulden, var Kaffeloven,
der, som en ægte solheed Afrikaner, slog Gnister
henne i Krogen og transpirerede saa stærkt, at hele
Værelset dampede. Det er i Greven af
Forgemak, vi for Dieblikket befinde os, hvor en Hob
Mennesker af de forskjelligste Stænder havde samlet

sig, der, i lige saa broget Mængde, som de første Korsdragere, dog ogsaa, ligesom Hine, havde eet Diemed tilfældes: nemlig at erholde Andients. Der er vist intet Selskab, hvori der hersker mindre Selskabelighed, end i et saaledes samlet; vel synes det samme Diemed at maatte bringe Eenhed og Harmonie i deres Tanker og Følelser; men det er kun Betingelsen for hundrede andre, høist forskjellige, der, ligesom de babelske Tungemaal, adskille Gemytterne og sønderrive alle Selskabsbaand; overalt: Enhver er der saa meget for sig selv, at han ikke kan være der for Andre. Med Selskabeligheden var ogsaa Convenientsens Former, den selskabelige Høflighed, forsvunden; derfor tænkte Ingen paa at forforte Damerne den høist uinteressante Tid ved behagelig Underholdning, ja! man satte sig vel endogsaa ned og lod dem staae, og greb saa graadigt efter Pladserne, der langt fra forslog til den søgende Mængde, at Enhver, der blot eengang har seet dette, maa være noksom overbevist om, at Intet saa ivrigt eftertrages, som de vacante Pladser i et Forgemak. — Uagtet det store Selskab var her midnatstille; der vare kun Faa, der stak Hovederne sammen, og disse stode da enten i en Krog eller gik langsomt og forsigtigt op og ned ad Gulvet; man saae i de Flestes Ansigter kun tause og sørgende Resnotaphier paa deres henfarne Lykkesomstændigheder; det var, som, som om Nutiden med sin Larm var uddød her; her var kun Haab og Erindring. I Baggrunden stod Fortiden, som en grinende Dæmon, der jog sine Offere fremad; og Fremtidens Genius svævede med triumpherende Blik over den grundende Forsamling, stolt over at have opgivet

dem en Gaade, som Ingen af Selskabet formaaede at løse.

Just nylig var et ungt Menneske kommet ind, havde tegnet sig til Audientzen og tilfældigviis fundet en ledig Plads ved en Side, som han taus og eftertænksum havde indtaget. Det var en Skabning, paa hvem man kunde see, at Naturen havde været i godt Humeur, da den frembragte ham. Uden at besidde regelmæssig Skønhed i de enkelte Dele, udgjorde han, ved Forbindelsen af dem Alle, et skjønt, harmonisk Heelt, hvor Intet manglede, ja! hvor ikke engang Noget egentlig kunde være anderledes, et ægte Individ, hvis totale Udtryk maatte gjøre en behagelig Virkning paa enhver Beskuer. Hans Pande var ikke høj, men heller ikke rynket; Spidsfindighed og Indbildskhed havde aldrig kruset den: aaben Verlighed og Tillid sad der og smilte broderligt Enhver imøde; hans Blik gjemte ikke de syv Visers Lærdom og luede ikke, skarpt og gjennemtrængende, som Lynicus; blye sænkede det sig gjerne for de stærkere Glammer, men det var heller ingen Indfatning uden Steen; dog var Sjæl deri, og, da Livet første Gang talte ham blandt Sine, havde Glæden seet ham i Diet og sagt: „See! Det er mit Billede! Præg det dybt og inderligt i Din Sjæl! Og mangen Gang skal Du gjensee og gjenkjende mig paa Din Vandring over Jorden!“ — Efter et kort Overblik over Forsamlingen havde han taget en Bog op af Lommen og ivrigt fordybet sig i denne, til stor Ergrelse for Tiden, som aldrig bliver lagt Mærke til, uden naar den falder os lang, og derfor ikke seer noget hellere, end at Folk

fjede sig dygtigt : da et lille Pif paa Døren meldte en ny Gæst. Hastigt hævede det unge Menneske sit Hoved i Veiret og saae en ung Pige, som frygt- som og undseelig traadte ind. Hun blev nogle Dø- blikke staaende ved Døren og søgte forgjæves efter en ubesat Plads ; endelig tog hun Mod til sig og gik nogle Skridt frem i Stuen , hvorved hun kom til at staae i en Krog tæt ved hans Stol. Gre- ben af en instinctmæssig Følelse , reiste det unge Menneske sig strax og bød hende meget artig sin Plads, som hun med bly og beskeden Bøining imod- tog. Hermed var nu Samtalen tilende ; men — der laae noget Bedende i Pigens Mine ; hun syn- tes med stille Hengivelse at sukke under en stor Byr- de — saaledes omtrent maa Hagar have seet ud, da hun smægtede efter Band i Orkenen — over- alt : hvad der har draget det unge Menneske til hende , kan være os det samme — dette Capitel, veed man nok , er det ufuldendte i Livets Bog , og een Læserinde kan her spørge mere , end ti Roman- skrivere kunne svare — nok er det , at han sølte sig draget til hende og pønsede af alle Kræfter paa et Middel til atter at knytte Samtalens overskaarne Traad. Han frydsede i denne Hensigt frem og til- bage , og gjorde nogle Rast op og ned ad Gulvet ; men forgjæves. Tankerne løbe for ham , som Pok- ker var i Hælene paa dem ; og , fandt han engang Noget , saa var det ikke godt nok , og var det godt nok , torde han ikke sige det. Imidlertid maa nok no- get Lignende være foregaaet i Pigens Sjæl ; idetmindste maa hun have følt en Forpligtelse til at vise sig venlig og forekommende for den udviste Artighed ; thi , hvergang han vendte hende Ryggen , saae hun

efter ham og ventede, som det syntes, blot paa Ansigtet, men neppe kom første Kvarteer deraf tilsyne, førend hendes Dine allerede laae i Skjødets; og da var et lille, nydeligt Suk Alt, hvad hun havde ved Haanden, naar han nærmede sig. Endelig tænkte vor unge Helt: „Grift Mod! Vil Du møde Aabenhed, maa Du selv være aaben!“ — gjorde atter, for en Sikkerheds Skyld, et Par Kast, under hvilke han i Tankerne læste over paa og flere Gange repeterte de Ord, han vilde sige, for ikke at glemme dem, naar det kom til Stykket, og gik endelig for Anker i Krogen tæt ved Stolen.

„Hm! De har vist glemt at lade Dem tegne?“

„Jeg? svarede Pigen overrasket og forvirret: jeg vidste ikke — af! vedblev hun med et bønligt Blik, ligesom hun ganske vilde overgive sin Sorg i hans Hænder — jeg veed saa lidet Besset! — Jeg har aldrig været her før!“ — „Da maa jeg virkelig misunde Dem! svarede vor Helt med et Smil og en lille Bøining: Offentlige Steder, som disse, besøges man sjældent for Fornøielse; og mine Omstændigheder have, desværre! nødt mig til at frequentere dem oftere, end jeg ønskede.“

„Have de?“ udbrød Pigen med synlig Glæde, der intet mindre var end Skadefryd: det var den Ulykkeliges Fryd, der finder en Broder i Ulykken, som kan forstaae og dele hans Smerte — men rødmede strax over sit upassende Udraab, og søiede undseelig og sørgmodig til: „Alle gode Mennesker burde dog være lykkelige!“ —

„Jeg har — vedblev det unge Menneske med Varme, idet han hurtigt besatte en Stol, der blev ledig ved Siden: jeg har ikke oplevet no-

gen solklar Morgenstund ; faa Blomster rakte mig Livet , og der hang Taarer ved dem alle. Og dog — dog gav den gode Gud mig et Hjerter for Glæden, dog har Livet intet Skjont og Herligt, der ikke besjælede mit Bryst. Jeg kom til Verden, som ved en Feiltagelse , og — hvad der var mig tungest — naar jeg med mit fulde Hjerter, der slog varmt for den hele Jord , stod midt imellem Menneskene, da var der Ingen, som forstod mig , Ingen , som smilte ved min Glæde, som sædte Taarer ved min Sorg , Ingen , ved hvis Bryst jeg kunde udfolde mit Hjertes Jnderste — rundt om mig var Alting foldt — jeg fandt mig ene — ene paa Guds vide Jord — — ”

„O! afbrød ham den unge Pige: Ogsaa jeg er fremmed , ogsaa jeg er ene og forladt paa Jorden. Dem kan jeg fortælle det! De kan forstaae mig! De har Mere end et tvungent, ufølsomt Medynksmil ved min Kummer , mere end nogle fløve Trøstensord ved min Elendighed. Ak! sukede hun, og der stod en hellig Taare i hendes Øie — den bedste, der faldt paa Smertens Alter: Jeg er meget uheldig! — Jeg har en gammel Fader , som ligger hjemme syg og hjælpeløs og sukker paa de bare Straae. Vi have Intet at holde Læge for. Hustruerten har berøvet os næsten alt vort Bøhave og truer med at kaste os paa Gaden for den resterende Hunsleie; jeg har vendt mig om Hjelp til Mennesker , og jeg fandt ingen!“ — Hun skjulte sine Øine i sit Tørklæde, og græd bittert og stille.

„Gode Pige! hvidskede det unge Menneske, og ogsaa hans Øie udbetalte Smerten sin fulde Taareresum: Forsag ikke! Der ere Mennesker paa Jor-

den, saa vist, som der ere Sole paa Himlen! Om de ogsaa Alle kunde rummes i en Grønlænder's Jordhytte — der ere Mennesker! Saalænge Verden staaer, ere der Mennesker — først, naar alle Hjerter briste, naar alt Edelt er uddød, synker Sodoma i Luerne."

"O, naar De vidste, hvad jeg har lidt! begyndte hun igjen blid og fattet: Jeg gik til min Faders gamle Venner, der sad de stive, glimrende Damer og saae paa den stakkels fattigklædte Pige, som Cheruber paa en falden Engel, mønstrede min Dragt og spurgte mig med den uskyldigste Mine af Verden, hvor jeg dog kunde bekvemme mig til at gaae slige ubehagelige Grinder; O, de vide ikke, hvorledes Verden seer ud, de gaae med tilbundne Dine gjennem Livet; ja, der vare endogsaa dem, som spottede og haanede mig, fordi jeg vovede at fordrø, at de for min gamle Faders Skyld skulde opoffre et Stykke overflødigt Pynt — allevegne fik jeg Raad, herlige, forstandige Raad, men ingen, ingen Hjælp! — Hidindtil har jeg ved Haandarbejde og nogle faa Informationer kummerligt ernæret min Fader og mig — men nu — hans Svagelighed er taget til, og jeg har næsten maattet tilbringe al min Tid ved hans Sygeleie — nu har jeg grebet det eneste, frelsende Middel, jeg endnu vidste, forstødt af mine Lige, at anraabe de Høieres Godhed — brister ogsaa dette Haab, saa — ja! saa er der dog endnu een Vej tilbage — frøiede hun bittert til — en herlig bred Vej, den eneste, hvortil den Fattige har ligesaa god Udgang som den Rige, hvor den pjaltne Fortvivlelse danser paa Roser: det er — Fastens!"

„De maa hjælpes! De maa! raabte det unge Menneske med Hestighed og gned sine Hænder: Hver Taare, de sældte, som jeg kunde standse, vilde de brænde mig, som en Forbandelse paa Sjælen, og hver Skilling i min Lomme blive falsk, som jeg unddrog Deres Trængsel! O, jeg har jo glimrende Udsigter! blev han triumpherende ved: Jeg er Student, skal jeg sige Dem — rigtignok har jeg hverken Fader eller Moder, det jeg veed, og hidindtil har mine Indtægter knap kunnet slaae til; men jeg har sat mange Penge overstyr — herefter vil jeg indskrænke mig — hvad Paulus kunde gjøre, kan jeg ogsaa: om Dagen vil jeg arbejde for Dem, om Natten for mig selv.“

„Ak! sagde Pigen undseelig over vor Students ædelmodige Tilbud: Det var ikke derfor, jeg sagde det! Jeg vilde saa nødigt berøve Dem Noget; De er jo selv trængende — og jeg kan kun betale med Taknemmelighed!“

„Gud velsigne Dem! Lad os aldrig tale om det! svarte han og greb hendes Hænder: Und mig dog den Glæde, at see Dem fornøjet og glad! — Der er saa saa gode Mennesker paa Jorden! — Lad os slaae os sammen til en lykkelig Familie — O, kunde alle Gode forene sig paa en lille Plet i Verden, hvorfra Naturen aldrig var vandret til fremmede Egne, og overlade den hele Jord med sine gyldne Herligheder til de Andre, det vilde blive et Paradiis, og, troe mig, de vilde snart komme og hente Kjærlighed hos os. — Hør! Hvor boer De? Maa jeg komme hjem og besøge Dem?“

„Vi? svarte den unge Pige forlegen: Vi — ja! Men vi boer saa simpelt, saa høit og affides

— vi har saa ringe Feilighed, saa liden Bequemmelighed at hyde Fremmede.”

„Na! Siger Intet, siger Intet! Diamanten boer ogsaa indskrænket i den sorte Flint, og Tiden trænger os jo i Beiret, lige til vi naae Himlen!” — Han gik nu, med fornyet Hefstighed, løs paa Pigen, som endelig maatte sige ham hendes Bopæl, der var i Kvisten af et Huus i en affides Gade; hvad Gaden imidlertid hed, skal jeg ikke kunne sige, da det Blad af Studentens Tegnebog, hvorpaa det var optegnet, senere er udredet; hvem bryder sig heller om Huset, naar man kjender Beboeren, om Legemet, naar man kjender Sjælen? Hendes Navn derimod er til Tjeneste, og det er Luise Waldek.

Under denne og mange andre Samtaler, som hverken jeg eller Læseren kjender, var Tiden meget hastigt og ubemærket forløben. Den havde nemlig aldrig saasnart bemærket vore Samtalende, for den raisonnerede som saa: ere to unge Mennekker Præmisserne, saa er Amor gjerne Slutningen; og, da der nu i hele Christenheden ikke findes to saa dødelige Fjender, som Tiden og Kjærligheden, der vexelsviis fordrive hinanden fra den første til den sidste Laare, saa flygtede Tiden, som altid taber i Dieblikkets Kamp, men seirer, ved at trække Krigen i Langdrag, over Hals og Hoved ved de første Ord, der skiftedes mellem Studenten og Luise. Timerne vare, som sagt, forsvundne; Klokken slog; Audientsen sluttedes, og vore unge Folk skiltes ad med det alvorlige Forsæt, ret snart at sees igjen.

Det vil maaskee forekomme den rolige Læser, som uden foregaaende Sindsbevægelse sætter sig hen og gennemløber nysansorte Samtale, utroligt, at

to Menneſker, der aldrig havde ſeet hinanden før, paa ſaadant et Sted og i ſaadan en Haſt kunde blive ſaa godt kjendte, at den Ene uden videre udfoldede ſit Hjertes Jnderſte for den Anden, og uforbeholden blottede ſine Familieforhold og For- muesomſtændigheder, der dog udgjøre den Deel af vor hele ydre Exiſtens, ſom vi gjerne af en Slags Inſtinct omhyggeligſt holde bedækket. Jeg kunde da blot appellere til facta og ſige; *veni, vidi — vici*; men, da Læſeren ſaa var iſtand til at falde min Fortælling en Roman, og den romantiske Verden, ſom bekjendt, endnu er uopdaget, ſaa nødes jeg til at bevife min Beretnings Sandhed af Sagens egen Natur, og godtgjøre den, ſom Noget, der er grundet i Tingenes egen, indre Conſequens. Jeg maa alſaa bede Læſeren at betænke, at Hine ingen- lunde vare ſaa roligtſtemte, ſom han; dette er kun Cataſtrophen, hvortil deres hele foregaaende Liv var Motivet: Blomſten ſpringer ogſaa hurtigt ud, men Dieblikket, den ſpringer ud, er forberedt fra det Dreblik, Frøet lagdes i Jorden. Hvad Studentens Aabenhjertighed deſuden angaaer, da have de Fleſte viſt bemærket, at man med langt større Frihed og Uforbeholdenhed ſiger til en fattig Kone, der beder om en Skilling: „jeg har ikke Noget!“ end gjør den ſamme Bemærkning i et galant Selskab, eller i Samtale med vore Lige. Ligeledes gif det ham. Havde Luiſe prunket i en brillant, moderne Dragt, og viiſt ham et Anſigt, der i det mindſte var Cautioniſt og Selvſtyldner for 10,000 Daler, ſaa ſkulde han neppe have faldet paa at gjøre hende en ſaa aabenhjertig Tilſtaaelfe, men Synet af den ſimple, frygtsomme og dybtnebbøiede Pige gjorde ham let

om Hjertet og usorbeholden i sine Yttringer om en Sag, hvori hun var Part, saa godt som han. Ligesaa naturligt var det og, at hun, der traadte ind med et beklemt Hjerte, som, allevegne stødte tilbage med Haardhed og Kulde, krænktes og forladt, havde indesluttet sig i sig selv, greb den første, den bedste Leilighed til at aabne det for et Menneske, der viste saamegen varm Medfølelse, og hvis Skjebne havde saameget tilfældes med hendes.

2.

— — — — „Schrevelii græske Lexicon, Tacitus, Virgil, Cornelius, Ovid, Homeri Ilias“ — mumlede Ludvig (saa hed Studenten) den følgende Morgen tidlig, idet han, staaende foran Reolen i sit Værelse, ivrigt fremtog een Bog efter en anden, og kastede dem paa Bordet, saa Støvet fløj ham om Ørene. „Naa! I gamle Knegte! I Baga-bonder, som har tjent 10 Studenter med eet Skind! I Bogjøder, som har spredt Eder over hele Jorden og aldrig komme til at danne nogen levende, literair Stat — skal vi da nu skilles! Saa farer hen med Fred! — Ogsaa Du, min Cæsar derhenne paa Hyliden! Du er dog ikke paa den rette Hylde der — han tog den frem — jeg sælger en Mængde Hoveder, for at kjøbe mig et Hjerte! — O, jeg gav gjerne en heel Literatur — blev han ved, idet han heftigt fortsatte sin Sagen, og trak den ene frem ved Skjægget efter den anden — jeg gav gjerne hele det alexandrinske Bibliothek for et Smil af Luise — og jeg maatte jo være skabt som en Persersvend, om jeg ikke gjorde det! — Den velsignede Pige! Og hende vovede de at spotte — de plets

terede Tinfrosener ! — Na ! Jeg vilde ønske — raabte han fortrædelig over den lange Tid, det kostede ham, at stille Buksene, de skjæggede Romere og Græker, fra Faarene, den moderne Tids glatte Hoveder, idet han fik fat paa en lille Galsust — jeg vilde ønske, at alle de gamle Skribenter sad i eet Bind, for at jeg kunde seie dem Alle ud paa een Gang ! — Men bi kun — soiede han smilende til, atter i Tankerne beskæftiget med sin Yndlingsidee — bi kun, I Pynteformer ! Eftergjøre Skjønheden kunne I — Romerne eftergjorde ogsaa Palladium ; men eet var dog kun det rigtige — og naar hun da kommer i sin Herlighed, og stikker Jer ud Allesammen, da vil Støvet nok falde Jer af Vingerne af Harm, og I ville see til hende, som de smaae Himmelsslys til Stjernen over Bethlehem — Guds Død ! Saadant et Pigebarn. Himlens Engle maatte tage dem af hende, hvis ikke Menneskene gjorde det — saalænge der var en Hjalt igjen af Morgenrøden, og Guld i Solen til at forgylde en Regnepenge med — som sagt : hun skal hjælpes, om det saa skulde koste mig hele den gamle Verden !”

Med disse Ord pakkede vor Student sine Excerpter sammen, og begav sig ud i den frie Morgenluft. Han naaede snart et Bog-Assistancehuus, hvor han fik sine Bæse byttede i klingende Mynt, og nu gik det i Stormskridt lige til Luise's Bolig. Glæden over hans Foretagende og Tanken om den Belønning, som ventede ham i Luise's Smil og den gamle Mands velsignede Blikke havde hidindtil saa udelukkende requireret alle hans Tanker og Følelser, at han aldeles ikke havde faaet Tid til at overveie, hvorledes han paa en passende Maade

skulde tilbyde disse Mennesker sit Vensteb, eller, hvad der endnu er vanskeliggere, hvorledes han paa en passende Maade skulde tilbyde dem sine Penge.

Men nu — ligesom han kom Stedet nærmere, blev denne Tanke ham mere og mere paatrængende, og Erindringen om det i Gaar Passeres de var ingenlunde istand til at berolige ham i denne Henseende. Hvad der da forekom ham som en Pagt for Evigheden, det syntes ham i Dag kun som et let Bekjendtskab, der fra hans Side ingenlunde havde tabt sin Betydning, men som Luise havde glemt, eller i alt Fald ikke omtalt til sin Fader. Og, hvis det var Tilfældet, hvis hans Paatrængenhed geneerte, ja endog fornærmede disse gode Mennesker — vor Helt var næsten paa Vej til at vende om igjen. Men da faldt ham den smukke, bedrøvede Pige ind med de store, forstandige, blaae Øine. — „Nei! tænkte han: Hun kan ikke have glemt Dig; stod der ikke i hendes Ansigt de to deiligste Kjærminder, frisk udsprungne fra Hjertetoden!? Skam Dig, Ludvig! Du staaer som Herkules ved Foden af Træet, hvor Hesperidernes skønneste Frugt hænger i Toppen, og stiger ikke op — nei, op maa Du! — Men var det ikke bedre, at kjøbe Noget for Pengene, og forære hende . . . ? — Nei! tænkte han igjen: Hun kjender bedre sin egen Trang, og der slumrer en Verden i Guldet!”

Med disse Ord knappede han sin Kjøle, besteg Trappen, og havde snart naaet Kvisten, hvor han standsedes af en lav Dør, som han sagtelig berørte. Ligesaa sagtelig aabnedes den — og Luise stod for ham. Hun var i Morgendragt og høist simpelt

klædt; men det var, som om hun allerede havde haft Besøg; og hendes Paaklædning røbede, at hun ikke var som de fleste Andre, der vise Agtelse for ethvert Selskab uden deres eget. I brede, fyldige Fletninger snoede sig de bløde, gule Lokker som bølgede Solstraaler om Hæsen og den hvide Pande; en mørk Dagligkjole sluttede sig tæt og fortrolig om de yndige Former, men var intet Sted saa snever og paatrængende, som over Brystet; her kunde man see, at Binden kom fra Hjertet, thi Barmen stod som det hvideste dobbelte Silkesæl, der bugner spændt og glattet for en lystig Foraars Kuling; og over den runde Hals kastede sig et simpelt, graat Tørklæde som en graadig Høg over en melkehvid Due. Synet af dette, og de deilige blaae Øine, der brændte som to klare Alterlys over det stille Skjønheds-Tempel, bragte vor Student reent ud af Ligevægten. Nei, saa smuk havde han da heller ikke ventet hende — hvo kunde have forberedet sig paa Sigt?! — Han vilde sige Noget; men saa kom han til at see paa hende, og saa syntes ham, hvert Ord i hans Mund blev saa stygt som Alvind, og hver Tanke i hans Sjæl saa fattig paa Indhold, som en Sømand paa Bønner og en gammel Jomfru paa Friere. Luise blev ligeledes forlegen, og rødmede; dog fattede hun sig snart, bød ham god Morgen, og bad ham træde indenfor. „Men jeg maa endelig bede Dem, hviskede hun: at gaae saa sagte som muligt, thi min Fader sover, og har i lang Tid ikke nydt et styrkende Blund.“

Ludvig bukkede taus, og trippede saa let og forsigtigt efter hende, som om han havde gaaet paa Skyerne.

Det Indre af Værelset var yderst fattigt men belæret; op til Villen ved Vinduet stod et gammelt Fyrrebord, hvis ulige, vaklende Undersaatter støttedes med smaae Træstumper, og paa hver sin Side deraf to Træstole; ved det ene Hjørne stod en sammenstødt Seng, dækket med et simpelt men pænt og hvidt Overtæppe — det var Luise's; ved den modsatte Væg var hendes Faders Leie, som ved et lappet, afbleget Skjermbræt, der bortskjar en Trediedeel af Værelset, var affondret fra Dagens og Menneſkes nes Dine. I Baggrunden stod en lille lav Døn, indrettet til at lave Mad i, hvorover en Kjedel hang og snurrede. Den eneste Pryd paa de upanelede Vægge var et gammelt ormædt Olie-Malerie, der hang over Faderens Seng, og forestillede hans Moder. Paa Bordet stode nogle gamle Medicinflasker, og en halvfærdig: syet hvid Kjole laae ved Siden, hvormed Luise var i fuldt Arbeide, da Ludvig traadte ind.

„Vær saa artig at sætte Dem ned, Hr. Rosenbergs! sagde hun, og flyttede den ene Stol lidt ud paa Gulvet: Sædet er kun haardt; men vi hvile jo heller ikke paa Roser!“

„Tusind Tak! svarede Ludvig forlegen: Blot jeg ikke kommer til Uleilighed! Deres Tilladelse i Gaar til at besøge Dem, har siden ligget mig saa fast paa Hjertet, at jeg ikke har kunnet tænke paa Andet; og vilde jeg have No for mig selv, saa maatte jeg gaae herop!“

Luise smilte og taug; hun forstod maaskee bedre end han selv, hvad der laae i hans Ord; der foer ogsaa et Rosenstjær over hendes Ansigt; men

det smukke Rjon veed meget bedre, end vi Andre, at fatte sig, og glide let hen over critiske Diebliske; hun var derfor snart igjen i Egeværge, og bestjefrigede sig ivrigt med sit Syetoi, uden at lade sig mærke med den ringeste Forlegenhed.

Ludvig derimod — den arme Ludvig! — Han sad som paa Gløder. Ud skulde det, hvad han havde paa sit Hjerte, om det ogsaa skulde gaae igjennem hans Sidebeen; men for Diebliffet lod det heller ikke til, der var anden Udvei. I kramptagtig Bevægelse frammede han sin Hat, der allereis de bar tydelige Spor af, at den havde følt Livets Tryk, tog sit Lommestørklæde op, og puttede det i Lommen igjen, uden at have brugt det, og aabnede Munden vel ti Gange, uden at sige Noget, ligesom han ventede paa, at nogle stegte Ord og Tanker skulde flyve ham ind i Halsen; men der kom ingen — og med hvert Dieblif steg hans Forlegenhed. Endelig begyndte han forvirret og stammende: „Jeg har — ja! Jeg har faaet nogle Penge sendende fra — fra min Fader — jeg veed ikke — jeg er saadan en daarlig Kasseimester — maa jeg ikke bede Dem at modtage dem — og gjenme dem for mig — og gjenme dem for mig! —“ Vyh! — Saalangt kom vor Helt; nu pustede han ud, og hvilede paa sine Laurbær.

Luiise saae paa ham, og gjorde store Dine. Men, Hr. Rosenberg! De sagde jo i Gaar, at De havde hverken Fader eller Moder !?“

„Ja! stammede han yderst forvirret: Jeg — ja! — jo! nei! Jeg vil ikke lyve for Dem — hvad jeg sagde i Gaar, er sandt; men men“

Forundringen i Luises Ansigt var efterhaanden, ved at sammenholde dette med Ludvigs Ytringer den foregaaende Dag, smeltet hen i den inderligste, kjærligste Velvillie; med Laarer i Minene og den sødeste Stemme udbød hun nu: „Kosens berg! Det var Synd, Synd mod Deres ædle Hjerter! Det er for godt til at miskjendes! — Ikke sandt — det er Altsammen Digt, blot opfundet, for at forstaae den stakkels fattige Pige for en Ydmygelse!?”

„Jo! Jo — det er! sagde Ludvig af sit Hjertes Jnderste: Gud veed, det er den første Usandhed, jeg har sagt, og det skal vist blive den sidste! Jeg duer dog ikke til at lyve!”

„Gud velsignede Dem! svarte Luise, og betragtede ham med den reneeste Sjæleglæde og Velbehag: De har adlet Usandheden — i saadant Dieblif maa Sandheden selv træde rødmende tilbage — men nu have vi ogsaa seet Deres ædle Sindes lag — tilgiv! Offeret kunne vi ikke modtage!”

„Hvad? Ikke? — Og hvorfor? — Troer De da, jeg kunde anvende Pengene bedre? — Maa vi ikke betale enhver Fornøielse i Livet?! — Og dette er jo dog kun Betalingen for den Sjæleglæde, jeg i dette Dieblif føler —”

„Kjære Hr. Rosenberg! Jeg veed, De er trængende; det har sikkert kostet Dem Opoffrelse, megen Opoffrelse, at tilveiebringe disse Penge; De har maastee maattet offere mangan Draabe Honning i Deres Livsbæger, ja, vel endogsaa gjøre Indbrud i Deres Rødtørftigheder — det vilde være grusomt, at frastjæle Dem de saa Blomster, Livet

har raft Dem. Nei! Lad os blive ulykkelige, lad os lide! Men lad os lide uskyldige — lad os ikke bære den Forbandelse i vor Bevidsthed, at have gjort Andre ligesaa ulykkelige, som vi! — O! Udsmod er en daarlig Capital, den bringer kun Taarer i Renter!”

„Men, troer De da, jeg vil faae nogen Nytte af de Penge, naar De ikke tager dem? sagde Ludvig ganske fortabt: Maa ikke enhver Kræmmer, som jeg byder dem, læse i mit Ansigt, at det ikke er mine? Og hviler ikke paa Dem Ansvaaret for alle de Taarer, de kunde have standset, og ikke standsede, for alle de smertefulde Dieblikke de kunde have lindret Dem, og ikke lindrede! O! der er ingen Lykke ved de Penge! Deres Værdie er tabt, deres Kraft er spildt, hvis De ikke tager dem!”

„Hr. Rosenberg! De er ene, uden Forældre, maaskee uden Familie: De har Ingen, som kan gjøre Krav paa Deres Hjelp, Ingen, hvem De er Noget skyldig; men De har heller Ingen, af hvem De kan fordre Noget. Der hører megen Kraft til at gaae ene i Livet: de Fleste lære det sikkert aldrig. Jeg har ingen Hjelp af min gamle Fader, jeg har kun Pligter mod ham, kun Opoffrelser for ham, og dog vilde jeg føle mig langt ulykkeligere, hvis jeg stod ene i Verden, dog velsigner jeg hvert Dieblif, der ikke frarøver mig ham. De har ingen Pligter mod Andre; men derfor, juist derfor har De saamange flere mod Dem selv. I Deres egen Barm skal de søge Forældres, Sødsfendes Trøst og Veiledning; derfor har De ogsaa Forældres og Sødsfendes Pligter mod Dem selv; — naar De betænker dette, vil De endogsaa finde Dem forpligtet

tet til at tage tilbage, hvad De vilde fornærme Dem ved at skjenke til en Anden."

"Jeg er ene! sagde Ludvig med stille Bedrøvelse: Ja, jeg er ganske ene! — Det har jeg ofte følt, men aldrig dybere, end i dette Dieblif! — Mit Liv var hidindtil uden al Betydning; min hele Tilværelse opløste sig i Egoisme: hvor jeg søgte, fandt jeg kun mig selv, og i mig selv Intet; thi slumrende laae alle mine Sjælekræfter, og Livet med sine mangfoldige Gjenstande skulde vække dem. Da var det, jeg traf Dem — og der blev Liv i min Sjæl! — For første Gang fandt jeg mig knyttet til den Verden, jeg lever i, for første Gang fandt jeg, at jeg ikke var ene — det var Bedrag — Skade! Min Salighed vilde jeg have givet for dette Bedrag!"

"Nei! udbrød Luise med inderlig Følelse: Nei, Rosenberg! Det var intet Bedrag! De har givet os Meget — Deres Deeltagelse, Deres Venskab — det skal jeg aldrig glemme! — Saalænge der er en uskyldig Følelse i mit Hjerte, saalænge jeg uden Blusel kan see Dem i Diet, skal jeg erindre Dem! Og — hvorlangt end Livets Storme maatte adskille os fra hinanden — naar Verden ligger kold og følesløs for Dem, naar hele Jorden synes Dem et Fristed for Smaaæligheder og lave Drifter: — da tænk paa mig! Husk, at Verden dog eier eet Hjerte, som hjærtligt slaaer Dem imøde, som deler Deres Rummer, og glæder sig over Deres Lykke, som over sin egen."

Under Luisers sidste Ord havde den Gamle begyndt at røre sig bag Skjermbrettet, og nogle Gange

draget sin Aande meget tungt. Nu hævede han Stemmen, og mumlede afbrudt, med en underlig Monotonie: „Ak, mit Barn! Jeg er saa tørstig, saa mat — giv mig lidt Viin — blot en Draabe til at lædſke min brændende Tørſt med! — Du ryſter paa Hovedet — Du har Intet — det er dog tungt, meget tungt! Stakkels Luise! Du græder — Du gode Barn! — Du er ogsaa mat og ſøv-
nig — har vaaget ſaa længe over Din gamle Far-
der — gaae hen og læg Dig, Barn! Jeg vil vaar-
ge og bede for Dig — gaae, Luise! — Gud ſkal
velſigne Din Slummer — hans Engle ſee de gode
Børn!”

Drømmen er Livets Skygge, ligesom Ratten er Dagens; ſaaledes var ogsaa dette Gjenbilledet af en foregaaende Scene, hvis ſtærkeſte Træk paany-
formede ſig til en Drømmefikſſe, ſom i Søvn-
gled over den Gamles Sjæl.

Med ſpændt Opmærksomhed havde begge de unge Menneſker været Bidne til dette Sjæleſpue-
ſpil; tauſe ſadde de nogle Dieblkke, og hentede ef-
ter det flygtede Aandedræt, da vendte Ludvig ſig
om og ſagde: „Luise! Jeg er ſaa tørstig, ſaa mat
— giv mig lidt Viin — blot en Draabe til at
lædſke min brændende Tørſt med — vil De nu
gjemme Pengene for mig?”

„O, Gud!” ſukkede hun, og ſkjulte ſit Anſigt
i ſine Hænder.

„Jeg kommer ſtrax igjen! hvidſkede han: De
ſkal gjøre mig lykkelig, ſaa nødigt De ogsaa vil!”
— Med diſſe Ord greb han ſin Hat, reiſte ſig, og
var ude af Døren. Imidlertid vaagnede den Gamle;
Luise aſtorrede hurtigt ſine Taarer, kyſſede ham

med et venligt Smil, og var isvrigt beffjefstiget med at fuffe ham nogle Smaae-Beqvemmeligheder. Hun havde netop i Korthed fortalt ham, hvad vi allerede vide om hendes Forhold til den unge Mand, da Ludvig traadte ind med to Glaffer Viin under Armen, indsvøbte i sit Lommetørklæde. Uden at fige et Ord, fattede han dem paa Bordet, og bukkede taus for den Gamle, fom sad halvopreift i Sengen. Et Dieblif herffkede der en forlegen Stilhed; men det varede ikke længe. Forlegenheden er et Slags Sjæle-Apoplexie, idet Manden pludseligt føler fig greben og overvældet af en uventet Kraft, uden at kunne rive fig løs, eller famle fin Virksomhed til et vift Punct, og er gjerne ledsaget af en Reflection over vor Tilstand og Svaghed, der bidrager til at nære og forøge Føleffens Styrke. Den kan derfor ingenlunde beftaae med den fande Begeiftring, der juft beftaaer i en fuldkommen Hengivelse i en fremmed Gjenftand, med vort hele Væffens Harmonie, under den fuldkomne Forglemmelfe af os selv, men tillige under den fulde, felvtillfredse Føleffe af vor egen Kraft. Vore Venner vare da ogfaa snart i den hjerteligfte Samtale; Enhver var faa beffjefstiget med den Anden, at man reent glemte fig selv, og den forlegne Tilbageholdenhed havde opløft fig i den inderligfte, fortroligfte Aabenhed. Ludvig fandt i den gamle Valdek en meget intereffant og meget brav Mand. Fortrolig med Livets Glæder og Sorger havde han bevaret et aabent Hjerter for begge Dele, og paa fin lange Livsvandring havde han feet Tingene fra faamange Sider og i faa forffjellige Affftande, at han kjendte Verden mere end for Anfeelfe, og vel kunde fige, at han havde kikket

den i Kortet, og gjort mere end en fransk Visit herne, naar han engang vendte tilbage til Fædres huset hos den store Patriarch. Opfødt og opfostreret under lykkeligere Bårer havde han tidligt seet Verden i Blomster, og i rige Fuld havde hans Ungdomsaar baaret ham Livets Glæder; først i de senere Perioder af sit Liv havde han gjort Bekjendtskab med Sorger og Ulykker. Af Naturen blød og letmodtagelig for ethvert Indtryk, var det altsaa hverken en eiendommelig Disposition til at tage sig Alting let, ikke heller Opdragelse og Bane, der havde lært ham at hærde sig mod Livets fjendtlige Indvirkninger; men det var en vis Fasthed i Characteren, i Villien, der ofte virker og hersker i det svageste Organ: han var stærk af Princip, fordi han vilde det, og fortjente derfor saa meget mere Agtelse. Dette fuldkomne Herredømme, som han var sig bevidst over sig selv og sine Forhold, havde udbredt en Ro over hans hele Væsen, som satte ham istand til, uforstyrret at leve i Diebliffet, og tryk og rolig at kunne overgive sig til de faa Glæder, Livet karrigt tilkastede ham, og for hvilke han endnu bevarede en opvakt og levende Følelse. Saaledes sadde nu de tre Mennesker her, efter en kort Strid, som Ludvig allerede tildeels havde hævet, muntre og tilfredse i Diebliffet, og drak i de kraftige Druer, disse Planterigets Tyrster, Gravøl for alle Jordens Sorger og Bekymringer. Fra nu af var Ludvig en daglig Gæst i Huset; hans Skjebne var uadskilleligt forenet med Luises og hendes Faders; med dem deelte han sine smaae Indkomster, og lønnedes derfor med den Bevidsthed, at han havde faaet et Hjem paa Jorden, hvor uskyldig

Munterhed var Selskabsbroder, og hvor Venfkab og Kjærlighed vare Bert og Bertinde.

3.

„God Morgen, lille Madam!“ sagde den gamle, rynkede Mutter Gjertrud, og stak det garvede Ansigt ind ad Døren hos Madam Xuse, en Enke, der med sin eneste Datter boede paa første Sal i det samme Huus, hvor Ludvig logerede paa anden.

„Jh! Hvem er det?“ freg Lotte, Madam Xuses Datter, som, med Strømperne om Hælene, Sjer i Haaret, og i en hvid Morgen-Negligee, der, som man veed, er en Egenfkap ved det Hvide, indeholdt alle mulige Farver, strakte sig doven og skjodesløs i Sophaen, hvor ogsaa Moderen sad, og skjenkede Kaffe; som en Vind var hun oppe, og tabte i Hastigheden den ene Løffel, men bemærkede neppe det gamle, marmorerede Ansigt, før hun fortrædelig vendte om, og mumlede imellem Tænderne: „Na, ikke Andet end den gamle Kjærling! — Jeg tænkte, det var en Herre!“

„Naa, naa, mit Lam! Bliv ikke bange — jeg er saamæn ingen forklædt Elsker.“

„Åk nei!“ sukkede Lotte, og kastede sig i Sophaen.

„Nu, skal vi fortjene en Kop Kaffe i Dag?“ smidskede den Gamle, idet hun vendte sig til Madam Xuse, der allerede hang ved sin med stive Blikke, og uden udvortes Livsyttning, blot vegeterende, havde concentreret sin hele Leven indad i sin Maves Indørste. Mutter Gjertrud havde derfor god Tid til at tage sig en Priis, og afrunde Mes-

ningen med et trefoldigt: He, he, he — inden den Anden kunde bringe sine udvortes Organer til Virksomhed, og give hende Svar. Endelig — efter et langt og hælsfuldt: Ah! — begyndte Madam Ruse:

„J kommer, som J var kaldet, Mutter Gjertrud! Jeg har længe ønsket at faae noget at vide om Skjebnen og Fremtiden, hvad det hedder; men det har ingen Art — man veed, hvad man har, men hvad veed ikke, hvad man faaer — der skrive de nu rigtignok om Kometen, som skal komme, og slaae Hovedet mod Jorden, saa Stjerner vil flyve den som Gnister af Dinene, og der er Een, som har sat en deilig Bog sammen om alle mulige Ting, og beskrevet, hvorledes Verden vil komme til at see ud om to hundrede Aar saa grangivelig, saa man kan see det for sine Dine; men de lærde de har nu al deres Videnskab af Bøger, og de ere jo igjen skrevne af andre Skribenter; det, som J siger os derimod, det er Noget, man selv kan see saa klart og tydeligt, at der ikke kan være to Meninger om.“

„Ja! sagde Mutter Gjertrud med et hemmelighedsfuldt Smil, der sneg sig over det barkede Ansigt, og tog sig en Stol, medens Madam Ruse aabnede den sidste Aare paa Kaffejæklen: — De læser og studerer saamæn nok; men hvad hjælper det? De kan jo ikke saa Meget, som lægge en ordentlig Drøm ud. — Nei! der skal Hoved til — uden det kommer man ingen Bei.“

Lotte havde hidtil siddet urolig og lidet paa sine Regle; nu sprang hun op, og raabte: „Men saa skynd sig dog, Mutter Gjertrud! at vi kan faae Noget at vide — man sidder her, som man sad paa Naale!“

„Er vi nysgjerrige! grinede den Gamle med et Ansigt, som en Brakmark: Ja, ja! biev kun — jeg har ogsaa godt Nytt til Dem!”

„Na, det var ikke derfor, jeg sagde det! — Jeg er saamæn slet ikke nysgjerrig!” svarte Lotte tilsyneladende ligegyldig, og satte sig ned igjen, tog saa fat paa en Sax og begyndte at klippe et nyt Mønster til en Kjole i smaabitte Stykker, og nynnede dertil en lille Vise. Madam Ruse havde imidlertid udtørret Kjleden, og fremsatte nu sit Arbeide til Mutter Gjertruds Bedømmelse; Denne gav sig ogsaa strax ifærd dermed, og bar sig ad ligesom mange andre Recensenter, der sluger det Klare, og levner Digterne intet Andet end Grumset. Endelig havde hun udtømt hele sin Gjenstand; mørkere farvedes hendes Ansigt, og det syntes, som det var Kaffeblod, der havde sat sig i hendes tatuerede Kinder; nu tog hun et Par smaae Glarvine frem, stak dem paa Næsen, og søgte med ivrig Opmærksomhed, som en anden Helle, det gyldne Skind paa Bunden af det sorte Sav.”

„Naa! — Hvad seer J? 'Hvad seer J?’ — raabte Lotte, færdig at briste af Nysgjerrighed, tæt bagved den Gamles Stol, hvortil hun uformærkt havde nærmet sig.

„Eia! sagde Mutter Gjertrud, bestandigt stirrende: Hvem skulde have troet det! Hvor gammel er De, Barn?”

„Atten Aar til Sommer! Men hvorfor det?”

„Hm, hm, hm! Ja, min Sandten! det staaer der med rene, tydelige Træk — —”

„Men, min Gud! Hvad staaer der da?” skreg Pigen og stampede i Gulvet.

„Jh! En Frier staaer der, 'en nydelig Person, hvid og rød, som Mælk og Blod — en Karl, som han var støbt i en Glasfløkke!“

„En Fri —! udbrød Lotte med stormende Glæde, men standsede strax og søiede til med affecteret Pathos: Ak! men veed jeg da, om dette Hjerte kan elske ham?“

„Hvad? Ikke elske? sagde Madame Ruse: Det maa da være et løierligt Hjerte, det! Hvem spørger det heller ad, om det vil — naar jeg gaaer paa Torvet, spørger jeg saa min Pige, om hun vil gaae med? — Hm! Alle de andre Lemmer maae arbejde og slide for Føden, og Hjertet alene skulde være ganske fri for at gjøre Gavn — maa det ikke være glad til, det kan slippe med det?“

Lotte havde ikke hørt et Ord af, hvad Moderen sagde. Uden at bryde sig derom, vendte hun sig fra hende, og gik med et betydningsfuldt Smil op og ned ad Gulvet; derpaa gik hun hen til Vinduet, tog en Roman af Clauren, som laae der, og bladede lidt deri, kastede den derpaa opslagen i Vinduet igjen, og stillede sig hen for Speilet, hvor hun begyndte at ordne sit Haar og sin Paaklædning. „Han er Eder nær, og dog langt borte! udbrød Mutter Gjertrud igjen i sin prophetiske Tone — Der ligger Noget imellem — pas paa, Barn! De har en Medbeilerinde!“

„Hvad? En Medbeilerinde? Hvad er det for En? Hvordan seer hun ud? Er hun smuk? Har hun Penge? Kjender jeg hende?“ ramsede Lotte med en Hast og Hefstighed, saa at den Gamle ikke kunde faae stukken det mindste Stikord ind imellem.

„Ja! svarte Mutter Gjertrud langsomt: For det Første er hun smuk“ — —

„Og for det Andet?“ —

„Og for det Andet er hun god“ — —

„Naa! Ja det kan være det samme, det er der Ingen, der kan see! — Men, har hun Penge?“

„Nei! Dem er der heller Ingen, der kan see; — men han holder meget af hende!“

„O! det skal vi nok komme ud af!“ svarede Lotte med en triumpferende Mine, og gik atter hen for Spejlet, hvor hun betragtede sig selv fra øverst til nederst, med et ægte Josva-Blik, hvori der laae saa Meget, som: naar jeg blot viser mig, falder Jericho.

„Besynnderligt nok! mumlede gamle Mutter: Naar man har det saa nærved, at søge det saa langt borte — det er jo, at gaae over Aaen efter Vand — og der sidder han mig hele Dagen over den anden Mafeselle“ —

Lotte smuldrede Tvebakken, hun havde taget imellem sine Hænder, og kastede Krummerne paa Gulvet. „O! jeg kunde — fradse Dinene ud paa hende!“ vilde hun have sagt, men holdt inde, og sagde kold og spids: „For mig maa han saamæn sidde, hvor han vil, for jeg vilde dog vist ikke have ham alligevel.“ —

„Og gaaer, vedblev den Gamle, uden at lade sig forstyrre: som en anden Esau, til fremmede Qvinder og lader Rigets egne Børn sidde — jeg mener dem her i Huset!“ — sagde hun og krusede sit Ansigt, idet hun vendte sig til Lotte.

„Hvad? Boer han da her i Huset?“ raabte Moder og Datter paa eengang.

„Jh! Har De ikke seet den pene, unge Tyr, her logerer ovenpaa?“

„Han, der altid render Folk forbi, uden at hilse, og ikke lægger Mærke til En, om man saa staaer ham lige for Næsen!“ sagde Lotte.

„Den fattige Student deroppe — aa Herregud! hvilken Frier!“ sagde Moderen.

„Saa sagte, saa sagte! faldt Mutter Gjertrud ind: En riig Arv er den bedste Bexel paa Lykken, og en Karl med en Lønde Guld i hver Haand, gaaer ikke tomhændet ind i Ægtestanden.“

„Hvad siger J? — Han? — Men jeg begriber ikke — hele hans Bohave er jo knap en Skrædderregning værd, og han lever saa stille, eensomt og indtaget, som Kyllingen i Ægget.“

„Ja, det er just det Fine deraf!“ svarede den Gamle med en hemmelighedsfuld Mine, og nu fortalte hun dem en Opdagelse, som affordrede Moder og Datter mangt et: Ja saa! — Nei, vil man bare see! — Pokker heller! — Hvad? Er det muligt? — og et heelt Dussin store Dine; — men som jeg endnu ikke tør betroe min Pen, da jeg veed, den ikke kan tie.

„Hille den! Mutter Gjertrud! sagde Moder Kuse, da hun var færdig: Den Guldskist maa J endelig fange mig — Lotte vil komme til at leve som en Dronning, og jeg — som en Enkedronning!“

„Ja! De seer selv, hvorledes Sagerne staae! sagde den Gamle med et Smil, der idetmindste var saa godt, som en Nota paa 100 Daler: Omstændighederne ere ikke de gunstigste — det vil koste meget Arbejde.“ —

„Jeg forstaaer Jer, Mutter Gjertrud! J skal ikke have gjort det for Intet! svarede Madamen: En saadan Svigersøn er 1000 Daler værd imellem Brødre!“

„He! He! He! grinede Mutter Gjertrud, og blev saa mild og sød, som en greben Spitsbub: De er en velsignet Kone, ret en Kone efter mit Sind — jeg skal ogsaa tage mig af Deres Sag, som det kunde være min egen — jeg vilde saamæn ikke have, De skulde miste den Svigersøn, for tusind Daler!“

Med en Blanding af Uergrelse og Moroe havde Lotte hørt til; nu gik hun siltende hen, tømte sin Syekurv, tog den i Haanden og sagde med bittert Lysne: „Mama kjober Brudgommen, inden hun veed, hvor hun skal faae Bruden fra — jeg gratulerer til Kjøbet! Imidlertid haaber jeg, at denne værdigen vil fylde hendes Plads, og blive en saa virksom Underhandler i Sagen, at alle de Andre torde være reent tilovers.“

„Barn! sagde Madam Ruse: Gjør mig ikke Hovedet kruset! — Ellers skriger Du nok for en Mand — Du tænker paa ham, Du synger om ham, Du læser om ham, Du snakker om ham — alle Dine Tanker ere Hanner — der er ikke een eneste Hun; Tanke imellem — og naar man saa bringer Dig Een, saa vil Du ikke have ham — og hvad har Du at sætte ud paa ham? — Er han ikke ligesaa god som et andet Menneske? Er hans Pung ikke bedre end et andet Menneskes? — Og er hans Kone ikke lykkeligere end en anden Kone? — Der sidder Du, og læser de mange romanske Bøger om Purpurlokker, Dine som Smaragder og Saphirer, himmelblaae Læber og Rosenbarm, en Lovhytte paa Marken og en sukkende Elsker, der gaaer og seer skjævt til hende en lang Tid, til han bliver saa mager, at han knap kan hænge sammen — saa faaer de da hinanden — det gjør dog Allsammen katholsk i Hovedet. Nu gaaer det ikke mere til, som i de gamle Romeres

Tid, da de Bøger ere skrevne — nu gaaer man lige til Texten, og bier med at see suurt, til man bliver gift — tænk paa det, Lotte! og vær fornuftig! — Og tænk, hvad Dine Veninder ville gjøre for store Dine, naar de faae det at vide, og hele Byen vil ikke tale om Andet, og Du vil blive Din Families Lykke og Stolt: hed, naar Du ikke staaer Dig selv i Lyset, og forspilder den Guds Betsignelse, som regner Dig i Skjødet, og som med vor Herres og gamle Gjertruds Hjælp skal blive en Himlens Manna for os Allesammen!”

„Ja, ja! sagde Lotte, smigret ved Tanken om sin Vigtighed, Byens Snak og Venindernes Misundelse, og slog med Rakken — saa send mig da Fyren herved, og lad mig see paa ham; saa skal vi see, hvad vi kan gjøre.“

„Lad mig kun sørge! smidskede Mutter Gjertrud: Søg blot at drage ham til Huset; venlig og forekom: mende maa De være, og invitere ham ved første Leiligh: hed — for Resten vil den lille Jomfru sørge. Skader heller ikke, at staae lidt om sig med Betsind og Rig: dom — Staklen kjender kun sin lusludte Side — og man holder meest af det, man ikke har.“ — „Meget vel, Mutter Gjertrud! sagde Madam Ruse: J er saa gammel som de gode Tider — vi skal Intet for: glemme.“ Hermed greb den Gamle sin Hankestok, gjorde et lille Knix, lovede snart at komme igjen, og var væk.

Ligesom i Drømme gif nu Madam Ruse om i Huset; hun havde aldrig før havt Phantasie; nu saldt hendes Tanker immer over en Lønde Guld, saasnart de steg frem af Sjælen, og mangen Gang, naar hun gif paa det jevne Guld, greb hun med Eet for sig med Haanden, og skrævede gevaltigt ud med det ene Been,

som om hun løb paa Noget; Alt hvad hun berørte, syntes hende, blev Guld; hvert Ord hun fastede fra sig, var saa forgylt, at man skulde troe, der voxede hende et Golconda i Munden; kort sagt: det gik hende, ligesom Folk der have seet stibt og længe mod Solen, og nu see dens Billed i alle andre Gjenstande, forgyldende og omstraalende dem. Lotte derimod spadserede smilende fremad, op og ned ad Gulvet; Tiden kunde ikke nær følge hendes Phantasieflugt, og hendes Tanker gik idetmindste et heelt Aar for stærkt; endelig fastede hun sig i Vinduet, greb Claren, og begyndte nu først for Alvor at studere ham, ikke mere som Moers skabslæsning, men som ordentligt Brødstudium.

4.

Ludvig nød imidlertid i den lille waldekske Familie en uafbrudt, stille Lykke, der ganske besjælede hans Tilværelse, og gav hans Liv en Gehalt, hvorom han aldrig før havde havt Begreb. Han levede der som Søn i Huset: og han var det i mere end een Henseende. Det er ikke blot et Phantom, et Morgana: Ssyn fra Ideens Verden, hvad vi kalde Kjærlighed; men, ligesom vi kun i Livets høieste og betydningsfuldeste Dieblikke hæve os til, og ligesom leve os ind i Ideens Sphære, saaledes er ogsaa Kjærligheden et Fostter af en høiere Begeistring, der visner under vor Tilværelses lavere, egoistiske Stræben. Derfor trives den sande Kjærlighed saa sjældent — og maaskee aldrig i Hverdagslivets Døs, hvor vi fra Ammen, der lærer os at gaae, til Dandsmesteren, der lærer os at springe, indaande Bedrag og Forstillelse; hvor hele Kunsten bestaaer i at fremplappe nogle Ord, som man hverken mener, forstaaer eller tænker ved, og hvor man gjør sig det til Pligt, ved evigt at lyve sig selv paa, at

undertrykke og tilintetgjøre den Smule Individualitet, man maaskee besidder, og som man ivertimod burde pleie og være stolt af som det Eneste, vi i Grunden kunde kalde vort Eget. Men lader os sætte Mennesket i vigtige Situationer, hvor han selv maa træde frem, og vise sig som Menneske, i dette Ord's hele store, herlige Betydning, hvor alle Sjælens Evner og Kræfter reise sig til Liv og Virken — da vil sikkert ogsaa Kjærligheden, som ethvert andet den dybere Begejstring's Foster, kunne vækkes og røre sig i hans Indre, og han vil føle sig ikke blot som et Led af en synlig Legemverden, men som et Medlem af en høiere, usynlig Tingenes Orden.

Dette var Tilfældet med Ludvig og Luise. Skjebnen selv syntes at frie for den Ene hos den Anden; thi Omstændighederne havde fremkaldt saamangen Leilighed for Begge til at vise deres Elskværdighed, de havde seet hinanden i saamange skjønne Dieblikke, at Amor maatte være en meget slet Psycholog, hvis han ikke skulde have bemærket sin Fordeel, og forfulgt Seieren, som var ham saa let, at den ikke kostede et Suk. Alt længe elskede de unge Mennesker hinanden; og dog havde Ingen af dem talt et Ord derom; heller ikke behøvedes det: Hjerterne vidste det jo; og Kjærligheden er den naifomste og mindst forfængelige af alle Følelser: alt dens Huusrum er Hjerterum; i sin lille Celle i Barmen lever den stille og indgetogen, søger ikke at glimre, ja! skjuler sig endogsaa for den hele Verden, og har kun eet Ønske, kun een Gjenstand for sit Haab og sin Længsel, der, som en Stjerne paa Himlen, skøndt tilsyneladende lille, indslutter en heel Verden for den. Uskyldig Fortrolighed og sød Tilfredshed løbe Dagene som lyse, guulokkede Sol-Børn; glade og fortroingsfulde som Haabet saae de med

deres lyse, blaae Dine, ind i den taagede Fremtid, medens den gamle Waldek sluttede Gruppen som Erindringen, der blid og vemodig sidder paa Lidenes Grave. Ludvigs smaae Indkomster, den Hjælp, der Tid efter anden sendtes ham i anonyme Breve, var blevet et vigtigt Element i den fælles Huusholdning: Luise's lille Pengekasse var hans Sparebøsse: til denne gjemte han alle de Penge han fik imellem Hænder, og med hende og hendes Fader deelte han alle de Timer, han kunde fraliske sine Studier, hvilke han forresten fortsatte saa ivrigt, som nogensinde. Paa den anden Side stræbte Luise ligesaa flittigt; hver Skilling, hun fortjente og lagde til sit lille Forraad, var hende en myntet Glæde; og ærligt kappedes hun med Ludvig om, hvis Korn der skulde gjøre Dyngen, og hvem der skulde beholde det sidste Ord i denne Edelmødighedens Kamp. Saaledes gik det en Tid; da knak med eet Axelen i deres Lykkehjul. De smaae Pengesummer, som regelmæssigen til visse Tider sendtes Ludvig, bleve pludselig reent borte. Herved udtørredes den rigeste Hjælpeskilde i deres Finantser; Ludvig havde nu al sin Fattning og Kraft nødvendig, for at skaffe sig selv det Nødtørstige, og ikke ligge de Andre til Byrde; Familien sank tilbage i sin forrige Hjælpeløshed, og med Stormsfridt nærmede sig det frygtelige Dieblæk, da den resterende Huusleie var forfalden, som Borten ved Løfter og ubetydelig Afbetaling hidindtil havde ladet sig nøie med mindre strængt at affordre dem. Uagtet alle Efterforskninger var Ludvig ikke istand til at erfare, hvorfra disse Breve, der bragtes ham af et stumt,

simpelstklædt Barn, og ligesaa stumme som Overbringeren, aldeles intet Skrevet indeholdt, egentlig tomt; og ligesaa uforklarligt blev det ham nu, hvorfor de med Et aldeles udeblev.

Saaledes forløb nogen Tid; da kom Borten en Dag, da Ludvig ikke var tilstede, op til dem, forlangte med heftige Udtryk og truende Miner den resterende Huusleie, og lagde, da de ikke vare istand til at tilfredsstille hans Fordring, Beslag paa alt deres Gods og Bohave, idet han høit og dyrt svor paa, at han vilde kaste dem splitternøgne paa Gaden, hvis ikke hver Hvid til forstkommende Termin blev ham betalt. Luise græd og bad, den gamle Waldek sagde med Fatning og Rolighed, hvad Forstand og Hjerte lagde ham paa Tungen — men Alt forgjæves — det raae Menneſke hører Intet, uden sig selv; og med drøie Eder, der fore ham, som Dæmoner, ud af Halsen, vendte han dem Ryggen, og kastede Døren til efter sig. Strax efter, imedens Luise endnu utrøstelig græd ved sin Faders Leie, og gruede for Fremtiden, som et livsformorkende Uhyre, bragtes der dem et Brev af en gammel Kone, som foregav at have modtaget det af En paa Gaden. Den gamle Waldek saae paa Udskriften: den var til Luise; Haanden var ham forresten ubekjendt; hurtigt brød han det nu, og læste, til sin Forbauselse, Følgende:

„Elſtede Pige!

Deres usigelige Skønhed og Elſkvardighed har henrevet mit Hjerte med en Hestighed, hvis Lige jeg endnu aldrig har følt. Jeg kjender Deres Omstændigheder, og veed, hvor uforkjyldt De liber — kast Dem i mine Arme! De skal komme til at leve i Glæde og Herlighed! —

Som Uheldsmand kan jeg naturligviis ikke tilbyde Dem min Haand; men forresten er jeg Mand for at behandle Dem honnet; og jeg vil forsikre Dem rigelig Underholdning for Deres hele Liv. — Betænk mit Tilbud, og lad Dem ikke forføre af Dyd, Vre og andre meningsløse Ord, som den Dinde har faaet i Verden, for at vildelede Mennesket, og forstyrre hans uskyldige Glæder — betragt det farveløse Liv, De nu fører, og den glimrende Fremtid, De har i Vente; tænk ogsaa paa Deres gamle Fader, som De ved en affecteret Dyd vilde begrave i Elendighed! — Med eet Ord: see paa det Næse! — Uskyld og Vre ere Dunster, giftige Dunster, og Glæden alene fortjener at tilbedes i enhver Skikkelse. Hvis De vil entreere, kan nærmere Aftale skee i — — — Gade, Nr. — — , i Baghuset, hvor De i alle Tilfælde vilde behage at afgive Svar.

Søde Pige!

Deres med Længsel ventende

— — — — e,

Friherre af N....."

„C. S. Da det formodentlig kan interessere Dem, kan jeg foreløbig underrette Dem om, at jeg er en rast, rørig Mand, i min bedste Alder, som i alle Henseender kan gjøre Fordring paa Damernes Opmærksomhed.“

Den gamle Waldek havde læst Brevet høit for Luise. Under Læsningen trak der frygtelige Sindsbevægelser over hans Ansigt; han havde al sin Samling og Kraft behov, for at læse det forstaaeligt til Ende; og, da han var færdig, taug han længe, — saae stivt paa de døde Bogstaver, som om han vilde mane dem frem af deres Leie,

og der var en Spænding i alle hans Træk, som Sjælen paa een Gang vilde bryde ud igjennem alle Udgange, og sønderlemme sin hele Bolig. Ogsaa Luise var maalsløs. — — Endelig brød hendes Fader Tausheden. — „Tak, evige Forsyn! sagde han med skjælvende Stemme: Du har lammet denne Arm — jeg havde udstrakt den til min Førdærvelse, jeg havde grebet i Din Helligdom, og betalt Helvede sit Laan, inden det var forfaldet! Saa skal da Armod og Skjændsel altid følges ad — kan der ikke slaae et Hjerter under Pjalter — aander ikke Hamadryaden under den grove Egebarf? — Men Siroccoen raser helst i Ørkenen, og vee det Trøe, der spirer frem i dens frygtelige Nærhed; med sine giftige Læber suger den Farven af den spæde Blomsterkind, og reiser Graven af Flyvesand over det arme henviisnede Liv — o, mit Barn! Min skælske, uskyldige Luise! udbrød han, og strakte Armene imod hende — og Dig vil de besmitte! — I Dit rene Bryst ville de aande Pesten, og nedbryde Gudsbilledet i Dit Hjerter.“ —

„Fader, Fader!“ raabte hun, og sank hulkende til hans Bryst.

Den Ulykkelige er aldrig ganske forladt; naar det sortner rundt om ham, naar han føler sig ene, ganske ene uden Hjælp, uden Mennesker, og Livet som et Spøgelse træder ham imøde i hans frygtelige Eensomhed, da vaagner Trøsteren, i Hertet, og stiger i Diet som den hellige Taare. Der boer en Engel i Taaren: Smerten saarer den; men Gud lægger sin Belsignelse deri, og Trøst og Tillid bliver Høsten; taushed og ubemærket, som Faderen hisset, udbreder den sine Belgjerninger over det saa:

rede Hjerter: og det er den evige Godheds synligste Aabenbaring, at vi kunne bortgræde den bitter Sorg, men aldrig bortsmile den søde Glæde.

Saaledes smeltede nu ogsaa Faders og Datters Smerte hen i lindrende Taarer, og længe og inderligt holdt den gamle Waldek indsluttet i sine Arme Alt, hvad Jorden endnu bar ham Kjært og Elsket. — Det bankede, Luise rev sig af sin Faders Arme, samlede sig saa godt som muligt, og ilste at lukke op. Det var Ludvig. Skjøndt et glad Ansigt i de senere Dage var blevet et Helligdagssyn i Familien, bemærkede han dog strax et usædvanligt bedrovet Udtryk i Begges Mine, og spurgte om Grunden. „Læs!“ sagde Waldek, og leverede ham Brevet. Han læste; og Sjælen recenserede i Ansigtet, hvad Dinene skrev i Sjælen. Vilde Faderen før have gjennemboret Forsørerens Legeme, saa havde nu Elskeren, det kunde man see, i det mindste ifinde, at forskæfte Sjælen: og der var i dette Dieblik vist Ingen, Ludvig med hjerterligere Glæde vilde have ønsket lykkelig Reise til de varme Lande hiinsides Graven, end den ærede Brevskriver. Nu først blev det ham ret klart, hvorfor han saa gjerne kom her i Huset, hvorfor han aldrig fandt et Smil saa smukt, som naar det sad paa Luises Ansigt, og hvorfor han ikke vilde pantsat et venligt Diekast af den velsignede Pige, om han kunde faaet hele Nimmers Brønd derfor. Der stod han; han vilde sige noget Trøstende, noget Beroligende; men Hvem har Band til sin Nabo, naar hans eget Hums brænder? — Han følte, at hans Lykke var paa Spil, at han med Luise vilde miste det Bedste, han havde at være

her for, og at hans Livs Sundhed og Ungdoms-
 rødme var tabt, naar hun blev reven ham fra Hjer-
 tet; men paa den anden Side følte han ogsaa, at
 han ikke havde Ret til at gribe ind i hendes Lod,
 da han ikke kunde være ansvarlig for hendes Lykke,
 og denne Følelse var ham brændende smertelig.
 Forlegen og bedrøvet lagde han Brevet fra sig, da
 han havde læst det, og stillede sig, uden at sige et
 Ord, hen ved en Side, hvor han, med Dinene heftede
 paa Jorden, hensank i en tankeløs Apathie.
 Ogsaa Luise var taus og forlegen. Det var hende
 umuligt at faae et Ord over sin Mund til Ludvig
 om dette Brev; desuden var hendes Sjæl, hvor
 Kjærligheden til Fader stod imod Kjærligheden til
 den Elskede, og den ufordærvede moralske og fine
 Qvindeligheds-Følelse, at hun ikke var istand til at
 bringe Eenhed i sine Sjælsyttringer, eller udrede no-
 gen fast, overveiende Beslutning af denne aandelige
 Forvirring. Den Eneste, der forstod at fatte sig og
 frembringe noget Resultat i Diebliffet, var den gamle
 Waldek. Ogsaa han taug, og var tilsyneladende
 uvirksom; men hans Sjæl arbeidede. Han fjæm-
 pede den sidste, svære Kamp imellem den grovere
 Personlighed, den lavere Egoisme, og høiere, uni-
 versellere Hensyn, hvor vi opoffre vor momentane
 Selvfærdighed og Individualitet, for at gjenfinde
 os i en høiere, helligere Eenhed. Endelig forsvandt
 det heftige, fjendtlige Udtryk paa hans Ansigt: en
 blid, vemodig Rolighed udbredte sig derover; det var
 bleven lyst i hans Sjæl — og fuldkomment fattet
 og samlet brød han Tausheden, og begyndte med
 følgende Ord:

„Kjære Børn! Jeg veed, I føle inderlig Godhed for hinanden; vel have I aldrig talt derom, og maaffee aldrig engang sagt Eder det selv, men jeg veed det — og godt og vel er det, at I elske hinanden. Diebliffet er kommet, da Taagen maa svinde, og Eders Forhold blive Eder klart og overskueligt — fjendtlig træder Skiebnen imellem, og truer med at skille Eder for steds — det var Synd, Synd for Gud, som skabte Eders Hjerter for hinanden; og — troe mig! — I misforstod den gode Fader, som han saa ofte er bleven misforstaaet, hvis I troede, det var hans Villie. Dette Dieblif skal ikke adskille Eder, det skal knytte Eder fastere — dette Dieblif bringer Eder Himlens Betsignelse til Eders Forbindelse! — See! Rundtom trænger Eder Livet — det skal trænge Eder i hinandens Arme, for aldrig mere at skilles. Et Menneske er Intet; han har intet Navn, ingen Betydning i Verden, og staaer kun slet i Livets Kamp: til en fuldstændig Kæmper hører baade Skjold og Sværd; først tvende Mennesker, som I, forenede ved Kjærlighed, danne eet Heelt; for dem har Verden intet Nytt og Bedre: de indeslutte samlet i deres Barm alt det Gode og Herlige, der findes paa den vide Jord: og, ligesom Verden udfoldede sig fra To, kan Verden igjen drage sig sammen i To. — Kjære Rosenberg! De er et brødt, et ærligt Menneske — i Deres Haand kan jeg tryk og rolig lægge min Lufes Skiebne — De vil ikke forlade, ikke forglemme hende. Stræb usfortrøden frem paa Deres Bane, at De engang som en værdig Mand kan byde hende Deres Haand! — Og Du, mit Barn! — Lykkeligere Dage have skjenket Dig en god Opdragelse:

lad Din Rundskabsstat bære Renter! — Rosenberg vil skaffe Dig en anstændig Plads hos en Familie, hvor Du ved redelig Virksomhed kan ernære Dig, og med Haab i Hjertet ile en lykkeligere Fremtid imøde. Seer J, gode Børn! Saaledes vil Gud sørge for Eder — gaaer derfor roligt, Haand i Haand, ud i den vide Verden, og bekymrer Eder ikke om mig! — For mig har han allerede sørget — jeg har nok at erindre, og Livet eller Intet at haabe; Dagen er forbi — det er Hviletid — og den svage Livsgnist, der endnu varmer mit Bryst, kan let og umærkeligt slukkes.“ —

„Fader! — Gud! Hvad har Du for? — raabte Luise, og klyngede sig til ham: Vil Du gjøre mig til en Morder, til den affkyeligste af alle Mordere?! — Skal jeg, som de grusomme Luer, fortære Det, der gav mig Livet? — Skal jeg, som de vilde Barbarer, kaste min døende Fader for dette store Kobbel Hunde, der laane Titel af Mennesker, men ere gridskere og føleslødere end deres dyriske Brødre?! — Det er jo Dit Blod, der ruller i mine Arer: maatte ikke hver Blodsdraabe løbe mig fra det trolose Hjerte og standse Livet i mit Bryst, naar jeg saa vanhellig kunde sønderrive Guds Lov i min Sjæl?!“ —

„Rolig, mit gode Barn! svarede Waldek: Lad ikke Dit gode Hjertes Følelser gjøre Dine Pligter Uret! — Din Hefstighed og Diebliftets Vigtighed afsnøde mig en Opdagelse, som ellers evigt skulde slumret i min Sjæl, skjult for alle Mennesker, og, om muligt, skjult for mig selv. Saa hør da, Luise! det Ord, som løser Din Villie, og hæver alle de barnlige Pligter, Du ved en Misfor-

staaelse troer at skyld mig. — Du er ikke min Datter!”

„Hvad? raabte Luise opfarende: Ikke Din Datter? — O, Gud! o, Gud! Vil Du da berøve mig Alt? — Vil Du gøre mig armere end det forsultne Barn paa den pjaltne Tiggersteds Arme.”

„Stille, min kjære Datter! — Jeg har elsket Dig som en Fader, og skal elske Dig, saalænge der er Følelse og Bevidsthed i mit Bryst — men hør nu rolig til, og lad mig usforstyrret fortælle det Lids det, jeg veed om Din Fødsel og første Skjebne — Fremtiden vil maaskee levere de manglende Bidrag dertil.”

„Jeg har aldrig været gift, og dog hører jeg netop til de faa Mennesker, der have følt sig knyttede til det andet Køn med en finere Interesse end den blot sandfælsige; en afgjort Tilbøielighed drog mig allerede tidligt til en meget elskværdig Pige, og hun kjendte min Følelses Værd: hun gav mig Kjærlighed for Kjærlighed, desuagtet bleve vi aldrig forenede ved det sidste, stærkeste Bånd, Omstændigheder traadte imellem, og Familie-Intriguer rev os af hinandens Arme. Dette var den første Giftblomst, Livet rakte mig, og den bedøvede mig ogsaa ganske. Jeg gik om som en Drømmende, overlod mig ganske til min Smerte, og glædede mig endogsaa over den Udtømmelse paa Sjæl og Legeme, den Glæde i alle Beslutninger og Foretagender, der var en Følge af denne negative Leven. Saaledes forløb flere Aar: jeg havde indesluttet mig selv, og Verden gik, som en Fremmed, min Dør forbi; da hørte jeg en Sommermorgen tidligt, som jeg sad og betragtede den nysopgaaede

Sol, der, ligesom jeg, i en stor Bue gik af Veien for Jorden, en sagte Banken paa min Dør. Jeg var endnu uvis, om det var Livet eller Døden, af Hvem jeg havde et Besøg at vente, da Døren gik op, og der viste sig et Syn, som, saa at sige, indeholdt dem Begge. En gammel, gulten, pjaltet Kjærling, der syntes, med Hovedet alene ovenfor Graven at tære paa den sidste Livsrecept, stod der med det deiligste, sundhedsaandende Barn paa Armen. Hun neiede dybt for mig, og levere mig derpaa, uden at sige Noget, et Brev, der var skrevet med en slet, uorthographisk Gruentimmerhaand, hvori man, efter en stor Lovtale over min bekjendte Godegjørenhed, anraabte mig om at modtage dette Barn, og træde det i Faders Sted. „Men Hvem tilhører Barnet?“ spurgte jeg, da jeg havde læst Brevet. — „Det er min Datters, søde Herre! svarede den Gamle: Hun var gift med en ærlig Sværmand, som omkom paa det vilde Hav; da hun fik det at vide, blev hun for tidligt forløst, og døde i Barselseng for et halvt Aar siden. — Stakkels Unge! Du er dog for ung til at sove i den sorte Himmelseng, hvor Jorden er Omhængt — disse friske, trinde Kinder, ere dog for smukke til, at Ogler og Ludser skulde suges Blodet af dem — og det lille Bryst er for ungt til at give Ormene Die; de bide i Borten, stakkels Pus!“ — Det rystede mig i Sjælen. — „See, min Glut! skreg hun atter, og vendte det grimme Ansigt mod Barnet: Det er Din Fader, han der.“ — Da vendte Barnet sig med Afsky fra hende, og begyndte høit at græde. Jeg var inderlig rørt. Der sad det stakkels Barn ved den stygge Qvindes Bryst, som Mennesket i sin on-

de Skjebnes Armie, afmægtig og hjælpeløs, ikke en gang istand til at flye. Jeg traadte nærmere: Barnet søgte mig ikke, men det flyede mig ikke heller; og jeg fandt det saa smukt, at jeg for første Gang følte Lyst til at være Fader. Hidindtil havde jeg kun været Elsker; dette Barn aabnede en ny Livskilde i min Sjæl; min egen Tilværelse, følte jeg nok, var udmarvet; men i Barnet her kunde jeg paa en Maade leve op igjen, leve mig ind i et nyt Liv paa Jorden, og opfriske det matte, afblegede Døds-Billede, hvorunder min Skjebne hidindtil havde vlist sig for mig. Denne Tanke opfyldte mig ganske. — „Giv mig Barnet, Kvinde! raabte jeg heftig: Og gaae ad Helvede til!“ — Grinende satte hun den Lille fra sig, mumlede nogle Ord, og gik. — Nu var jeg da bleven Fader — og Gud velsigne det Dieblik! — Det gav mig tilbage til Livet. Med forynget Virksomhed begyndte jeg strax at sørge for min Luise's Opdragelse (thi saaledes lod jeg Barnet kalde), og anstillede de omhyggeligste Undersøgelser angaaende hendes Fødsel og Forældre — thi sikkert løi den Gamle: Djævelen havde fordreiet Guds Skrift i hendes Ansigt, og Luise var voxet paa en ædlere Stilk — men Alt forgjæves. Jeg betragtede da nu Barnet som min Eiendom, satte mine Midler i et Handelshuus, og samlede min hele Opmærksomhed og Glæde i hendes Forstands og Hjertes Uddannelse. Jeg havde just fuldendt mit Værk, og beredte mig til at fremsille det for Verden, og føre min Luise mellem Menneffene — da var det, at en pludselig Fallit berøvede os alle vore Eiendomme, og kastede os værgeløse for den Elendighed, hvorunder De fandt

og blødende, kjære Rosenberg! — Dog, jeg vil ikke klage — jeg har jo ikke levet for Intet: Noget efterlader jeg mig dog, naar jeg gaaer herfra, og jeg vil være tilfreds med min Lod, om jeg ogsaa kun fik Livet, for at beskytte et andet.”

„Seer Du, Luise! Saa megen Glæde har Du gjort mig — Du var mit Livs gode Engel! Rigeligt lønnede Du mig, fra det første Dieblis til dette, for al min Omsorg — og nu skulde jeg fordre Løn og Opoffrelser af Dig, Opoffrelser, der vilde gjøre mit hele foregaaende Arbejde til Intet — jeg skulde gjøre Gjeld hos Tiden og sætte Ewigheden til Cautionist — nei, mit Barn! — En fremmed Blomst rakte mig Livet, for at adsprede mig nogle Diebliske ved dens Duft og Farvespil; det var et Laan: — kan jeg nu fordre, at den skal visne paa mit Bryst?!”

„Fader! sagde Luise alvorlig, efter en Pause, da den gamle Waldek havde udtalt: Du kan vurdere den Godhed og Kjærlighed, Du maaskee troer at være mig skyldig; men hvad jeg skylder Dig, Fader! det kan Du ikke føle saa godt, som jeg! — Du har ikke skjenket mig Livet — o! det er ikke Fødslen, der berettiger til Fadernavn — det er den inderlige Velvillie, den omhyggelige Kjærlighed, den beskyttende Omsorg for ethvert af vore Skridt, der giver dette Navn Betydning, dette Ord Sjæl; det er det frie Samliv, den fortrolige Aabenhed, den fælles Interesse og den hjertelige Meddelelse og Deeltagelse i Sorger og Glæder, der vækker og nærer denne hellige Følelse mellem Forældre og Børn — og har Du ikke været mig en Fader i Livet? Har Du ikke beskyttet og pleiet det forladte Barn? Har Du ikke opoffret

Alt : et glimrende Liv i den store Verden og en roslig skyefrie Livsaften for mig, for mig alene — og det skulde jeg kunne glemme, det skulde jeg kunne betale! — Nei, Fader! Kjærlighed og Taknemmelighed kunne aldrig udbetales: de ere saa uadskillelige fra deres Gjenstand, som Gjenstanden fra sig selv; — jeg er bundet til Dig med evige Baand, og jeg vilde grue for det Dieblik, der løste mig."

„Luiſe! svarede Waldek spændt: Kan Du føle Dine Pligter mod mig, saa kan jeg hæve dem — jeg er ikke Din Fader, og vil ikke være det! Men, vil Du endelig være mit Barn, saa maa Du vise mig barnlig Lydighed — velan! jeg byder Dig: forlad mig!" —

„Hvad? raabte hun heftig: Vil Du forstøde mig? Maa jeg ikke være Dit Barn? Gud i Himlen! Lyver da Stemmen i mit Bryst? Er min inderste Sjæl Bedrag og Falskhed? — Veed jeg da ikke — føiede hun til med den bønligste Stemme, og kastede sig om hans Hals — veed jeg da ikke, Du er min Fader? Jeg elsker Dig jo som Fader!"

„D, nu kan jeg ikke dø!" hvidskede den gamle Waldek, overvældet af sine Følelser.

Ludvig stod imidlertid i sin Krog som en uvirkelig Tilskuer ved den hele Scene. Han havde ogsaa offret den faderlige og barnlige Kjærlighed stille Taarer; men de lettede ikke hans Bryst. Ildklart stod nu det Hele for hans Phantasie: — hiiset den Gamle, forladt af Gud og Mennesker, vansmægtende paa sit Straaleie — her Luiſe, vridende sig i Forførerens vanhellige Arme — og midt imellem han selv, kold og stivnet, som en Marmorstøtte paa

sin Lyksaligheds Grav; raadvild og sonderrevet af
 Tvivl, paa Veien til Fortvivlelse, greb han sin Hat,
 sagde bedrøvet Farvel til Fader og Datter, og gik
 som i Søvn, uden Bestemmelse, uden Bevidsthed,
 efter sine Been, der af et Slags Instinct førte
 ham hjem, og først gjorde Holdt ved hans Port.

Dog — det er nok paa Tiden, at vi gjøre
 vore Læsere bekendte med en anden Scene, der i
 Tidssfølgen gik foran denne, og endog havde afgjø-
 rende Virkning derpaa, men som vi, da den romantiske
 Grammatik ofte sætter Consequens foran Antecedens
 (f. Ex. i Stella og mange andre Steder, hvor Eg-
 testanden gaaer foran Giftermaalet), og baade
 har sine egne Conjugationer og Syntaxis, ikke desto-
 mindre troe, paaefeligere vil kunne finde sin Plads her.

5.

Samme Dags Aften, som Mutter Gjertrud
 havde besøgt Madam Ruse, følge vi hende i et
 andet Besøg, og gjenfinde hende i en liden fattig,
 dunkeltoplyst Stue paa et afsidets Sted i den østlige
 Ende af Byen. Hun stod midt i Værelset, lænet
 til sin Krykkestav, og havde Dinene stivt heftede
 paa Krogen ved Kaffelovnen, hvor en langt yngre,
 simpelt men ordentligt klædt Kone, i hvis surede
 Ansigt, en Ruin af forsvunden Skjønhed, mangen
 Livsforg laae begravet, sad bagved sin Rok med en
 bekymret og sørgende Mine.

„Naa, saa Du vil ikke, Cathrine?“ sagde
 Mutter Gjertrud med en haanlig, skjærende Stem-
 me, og kradsede med sin Riep i Gulvet.

„Ikke for Alverdens Guld! svarede den Anden
 heftig: Jeg har diet ham ved mit Bryst, jeg har

baaret ham paa mine Arme — og nu skulde jeg frarøve ham den Retfærdigheds; Skjærb, som vor Herre maa stjæle sig til at stifte ham i Haanden — nei! før — — — ”

„Hys! — hvorfor skriger Du saa høit, Mutter Kavn? Lugter Du Liig? — Giv Dig Tid, mit Lam! Du faaer Samvittigheden i gal Hals — jeg vil jo ikke tage Livet af ham — jeg vil gjøre ham lykkelig, gifte ham med en honnet Pige, og skaffe Dig og mig en Stilling til Snuus!” —

„O! jeg kjender nok Jeres Maneer at gjøre lykkelig paa — I sørger for Eders Runder baade i Tiden og Evigheden — hvergang I har sat Een i Bei paa Jorden, er der Gjæstebud i Helvede. — I gjør Eders Medmennesker lykkelige, saa Guds Engle maa græde blodige Taarer derved.” —

„Ei, Trinemoer! Hvor Du er bleven bibelsk! — Har Du været i Kirke for nylig?” —

„Nei! Ikke siden sidst, da Satan stod for Alteret, og døbte med sydende Gift den stakkels Unge, som I holdt over Daaben, og alle Djævlene stod Tadder til!” —

„Stille med det! — Maa Du ikke takke mig til, at jeg skjulte Din Skjændsel, at jeg gav den Onde, hvad den Ondes var, og offrede til Mørket, hvad der var undfanget og avlet i Synd? — Havde Din Kjæreste nogensinde taget Dig, naar han havde faaet det at vide?” —

„O! det var den første Svaghed, det første Synds Korn — skrækkeligt har det fordoblet sig paa mit Hoved — rige Guld har det baaret! — Jeg faldt fra Himlen, og hvert Dieblisk rev mig hurtigere mod Afgrunden — og alt dette, alt dette

var Folgen af det første Feiltrin! Blindt greb jeg efter Hjælpen, og fandt Eder — ha! da greb jeg i min Salighed!" —

„Lad mig ikke den gamle Vise i Dret! — Syng mig en anden! den er saa forslidt; hvad kommer Salighed mig ved? See Du til det. Med Himlens Retfærdighed er det nok ellers ikke stort bevendt, saavidt jeg kan mærke hernede — og jeg vil heller være en fuldkommen Djævel end en maadelig Engel! — Bryd Dig forresten ikke om, hvad Du laaner Haand til! Du gaaer mine Vrinder, og Ansvarer er mit — dog — vi spillede den kostbare Tid med Klager og Bønner — luk Dinene, og gør, som jeg har sagt!" —

„J veed min Mening! svarede den Anden, opbragt over det Befalende i Gjertruds Tone: Jeg kan ikke bringe det over mit Hjerter at berøve det uskyldige Menneſke, hvad der med Gud og Retten tilkommer ham, og vil ikke lade mig bruge til at lokke flere unge, ulykkelige Piger i Skjændsel og Fordærvelse!"

„Hvad? Du vil ikke? Du vil ikke? sagde Mutter Gjertrud, og Dinene plirede hende i Hovedet som to Lygtemænd, med en blaaliggrøn Lue — Du ſkal! Du er i min Tjeneste." —

„Dris mig ikke til det Yderſte! raabte Cathrine opfarende: Jeg kunde gjøre Opdagelser, jeg kunde bringe Lys for Lyset, ſaa Solen ſkulde formørkes, og de Døde vende ſig i deres Grave" —

„Oho, min Skadeunge! Du tier nok — ſeer Du: Du hænger ved den ſamme Green, ſom vi Andre; knækker den, ſaa falder Du med!"

„Ha! lad den knække — i Lyset med hele Myggesværmen! Min Sjæl har J bundet — min Tunge skal J ikke binde!“

„Virkeligt? — Har jeg hørt rigtigt? — Stakfel! Du er syg — og Sygen er smitsom — saa Du maa ligge for Dig selv, og sove maa Du — den Søvn, hvor man ikke snakker i Drømme — seer Du: — Du bliver borte med Eet — reent borte, og der er Ingen, der spørger efter Dig: Du har ingen Ven, ingen Frænde paa Jorden — O! det skal gaae herligt — Muldhvarpen graver ved Nat — hvad der ikke kan rummes i Stuen, maa boe i Kjelderens: og Jorden kan tie med hvad den veed.“

Cathrine taug, og bed sig i Læberne.

„Naa! Har Du betænkt Dig? Vil Du slaae en Pæl i Samvittigheden — ingen Omstændigheder! Du kjender mig — jeg holder Ord, veed Du! — Jeg kan døbe Dig, som Din Unge, saa Du skal træde fugtig ind i Evigheden; og Ole og gamle Anders ere haandfaste Karle — de kan ogsaa knibe en ærlig Sjæl i Halsen, saa Vandet springer ham af Hjertet derved!“

„Satan! mumlede den Anden med dæmpet Gysen: Velan da! her er jeg — med blodige Sener er min Haand bunden til den Onde og hans Værksted — Pagten er underskrevet, og alle mine Forbrydelser staae, som Bitterlighedsvidner — saa brug mig! Send mig med Fortvivelse til den vansmagtende Ulykkeliges Egeleie! Send mig med Djævelens Kundskabsfrugt, Forførelse, til hver uskyl dig Evadatter! — Send mig med Vest til den hele

Jord: — jeg skal gaae — jeg skal; om jeg saa hørte Himmelens Røst i Skyerne!” —

„Godt! svarede Mutter Gjertrud: Saa hør da! Du har intet Andet at gjøre, end at melde Friherren af R. . . . næste Gang, Du afhenter Penge til Studenten, at der i No. — boer en meget ung Pige, hvis Armod og Elendig-
hed, der endnu forøges ved en gammel, svagelig Fader, sikkert vil skaffe hans Forslag aabent Øre. Du beder ham desaaarsag paa en bestemt Dag, som Du nærmere skal erfare, skriftlig at underrette hende; Resten skal jeg besørge. Hvad det unge Menneske angaaer, da hæver Du som sædvan-
ligt hans lille Summa, men holder den tilbage og sender ham ikke en Hvid. Dette gaaer til lige Deling imellem os; af Fæstepengene for den nye Kammerpige skal Du ligeledes faae Din Part. Og nu Farvel! Arbeid og tie! — og husk paa mig, naar Du vakler!”

„Kræft fortære Din Sjæl!” mumlede den Anden mellem Tænderne, og slog Døren i.

6.

„Der er han, Moder! raabte Lotte og sprang fra Vinduet, da hun fik Øie paa Ludvig, som langsomt og alvorligt nærmede sig Huset: Den Stakkel! Han seer saa bedrøvet ud, som han havde hentet sig en Kurv!”

„Hvem?”

„Jh! Studenten, Studenten!”

„Død og Kritte! raabte Moderen: saa maa jeg ud i Skabet paa Gangen!,, — og væk var hun.

Madame Ruse var en lille Tyffert; hun bestod kun af Stue/Etage og Kjelder, men dyb var hun, meget dyb, og Storstuen midt i Huset var baade rummelig og godt meubleret; forresten maangede der Baghuus, og, hvad Figuren angik, da kunde hun passe Klæder med en afbrukken Skibsmast, og hun syntes at nedstamme i lige Linie fra den Hvalfist, der undfangede Propheten Jonas; thi Mæven havde sluttet sig saa tæt og fortroligt til Brystet, at Ingen kunde bestemme, i hvilken Etage Hjertet boede. Som en Folge af denne hendes grundige Bygning, bevægede hun sig altid med Plantens Rolighed, men stønnede ikke destomindre saa heftigt ved hvert Skridt, at hun i denne Henseende lignede en Veirmølle, der, uden at gaae eller røre sig, staaer paa eet Sted og puster hele Dagen igjennem. Dog, i Dag, i Dag løb hun, som man ikke i Mands Minde havde seet hende at løbe, at aabne Porten for det guldbelæssede Vesel.

Lotte stod imidlertid for Speilet — Haaret blev ordnet, Sidekammene fæstede op, den lille Filippents i Panden slugt af en stor Krølle, der i Forening med sine mægtige Over- og Undermænd dannede et dobbelt Batterie af Amors-Morsere; Livbaandet blev strammet og glattet, og Halstørklædet breddet og samlet med saa megen Kunst og Studium, at selv den mindre Øvede af det Givne let kunde finde det Sogte, af den hvide Melkevei, der stundom kom tilsyne, slutte sig til den dobbelte hvælvede Gudeborg, hvortil den førte, og gjennem Florets Laage bag Horizonten see „das unbekannte Land, wo die Citronen blühn.“

„God Morgen, Hr. Rosenberg! Isd det ude paa Gangen, da Ludvig havde naaet første Sal, hvor han heldigvis standsede et Dieblisk, ligesom for at hvile sig, og blev staaende i Tanke: De kom: mer tidlig hjem i Dag!“ — han bukkede og lettede paa Hatten — „Ja! De var ogsaa tidlig oppe i Morges, vi kunde saamæn godt høre, hvorledes De gik deroppe; og saa læste De Noget, saadant noget nydeligt Noget, om den store Hund i Tartariet, med tre Tunger i een Mund, og Paris, hvor Tryl: leriene er, og St. Helene, som alle Kongerne pas: sede paa — eller hvad det var for Noget; men det var vist Græsk, for vi kunde ikke forstaae et Ord deraf. — Jeg og min Datter, vi snakker saa tidt om Dem, tiere end De troer, og saa siger jeg: Hr. Rosenberg, det er saadant et pænt, stille Menneske, som sidder hjemme, og ikke gaaer ud om Aftenen og svirer og sværmer, som de andre, lærde Studentere“ — et Bæk — „og saa siger hun — ja! hvad hun siger, det tør jeg nu ikke sige — men saa siger jeg igjen: Lotte! — siger jeg — skulde vi ikke bede det pæne Menneske ned til os engang — han sidder saa ene deroppe, og det gjør mig ordentligt ondt, hvergang jeg hører ham gaae vores Dør forbi“ — atter et Bæk — „men saa skulde De bare høre, hvor hun tager paa — for saadan er hun: hun er saa bange for unge Mandfolk, som for Bortter i Ansigtet; og det har hun bestemt efter Faderen: saadan var han ogsaa de første Aar, vi kom sammen, og jeg siger saa tidt til hende: Lotte! Vær dog fornøst! siger jeg — De vil jo ikke gjøre Dig Noget — havde jeg været saa bange, som Du, saa var det aldrig blevet til Noget med Dig;

men saa skulde De bare høre, naar hun saa begynder at tale og moralisere saa rørende, saa deiligt om Dyd og Ufkyldighed og Forsørelse, saa er det affurat, som jeg hørte min salig Mand, naar han ingen Penge havde, eller Maden var svedet, og saa kan jeg somme Tider blive saa rørt, at de klare Taarer staae mig ud af Øinene — men behager De ikke at gaae indensfor, det er saa slemt at staae paa Gangen, og, naar man taler et Ord meer end lige til, saa kan de høre En baade foroven og forneden."

Ludvig havde staaet meget alvorlig og andægtig under den hele Præken — Bevist nok for, at han Intet havde hørt deraf; sløv og livløs i Sjælen, som han var, løbe alle Gjenstande i Et for ham; hvert Ord syntes ham lige godt, hver Plet lige smuk, og hvert Menneske lige interessant; han lod sig derfor ogsaa taalmodig føre ind i Stuen af Madame Ruse, og havde neppe Opmærksomhed nok til flygtigt at besvare Lottes Hilsen, da Denne, paffseligt rødrende, neiede for ham.

"Der seer De min Datter! sagde Madame Ruse, da de vare komne indensfor: Og det er Hr. Rosenberg, Lotte, som boer ovenpaa."

Atter en Hilsen, atter et stumt Sva.

"Vær saa artig at sætte Dem ned!" sagde Moderen og trak Bordet ud fra Sophaen.

Ludvig bukkede og satte sig uden videre i Sophaen, med Hænderne forslagte i Skjødets, seende hen for sig med den ligegyldigste Mine af Verden.

"Er det ikke sandt, jeg siger, Lotte! begyndte Madame Ruse forlegen, efter en liden Pause: at vi taler saa tidt om Hr. Rosenberg, naar vi sidder her;

hjemme alene, og at vi saalænge have ønsket at gøre hans Bekjendtskab." —

„Deraf veed jeg Intet!“ svarede Lotte om: findtlig rødrende over Moderens Plumphed.

„Ja, jeg mener, stammede Denne, endnu mere forlegen: jeg mener — at vi tidt have lagt Mærke til Hr. Rosenberg, naar han gik ud, eller kom hjem, at vi syntes, det var saadant et pænt, stille Menneske, at“ — —

„Jeg har ikke den Vre at kjende Hr. Rosenberg, og veed aldrig at have seet ham før!“ — gjentog Pigen, endnu mere spids, blodrød af Undseelse og Urrighed.

„Nei! — ja! — Du forstaaer mig ikke — hakkede Moderen reent fra Concepterne: jeg — Hm! ja! — Hm, Hm! — See! troer jeg ikke, jeg har glemt Nøglen i Skabet derude — jeg maa see ad“ — og dermed trillede hun ud, perlende, som Jorden, naar den kongelige Sol træder den imøde, af en Forlegenhed, der er det bedste russiske Dampbad, nogen hjerteklemmt Synder kan blive sat i.

Hadde Ludvig havt noget Die for hvad der omgav ham, han maatte have leet af Hjertens Grund; men for ham kunde den Ene gjerne have svædet, som en Tordenskye i Sommer, og den Anden rødmet, som en Sminkekruffe — han havde ikke bemærket det: saa adspredt var han. Det gæeneerte ham derfor heller ikke synderligt, at Moderen gik og lod ham sidde alene med Datteren: han forblev i sin gamle Stilling, sagde ikke et Ord, og lod sine Dine ligegyldigt glide hen over alle Gjenstandene i Værelset. Lotte derimod var ikke saa

uvirksom ; hun havde sat sig skraas over for ham paa den modsatte Side af Bordet , og begyndt at kradse i et gammelt, for længe siden færdigt, Tegnestykke, som hun med Glid havde udsøgt og fremtaget, og i sin Tid ved en Lærerindes Haand taaleligt var sluppet igjennem ; herfra kastede hun hvert Dieblisk stjaalne Blikke over til ham , som dog aldeles ingen Hæler fandt, hvad der ellers sjældent mangler ved den Slags Lyvekoster, men ligesaa lidet bleve modtagne, som givne tilbage ; saa holdt hun op at tegne, og skrev med Penselen de første Bogstaver af hans Navn paa Randen af Tegningen, gjorde derpaa en pludselig Bevægelse, for at drage hans Opmærksomhed til sig, og stattede da hurtigt ud, hvad hun havde skrevet, naar hans Blik faldt derpaa, dog ikke hurtigere, end at han godt kunde læse, hvad der stod ; endelig hentede hun fra Hjertets dybeste Kjelderhals, hvor Sukkene ligge, for at holde dem i den brændende Elskovsaarstid, en lille, sværmerisk Interjection — dog Alt forgjæves. Ludvig sad derved saa kold og stiv, som et Udraabstegn, og sagde ikke engang saa Meget, som et Udraabstegn, især et Udraabstegn i Parenthes, der kan staae som Repræsentant for alle de exclamations admirandi et indignandi, der findes i hele Christenheden, og bruges saa hyppigt i de nyere Tider, fordi Autor (den literære Notarius) derved paa en fin Maade kan sige mere, end han selv veed. —

Imidlertid kom Madame Ruse fuldkomment fattet og affjølet tilbage, og begyndte strax at bearbejde det Stof, hun i sin Graværelse havde indsamlet.

„Jeg har saamæn ogsaa været tidlig ude i Dag, Hr. Rosenberg! og jeg troer saagar, jeg saa Dem paa Gaden, men saa var De saa henrykt i Deres Studeringer; det kunde jeg see, for de gik og saa stibt ind i Lusten, og Munden løb paa Dem en gang imellem, — og saa vilde jeg ikke forstyrre Dem i Deres Andagt. Gud! Hvor det dog maa være deiligt, at være saadan godt lært, jeg vilde give Meget til, at jeg var bleven holdt til Bogen, mens jeg var ung; men saaledes gik det ikke den gang. Min Fader sagde: „Lær Din Christendom, og gjør Din Gjerning! Bøger er kun Dienslyst — og man kan spinde sig til en Fruerhue, men læse sig til en Narrehætte — og — Gud ske Lov og Tak! jeg kan ikke klage — jeg har faaet det, jeg skal ha'e — min salig Mand var lidt gnaven en gang imellem; men saa tog han sig en Taar, og jeg kan forsikre Dem, han var aldrig bedre Menneſke, end naar han havde lidt i Hovedet, derfor fik han ogsaa sin Løn af vor Herre, og drak sig Himlens Salighed til, den gode Sjæl! — Men saa lofte jeg mig ogsaa selv, at, fik jeg nogentid en Datter, saa skulde hun lære baade det Ene og det Andet, og det har jeg ærlig holdt — jeg har opdraget mit Barn, som en Grevinde — hun har gaaet i Skole, hvor de studerer baade Geographie og Calligraphie, og lære at skrive og regne i alle mulige Sprog, baade de døde, de nulevende og de tilkommende, hun er bleven holdt til at spille baade med Hænder og Fødder, det Ene har hun lært af en Informator, det Andet af en Dandsmester — Jo! Men det var det, jeg vilde sagt — jeg var saa tidligt ude, for at see, om Lottes nye Fløielspels

var færdig, og saa for at hæve en Slump Rente: penge, som just i Dag var forfalden."

"Saa? udbrod Ludvig med Et ganske opmærksom: Har De Penge paa Rente?"

"Ja! — Hvad man ellers kan sige om min salig Mand — det maa jeg lade ham: han var efter Penge, som en Procurator efter et Boe — og — Gud være lovet! min Datter skal ikke tjene for sit Brød; Guldbælet sprang i hendes Dobekar, og jeg kan give hende en sorgfri og lykkelig Fremtid i Udstyr, naar hun engang beslutter sig til at gjøre en Mand lykkelig." Disse sidste Ord sagde hun med Efertryk og Hentydning paa Ludvig, og saae der: til saa skjelmst paa ham, at hendes smaabitte Grisefæine forvandlede sig til endnu mindre Naalepine.

Ludvig sprang op af Sophaen, gik bestræbt op og ned ad Gulvet, holdt Haanden stundom for Vand: den, og lod sig aldeles ikke forstyrre af Moder og Datter, der, forundrede over den pludselige Forandring i hans Væsen, stirrede paa ham med opspilet Mund og Dine. — Denne Crisis varede i nogle Dieblkke ved, hest hans Ansigt krusede sig, som Havet før Storm, hans ungdomsfyldige, glatte Former sank tilbage under en Larve af Folder og Furer, der fremkaldte Rynker, hvor disse aldrig med de fineste Spor havde været at dvæle, stundom bevægede han Læberne og syntes at tale med sig selv; endelig gik han hen til Vinduet, stirrede nogle Dieblkke, med Hovedet hvilende paa Armen, ud i den frie Luft, foer derpaa frampagtigt sammen, som Een, der vaagner af en Drøm, der viser ham i Begreb med at styrte i en Afgrund, og vendte sig med en underlig Blanding af Sorg og Glæde, Modbydelighed og Lidens:

skab til de af spændt Forventning forstumvende Fruentimmer.

„Madame Ruse ! sagde han : Jeg maa bede Dem undskyldte, hvis min Opførsel maaskee synes Dem underlig og upassende ; men den vieblikkelige Forandring, der er foregaaet i min Livsanskuelse, det store Skridt, jeg saa pludselig troer at have gjort med min Lykke ; det Tilfælde, eller meget mere, den Himlens Styrelse, der i denne Time synes med Eet at rykke mig et Gode saa nær — her kastede han et bedende Blik paa Datteren — hvis Besiddelse jeg allerede saa længe har betragtet som det høieste og eneste Maal for min Stræben og min Tilværelse — alt dette maa tale min Sag hos Deres Overbærenhed, og bære Skylden for den besynderlige Frihed og Kulde, jeg under andre Omstændigheder sikkert ikke skulde tilladt mig.“

Lotte rødmede, slog Dinene ned, slog dem op igjen med et kjælent, sværmerisk Udtryk, satte Benene i Gang ved Hjælp af et Dusin af Amors Rastevinde, og søgte at skjule sin Sjæleglæde under den søde Melancholie, som Brnden føler i det Dieblif, hun for sidste Gang tager Afsked med den hellige sacrosancte Jomfrustand.

Madame Ruse derimod havde ikke forstaaet et Ord af det Hele, det var hende for høit ; hun vendte sig derfor til Datteren med et spørgende Blik, om Denne maaskee kunde tjene hende, som en Commentar til den uforstaaelige Text, og Sonet af denne gjorde hende først klog paa Sammenhængen.

„Alf, Hr. Rosenberg ! sagde hun : De overrasker den stakkels Pige — hun bliver saa forbløffet, saa transpireret — De maa i det Mindste give hende en Maanedstid at betænke sig i.“

„Jeg beder Dem — intet Dieblif! afbrød Ludvig heftig og greb Lottes Haand: For Guds Skyld! intet Dieblif! Det haster! — Længe nok har jeg smægtet, længe nok har jeg drømt om min Himmel — jeg maa have en Ende derpaa — før faaer jeg ikke No — før kan jeg ikke gaae til Hvile — er det muligt — vil De skjenke mig Deres Haand — da lad det skee endnu i Dag — lad Præsten hente strax — i dette Dieblif har jeg min Kraft samlet, Gud veed, hvad jeg har i det næste — det gjelder om at gjøre flere Menneſker lykkelige — og det falder mig tungere, end jeg havde troet!“

„Jh, jeg troer, De vil! raabte Madame Ruſe: Har man hørt ſaa galt! Det ſamme Ja ſkulde gjøre min Datter baade til Kjæreste og Kone — nei! det var formeget paa eengang! Det er, min Troe, to gode Ting — enhver af dem kan nok ſvare for ſig ſelv! — Gud bevares! og hvad vilde Folk ſige? — De maatte jo troe, at vor Herre allerede havde viet dem, og Præſten kom til ſyngende Meſſe. — Nei, Børn! ſagde hun og ſkjød dem i hinandens Arme — der har J hverandre! Kjærefolk kan J blive ſtrax, men Egteſtanden kan J, wahrhaftig, ikke ſaaledes ſpringe ind i.“

Ludvig omfavnede Lotte og kyſſede hende med tilſyneladende Jølelſe — men det var ham, ſom Juddas Kyſſet af hans onde Skjebne, der traadte ham imøde i en venlig Qvindſkikkelfe; og ſnart ſank han tilbage i ſin kolde, mørke Monotonie.

„Du er ikke munter!“ ſagde Lotte, der hoppede omkring ham, ſom en Gullspurv, hængte ſig ved hans Arme og ſtrax tiltalte ham med det fortrolige „Du“, uagtet han vedblev at ſige „De“ til hende.

„Ikke munter? ſvarede han bittert: O jo! jeg er ſjæleglad! — jeg har aldrig givet Noget bort før —

og jeg skulde ikke være munter i det Dieblif, jeg bort-
 skjenker Alt, Alt hvad jeg har — det Bedste jeg har
 — og reent gratis — o! det er jo guddommeligt! Jeg
 er saa glad, saa Sjælen kunde flyve mig af Brystet,
 og Hjertet lyver, lyver mig op i mine aabne Dine."

„Det forstaaer jeg ikke!" raabte Lotte, sprang
 hen til Claveret, rev det op, og begyndte at klimpre en
 Engellands, sprang saa over i en Vals, derpaa i en
 Cotillon, og saa fremdeles; begyndte i Allegro, endte
 i Presto, præluderede i C Dur, og spillede i G Mol —
 og foer saaledes fort en Tid, til stor Glæde for Lud-
 vig, som benyttede sig af Diebliffet, foregav en liden
 Upasselighed, og tog Afsked fra Moder og Datter, efter
 at have lovet, at komme igjen i Morgen, og betinget
 sig Brylluppet snarest muligt, efterladende sit Væsen og
 sin Opførsel til begge Fruentimmernes Drøftelse, hvil-
 ket heller ikke manquerede, men strax satte Munden i
 Bedægelse, paa den underlige, forkeerte Friers Be-
 løfning.

Men Ludvig steg langsomt op til sin lille Celle,
 og, da han atter stod ene paa sit Værelse, kun besøgt
 af vemodige Erindringer, krystede han en Taare i sit
 Øie, og sagde stille hen for sig: „Saa Luise! — nu
 skal Du ikke tjene Dit Brød i Eastens Tjeneste — den
 udmarvede Forfører skal ikke suge Livskraft af Dine
 friske, elskovsvarme Læber, og Din gamle Faders
 Elendighed skal ikke vække Forbandelsen i Dit Bryst
 — jeg har laant en Sum paa min Livslykke — den
 skal frelse Dig. Nu, Luise! Nu er jeg Din Kjær-
 lighed værd — Dyr var mig Skatten — men jeg for-
 tryder ikke Kjøbet!"

Det var en rolig Aften; den jomfruelige Baar var traadt ind; med elskværdig Huuslighed havde den allerede begyndt at udpynte sit store Brudekammer: Naturen, til de ægteskabelige Sommerdage; varmere og fortroligere sluttede Lufsten sig om den nyligt skrumpne og rynkede Jord, der nu stod trind og syldig, som en stor Ræmperod, hvorfra Millioner Spirer og Blomster udsprang — mildt og kjærligt tindrede de smaae Sommerlys paa Himlen, og aabnede sig i den dunkle Aftenstund, som blaalige Natvioler i den store, hængende Have, der overskyggede Jorden; og gjennem den formørkede Luft hvidskede de kjolige Foraarsvinde, som Stemmer fra en bedre Baar, hvoraf denne kun er et Glimt, et flygtigt Billede, ligesom Menneskets lykkeligste Dieblikke ere Stjerneskud af den evige Salighed. — Ludvig sad i sit lille Kammer, med Haanden under Kind, hensesjunken i Betragtninger, og kastede stundom et Blik gjennem Vinduet, hvorfra der var en viid Udsigt, ind i den henslumrende Natur, ligesom Adam i det tabte Paradiis. Han havde i de sidste Dage ganske indesluttet sig i sin Stue; hos Madame Ruse kom han saa sjældent, som muligt, da han stedse med fornyet Modbydelighed vendte tilbage derfra; og hos Waldek's havde han ikke været siden; der kunde han ikke komme — nu kunde han ikke see Luise: han behøvede al sin Kraft, al sin Fatning, for at fuldende, hvad han havde begyndt, og et Blik af hende vilde have nedbrudt den. — Det var Flyttedagen i Morgen, og i Morgen skulde ogsaa han flytte ind i Ægtestanden: da skulde han undertegne Eftersmissebrevet paa sit Livs Haab og Glæde, for

at lade sig vie til en mørk og sorgelig Fremtid. Læus sad han beskæftiget med at overskue sin Stilling og sine Forhold; da bankede det, og en fremmed Betjent traadte hurtigt og forpustet ind, spurgte om hans Navn og Stand, og bad ham, strax at følge sig i en ligesaa vigtig, som trængende Anledning. Ludvig fulgte. Efter en forceret Marsch gjennem flere Gader stode de for en meget brillant Bygning, hvori Ludvig forsvandt med sin Ledsager, der gjennem adskillige store, pragtfulde Bærelser førte ham ind i en mørktbetrucken, dunkeltoplyst Sal, hvor han forlod ham. Ludvig betragtede Gjenstandene omkring sig, og bemærkede ved den anden Side af Bærelset en Himmelseng med Damaskes Omhæng, foran hvilken der sad en Mand i Præsteornat, som strax reiste sig og gik ham imøde. „Vær saa artig, og trød nærmere! sagde han med et Blik: Og lad Døden forene, hvad Livet adskilte!“ — Ludvig traadte til Sengen. Der laae en grueltagtig, vatterfortig-feed Skikkelse, dødbleg i Ansigtet, rørt af et apoplektisk Slag, og kjæmpede den sidste, Fortvivlelsens Kamp med Døden, der i hans vilde, fordreiede Ansigtstræk allerede havde skrevet sit frygtelige pereat. Synet af Ludvig rystede ham hestigt. „Min Søn! udbrød han med en sølsom tonløs Skratten, der, huul, uden Sjæl, sprang fra den brustne Strængeleeg i Barmen: Jeg har gjort Dig Uret — skammelig Uret! — Jeg har stødt Dig fra mit Hjerte ud i den fremmede Verden, jeg har forbrudt min Aldomsfærd til Fadernavn — jeg har ikke villet erkjende Dig for mit Barn — og det var Du dog — det var Du for Gud, skøndt intet Menneske har velsignet vort Blodsforbund — nu kommer

det — jeg kan ikke døe rolig! — Et Skrækkeligt Ansvar ligger blytungt paa mit Hoved og trykker det mod Dybbet — bagved mig staaer Livet, det frygtelige Vidne, og foran mig Døden, den frygtelige Klager, og Gud, den evige Barmhertighed, kan jeg ikke finde — men jeg vil gjøre godt, hvad jeg kan! „See der! han pegede paa et Papiir: Du skal eie Alt, hvad jeg havde — Du skal bære mit Navn, og lægge Betsignelse i mit Guld — hver god Gjerning, Du gjør, o, det er en Sjælemesse for min arme Sjæl!“

Ludvig stod som forstenet — han vidste neppe, om han var klog eller vanvittig, fye betragtede han det fortrukne Dødsbillede, og hans Medlidenhed stivnede i Rædsel.

Den Døende bevægede sig frampagtigt paa Leiets; han anstrængte sig for at tale — man kunde see, der var endnu Noget, der knugede ham, Noget, han vilde vælte fra sin Samvittighed. Endelig begyndte han med afbrudt Stemme: „Det haster, mærker jeg — hør mig! — det maa ud — en gyfselig Hemmelighed, som Graven sprænger — jeg er en Røver — hvad jeg har, er ikke mit — et Barn, et umyndigt Barn, uden Forældre og Venner, betroet til mig — jeg har plyndret hende, stjaalet hendes Arv — jeg har flædt hende i Pjaltter — kastet hende i Armene paa en Tiggerqvinde — i Rød og Elendighed — Ludvig! Har Du Omsorg for min Salighed, da søg hende op, om hun lever — frels hendes Ustyldighed, hvis hun fristes, og straf Forføreren — sørg for hende, ægt hende, hvis Du kan, og giv hende Alt, hvad hun eier, tilbage! — Det skal trænge, som en Betsignelse, i min Grav — det skal gjøre mig Leiets blødt mellem de skarpe Tyrrefjæle!“ —

Ludvig hørte, og alle hans Sandser, al hans Sjæl blev Hørelse — et Pigebarn, uden Ben og Frænde, bedraget og bortstødt — det deilige Barn paa Tiggerstens Arme — o! det var Luise!

Diebliffet nærmede sig — i gjentagne Gysen foer Dødens Aande gennem det halostivnede Gravoffer, Beenmarven frøs, og Blodet storknede om Hjertet. — „Min Søn, min Søn! udstødte han rallende, og strakte sine visne Hænder mod Ludvig med Fortvivlelsens Kraft: Hjelp mig! — forlad mig ikke — Gud seer mig ikke — jeg er ikke hans Skabning — jeg kan ikke bede — jeg har aldrig bedet — giv mig Din Betsignelse — Din Tilgivelse! — Kald mig, o kald mig blot eengang Fader! — “

„Fader!“ sagde Ludvig af sit inderste Hjerte, knælede for hans Leie, og boiede med barnlig Fromhed sine Læber paa den af Haab og Troe forladte Sjælesyners Haand.

„Fader!“ gjentog han sagte hvissende, kyskede Ludvigs Haand med et stille Smil, og det var, som om hans Aand hvidskede det til den almægtige Fader over Stjernebuen, og Raadens Engel med den korsfæstede Rovers Billede paa Brystet førte ham frem for den evige Kjærligheds Trone.

8.

Hos Waldeks saae der imidlertid sørgeligt ud; Haabet sank, og Elendigheden steg med hver Time. Luise arbejdede ved Dag og Nat: hun var saa aarvaagen, som hendes Kummer, men det graadige Dieblik rev hende Alt af Hænderne og efterlod den kommende Tid Intet at arve; den gamle Waldek sængsledes endnu bestandig uvirksom til Sygekiet, og det Bør:

ste var, at ogsaa Ludvig havde forladt dem; hjælpe dem kunde han nu vel ikke, men han kunde dele deres Bekymringer og meddele dem sin Trøst. Saaledes krob nogle Dage hen; da kom der en Dag et Brev, hvis Udskrift ligeledes var dem fremmed: „Atter en Frier!“ sagde Waldek bitter, brød det og læste følgende:

„Min Jomfru!

Jeg Kan Have den ære At Sige dem, at det Er meget Uforstaaet Og Lumpent af dem, At Træde mellem barken Og træet og fraløkke Min datter Sin Kjæreste, Med hvem Hun Er Forlovet for Gud Og menneſter, jeg mener Hr. Ludvig rosenberg Om de Vil Vide Det De Mener vel Sagtens At de Skal Nive Os den Fede Steg af Munden Ved deres Slette Kunst Og Skaffe dem baade penge Og Et Verligt navn Ved Deres gemene haandtering Ty de Maa Skamme dem maa de For Rigtig nok Er min datter Sletsens ikke Kunstig Og Forstaaer Sig Ikke Paa tit-titter Og ren-de-oilte Hvad det Hedder Men Hun Kan bringe Sin Tilkommende mand i morgengave Hvad De Skal søge Paa bunden Af skarnssjerdingen Og Dette Skulde Jeg Ikke Undlade Herved At Bekjendtgjøre.”

Marie Ruse.”

E. S. i Dette øieblik Sibder Ludvig Og Omsavner Min datter Og Kysſer hende Saa Det Staaer efter — det Skulde de bare see Men Vil de bie En Fjorten dages tid Saa Skal de Endnu Gaae Meer At See.

Det var en Billet, som Madame Ruse havde skrevet, strax efter Datterens Forlovelse med Ludvig, for at væbne sig mod et Tilbagefald, det hans

Kulde og Eiegebyldighed gav hende noksom Grund til at frygte.

„Fortræffelige Connexioner! mumlede Waldek: En liderlig Skjorlevner og en gemeen Gadeqvind, — men Ludvig i flige Lænker — det gjør mig ondt — og min Luise har han bedraget!“

Luise tog Brevet, læste det flere Gange igjennem, stirrede og studerede, som Ordene stod paa den ene Side, og Meningen paa den anden — af! hun vilde saa gjerne troe, at Trækkene løi — men, vidnede ikke Alt imod ham? Hvorfor havde han saa pludselig og saa ganske forladt dem? Og hvorfor var han sidste Gang, han besøgte dem, saa tilbageholden og udeeltagende?

„Er det muligt? sagde hun endelig stille hen for sig: Var Du en Bedrager, Ludvig? Har Du laant Dine Lærere, Dit uskyldige Blik og Dine dybe, hjertelige Følelser fra Den, der skabte Lasten? Var Din Dyd en villieløs Gjøgler for Ondskab og Bedrag? — O, saa er der intet Sandt paa Jorden — saa er der ingen Straf og Belønning — ingen Himmel og ingen Opstandelse; saa vil jeg rive mit Hjerter af Barmen og kaste det for Hunde — det er det Sletteste, jeg eier! Velkommen Last og Skjændsel! Det var Eder, der grundede Verden — Eder bør den ogsaa tilhøre — I er det Eneste, der har Virkelighed. — Du har Ret, erfarne Viismand: „Uskyld og Vre ere Dunster, giftige Dunster, og Glæden alene fortjener Tilbedelse under enhver Skikkelse!“ Saa vil jeg nyde og leve, for at nyde — alle Glædens Porte skulle aabnes — og jeg hviler ikke, saalænge der er Draabe af Fornøielse paa Jor-

den, som jeg ikke har smagt, om jeg saa skulde søge den paa Bunden af dens meest muddrede Kilde!"

De følgende Dage gik Luise stille og eftertænksom om, uden Smil eller Taarer; hun søgte at vænne sig til Tanken om Fasten, og levede i sin Phantaste, hvor hun dog forgjæves fremkaldte allehaande udsøven: de, forførte Billeder: det var, som Skygger i Solskin — let fore de hen over Sjælen, og Ludwigs Billede blev lyst og klart tilbage.

Med Guldknæp i Hatten steg den blonde Dag over Bolgetoppene Flyttedags-Morgen; Natens Fugleskare, Stjernerne, sank tilbage i det Fjerne, og Dagens hævede sig lystigt mod det høelvede Blaa: tag fra Jorden, den store Sysover, hvor de smaa Blomster stode med Søvn i Dinene, og Menneskene laae, som rodløse Planter, der endnu ikke havde aabnet Tvillingblomsten, der knoppede sig under DIELAAGET, for de oplivende Solstjer.

Luise listede sig ved Morgenlyset paa Træerne frem og tilbage i det lille Kammer, og puslede ont den Gamle, der endnu slumrede saa sødt, saa roligt, som han hvilede paa sin Skat; saaledes kan altid den Gode slumre; thi hans Skat er gjemt i Himlen, og til det Høieloft er der ingen Stige, ingen Sidevæg engang, som Jordens Røtter og Muus kunne flattrer op ad; da bankede det stærkt, og en grov Stemme raabte udenfor: „Luk op!“ Luise sprang til, aabnede Døren, og Verten traadte ind, fulgt af adskillige Karle.

„Naa, Vil I betale strax! raabte han barsk: Ellers bliver I kastede ud — men ikke et Stykke rører I — det er endda en Guds Barmhertighed,

at jeg lader Jer beholde Klæderne paa Kroppen — troer I, jeg har Raad til at laane alt det Kram Huns, der kaster sig ind paa mig, uden at vende en Skilling i Næven derfor?"

„Menneske! Hvad gjør Du? raabte Luise og kastede sig for hans Fødder: Barmhjertighed med min gamle Fader!"

„Jeg vilde skamme mig ved mit Hjerte, dersom det var saadant et Hængehoved! brummede den Anden: Om han saa var Din Fader ti Gange, og baade Sol og Maane kunde gjøre Ed derpaa, saa skal han herud!"

„Stille, mit Barn! sagde den gamle Waldek, som var vaagnet ved Larmen: Prøv ikke paa at formilde Røddyrets Natur; det lærer aldrig at møtte sig med Urter! Her! hvidskede han, og fremtog under sit Hovedgjærde en lille Giftflaske — her er min Trøster — gaae, gaae ud i den vide Verden, og Gud velsigne Din Vandring!"

„Jesus! Fader! raabte Luise, ude af sig selv: Vie, vie! — der er jo en Udvei endnu!" —

„Nei! afbrød han heftig: Jeg kjender den — ved mit Haab hiinsides Graven, ved den evige Retfærdighed — Du skal ikke offere mit hensmuldrede Liv Din friske Alders Lyksalighed."

„Fader! sagde hun med frygtelig Kraft: Forlader Du mig?! — Jeg sælger min Ustydighed, for at kjøbe Død — bier dog — I har ogsaa saadan en gyselig Hast — blot nogle Diebliske — jeg skal skaffe Penge, jeg skal — jeg veed jo, hvor jeg kan faae! — Hun kastede Hat og Tørklæde om sig — Gaa — jeg kommer strax — for Guds Skyld! giv Tid! — jeg kommer strax!" — raabte hun, styr-

tede mod Døren, rev den op og — sank i Ludvigs aabne Arme. „Luiſe! Søde Luiſe! udbød han: Nu er Du min — nu ſkal vi aldrig, aldrig ſkilles!“ —

„Slip mig, Menneſte! ſvarede hun bittert: Seer Du ikke, de gode Folk der venter — jeg iler til min Veiler paa de bløde Bolſtre — ſee! — hun viſte ham Friherren af R . . . s Brev, ſom hun holdt i den ene Haand — han lovede mig rigelig Underholdning for mit hele Liv — jeg ſkal hen og fortjene den — bort — Du gav mig kun fattige Løfter“ —

„Han er død! ſagde Ludvig: Og jeg kommer i hans Sted — ikke, ſom Forfører, for at byde Dig Laſt og Skjændſel; men, ſom Elſker, for at byde Dig Haand og Hjerter og bringe Dig min Kjærlighed, ſom Arv og Eie for Tiden og Evi-gheden.“ —

Der blev en Hurlumhei — Berten fik Huen i Haanden og Kameelblomſten i Munden; Luiſe gjorde ſtore Dine, og Ludvig brugte Mund, ſom en Talerſtol; Giftflaſken blev ſlaaet iſtykker og kaſtet paa Skorſtenen med de ſure Anſigter; Madame Ruſe og hendes Datter fik en Næſe, ſaa lang, ſom en udpebet Theaterdigter, hvorover den Ene beſvi- mede efter Taft, og den Anden ſkjældte og ſmældte, ſom en gal Kvinde kan ſkjælde og ſmælde; igjen: nem hvis Mund Redgangen til Tartarus ſikkert er, hvis den er noget Sted paa Jorden; Madame Cathrine fik ſig en Penſion, og lever den Dag i Dag; og Mutter Gjertrud lagde ſit Hoved paa eet Sted og ſine Been paa et andet.

Men, da de fremmede Ansigter vare forsvundne, og den lille Familie igjen sad ene paa det afsides Nvistskammer, hvor de havde siddet saa mangen, venlig, forsvunden Dag, da sluttede Ludvig med stille Taarer den elskede Pige i sine Arme; i sød Hengivelse lagde hun sig op til hans Bryst og trykkede det første, hellige Kys paa hans Læber; velsignende boiede den gamle Waldek sig over dem; og over deres Hoved i den skyflare Luft fremrullede en nyskabt Stjerne — der boe de lykkelige Elskende efter Døden! —

S. J. Hansen.

Claus Sahret.

Fortælling

i et Brev til Udgiveren af den norske Huusven.

Kan Du erindre Claus Sahret, Student Sahret, som spillede saa godt paa Fortepiano? Vist maa Du kunne mindes ham, og har vel ogsaa 1819 læst den sorgelige Beretning i de danske Aviser, at Ritzmester Sahret fandtes myrdet i Villerupskoven paa Kammerherre Bollins Godser, da han opholdt sig der i et Sommerbesøg. Men maaskee Du ikke er falden paa, at Student Sahret fra vore Barnsdomsdage var den Samme som den for ti Aar siden forulykkede Ritzmester.

Paa en af mine Thingtoure afvigte Høst faldt mig hændelsesviis nogle Breve ihænde med Udskrift: „Til Enkefrue Tobiesen,“ og Underskriften: „C. Sahret.“ Der har Du dem til Brug, ordlydende efter Originalerne, som jeg har opbevaret, og giver jeg Dig herved Ret til at henvise dem til mig selv, der maatte tvivle om nogen Linie i efterfølgende Copier.

*

%

*

Første Brev.

Ritmester Sahret til Fru Tobiesen.

Kjøbenhavn, 1ste Juni 1819.

Kjære Clara, min eneste, min dyrebare Clara! Saa sidder jeg da igjen her i den gamle Kongestad og seer ud over det store Torv og den stolte Statue og Comoediehuset og Charlottenborg og — synes Alt er, som det var — Alt uden jeg selv. Ak, Du gode Søster! Det er jo en forstræffelig gammeldags Følelse, men den har ikke destomindre Nyhedens Interessé for hvert eneste Hjerter, ja ved hver eneste Leilighed for det selsamme Hjerter. Da jeg var her sidst, Clara, havde jeg Alt; nu har jeg næsten tabt Alt: min Sjæls Kraft, mit Livs stolte Forhaabninger, min Sands for Livsnydelse, mine Ungdomselskeder — ! Dig, Dig, har jeg tilbage, søde, englelige Søster! Maa jeg da ikke elske Dig over al Maade! I min Moders Sted, i min salige Marthes Sted, i alle mine Venners Sted har jeg Dig, eneste Søster! Vi To ere nu ganske ene tilbage af alle Bore.

Du raadte mig til at gjøre Alvor af denne Reise, og Du havde vist Ret deri. Naar jeg kun havde faaet Dig med mig, Du Indsidderske! Ak, da havde Reisen været velsignet! Men endda har jeg Rytte af den, det er jeg vis paa — ligesom jeg altid har havt Rytte af, hvad Du og salig Moder raadte mig, for saa vidt, jeg har fulgt det. Derved minde jeg da Brath. Hvor forunderlig dog Moders Afsky for dette Menneske og for min Omgang med ham! Og hvor grundet var den ikke! Ja, Clara! Du veed, Moder advarte mig for ham i mine og hans Drengaar; Du veed, han maatte aldrig komme op med mig i Juleferierne. Men Du veed ikke, hvor megen Aarsag jeg endnu har til at beklage min Drengomgang med ham. Du veed, Moder ved min Afreise til Universitetet bad mig saa bønlig om at undgaae Brath hernede. Jeg gjorde det ikke. Og hans Selskab er Skyld i, at jeg kom ud af den mig anviste Bei og ind paa en anden, for hvilken jeg ikke var stikket, og som igjen udstødte mig, dog Gudskelov, uden min Brøde.

Men, Søster, jeg glemmer reent, at det er et Brev til Dig, jeg skal skrive. Den 25de om Aftenen gik jeg ombord paa Galeasen. Det var mørkt Veir og saae ud til Regn. Imidlertid søgte jeg mig ind i min Kalmukskavai og blev paa Dækket hos Manden tilrørs og Lodsens. Natlusten gjorde mit Bryst saa vel, og Piben smagte mig ret fortræffelig. Imod Morgen blev Vinden stærkere og førte Regn med sig. Jeg var desuden bleven søvrig og samlede ned til min Køje. Da jeg vaagnede, fandt jeg Skibets Bevægelse saa stærk, at jeg ikke vilde prøve paa at staae op. Imidlertid

undgik jeg noget betydeligt Anfald af Søsøge, og befandt mig den følgende Dag imod Aften saa vel, at jeg haade kunde nyde noget og sidde paa Dækket med min Pibe. Vi havde nu den fortræffeligste Bør, og om Morgen den 28de laae Helsingør ligesom os. O, min Clara! Du har ikke været i Danmark; Du veed ikke, hvad det er for et Tryllesyn at seile ned langs ad det paradisiske Sjælland; endnu mindre kan Du vide, hvad det betyder, atter, andengang at gjensee Danmark, naar man der har levet de Dage, jeg levede der. Da jeg den 29de var stegen iland paa Kjøbenhavns Boldbod, maatte jeg støtte mig paa en Medpassagerer, thi Gaden gik Volgegang med mig. Dog, dette er en gammel Erfaring. Jeg fandt mit forudbestemte Logis paa Kongens Nytorv; og derfra skriver jeg nu disse Linier, med et Hjerte fuldt af Længsel efter Dig, og fuldt af Savn af alt det, mit Væsen har eiet her, og drømt her, og tabt her. I Morgen skal jeg aflægge de to, tre Besøg, der paaligge mig. Da jeg ikke bærer Uniform, har jeg Intet med militaire Meldinger. Men hos vor uforglemmelige Kong Frederik maa jeg søge Audience. Man siger ogsaa, han gjerne seer Noremænd. Levvel, min elskede Clara!

4de Juni.

Brevet kom for seent paa Posthuset, og jeg fortsætter, hvor jeg slap. Bisselig ligge tre livlige Dage imellem dette og den første Datum af mit Brev. Et Par Bekjendtskaber har jeg fornyet, og fundet megen Underholdning for Aand og Hjerte, megen Adspredelse for et mørkt Sind. Alting vilde jeg gjerne fortælle Dig ret fuldstændigt, bedste Søster, men jeg er bange, Posten atter skal løbe fra mig, og vil derfor vende mig

til den lille Scene, der i Gaar hændte mig i Frederiksbergshaven. Der er ved Indgangen til denne deilige Spadseregang en stor Rotunda, hvor jeg mangen ærlig Gang har siddet med mine lystige Ungdomsfæller og gjort flaae eller vittige Bemærkninger over de Forbigaaende eller lige for os Siddende. Der sad jeg ogsaa nu, i Haab om at træffe paa et bekjendt Ansigt. Kan Du huske, Clara, jeg brugte som Dreng, naar jeg havde fanget Spurve, at give dem et Halsbaand af Hestehaar og igjen slippe dem. Det var ligesaa rimeligt, at jeg atter skulde fange mine Spurve, som nu igjen træffe paa en Ungdomsven her i den fremmede Stad. Sørgmodig reiste jeg mig og slentrede afsted, uden at bestemme mine Fødders Direction. Da standsede de ved det norske Huus. Overrasket blev jeg staaende. De norske Graner bragte mig, tyktes mig, en Hilsen fra Dig. Jeg fandt just ikke det norske Huus synderlig norsk — ligesaa lidt som den Smule Raaleqviste om samme. Men jeg hyggede mig alligevel og især ved Tanken: her har Norge været og bliver endnu stedse erindret. Idet jeg vendte tilbage, rev jeg et Par lyse Granqviste af og stak mig i Bryttet, vandrede saa op og ned, hist og her, hvor Gangene vare smale og følgeslig mindst besøgte. Just staaer jeg for Udgangen til en af Hovedgangene, da jeg i denne seer endeel glimrende Uniformer. Sky vil jeg slaae omkring paa Hælen; men ved uventet i Adjutantsuniformen at gjenfinde min gamle Livsfælle, Brath, brød jeg uvilkaarlig ud: „Godaften Brath!“ — Han vendte sig nysgjerrig; men ved at see min ubetydelige Person i en simpel, grøn Frak og med en temmelig slidt Hat, er han formodentlig bleven tvivlsraadig, om han skulde opholde sig efter Raabet.

Endelig traadte han mig dog imøde med en spørgende Mine.

„Kjender Du ikke mere Claus Sahret? gamle Kammerad!“ spurgte jeg.

„De maa undskyldte — Sahret? Sahret! Jo vist; vist gjør jeg. Saa De lever endnu? og vel, haaber jeg. Man har sagt mig, at De fik — tog, vil jeg sige, Deres Afsked. Maa, hvorlænge bliver Du holdet? — Det gjør mig ondt, jeg ikke kan have den Fornøielse at tale med Dem om Gammelt og Nyt; men jeg er, som De seer, i Suiten. Adieu, gode Sahret!“ Han slog ud med Haanden og trak afsted efter de Dørige. — „Sy, hvilket Møde!“ tænkte jeg, og havde en Smag i Munden, som naar man slikker paa Allun. Uergerlig fradsede jeg med Foden og sløitede, da En pludselig slog mig bagfra paa Skulderen. Forfrækket dreiede jeg mig om. Det var en middelmaadig høi, aldrende Mand, i en fin, sort Klædning; et hvidt Haar stak frem under Hat; ten; hvide tætgroede Bakkensbarter ombagiede de blege Kinder, og fremhængende hvide Dienhaar gave hans lyse Dine et paafaldende Udseende.

„Hvor gaaer det i Norge?“ lod det, i et noget haardtklingende Sprog.

„Deres Majestæt!“ — I min Forvirring strakte jeg mine Granqviste hen imod ham. Han smilte, den huldfulde Drot, og gjorde mig endnu et Par Spørgsmaal, som jeg efterhaanden vandt Mod til at besvare. Han vidste, jeg havde villet gjøre ham min Opbærtning, og havde den Raade at befale mig, inden min Afreise at melde mig til Audience.

„Jeg veed et Træk af Dem, Ritmester Sahret, fra den Tid, De stod i Livcorpsen; det kan jeg lide

Dem for. Det gjør mig ondt for Dem, at De har taget Afsked der oppe; der stæer just raske Advances hos Dem nuomstunder."

Det, Kongen til min største Forundring, omtalte som et Træk af mig, var en Tjeneste, vlist en Ben i hans Rød, og skal aldrig af mig nævnes.

Er det ikke Montesquieu, som gjør Tyrsterne opmærksomme paa den Almagt, der ligger i deres Smil? O Gud! Og nu dertil denne Tyrste, hvis Hjerte er det elskeligste, der slog under Floiel eller Badmel! Clara! Jeg maatte bide mig i Læberne til det gjorde ondt, for ikke at lee Enhver imøde paa min Tilbagevandring.

Med mine Penge kommer jeg godt ud af det. Paa den Fod, jeg lever, kan jeg gjøre den Fodreise, jeg har bestemt, tversigjennem Sjælland, og holde mig i otte Dage paa Kammerherre Bollins Gods, og i andre otte hos min gamle Discipel, Præsten, og vil formodentlig indskibe mig midt i August Maaned. Naar Du skriver, saa behold den aftalte Adresse; jeg gjør Anstalt for, at man herfra sender Brevene efter mig. Hils Dine Huusfolk, søde Clara, og vær vis paa, at jeg plukker den sødeste Frugt af min Reise, naar jeg, siddende ved Din Side, kan dele den med Dig. Din inderligst hengivne Broder.

C. S.

Andet Brev.

Billerup, den 24de Juli 1819.

Skjænd ikke paa Din Claudius, min bedste Clara, for hans lange Tausshed. Det var ikke

efter Aftale ; nei, vist ikke. Og dobbelt forstyrer min Ufsterrettelighed mig, fordi jeg veed, Du fra Brev til Brev ængstes over min Tilstand, og fordi jeg Utafnemmelige just derfor ikke har skrevet, fordi jeg har befundet mig saa overmaade vel. Du fik et kort Brev fra mig, den samme Dag, jeg tog Kjøp i Haand og vendte Hovedstaden Ryggen. Nu vel, fortælle om de deilige Egne og Agre, Søer og Byer, Villæer og Landsbyer, kan være hyggeligt nok for Den, der beskriver, hvad han har seet, men ikke for Læseren, der ei har seet det. Jeg vil med Eet sætte Dig hen med mig i Kammerherre Bollins Dagligstue.

Ikke uden Ængstlighed havde jeg nærmet mig Herregaarden. Forgjæves kaldte jeg mit forrige Bekjendtskab tilbage i Hukommelsen; med hvem havde jeg fortroligere omgaaedes end med Brath, der nu for nylig havde viist sig saa haanlig imod mig. Forgjæves tog jeg frem de to hjertelige Breve, jeg har fra Bollin, hvori han saa indstændigt paalægger mig at komme til min Ungdomsven. Kammerherre ! Denne Titel lød mig affrækkende i Øret. Nærende standsede jeg midt i det store, grønne Gaardsrum, og betragtede den i Siirkant byggede, vidtløftige Bygning, kun af eet Stokværk, men dog anseelig ved sine smukke Forholde. Uvis, hvilken af de flere Indgange jeg skulde vælge, og uden at kunne faae Nie paa noget Menneffe, greb jeg mig endelig sammen, og traadte hen til en Dør. Den gav efter, jeg stod i en Forstue. Tre Dørre viste mig Bei til tre forskjellige Gemakker. Det forekom mig, som om Nogen talte indenfor, men hvor, kunde jeg ikke i min forvirrede Tilstand be-

mærke. Endelig bankede jeg skjælvende paa, men trak mig ængstelig saaledes tilbage imod den modsatte Dør, at den sprang op, og jeg baglænds styrtede ind i Bærelset, og laae paa Gulvet saa lang jeg var.

Derinde blev en Larm og Spektakel, mens jeg reiste mig, næsten ude af al Fatning, bukkende og skrabbende. „Hvem Satan er J!“ raabte en høi, mager Mand, med en Serviet i Knaphullet, en Forstærkniv i den ene og et stort Stegebeen i den anden Haand. — „Jh, Du min Gud! hvad er det da for et Menneſte, som kommer saaledes farende?“ hvinede det fra en tyk Dame, som stod foran mig med en Sanceſkaal i Haanden. — „Hille den sorte Jøde! Det var en farlig curieus Person!“ raabte en Tredie, der havde en Glaske i Haanden, og bar Livree.

Endnu et Par Fruentimmer og Mandſpersoner udgjorde denne Gruppes Baggrund. Jeg ledte forgjæves efter Ord. Skumringen, som de lange Gardiner frembragte, i Forening med den heldende Dag, gjorde det umuligt for mig at udfinde Anſigtsstrække. Det var desuden saa længeſiden, jeg havde ſeet Bollin, at jeg ikke tiltroede mig at kunne gjenkjende hans Anſigt. Imidlertid havde jeg ſtorſt Grund til at antage den høie Mand med Servietten for min Ven Kammerherren, og tiltalte ham ſtammende. Da han endelig syntes at have fattet min Tiltale, ſvarte han med en noget nedſlugt Uregreſſe. „Min Herre! Kammerherren er bortreist, og vender maaskee ikke ſaaſnart tilbage. I hans Fraværelſe kan jeg ſandelig ikke modtage Dem. Desuden er han ingen Elſker af at ſee Gjæſter hos ſig.“

— „Især naar de komme først gaaende, saa liggende!“ tilsvarede den tykke Kone spydig.

„Men jeg har Kammerherrens Breve —“ svarte jeg frygtfuld. — „Hør, min Ven! vedblev den magre Mand: De kan troe mig fremfor hans Høivelbaarenheds Breve, som jeg selv for det meste har skrevet for ham. Han er en galant Herre, og seer ogsaa gjerne galante Folk om sig. Men De vil dog let kunne skjelne imellem skriftlig Høflighed og —“

„Nok, nok! raabte jeg: Jeg skal slet ikke indkommodere Hr. Kammerherren.“ Harmfuld samlede jeg min Badsæk, min Stok og Hat sammen, og vilde gaae.

„Nok et Glas paa Faldrebet!“ skreg den snorede Lømmel og rakte mig et fuldstændigt Biinglas. Gud skal vide, jeg havde trængt til en Løbskedrik; men af saadan Haand kunde jeg ikke tage den paa saadan Maade. Rask greb jeg Bægeret og styrtede dets Indhold i Ansigtet paa Hr. Huushofmesteren, men Kryсталglasset selv hen ad Gulvet — og gif. Bag efter mig hørte jeg en Larm og heftige Stemsmer. Rimeligviis havde Nogle villet sætte efter mig, Andre foreslaaet, at lade Prakkeren gaae. Med en ubeskrivelig harmfuld Smerte fortsatte jeg paa det iilsomste min Vej fra dette ugæstfrie Huus. Den smukke Lindeallee bragte mig tilbage paa Landeveien, og her kastede jeg mig i en Grøft, det jeg lavedes med min Skjebne. Jeg brast i heftig Graad, maaskee fordi jeg af Træthed og Hunger var ligesaa svækket paa Legemet som af Harne angreben paa Sjelen.

Da jeg igjen saae op, stod en lang Hyrdebærg gabende foran mig. Jeg søgte at antage en rolig Tone og spurgte ham om Landeveien. I det samme viste sig en Støvsky noget borte, og en Rytter sprængte afsted i strækket Carriere. Da han var kommen hen til det Sted, hvor Drengen stod, holdt han sin Hest og raabte.

„Arv! Løb over Stien, alt hvad Du kan, og sig Hr. Bentz, at Herskabet alt kommer tilbage. Det vilde blive et net Spilop, om de overrumpledess.“ Arv kastede sig over Steengjerdet og løb afsted som en Vind; men Rytteren gav sig god Tid og satte sin Hest i Skridt. En Straale af Haab skød frem i min Sjæl. „Maaskee faaer Alt et andet Udseende!“ tænkte jeg, og reiste mig med Møie fra min Plads i det duggede Græs. Efter nogen Betænkning tog jeg tilbage til Lindealleen. Men neppe havde jeg betraadt den, førend en stor Reisevogn dreiede ind fra Landeveien. Idet den vilde rulle mig forbi, tog jeg Hatten af og traadte nærmere ind paa Veien.

Rudffen holdt uden Befaling stille, og en Herre, i hvem jeg troede at gjenkjende min Kammerherre, strakte sig hilsende ud af Vognen.

„Med Lilladelse — stammede jeg: er det Hr. Kammerherre Bollin, jeg har den Ære — “

„Claus! Claus! Gamle Kammerad!“ raabte Bollin, rev Døren op, og var med eet Spring nede i mine Arme.

Gode Gud! Hvilken Overraskelse, min Clara! Jeg havde styrtet til Jorden, hvis han ikke havde holdt mig saa tæt trykket i sin Favn. Svimlende

holdt jeg den ene Haand for Panden, imedens jeg stammede noget frem, der skulde ligne en Hilsen.

„Jette! Det er min gamle Ven, Ritmesteren!“ sagde Bollin fornøiet, og trykkede mig op i Vognen, idet han steg op bagefter, saa hurtig hans virkelig paaafaldende Corpulence tillod det. Frøken Jette rakte mig sin Haand med et venligt Velkommen, og gjorde Plads for mig Drømmende, der endnu ikke kunde fatte mig.

„Saa Du kom dog, gamle Ven! sagde Kammerherren med en uforfælt Inderlighed: Ja, kjør nu til, Peter!“

Vi traadte af. Jeg havde under den hurtige Kjørsel, der ikke vel tillod Meddelelse, haft Tid til at komme til mig selv. Rask sprang jeg ned, løftede den smekre Jette af Vognen, og fulgte hende ind i Stuen, medens den tykke Herre langsom kom bagefter. Kjære Clara! Hvilke Ansigter! Huushofmesteren, Hr. Bentz, gloede paa mig, som om han vilde æde mig, og blinkede dog saa forfækket med Dinene, som om han stod for en Musketild.

„Naa først og fremmest, hvad befaler Hr. Ritmesteren! sagde Kammerherren, idet han atter trykkede min Haand: Du har gjort Touren tilfods; jeg veed, det er Din strenge Doctors Bud, og Du kan behøve noget Styrkende. Her staaer Bentz for at modtage Dine Befalinger.“

„Et Glas Viin!“ sagde jeg, med et skædesro Blik paa Synderen. Da han ikke uden indædt Arrighed bragte det paa Solotallerkenen, raabte Kammerherren: „Doser! Kan Han ikke begribe, der skal to Glas til! Han veed dog, det er min Maade

at drikke mine Venner til. Og hvad er det for Viin, han trakterer med? Staf en Flaske af min gamle Madera; men lidt snart, om jeg tør bede!"

Kjæreste Søster! Jeg har været maaskee altfor omstændelig i at berette Dig alt dette. Men enhver Omstændighed gjorde saa dybt et Indtryk paa Din arme Broder, og vil ikke heller være Dig uvigtigt. Nu blev der i Hast bragt koldt Kjøkken frem, og idet min Bert gjorde Undskyldning for at han og Tette ikke spiste med, da han nylig havde siddet tilbords hos en Nabo, satte jeg dygtig tillids af Levningerne fra Tjenerskabets Levninger af Herskabets Frokost.

"Nu intet brydsomt Ord mere, Claus! Naturen vil have sin Ret. Søg nu Leiet. I Morgen ved Kaffeent skal vi faae Munden paagang."

"Clara! Hvilken Nat, hvilken Hvile, hvilken Opvaagnen! Du, som saa gandske kjender mig, Du kan neppe begribe, hvorledes jeg var tilmode. Men jeg vil ikke fylde Papiret med Udraab; jeg vil for-
tælle. — Om Morgenens vaagnede jeg ved en sagte Bevægelse i mit Bærelse. Det var en Tjener, som samlede mine Støvler og Klæder sammen og bar dem ud. Slig Opvartning var jeg vant til i mine unge Dage; nu havde jeg nær spurgt Knosen, hvad han vilde. Længere ude paa Morgenens kom Huus-
hofmesteren, Hr. Benz, bukkede høflig og spurgte, om jeg befalte Thee eller Kaffe paa mit Bærelse, eller vilde drikke Thee med Familien i Havestuen.

Det forekommer mig gjerne, som om det er mig, der skylder at give Opreisning, naar jeg er fornærmet; og tager jeg ikke fejl, har Du selv, elskelige Søster, tilstaaet mig, at Du føler noget Lig-

nende. I en frygtfuld, næsten ærbødig Tone takkede jeg ham, og udbød mig hans oprigtige Meddelelse om, hvad der i denne Henseende var almindeligst vedtaget i Kammerherrens Familie.

„De veed vist selv, Hr. Ritmester, svarte Bentz med Bitterhed: hvormeget Hr. Kammerherren og hans Datter maae længe efter det Dieblig, da de igjen kunne fortsætte det fornyede Bekjendtskab fra Hs. Høivelbaarenheds formodentlig meget unge Dage. Udentvivl vil De strax finde Leilighed til at overbevise os Alle om Deres Magt over den naadige Herre.“

„Jeg forstaaer Dem i Sandhed ikke, Hr. Bentz!“ svarte jeg ængstelig. — „De tillade mig gunstigst at sige et Par Ord, Hr. Ritmester.“ — „Tal, Kjære, tal!“ — — „Naar De har berettet Kammerherren det, der i Gaar indtraf, vil han formodentlig sætte det til Dem, om De vil lade Dem nøie med en Afbigt af Tjenerskabet, eller vil have os paa Porten. Jeg beder Dem undskylde, at jeg ikke gjør Afbigt, men foretrækker at søge mit Brød andensteds. Det er derimod for den tykke Huusholderiske, jeg vilde lægge et godt Ord ind, om det kunde lykkes mig. Kanstee vil ogsaa Hr. Ritmesteren indsee, at det ikke er Dem, der er fornærmet.“ — „Ikke?“ — — „Nei! Deres Person, hvori det hele Huus nu erkjender Herrens Ungdomsven, og en Mand af Familie, Deres Person, Hr. Ritmester, kunde ikke være Gjenstand for Fornærmelse. Det var den ubekjendte, ved sammenstødende Omstændigheder saa ubeleilig og med Døren indfaldende Vandringmand, der blev noget uvenlig behandlet.“

Manden snakkede godt for sig, han sammenlignede mit Tilfælde med en Mascarade, hvori Masken behandles uhøfligt uden Idee om Den, der bærer den; det forekom mig, som han ikke havde Uret, og jeg forsikrede ham, at det aldrig havde faldet mig ind at underrette Huusherren om Gaarsdagens Episcopescene. Menneſket studsede; han havde ikke tænkt sig dette muligt. Han sagde mig endeel halve Arctigheder, hvori der dog stedse lurede noget Slemt. Endelig gav jeg ham Haanden, og vendte mig derpaa om mod Vinduet, fordi jeg var forlegen og beflemt.

Min Modtagelse i Havestuen var; som jeg kunde vente den efter den skønne Begyndelse. O, Clara! Hvilke fortræffelige Menneſker ere ikke den Bollin og hans Henriette!

Expressen skal ind til Byen med Breve, og man forlanger mit Brev. Det næste, som jeg sender Dig om otte Dage, vil underrette Dig om min Bestemmelse angaaende Afreisen fra dette Canaan.

Din hengivne

C. S.

Tredie Brev.

Billerup, den 6te August 1819.

Kjære Søster! Naar jeg taler om at reise, spørger Henriette, om jeg kjæder mig, eller Bollin, om jeg er bleven vred paa ham. De gode Menneſker! Hvad skal jeg svare dem? Jeg lever som Blommen i et Æg, arbejder med Kammerherren

paa hans meget strengt holdte Journaler og Hovedbog, spiller de nye Musikalier igjennem med Grofkenen, og deler deres Mad og Drikke, Fornøielser og Smaaforger med dem. Gigt, Migraine, Trangbrystighed mærker jeg ikke mere til, og naar Din Trækfugl nu engang kommer hjem, Clara, skal Du see, hvor fyldig og rødmoset han er bleven.

Det er underligt nok, at et Menneſke, som er mig ſaa uvedkommende, kan formørke mine Dage her. Det er Huuſhofmesteren, Monſſieur Benz. Han hader mig næſten; idetmindſte kaſter han undertiden ſaa giftige Blikke paa mig, at jeg maa troe det. Rigtignok har jeg for nogen Tid ſiden truffet ham i en ſlem Affaire. Han kom ſtrax noget forbløffet til mig paa mit Kammer, og bad mig, med en Slags trodsig Ydmyghed, ikke røbe ham.

„Denne gang ikke, Benz; De kan være ganſke ſikker. Jeg ſkylder mig ſelv at tie, at det ikke ſkal hedde, jeg vilde tage Hævn for vort første Møde. Men hvad herefter maatte indtræffe — nu ere vi qvit.“

„Jeg ſkal vogte mig for at føre noget op paa min Side i Deres Conto!“ ſvarte han, idet et rødt Skjær foer over det magre Anſigt.

Den 7de Auguſt.

Naar man vil dømme et Menneſke, maa man vide ikke blot, hvorledes han er, men hvorledes han er bleven, hvad han er, hvad han var, og hvad han haabede at blive. Denne Bemærkning, ſom vel ikke er paafaldende eller ny, læſte jeg paa et Blad af Kammerherre Bollins Stambog, og undertegnet af en af mine og Bollins Ungdomsven:

ner, en Melankoliker, som strax efter at han havde skrevet dette, begik en Forbrydelse. Men tilgiv mig, kjæreste Clara, min ujævne Skrivemaade. Denne Episode kunde været borte; men ere ikke alle vore Erindringer Episoder i vort Livs Historie? Jeg vilde fortalt Dig om Huushofmesteren Benz, hvad Henriette nys fortalte mig. Han, der nu med sin heftigste Rødme over de indfaldne Rinder, med de fra sorte Gruber mørkt glødende Dine, med det besværlige Vandedræt, — han var den skønneste, stolteste Mand, der nogensinde bar en dansk Konges Vaaben. Han var kongelig Jæger, og udmærkede sig ikke mindre ved sit sikke Skud og sin skjæffe Færd, end ved sit herlige Udvortes. Et uhykeligt Skud af en Krybskytte skilte ham ved alt dette. Længe havde en Person i den Deel af det kongelige Jagtrevier, som var Benz anvist, snappet Jægerne saagodtsom af Hænderne et Stykke Vildt efter det andet, uden at det havde været dem muligt at forebygge det. Menneskets Snubed, sitte Skud, Hurtighed og Driftighed havde givet ham Uresnavnet: „Satansskytten.“ Benz forsikrede sine Kammerader, at han ikke vilde hvile, førend han havde Karlen ved Bingebeinet, og en omfindtlig, især til ham rettet Dadel fra deres Foresatte, fordi dette Uvæsen ikke blev hæmmet, bragte hans Forsæt til fortvivlet Bestemthed. Fra nu af hørte man ikke mere Benz's Bøsse knalde. Man saae ham ikke blandt de øvrige Jægere. Han laae ingen Nat i Jægerhuset. Stille listede han sig med opspændt Hane omkring i Skovenes Lykninger, indhyllet i en grov, beskyttende Kappe. Endelig en Morgen høre to Jægere, som netop droge ud med

deres Hunde, Kaldet af Bents lange Riffel. „Maa, der er da en Dødsens Mand!“ raabte de, og iulte efter Lyden. Da faldt endnu et Skud. „Det var det andet Løb!“ pustede den ene Jæger, idet han fremskyndte sine Skridt. — „Nei, det var ikke Bents's Gevær!“ paastod den Anden, og de arbejdede sig af alle Kræfter ind i Krattet. Der aabnede sig en liden Skovslette for dem. Midt paa Sletten laae en nedskudt Kronhjort; noget længere borte, under en Busk, væltede Bents sig i sit Blod, Riflen ved hans Side. Skuddet var gaaet den Ulykkelige gennem Brystet og ud igjennem Skulderbladet. Han rallede og syntes at kæmpe med Døden. Forsærdede iulte Jægerne ham til Hjælp. Han blev baaren ind i Jægerhuset. Efter Maa: neders Forløb vandrede endelig en helbredet Skygge af den djerpe Jæger omkring med nedslaget Blik og besværligt Mandedræt. Han maatte tage Afsked og fik en liden Pension. En smuk Pige, med hvem han havde været forlovet, rakte sin Haand til en lykkeligere Jæger. — Ak, Clara! veed Du, hvor: for jeg har fortalt Dig saa omstændelig denne ulykkelige Historie? Brath, (men det bliver indenfor Dine Bægge) Brath, min ellersindige, forvildede Kammerad i Ungdomsdagene, var Krybskytten, og sendte i Selvforsvarets Dieblis den knusende Kugle — og jeg — jeg laae bag den samme Busk! Han havde forledet mig unge Tusentast til at følge med paa Krybskytteriet. Det forekommer mig, som om nogle Draaber af Menneskets Blod ogsaa kommer over mig. Hvorledes skal jeg mere udholde hans Blik! Med Røie kunde jeg skjule min Forvirring, da Henriette gav mig denne Oplysning om Bents.

Du længeſ jeg efter at komme herfra. Eaſt ſnart
der gives en paſſende Anledning til at beſlutte Dy:
brud, vil jeg aſtred. Du faaer ingen Linie mere fra
mig, dateret Billerup.

Din elſkende Broder.
C. S.

Der har Du mit Fund, kjære Ven. Det
ſtaaer til Dig at indrykke Brevene, ſom de ere,
eller at bearbejde dem i den indſluttede Begivenhed.
Jeg ſkrev i Gjør Høſt til Kammerherre Bollin, og
gav ham en Extract af Sahrets Breve. Han ſyn:
tes ei at have Lyſt til at indlade ſig nærmere over
Gjenſtanden, der dybt ſaarede ham. Kun ſkrev han,
at Sahrets ſandſynlige Morder, Benz, en Maas
nedſtid efter Ritmesterens Død havde endt ſit Liv
ved en Blodſtyrtning.

* * *

Carl den Vtes Expedition mod Algier i Aaret 1541.

Barbarossa, Dejen af Algier, var kaldet til Constantinopel, for at bivaane et Divan, og sige sin Mening om de Beslutninger, som man der agtede at tage mod Christenheden. I sit Sted indsatte han Hassan Aga, en Renegat, født paa Sardinien, som Statholder i Riget. Denne havde, i lang Tid, tjent de Christne mod Tyrkerne, og havde derved erhvervet sig store Kundskaber i Krigskunsten, hvilke han, i Barbarossa's Tjeneste end mere udviklede. Ved de mangfoldige Seire som han, over de Christne, tilkæmpede sig baade til Lands og Vands, og ved den store Skade som han tilføiede Spanierne i det spanske Hav, erhvervede han sig et berømmeligt Rygte og en stor Tiltro hos Tyrkerne, saa at Enhver ønskede at følge ham, naar han stak i Seen mod de Christne; thi han vendte stedse seierrig tilbage, beriget med en stor Deel Bytte.

Denne vilde og lykkelige Korsar, tordnende som Jupiter, bragte Skræk og Forsærdelse med sig, hvor han kom; i Særdeleshed herjede han de spanske Kyster. De ulykkelige Kystbeboere flygtede i Tusindtal til de større Stæder, og anraabte disse om Beskyttelse og Hjælp i deres store Nød.

Men ikke Spanien allene traf Hassan Aga's Ødelæggelser, men Frankrig undragen, som var en Bundsforvandt af Tyrkerne, udbredte han disse Liger til det middellandske Hav, saa at Siciliens og Neapels ellers saa befolkede Kyster, vare næsten øde.

Disse ullykkelige Folkeslag beformede Keiseren med Bønner om Hjelp, og tilbød sig at give det meste af deres Formue til Krigsstyr mod Korsarerne; dette rørte hans Hjerte, og han besluttede, for at tilloffe et stort Antal Frivillige, selv at stille sig i Spidsen for Toget. I Spanien, Neapel og Sicilien besøgte han de nødvendige Udrustninger, og lod overalt hverve Soldater, som dog kun lykkedes lidet i Tydskland formedelst Krigen med Ungarn.

Alt syntes at være imod denne Plan: To af Tidssalderens største Mænd: Storadmiral Andreas Doria, og Overgeneralen over hans Armeer, Marquis de Vasto, fraraadte ham dette Foretagende. De foreslåtte ham den store Fare ved en Søreise i en Maaned (midt i September) hvor Enhver, der forstod sig paa Søfarten, vendte tilbage til en sikker Havn; men Intet kunde rokke Keiserens Forsæt, og ifødetfor Svar, sagde han: „Lad mig engang handle som Keiser, og tillad mig, at følge mit eget Hoved.“ Endeligen, efter mange Modsigelser, uforudseete Hindringer, Modvind o. d. blev hele Flaaden samlet, bestaaende af 400 Skibe, og efter en kort Seilads kom den til den afrikanske Kyst Port Moriso, hvor man strax gjorde Landgang. 20000 Mand betraadte Kysten; lette Feltstænder bleve hurtigt opkastede for at dække Linien. To smaa Floder, som havde et dybt og klippefuldt Leie, beskyttede Fløiene. I denne Stilling vilde man vente, indtil Skytset, Hestene, Munitionen og Levnetsmidlerne vare udstibede. Algier har en amphitheatral Beliggenhed; terrasseformigt hæver Kysten sig, naar man gaaer nogle hundrede Skridt ind i Landet, og med den Staden, som er omgiven af en

Muur. Mod Osten ligge Bjerger, af hvilke den beherskes. Skibene kunde bombardere den forfra, og nedskyde Besætningen paa Murene; og Batterier paa Høiene, kunde ødelægge Alt i Staden.

6000 Mand Hestfolk vare nu, foruden de 20000, landsatte, og man leirede sig en halv Miil fra Alzger. Der blev holdt Krigsraad, og man besluttede, da Vårstiden var barsk, strax at nærme sig Staden og begynde Bombardementet. Carl gjorde Regning paa en Omstændighed: Hassan Aga var en Renegat, født paa Sardinien, og havde altsaa tilforn været En af hans Undersaatter. Han sendte derfor en Trompeter som Fredsbud, der maatte love Tyrkerne fri Afmarsch, og Kommandanten selv de største Vresposter og Belønninger, naar han vilde gaae ind i Keiserens Hensigter, overgive Staden, og vende tilbage i den christelige Kirkes Skød. Imidlertid maatte dog Hassan Aga finde Muhammeds Paradiis med dets Houris mere indtagende end det som Keiseren viste ham. Han spurgte smilende Herolden: „Holder I mig for klog?“ — „Bisnok!“ svarte Denne. — „Nu! sagde Hassan: Hvor kan I da tro, jeg vil gjøre hvad min Gjenstand raader mig?“ — „Saa vil Keiseren bruge Magt.“ — „Har han da Haab om at overvinde os?“ spurgte Hassan igjen. — „Ja!“ var Svaret. — „Hvorpaa grunder han da dette Haab?“ — „Seer Du ikke hans Flaade, hans Skvads, hans udvalgte Krigere, der bragte hele Europa til at skjælve?“ Hassan lo høit. „Alt det have vi ogsaa her! raabte han: Partiet er altsaa lige. Altsaa rede to Gange strandede Eders Planer paa denne Kyst; den vil blive endnu mere berømt ved Eders

Keiser, naar han er den Tredie, som med blodig Pande flygter fra Algier."

Man var nu kommen Staden nær paa Skudvidde, og med Utaalmodighed ventede Carl Nieblifket til Bombardementet. Imidlertid viste sig imellem Bjergene Fjendens lette Krigere, som bestode af Landers Indfødte. Efter Sværvane drillede de Spærrierne med Pile og Stene. Natten var kold, og Soldaterne antændte Baal; men en Hagel af Pile og Stene tvang dem til at slukke dem endnu hurtigere, end de havde antændt dem. Neppe graaned Morgenen, førend Alle gjorde et Udfald for at fordrive Fjenderne. Disse klattrede op ad Bjergene, Carls Krigere bagefter; stønnende, udmattede, bleve de bestandigen omringede af nye tilstrømmende vilde Horder. Soldaten maatte slaae sig tilbage til Leiren, hvor han heller ikke torde haabe at finde Hvile. Endnu var kun en liden Deel af Skjdsset bragtiland. Paa engang reiste sig en frygtelig Storm fra Nordvest; en kold Regn styrtede strømmevis ned paa de arme Krigere. Havet raste, Skibene tørnede mod hinanden og strandede paa Kysten. Det var den skrækkeligste Nat, og da den var forbi, frembrød en endnu frygteligere Dag. Avantgarden udenfor Leiren kunde ikke gaae, Alle glæde ud, eller sank til Knæene i Dynd. De tyrkiske Ryttere, blandede med Fodfolket, stormede ind paa dem. Intet Gævær kunde affyres, da Lunte og Fængkrudt vare vaade; allerede trængte Fjenderne tilligemed de Flygtende ind i Leiren, hvor imidlertid Alt var kommen i Oprør, og Fjenden drevs tilbage under Algiers Mure. Men her gjorde Hassan Aga et Udfald, og anrettede et frygteligt Blodbad. I den uordent-

ligste Flugt bleve flere Tusinde et Nov for Døden, da Fjenderne, bekjendte med ethvert Bjergpas, ikke tyngede af nogen Rustning, paa alle Kanter indhentede de Flygtende. Ikkun Rhodiser:Ridderne, og den tappre Alba skyldte Carl, at der blev holdt nogen Orden; han selv ilste til med Lydskerne, for at modtage de Flygtende og beskytte Indgangen til Leiren, og med Kaarden i Haanden oplivede han deres Mod. Deres Linier indgjøde Fjenden Agtelse, og Gassan Aga trak sig tilbage til Bjergene, overladende Naturen at tilintetgjøre, hvad hans lille Hob havde maattet skaane. Hans lette Maurer trak sig ned mod Kysten paa høire og venstre Side af den keiserlige Leir, for at modtage det Bytte, som Stormen tilførte dem; thi denne raste stærkere og stærkere, og Bølgerne gik himmelhøit. Intet Anker formaade at holde, det ene Skib sank efter det andet, og skræffeligt forenede sig de Ulykkeliges Jammerfrig i Bølgerne, med Barbarernes Jublen og Haanlatter paa Strandbredden. Forgjæves søgte den Enkelte her at frelse sig ved Svømning; Maurerne skaante Ingen. Lyffelig kunde Den prise sig, der faldt i Hænderne paa Gassans Tyrker; deres Gjerrighed skaante idetmindste hans Liv, om saa Friheden gik tilgrunde.

Carl og Andreas Doria alene beholdt deres Fatning. Hiin anvendte Alt for at fordrive Maurerne fra Kysten, og saaledes at kunne frelse det strandede Mandskab; Denne søgte at holde saamange Skibe i rum Sø, som han kunde. Omsider, efter tre Dages Forløb, ophørte Storm og Uveir; Soldaterne vare nær ved at omkomme af Hunger og Elendighed. Uden Telte eller andet Ly, stivnet af

Kulde og Bæde, martret af smertefulde Saar, saae de trostesløse mod Havet, hvor Skibsvragene dreve om, og Eigene bleve de graadige Rovfiskes Bytte. Alba kommanderede Forposterne, og holdt Fjenderne borte. Carl gik omkring mellem Tropperne, indgjød dem Trøst, lod de Saarede bringe til de faa levnede Telte, og de overblevne Heste slagte, for at skaffe Næringsmidler. De strandede Brag levede Hæren Brænde til at varme sig ved, og til Røgning. Resten af Flaaden, som man intetsteds så nede, laae imidlertid i en Bugt, og Doria lod melde, at man her kunde foretage Indskibningen med Sikkerhed; thi Tiden var nu ikke meer om Andet. Skytset tilligemed Mmunitionen var begravet i Boskerne, og Halvdelen af Krigerne tilintetgjort.

Carl brød op til det betegnede Punkt, som paa den ene Side bedækkedes af Havet, paa den anden af de svært bevæbnede Krigere; de Syge og Saarede ginge i Midten. Men Enden paa deres Farer og Lidelser var endnu fjern. De smaae Bække, som flød ud i Havet, vare stærkt opsvulmede; vilde man passere dem høit oppe ved deres Kilder, saa gav man den ene af Havet dækkede Side til Priis, og man maatte slaaes paa alle Punkter, medens dog altid kun den ene Flanke og Ryggen blev angreben; saaledes blev der da intet Andet tilbage, end at slaae Bro af Master og Seilstænger, snart hist, snart her, og saameget som muligt undgaae at tage overflødige Ting med; endog Syge og Saarede bleve overladte til den forfølgende Fjende, som ikke øvede, ikke kjendte nogen Barmhertighed, men hug ned for Fode, undraabende: „Hvad have I her at bestille, I Christenhunde!“ Først efter tre Dages Forløb kom man

til Havbugten, hvor Doria's Flaade laae. Alles Nafn opklaredes, da man fra et Fjorbjerg vinede Skibene, de Glendiges sidste Haab og Tilflugt. Men ogsaa denne Glæde var ikke uden Bitterhed; neppe Trediedelen af den stolte Flaade, som forlod Spanien, var endnu tilbage; Resten var opslugt af Bolgerne, eller strandet paa Kysten. Hvor skulde de hen, de modløse Levninger af Hæren, der dog endnu vare for talrige til at rummes paa disse brastfældige Skibe? Allerede stirrede de Efterladte ængsteligt efter de Lykkelige, som havde været de Første i Baadene, og nu ilte til de frelsende Fartøier; allerede saae de sig forladte paa den ufrugtbare Kyst, givne til Priis for deres uforsonligste Fjender, da Keiseren befalte, at man skulde styrte de endnu tilbageværende spanske Heste i Havet, for ogsaa at skaffe Rum til Hine. Det var et rørende Syn at see de ædle andalusiske Hingster svømme fra Skib til Skib og anstrænge sig for at komme op, indtil Kræfterne forlode dem, og de stønnende sank ned i Bolgerne. Og dog vare ikke alle Soldaterne ombord, dog begyndte en Storm paany at reise sig! Fra Ost og Sydost raste den frygteligen, og truede Skibene med en saameget viskere Undergang, som de allerede ved de tidligere Storme vare blevne haardeligen medtagne, lække, og meer eller mindre berøvede Master, Roer og Seil. Nu gjaldt ingen Kommando mere, enhver Capitain søgte at fjerne sig fra den usalige Kyst og komme i rum Sø. Flere Skibe gik under med Mand og Muis; Andre naaede i den sørgeligste Tilstand en europæisk Havn; tvende bleve drevne til Algier og løb paa Grund. Forgjæves bønfaaldt Besætningen de Indfødte om Li-

væt; Barbarerne vilde Intet høre. De sluttede sig tæt til hinanden; deres Landsfer, deres Glinter, men endnu mere deres forvirrede Bestemthed holdt Hine tilbage. I tætsluttede Skarer naaede de Algiers Mure og raabte efter Gassan Aga — til ham vilde de overgive sig. Han kom ud med sine Tyrker, og de bleve hans Slaver; men de vare dog frelse, og deres Skjebne var taalelig, taaleligere end mange Andres, som bleve bortrevne af Blodsgang, Hunger og pestagtige Sygdomme, da Fæstningerne af Hæren først den 25de November kunde løbe ind til Port Mahon. Saalænge vare de drevne om ved de afrikanske Kyster.

Saaledes endte denne ullykkelige Expedition, hvorom Keiseren sagde til sin Fortrolige, Alvaro de Sante: „Himlen har villet ydmyge og nedtrykke mig for mit Overmods Skyld, og lære mig, at man skal ikke have alt formegen Tiltro til sig selv.“

Bruden i Graben.

Pastor Burmtius i D..., tæt ved den svenske Grændse, var en Mand af en alvorlig Caracteer, der kjendte sine Embedspligter, og var meget elsket af sin Menighed. En Begivenhed i hans Liv er saa vigtig, at jeg troer, den vil kunne interessere Læserne.

Det var Nat; Præsten sad ene og arbejdede ved sin Lampes matte Skin. Stormen raste udenfor, og Regnen pidskede paa Kammerets smaae runde Vinduesruder. „Giv, almægtige Gud, den arme Vandrers Ly i denne stormfulde Nat! Bort Land er raat og øde, men ogsaa over det vaager Dit milde Nie, ogsaa her findes overalt Spor af Din Godhed.“ Saaledes bad han, søgte derpaa sit Leie, og sov rolig ind. Pludseligt blev han opvakt af sin Gaardhunds stærke Gjæen, og foer overrasket ud af Sengen, da nogle stærke Slag drønedes paa Porten. Gjennem Vinduet saa han, i Nattens Dunkelhed, en stor Mængde Gestalter vandre frem og tilbage, og hørte en fremmed Mumlens af Ord som han ikke forstod. Nogle endnu stærkere Slag nødte ham til at ile ud og aabne Porten.

„Er De Præst her paa Stedet?“ spurgte en Fremmed; og paa Svaret: „Ja!“ vedblev Denne: „Lad mig komme ind, thi jeg har noget Vigtigt at sige Dem!“ — Næppe vare de indtraadte i Dagligstuen, før den Fremmede sagde: „Tag hurtig Deres Præsteskjole paa, og følg mig ind i Kirken.“

„I Kirken? — Saa silde om Ratten? Herre, hvem er De? Hvad skal jeg i Kirken?“

„Hør mig i Korthed, men til med at iføre Dem Deres Præstekjole. I Deres Kirke venter et Par paa den præstelige Velsignelse til dets ægte: skabelige Forening. De skal forrette denne hellige Handling. Spørg ikke: hvem, hvorfra, eller hvor: hen? Deres Spørgsmaal ere unyttige, thi de vorde ubesvarte. Her er hundrede Dufater. Opfyld min Begjering; Bægning vilde gjøre Dem ulykkelig, og Bagten udenfor Deres Port vil overbevise Dem om, at vi have Magt til ved Evang at opnaae, hvad De ei godvilligen tilstaaer os.“

Den Fremmede var en stor, stærk Mand, tæt indhyllet i en Kappe; hans Hoved var ligeledes indsvøbt i dens brede Krave, og under denne Maa: ske lignede et Par Næse saa bestemt paa Præsten, at Denne hurtigen begreb, at her var al Bægning forgjæves. Han iførte sig derfor hurtig sin Drnat, og fulgte sin Fører. Udenfor bleve de modtagne af en stærk Bagt, og Toget gik ned til den, noget affides liggende Kirke; her ventede dem endnu en Bagt, som førte dem ind i Gudshuset, der var stærkt oplyst og fuldt af Mennesker. Den bestyrkede Præst saae overalt fremmede Krigere, indhyllede i store Rapper, med vildt og raat Udsyn, og som med Dr: den og roligt Alvor ventede paa hvad der skul: de skee.

Fra Baggrunden kom nu, omgivet af Bagt, en tæt tilsløret Pige, hvis blændende hvide Hud stak forunderligen af mod hendes sorte Paaklæd: ning; Kjerternes Skin straalte mangefold tilbage fra Stenene af et kostbart Smykke, som omsnoede

hendes Svanehals. Hun slog Sløret tilbage, og viste et Ansigt, himmelskfjænt, men blegt som et Liig. Hun kunde i det høieste være 19 Aar gammel. Da hun hævede sit Blik til den Geistlige, som skulde vie hende, perlede Taarer deri, og et dybt Suk aandede den pressede Barm, men pludseligt, som om hun mindedes noget, forvandlede hendes Træk til et frygteligt Udsor, som om hun, i Følelsen af den høieste Smerte, vilde tilkæmpe sig en tilsyneladende Ro. Ved hendes Side stillede sig en høitgrædende Yngling, som, da han nærmede sig Altret, sank til Jorden, overvældet af Jammer og Smerte; han blev opreist, og nogle kæmpestore Krigere toge ham i deres Midte. Han syntes neppe at have naaet det tyvende Aar. Lange, lysebrune Haar omrullede Panden, og i hans Ansigtstræk viste sig den frygteligste Smerte. En gylden Kjæde hang om hans Hals, den herlige, ranke Væxt fængslede Alles Øine; men pludseligt blev Opmærksomheden henvendt paa en anden Gjenstand. Fra Kirkens bageste Dør fremtreen en kæmpestor Mand, med fast Gang og brede Skuldre; han var i sine bedste Aar; et svært Knebelbart, meget solbrændt, og de mange Aar viste, at han var en Krieger. Hans Bryst var smykket med mange Ordener, og den prægtige Glands som omgav ham, syntes at røbe en fyrstelig Herkomst.

Ved hans Ankomst hulkede Ynglingen høit, og Pigen vaklede, næsten besvimer.

Et vredt Blik fra den kæmpestore Krigers rynkede Pande, satte hurtigen Flere i Bevægelse; Ledersagerne hjalp den ulykkelige Pige, og man gav hende

de nogle Minuters Tid til at gjenvinde sin Fatning. „Hellige Guds Moder! udbrod hun: Styrk Dit uhyggelige Barn!“ og gik med faste Skridt til Altret, ventende sin Skjebne. Manden, som havde ført den Geistlige hid, vinkede ad ham, og han forberedte sig til Bielsen. Den bestjernede, pragtfulde og mørke Kriger, som syntes at føre Herredømmet over alle Tilstedeværende, tog derpaa Pigens Haand, og førte hende frem. Bielsen begyndte, Ringene bleve vexlede, og Jomfruen udtalte sit afgjørende Ja med skjælvende Røst.

Et Dødsstille herskede i Kirken, som kun blev afbrudt ved Ynglingens Hulken. Bielsen var fuldbragt, og en sagte dump Syngen af Forsamlingen sluttede denne frygtelighedsfulde Scene. Den Geistlige var saa inderlig rystet, at han ikke vovede at spørge om Sammenhængen; han blev strax ført ud igjen af Kirken.

Neppe havde hans Førere forladt ham, før han, ad skjulte Veie, iilte tilbage, for at see Udsaldet. Paa den ene Side af Kirken var et Vindue ikke meget høit; han var just isærd med at flattere derop, da et Skud tordnede inde i Kirken, saa dens Hvælvinger gabe en vidttonende Gjenlyd. Nu opstod en Larm; Alle iilte mod Døren, og den Lurende maatte hurtigen bortfjerne sig, for ei at blive opdaget. Han iilte til sin Landsby, og vaagnede Menigheden; der blev talt og formodet Meget om det Skete, uden at komme til noget egentligt Resultat. Intidertid brød Morgenrøden frem, og nu styrtede man skareviis ud for at saae Nattens forunderlige Hændelse oplyst. Paa Søen saae man et stort russisk Skib for fulde Seil. I Kirken selv

var ikke mindste Spor af Nattens Daad, kun udenfor, ved Kirkemuren, saae man en friskopkasted Grav. Man aabnede den, og fandt deri, indhyllt i store vide Klædemon, en ung Pige, med foldede Hænder, Brystet gjennemskudt af en Geværkugle. Præsten kjendte strax i hende den samme Pige, han om Natten havde viet, og Taarer styrtede af hans Dine over saa skjon en Skabnings skræffelige Skjebne. Han afslagde Beretning derom til sin Oversøvrighed; men kort Tid efter kom der en Befaling fra St. Petersborg, som blev bekjendtgjort i Sognet, at Ingen, under soer Straf og Ansvar, maatte omtale denne Begivenhed. —

Efter Præstens Død fandt man Fortællingen i hans Papirer. Endnu leve Oldinge, der dengang som Ynglinge vare med ved den aabnede Grav, og ei noksom kunne beskrive, hvor skjon denne myrdede og ulykkelige Pige havde været, endog som Liig.

St. Busch.

B l a k e s V i s i o n e r .

Under denne Titel findes i andet Bind af Cunningshams british Painters nedenstaaende interessant Notits om denne som Digter, Maler og Kobberstikker udmærkede Mand, der endte sin Dage 12te August 1828. Hans indre Liv er fortrinlig mærkværdig, ved hans Phantasies overordentlige Intensivitet, der gik saavidt, at han virkeligen troede, udenfor sig at see alle de Syner, som hans Aand, fri og vilkaarlig frembragte. Om Dagen var han en skarpsindig og forstandig Mand, der med stor Flid dyrkede sine Kunster, og som man kunde have en fornuftig og underholdende Samtale med; om Aftenen derimod, naar han havde fuldendt sit Dagværk, overlod han sig aldeles til sin Indbildningskrafts Herredømme. Da han arbejdede paa Kobberpladerne til Compers Bøger, saae han intet andet Selskab hos sig, end de ærlige Borgere, i hvis Midte han boede; men, naar Dagen helbede, gik Blake ned til Strandbredden, overlod sig ganske til sine Phantasier, og holdt lydelige Samtaler med de Døde. Her forglemte han reent det Nærværende, og levede kun i det Forbigangne; tilsidst bildte han sig virkeligen ind, at have levet i en forfunden Tidssalder, og sluttet en nøie Venskabsforbindelse med Pindar, Virgil, Dante og Milton. Disse store Mænd lode sig tilsyne for ham i Visioner, og, efter hans Paastand, indlode sig med ham i de meest lærerige Samtaler. Milton fortroede ham i flige Dieblikke et Digt, som endnu var Verden ubekjendt; Skade var det, at Meddelingen var

mundelig, og Versene syntes ved Blakes Recitation at have tabt deres Glæde. Naar man spurgte ham, hvorledes disse Åbenbaringer saae ud, svarte han: „De ere majestætiske Skygger, graae, men lysende, og hæve sig med Ræmpestorhed over Menneskene i Almindelighed.“ Ofte ledsagede hans Kone ham paa disse sælsomme Besøg; hun saae Intet, og hørte ligesaa lidt, men var dog overtydet om, at hendes Mand virkeligen baade saae og hørte. „Har De nogensinde seet en Færbegravelse, Madame?“ spurgte han en Dame, der i et stort Selskab sad ved Siden af ham. — „Aldrig, min Herre!“ var Svaret. — „Men jeg har seet den! vedblev Blake: Dog ikke førend forgangen Nat. Jeg gik allene i min Have — der var Dødsstillehed under Grenene og Blomsterne; Luften duftede med en usædvanlig Bellugt; jeg hørte sagte, harmoniske og behagelige Toner, men vidste ei, hvorfra de kom. Endeligen bevægede sig det bredeste Blad af en Blomst, og jeg saae derunder en heel Procession af smaa Skabninger, som lignede i Størrelse og Farve de grønne Græshopper; disse bare et Læg paa et Rosenblad, hvilket de syngende begreb, og derpaa forsvandt; det var en Færbegravelse.“

Alt Alt var den rene Sandhed, var hans fuldkomne Overbeviisning, og hans Enthusiasme var saa smittende, at flere skarpsindige og sølsomme Personer, som vare Vidner til hans Begeistring, bemærkede: at han var en overordentlig Mand, og det kunde muligen dog være Sandhed. En af hans Brødre, der selv var en dlig Kunstner, fik ham hyppig til, at forfærdige Portraiter af de Aander, som lode sig tilsyne for ham. Den bedste Tid

for disse Englebesøg var fra Klokken 9 om Aftenen til 5 om Morgen; og saa søielige vare disse sjældne Gæster, at de lode sig tilsyne, naar deres Ven ønskede det. Undertiden lod en Mand, som han ønskede at male, vente paa sig, og han sad, reder bøn, med Blyant og Papiir, stirrende i den tomme Luft; pludseligen viste sig Synet, og han arbejdede som en Banvittig. Han blev engang opfordret at skizzere et Billede af William Wallace; Blakes Dine funkede, thi han beundrede med Enthusiasme Fortidens Helte. „William Wallace! udraabte han: Nu seer jeg ham, der, der, med sit høie, adelige Blik! Giv mig mit Bærktøj!“ Efter at han en Tidlang havde tegnet med samme Sikkerhed og Blik, som om en levende Person sad for ham, holdt han pludseligen inde, og sagde: „Jeg kan ikke fuldende; Eduard den Første er traadt imellem ham og mig.“ — „Det er fortræffeligt! sagde min Ven: Thi jeg ønskede ogsaa at have Eduard's Portrait.“ Blake tog et andet Papiirblad og udfæstede Plantagenets Ansigtstræk derpaa; Hs. Majestæt var da saa høflig at forsvinde, og Kunstneren fuldendte nu Wallaces Hoved. „Men, sagde en Herre, som Blakes Ven fortalte denne Scene: sig mig, havde Wallace virkelig Udseende af en Helt? Og hvilken Slags Personage var Eduard?“ — „Der, var Svaret: hænge de Begge paa Bærgen bag ved Dem; døm selv!“ Jeg vendte mig om, siger min Fortæller, og saa to Hoveder i naturlig Størrelse. Wallaces var ædelt og heroisk, det andet strengt og blodtørstigt; den Første lignede en Gud, den Anden en Dævel.

Min Ven, da han mærkede, at disse Anekdoter interesserede mig, vedblev: „Jeg ved endnu mere om Blake; i 9 Aar var jeg hans fortroligste Ven.“

„Jeg har engang sat hos ham fra Kl. 10 om Aftenen til 3 om Morgen, snart slumrende, snart vaagende, men Blake lukte ikke et Øie. Han sad med sit Blyant og Papiir og tegnede Portraiter af de Mænd, jeg ønskede at see. Jeg skal vise Dem nogle af hans Arbejder.“ — Han fremtog af en Skuffe en stor Deel Tegninger: „Seer De Digtergløden i dette Hoved? Det er Pindar, som Seiers herre ved de olympiske Lege. Og denne elskværdige Slut er Corinna, der ligeledes som Sangerinde vandt Prisen. Denne Dame er Laïs, med al den Uforsømmelighed som egner hendes Haandtering; hun traadte mellem Blake og Corinna, og han blev nødsaget til at tegne hende først, for at faae hende afveien. Her er et Ansigt af et andet Præg; kan De gjette hvis det er?“ — „Formodentlig en Skurk.“ — „Rigtig! Det er Judas. Ligeledes denne Herre; kan De vel sige mig, hvem han er?“ — „Sikkert intet godt Menneske!“ — „De har Ret, det er Satan!“ Han lukkede Bogen, og tog et Maleri frem. „Her er det sidste, men ogsaa det mærkvardigste af hans Arbejder. Det skal forestille en Loppes Aand.“ — Har han da ogsaa seet den i sine Syner? spurgte jeg — „Ja! En Aften, da jeg besøgte Blake, fandt jeg ham meer end sædvanlig opromt. Han fortalte mig, at have seet noget Vidunderligt: en Loppes Aand. Har De da ikke malet den?“ spurgte jeg. — „Nei, men naar den igjen lader sig tilsyne, skal jeg strax gjøre

det." Med et alvorligt Blik stirrede han hen i en Krog af Kammeret; pludseligt udbrød han: „Der er den! Giv mig mine Maleredskaber! Jeg vil holde den fast; der kommer den!" — Alle disse Fortællinger synes neppe trolige, og dog er der ingen Tvivl om, at de ere sande.

En Anden af Blakes Benner, til hvis Sandhedskjærlighed jeg har en ubegrændset Tillid, besøgte ham en Aften. Blake tegnede med stor Jilsomhed et Portrait, som om der sad En for ham, der var utaalmelig over den lange Sidden, skjøndt der var intet Menneske i Stuen. „Forstyr mig ikke! sagde han halv høit: Der sidder En for mig, som jeg tegner." — „Hvor? raabte den forundrede Gæst: Jeg seer Ingen!" — „Men jeg seer ham! sagde Blake stolt: Der er han, det er Loth. De kjenner ham nok fra den hellige Skrift. Han sidder ligesom mig."

Dersom Blake stedse havde bestjefstiget sig med sine Visioner, vilde man ikke have holdt ham for en genial Kunstner, men for en Vanvittig; men selv imens han overgav sig til de latterligste Indbildninger, udtænkte, tegnede, og stak han Pladerne til Jobs Bog, som er et af hans meest fuldendte Arbejder. Dette Kunstværk fuldbrogede han i et lidet Bærelse, som var baade Kjøkken, Sovestue og Studerstue for ham; hans Selskab var den gamle Cathrine, og hans Indkomster 17, høist 18 engelske Shilling om Ugen.

N. Watson.

Skildring af en afrikansk Dame.

Den bekjendte Rejsende Clapperton kom til Bawa, en Stad i Kongeriget Borgu, og blev samme steds optagen med megen Gjæstfrihed. Staden er velhavende, Gaderne brede, Indvaanerne ærlige, joviale, men meget hengivne til stærke Drikke. En Arabers Datter, en ung Enke paa tyve Aar, meget fyldig, som de ægte orientalske Skjonne, samt meget riiig og gistesyg, besøgte Engellænderen og indbød ham at besøge hende i sit Huus. Da han modtog Indbydelsen og besøgte Damen, fandt han hende siddende bag en garvet nedhængende Drekud, med korsviislagte Been paa et lille tyrkisk Teppe. Hendes venstre Knæ hviiiste paa en stor Læderpude, en stor Tinkrukke af engelsk Fabrik stod ved hendes Side med frisk Vand, hvormed Zuma fra Tid til anden vødede sine Læber, naar hun var kjed af at tygge Tobak. Ved hendes høire Side laae en Glas vepidsk. Hun var klædt i broget Tui af Bomuld og Silke, sammenslynget i tynde Striber, Klædningsgen bedækkede Brystet indtil Anklerne, en Turban af grovt hvidt Musselin var snoet om Hovedet, og over Brystet og Halsen faldt en Mængde Korals og Perlesnore. Zuma's Dienbryn og Haar var farvet med Indigo, i sin høire Haand bar hun en Vifte, forfærdiget af tørre Blade. Hun lod Engellænderen sætte sig paa Teppe, tilvistede ham Kjøling med Visten, og lod dernæst ved sin Slavinde hente alle sine Klenodier hid, for at vise ham dem. Disse Kostbarheder bestode i Armbaand, Speile, Ringe Sølvarmbaand, Koralsnore og man-

ge andre Smaating. Efter at have viist sin Gæst alle disse Herligheder, førte hun ham ind i et Værelse ved Siden af og betroede ham, at hendes Mand allerede for længesiden var død, at hun kun havde een eneste Søn, at hun yndede de Hoide og vilde reise med ham til Bursa, for der at gifte sig med ham. Hun tog et Speil frem, saae først selv i det og rakte det derpaa til Clapperton, med den Forsikkring, at hun kun var en lille Smule ældre end han. Engellænderen sandt det raadeligst at bryde op, men hvor forbausedes han ikke ved at modtage to Budskaber, et fra Zuma, og et fra Gouverneuren, det første med den Indbydelse, at besøge hende igjen, det andet fra Statholderen i Wabba, som forkyndte ham, at hans tilbageblevne Effekter og Vare ikke kunde udleveres ham, før han havde tilbagegivet den rige Enke Zuma, som en halv Time efter hans Afreise var fulgt ham. Clapperton blev nødsaget til at reise tilbage, og var neppe ankommen, før Zuma holdt sit Indtog hos ham, omgivet af mange bevæbnede Slaver. Hun selv sad paa en prægtigt opsadlet Hest, klædt i røde Beenklæder af Silke, Støvler af rødt Casian, en hvid Turban og en Silkekappe om Skuldrene med Guldbrokkade. Havde hun været yngre og mindre fyldig, da forsikrer Clapperton, kunde han vel have følt sig fristet til at tage hendes Partie, overalt i Europa kunde hun gjælde for en sjelden Skønhed. Zuma maatte knælende for Gouverneuren dæie en alvorlig Lektion for sin Udfærd, derpaa vendte hun ham Dyggen, rystede med dyb Foragt Støvet af sine Fødder, og forlod ham stolt, med en fornærmet Dronnings Anstand.

Adrienne de Sergy.

Denne Dame var bekendt som en af de skønneste og elskværdigste Koner mod Slutningen af Ludvig XIV Regjeringstid, og alle den Tids skønne Mander kappedes om at hylde hende, især rostes hendes Arme for at være af en idealfst Skønhed, hvorfor man ogsaa i lang Tid kaldte ret smukke Arme: „Arme à la Sergy.“ Hun blev naturligviis tilbødt og forgudet, der endog gik saavidt, at naar hun lod sig see i Skuespilhuset, opstod der saadan Tummel, at hele Orchestret mangengang kom ud af Tacten. Blandt hendes utallige Tilbedere var ogsaa en Yngling, som Stand og Vilkaar havde stillet saa dybt under hende, at selve Tanken om kun ved Diekast at lade hende ahne den Jld som fortærede hans Hjerter, syntes at være Galffab. Det var en smuk ung Mand, som ved Flid og Talenter havde almindelig Ugtelse; han var en meget duelig Saarlæge, og især berømt for den Lethed, hvormed han aarelod. Ingen fornem Dame betroede sin Haand eller Fod til nogen Anden end den berømte St. Elme, som man almindeligviis kaldte den smukke Aarelader.

Det kom just paa samme Tid i Mode, at der for ethvert nok saa lidet Feberanfald, for Migræne, Søvnløshed, o. s. v. blev anordnet Aarelading, og allevegne, især hos Damerne, blev St. Elme brugt; kun Marquise de Sergy havde endnu ikke gjort Brug af hans Færdighed, skjøndt det var et af St. Elmes inderligste Ønsker; han maatte nøies med at see hende i fjern Afstand. Endeligen

— hvo kan beskrive hans Henrykkelse, traf han hende en Dag ved Sengen hos en gammel Hertuginde, som havde ladet ham kalde. Han formaaede neppe at høre den Syges Ord, neppe at læse Lægens Recept, han hørte kun Marquisen, der forklarede ham den gamle Dames Tilstand, men vandt dog endelig saamegen Fatning, at han med sin vanlige Færdighed udførte Aareladningen. Men hvor blev han underligt tilmode, da Marquisen trak sin Handske af, og rakte sin Arm hen til ham med de Ord: „om hendes Aare vilde være god at finde?“ Med skjælvende Hænder omfattede han den skønne Arm, blev rød og bleg, og stammede endeligen den Forsikkring: at det var umuligt her at kunne tage fejl.“ — „Desuden, tilføiede han: vilde den inderligste Jæver, den meest anstrængte Opmærksomhed . . .“ her døde Ordene paa hans Læber, og Forlegenheden blev Herre over ham. Marquisen var først i Begreb med at smile, nu slog hun Øinene ned — St. Elme bukkede og anbefalte sig, thi hans Forsatning var pinefuld. Det var ikke heller undgaaet den fortryllende Adrienne, men endnu mere klartseende var den gamle Hertuginde, og det saameget mere som en af hendes Kammerfruer havde just den samme Morgen fortalt hende om St. Elmes hemmelige Kjærlighed. „Det stakkels unge Menneske! sagde hun til Marquisen: var ikke forberedt paa at træffe Dem her; men han var uforglignelig, og havde jeg ikke havt mit Sidesving, vilde jeg leet, saa Lærerne vare komne mig i Øinene! Men veed De vel, at jeg gjorde et Dobestykke? I flige Tilfælde er en Skjodesløshed snart steet, min smukke Rone! Jeg vil udbede mig, hvis jeg

atter skulde aarelades, at De ikke er tilstede?" Fru de Sergy syntes ikke at forstaae det. „Naa, ved: blev Hertuginde: saa er De da ogsaa den Eneste som ikke veed hvad hele Verden veed, at De har gjort den stakkels St. Elme forrykt i saadan Grad, at han vilde lade os Alle døe og gaae tilgrunde, førend han skulde forsømme en eneste Leilighed til at see Dem, om endog i nok saa lang en Frastand. Han kan ikke høre Deres Navn nævne uden at henfalde i et Slags Vanvid. For et Par Dage siden har han endog hos En af sine smukkeste Patientinder ladet sig forlyde med, at der ikke gives noget virkeligt Skjønt eller Tilbedelsesværdigt paa Jorden, undtagen Dem." — „Hvilken Daarskab! udbrød Marquisen, legende med sin Vifte: Maaskee har man villet gjøre ham til Gjenstand for Latter, og mig med."

Nogle Dage efter tog Fru de Sergy paa Landet, hvor hun tilbragte nogle Maaneder, og næsten glemte St. Elme samt hvad der var passeret. Da hun kom tilbage besøgte hendes Læge hende. I lang Tid havde hun ikke befundet sig saa vel, hendes straalende Farve vidnede derom, men Lægen forargedes over denne simple Sundhed og anordnede, at St. Elme skulde Dagen efter aftsippe hende en Portion Blod, for at befrie hende fra den Latterslighed, at see blomstrende ud som en Hyrdepige. Hun maatte give efter, og St. Elme blev kaldet.

Han kom, men i en hestig Sindsbevægelse; han aandede tungt — han vaklede. Marquisen følte Medlidenhed med ham, hun vilde indgyde ham Mod, og talte til ham med usigelig Ynde. St. Elmes Blikke hang i et Slags Henrykkelse ved hende. Hun havde gjerne opgivet Aareladning:

gen, men frygtede for at fornærme ham ved sin Mistillid. Med Fasthed rakte han ham sin Arm og — der foer en Gysen igjennem St. Elme, da han berørte og gned den sagte, for at bringe Aaren til at skulme. Han greb Kanjetten — men styrtede i samme Dieblis til Jorden og raabte: „Jeg har myrdet hende! Jeg har truffet Halsgaaren!“ Man bestræbte sig for at standse Blodet, man bemægtigede sig den unge Mand, som vilde tage Livet af sig selv, Marquisen trostede ham med at Faren ikke var saa stor, to andre Saarlæger kom til — al Hjælp var forgjæves, Dødsblodet var truffet, og den smukke Kone greb det uden at skjælve. Hun ordnede sine Sager, og bad derpaa om at see St. Elme endnu engang. Man maatte lede ham til hende, han sank ned ved hendes Føle. „Fad Dem! sagde hun: Min bitterste Smerte er at see Dem saaledes. Jeg nævner ingen Tilgivelse, De har jo ingen Uret begaaet imod mig, men Verden vil maa: skee ikke bedømme Deres Ulykke saa mildt. Saa vidt det staaer til mig, skal De worde uafhængig af den; forsmaae ikke 2000 Fr. Renter af mig, det er min sidste Villie. Lov mig, at være nyttig, hjælp som, hvor De kan. Adieu, min Ven!“

St. Elme blev livløs baaret bort. Fru Ser-
gy udaandede sit rene Liv nogle Timer derefter. Alle sine Dage helligede St. Elme, da hans grænd-
selsøe Smerte havde lagt sig, den lidende Menne-
shed, som hun havde bedt ham om, og i Elendig-
hedens Boliger feirede han til sit sidste Aandedræt
Mindet om den tilbedte Kone, som han havde be-
røvet Livet af Kjærlighed.

Den forhenbærende Konge af Westphalens sidste Soupee i Paris.

(Af allgem. Modenzeitung.)

Hieronimus Buonaparte levede, førend han blev sat paa Thronen, som en riig Arving i Paris, besøgte alle Skuespil og Forlystelsessteder, og stod paa en fortrolig Fod med adskillige unge Skribenter, som paa den Tid vare i Ny for deres Aand, Bid og Sorgløshed. Aftenen efter sin Udnævnelse til Konge mødte han ved Udgangen af Vaudevilletheatret to af sine fortroligste Omgangsvenner, nogle ret lyse Brødre, Hr. von P. og P. L. „Naa, det glæder mig ret, udbød Hieronimus: at træffe Jer; veed I, at jeg er bleven Konge af Westphalen?“ — „Ja Sire, og Deres Majestæt tillade, at vi ere de Første som . . .“ — Na ingen Cereemonier og Complimenter mellem os; det er tidnok dermed indtil jeg kommer ved mit Hof; Her ingen De, men Du som før! Følg med hen at spise!“ Hieronimus førte sine Venner hen til en af de første Restaurateurer i Palais Royal, og requirerede en ret kongelig Soupee. Man loe og passerede, og drak dygtigt. Hieronimus sagde: „Lad os blive sammen! Hvis I vil, saa følg med mig til Westphalen. Du C., skal være min Secretair, og Du P., min Bibliothekar!“ Forslaget blev antaget, og Bestillingen strax udfærdiget ved en ny Glaske Champagner.

Endelig maatte man skilles ad, Opvarteren kom med sin Regning, Hieronimus trak sin Børs frem, men Kongen af Westphalen, hvis Skatkammer endnu ikke var indrettet, fandt ikke fuldt to Louisd'or'er deri, som forsløg kun lidet til Betalingen af 200 Francs. De to nye Stats-Embedsmænd forrestrakte Hs. M. deres hele Formue, som udgjorde omtrent en Dalerspønge. Hvad var der nu at gøre? Kloften Et om Natten kunde man umuligt skaffe Hjælpemidler. Der blev endelig besluttet, at falde Berten selv ind, og opdage ham deres Stilling. Denne spurgte høfligt om Herrernes Navne. „Jeg er Kongen af Westphalens Secretair.“ — „Jeg er Hs. Majestæts Bibliothekar.“ — „Neget vel, mine herrer! svarte Berten, der begyndte at frygte for, at han havde med Bedragere at gøre: Og han derhenne er vel saagar Kongen af Westphalen selv?“ — „Ja rigtig! svarte Hieronimus: Det er jeg!“ — „Nei, det er dog lidt vel galt, mine herrer! udbrød Berten: Vi ville dog see, om ikke Politikommissairen vil bringe dem ud af deres Røller.“ — „For Guds Skyld!“ gjentog Hieronimus, som begyndte at blive angst og bange for den Vending Sagen tog. „Ingen Allarm! vedblev han: Dersom De ikke vil troe os, saa vil jeg lade Dem beholde mit Uhr, som er ti Gange saameget værd som Deres Regnings Beløb.“ Han leverede Restaurateuren sit Uhr, som Napoleon havde foræret ham, og paa hvis Bagside Keiserens Navne: ziffer stod i Diamanter. Berten modtog Pantet, og lod Gæsterne gaae, men da han næriere besaae det, tvivlede han ikke noget Dieblif om at det var stjålet, og bar det hen til Politikommissairen. Denne

løb strax med det hen til Politipræfecten, Denne til Indenlandsministeren, som strax begav sig dermed til Keiseren, og næste Morgen læste man i Moniteur, at Kongen af Westphalen var pludseligt afreist til sine Stater.

Lord Byrons Begrabelse.

Denne store Digter døde som bekjendt i Messolonghi. Hele Grækenland følte Tabet af en Mand, der saa ædelmodig havde offret det sin Formue, sin Arm og sit Navn. Derfor skrev ogsaa Regjeringen til Byrons Datter, at hun ved et Dekret var bleven udnævnt til Grækenlands adoptive Datter.

Lord Byron havde tvende Fædrelande: det hvori han var født, og som han selv havde forvilst sig fra, og det hvori han døde som en Frihedsmartyr. Grækenland vilde derfor beholde de jordiske Levnninger af sin nye Tyrtaeus og begrave dem ved Siden af Bogharis. Men Engelland paaastod ham udleveret, især paa Grund af et Digt, hvori Byron havde yttret det Ønske, at blive begravet i sit Fødeland. Hans Testamentsfuldbyrdere modtoges Liget paa Engellands Kyst, og et talrigt Følge ledsagede det til sit Hvilested. Men forgjæves søgte man deriblandt hans uforsonlige Gemalinde, og Abba, hans „hjertelskede Datter.“ Et forunderligt Tilfælde

de søiede det saaledes, at istedetfor af hans retmæssige Gemalinde blev Liigfærden bivaanet af en Kone, hvis utilladelige Kjærlighed havde bidraget meget til at gjøre Byron berømt: Lady Caroline Lamb, som forlod sin Mand for Digterens Skyld, og da hun siden blev forladt af Denne, ikke troede at elske ham mere, da hun af Jaloufie havde gjort ham til Helten i en satirisk Roman.

Lady Caroline blev paa sit Landsæde Brokethall ofte besøgt af sin Gemal, som havde forglemt og tilgivet det Skete. Efterretningen om Byrons Død syntes ikke at have gjort noget synderligt Indtryk paa hende. Hun gjorde just en Spadseretour tilhest med Hr. Lamb, da et langt Sørgetog kom dem imøde paa Veien. Det aabnedes af Constabler og Vaabenherolder; derpaa kom en med et rigt guldbroderet Fløiels Dækken behængt Paradehest, der førtes af to Piger og blev redet af en Rytter, som paa en karmoisinrød Fløiels Pude bar en engelsk Pairskrone. Lige dernæst kom en foribetrucken Vogn med sex Heste for, og derefter endnu mange andre samt en utallig Mængde Ryttere. Det var hiint Tog, som bragte Byrons Aske til Newstead-Abbediet. Lamb og Caroline standsede, og lod Toget passere forbi. Hun kjendte strax Digterens Vaaben, som hun saa ofte havde kysset paa de Breve han skrev hende til. Halvdød blev hun bragt tilbage til Brokethall, hvor hun faldt i en langvarig Sygdom, uop-
hørlig marret af vilde Phantasier, hvori hun ofte jamrede: „O min Elskede! Jeg har skuffet Dig, jeg har altid elsket Dig, og elsker Dig endnu til Døden! O lad mig være allene med ham!“ — Først Døden endte hendes Banvid.

Francisca Braddock.

Alle sine Selskaber var hun en Gjenstand for almeen Beundring. Hendes Legem var fortræffeligt dannet, hendes Ansigt smukt, hendes Aand udstyret med Alt, hvad der kan fortrylle hos en Kvinde. Ulykkeligviis tilbragte hun nogle Maaneder i Bath, det brittiske Spaa. Alle Mandfolk, som hørte til den fine Verden, trængte sig om hende her, og et Blik af hende gjorde dem lykkelige. Ei allene angav hun Tonen ved alle Forlystelser, men stemte ogsaa hver Cirkel efter sit Lune. Den s Vittighed var glimrende, hendes Smag beundringsværdig.

Hendes Fader efterlod ved sin Død tolv tusind Pund Sterling, som skulde deles mellem hende og hendes Søster. Fire Aar efter Faderens Død døde ogsaa Søsteren, og derved fordobledes hendes Formue; men i det korte Tidrum af een eneste Maaned tabte hun, ved sin Eidskab for Kortspil, Alt hvad hun eiede, uden Undtagelse. Dette var Følgen af den altfor høie Mening, hun havde om sin egen Forstand; hun kjendte intet til bedrageriske Kunstgreb, men troede, at Opmærksomhed og Dømmekraft vare Alt, hvad man behøvede at bruge, for at vinde et Spil.

Hendes Ulykke piinte hende i Løndom, saameget dybere, som hun en Tidlang dulgte den selv for sine fortroligste Venner. Da hendes Mangel blev for stor, kunde hun ikke holde sig længer, men erklærede for en Beninde, at hvor trykkende hendes Nød end var, kunde hun dog aldrig beslutte sig til, at aabenbare den for Verden. Men trods al hendes

Forfægtighed blev hendes Armod dog bekjendt, og dagligen sønderreves hendes dybtfølende Hjerter af Andres, deels sande, deels falske Medynksbevidnelser. Dette bragte hende omsider paa den Beslutning, at aflive sig selv.

Aftenen før denne skrækkelige Gjerning gik hun ind i sit Sovestue, gandske sund, og, som det lod, ogsaa rolig. Hendes Pige klædte hende af og bragte hende til sengs.

Nu havde den elskværdige Braddock den Vane, selv at aabne sit Værelse om Morgen og falde paa Pigen. Denne ventede hele næste Formiddag, men Ingen lod sig see; hun bankede paa, men Ingen svarte. Hun blev derfor urolig, og lod en Mand stige op til Vinduet. Da han saae ind, frembød sig et ligesaa grueligt som sjældent Skuespil for hans Bine: en hængt Venus! — Følgende Omstændigheder kom, ved den retlige Undersøgelse, for Dagen.

Da Pigen havde forladt hende, stod hun op, og læste i en Bog; det kunde man formode, thi den laae opslagen paa hendes Pyntebord. Hun iførte sig en hvid Nathabit, og hæftede den meget omhyggeligt sammen over Barmen med Knapper naale. Derpaa sammenbandt hun to Belter, det ene gjennemvirket med Guld, det andet med Sølv, og hængte sig paa Døren. Dette iværksatte hun paa følgende Maade: Paa den ene Ende slog hun tre Knuder, en Tomme fra hinanden, paa det den ene kunde holde, om den anden smuttede igjennem. Derpaa aabnede hun Døren, kastede Enden med Knuderne over den, og lukkede den, for at indesklemme Beltet. Paa den anden Ende gjorde hun en Løkke, stak Hovedet

derigjennem, steg op paa en Stol, og styrtebe sig ned af den — hun blev da hængende. Man fandt hende med Dørnøglen i Haanden. Hendes Tunge var gjennembidt, og i Panden havde hun en Bule, der rimeligviis var Følgen af et tidligere, mislykket Forsøg. Thi i hendes Kammer fandt man et rødt, sønderrevet Belte med en Løkke paa.

Man hidkaldte vedkommende Ørighedsperson; han erklærede, at Miss Braddock havde været forrykt. Næste Dag blev Liget hæderligt begravet.

I et Binde havde hun skrevet Følgende: „O Død, du søde Ende paa al menneskelig Jammer! Du Livets Kuur! Du største Gode herneden! Lad Slaven og Ridningen flye dig — din Slummer gør den Modige lykkelig.“

Saaledes endte en høist elskværdig Pige, 23 Aar gammel, ved Selvmord et Liv, som Naturen havde bestemt til hendes Lykke. Hun døde i fuldkommen Besiddelse af de sjældneste Yndigheder, af en meget uddannet Forstand og en mønsterværdig Dyd. Hun faldt som Offer for — en Modelast.

H e n r i k H o l k .

Denne mærkelige Mand, som var født paa Den Als i det Holsteenske, tjente Kongen af Danmark som Kommandant i Stralsund. De Keiserlige toge ham tilfange ved Bernstein Aar 1627, og først efter Lüneburgerfreden kom han igjen paa fri Fod, hvorpaa han begav sig i keiserlig Tjeneste. I Aaret 1633 erobrede han Staden Leipzig, som maatte betale ham 70,000 Daler i Brandskat. Kort efter døde han i Aldorf af Pest. Togange forandrede han sin Religion: thi paa sit Dødsleie sagde han sig at være en Protestant, og udsendte adskillige Rytterhøbe rundt omkring i Egnen, med Ordre, de skulde skaffe ham en lutherisk Præst, hvor de saa skulde tage ham fra. Men uagter han lod den Geistlige, som vilde vise ham den sidste Tjeneste i hans Dødsstund, byde en Douceur af 500 Rdlr., var der ikke en Eneste, som vilde bekvemme sig til at komme, for det var for silde. Og skjøndt han kommanderede en Hær af 10,000 Mand, saa blev han dog forladt af alle sine Officerer og Betjente; kun et ungt Fruentimmer, som han havde hos sig, forblev hos ham til det Sidste. I det keiserlige Raadebrev, hvorved han ophøjedes i Grevestanden, skrives hans Navn: „Holk.“

V i d u n d e r l i g F r e l s e .

Brudstykke af en Reisebeskrivelse.

Havet var roligt ; den utaalelige Hede gjorde os lystne efter et Bad i Congo's Bænde ; men Frygt for Hvalfiskene holdt os tilbage. Omfider kastede sig Campbell, som var lidt beskjænkert, trods alle vore Forestillinger, i Bølgerne. Neppe var han et Stykke fra Skibet, før vi saae en Raiman, som, bag en nærliggende Klippe, kom lige imod ham. Campbell's Død syntes mig uundgaaelig. I min Forlegenhed vendte jeg mig til Johnson, der, ligesaa overbevist som jeg, om hans Rednings Umulighed, greb en Bøsse, for at dræbe den Ulykkelige, inden Uhyret havde naaet ham. Da jeg ikke vilde samtykke i denne Fremgangsmaade, blev os intet Andet tilbage, end at oppebie Udsaldet af den sorgelige Begivenhed, som vi med Forsærdelse imødesaae. Jeg satte en Baad ud, og togange stjøde vi paa Uhyret, men forgjæves — Ruglerne glæde af. Imidlertid blev dog Campbell derved opmærksom paa den Fare, som truede ham ; han saae Uhyret nærme sig, og vendte sig usfortøvet ad Kysten til. Neppe havde han, nafladelig forfulgt af Søuhyret, nærmet sig noget Siv og Bustværk, som voxede ved Kysten, før en Tiger styrtede frem deraf, lige imod ham, og det i samme Dieblisk som det amphibiske Udyr aabnede Svælget, for at sluge ham. Denne Omstændighed reddede Campbell's Liv, idet Tigeren, som havde sprunget for høit, faldt hen over ham, ned paa Raimanen. Nu reiste sig en Ramp mellem begge disse Uhyrer, og snart var Havet farvet af Tigerens Blod, som forgjæves bestræbte sig

sig for, at sønderrive Raimanens Skjælhud. Denne holdt ham stedse under Bandet, og snart var han afligvet. Begge forsvandt derpaa. Baaden indhentede imidlertid Campbell, som længe var maalløs af den Skræk, han havde udstaaet. Saasnart han kom paa Dækket igjen, fastede han sig paa Knæ, og takkede Gud for sin Redning. Fra den Tid af drak han aldrig mere over Lørsten.

Jordens Deling.

(Efter Schiller.)

Til Jordens Børn Zeus fra sin Himmel siger:
 „Modtager Jorden, som en Gæst af mig!
 Jeg Eder den til evig Gie giver,
 Dog deler mellem Eder broderlig.“

Da fik Alt travlt, den Unge med den Gamle,
 Alt saae hvad Hver sig ønsked' i sin Magt.
 Landmanden stræbte Agrens Frugt at samle,
 Og Junk'ren sig tilegned' Skov og Jagt.

Kjøbmanden fyldte Kjelberen med Varer,
 Og Gædehyrden tog den ædle Viin,
 Og Kongen sagde: Jeg Hvers Diet forsvarer,
 Men Tollden er, af Alt hvad høstes, min.

For silde, Delingen var alt tilende,
 Kom Digteren, han kom fra sjerne Land,
 Men at! hvorhen han monne Diet vende,
 Alt havde nu sin rette Eiermand.

„Vee mig! saa brød han ud i bitter Klage:
 Skal jeg, Din lydigste, trofaste Søn,

Alf Alle ene staae forglemt tilbage,
Dg gaae tomhændet bort og uden Løn?"

„I Drømmelandet Du forlænge tøved',
Var Gudens Svar: træt derfor ei med mig;
Hvor var Du vel, da man Din Deel Dig røved'?"
Jeg, svared Digteren: jeg var hos Dig!

Dit Afsyns Straaler fængslede mit Øie,
Dg Øret Himlens rene Harmonie;
Tilgiv en Aand, der, tryllet af det Høie,
Lod Tanken om alt Jordisk gaae forbi."

„Bortgivet er nu Jorden med dens Brimmel,
Dg Intet, siger Zeus: tilhører mig;
Men vil Du leve med mig i min Himmel,
Skal den, saa tidt Du kommer, aabnes Dig."

R. Kristensen.

Glædens Ubestandighed.

Hvad er du? o Glæde!

Er Hjertet dit Sæde?

Er Læben din Talsmand, er Øiet din Løst? —

O nei! kun din drøbende Døst.

See Rosen udfolder sin Knop;

Men Skyerne stige bag Bjergenes Top,

Dg Bølgen sig kruser;

Det stormer, det bruser!

Dg see nu paa Rosen! hvor blev den vel af?

Den knustes og — sank i sin Grav.

Kom, elskede Pige! kom, lader os gaae,

Mens Maan'kinnet straalet fra Himmels Blaa,

Dg hen paa en Græsbænk os sætte i Lunden,
 Dg kyskes og favnes til Spøgelsstunden!
 O Gud! her er mørkt! hvor blev Maanen dog af?
 Den sank jo i Stjernes Grav.

Hør Vagtens smeltende Sang,
 Der lyder saa deilig til Højeens Klang!
 See, hvor den sig fryder!
 Men Jægeren — flyder
 Dg farver med Fuglens uskyldige Blod,
 Den Green, hvorpaa Sangeren stod.

Ne! seer Du ei Barnet, som leger
 Blandt bugtrandste Blomster, og peger
 Saa henrykt paa Solen i Morgenens Skin,
 Dg svæver mod Klippen med fyrige Trin,
 Dg tænker: o Himmel! af, stod jeg deroppe
 Paa Spidsen af disse forgyldede Toppe,
 Saa kunde jeg give, o Sol, Dig et Kys?
 Men tys!

Et Steenskræb sig styrter mod Klippernes Fod;
 See der ligger Barnet — i Blod!

Saaledes, o Glæde, hensmelter
 Dit Smil udi Taarer og vælter
 Liggstenen fra Bredden af Saligheds Hav
 Hen paa din opkastede — Grav,
 Dg skriver: paa Jorden ei Glæden kan boe,
 Af Sorger i Fødslen den quæles,
 Kun hisset den vaagner til ustyrtet No,
 Naar Støvet i Graven affjeles.

A. Olsen.

Skizze efter Naturen.

Solen skinner i Naboens Gaard, Husene ere saa lave;
 Gaarden har Plads til en Møding kun og en trealens Have;
 Haven er i sin egen Maneer, den har slet ingen Gange,
 Men den eier een Stikkelsbær-Bush, der er saa god som saa
 mange,

Mutter i Dag har næstendeels skjult baade Møding og Have,
 Thi sine Sengklæder paa et Stillads har hun i Solen, den
 brave.

Ungerne sole sig ogsaa lidt, ligge paa Dyne og Pude,
 Hver har i Haanden et Smørrebrød, som de fortære derude;
 Smørret smelter i Solens Brand — Sønnen over dem
 daler —

Gaardhanen stikker sit Hoved frem, bryster sig stolt og gal.

S. C. Andersen.

Børnene og den graae Morlille.

I Hjertet sidder en lille Person,
 han gestikulerer saa saare,

Men det er æltet saa sølsom han er,
 han svømmer bestandigt i Taare;

Han digter allene de rørende Ting,

Al! Vand er vist Tanken og Tonen,

Thi, tænk! vore Dine staae tidt under Vand,

Kjendt de er' saa langt fra Personen.

Han bør ei slippe i Verden ud,

saa blev der først Graad og Jammer,
 Bort Bryst skal være hans Tangetaarn,
 og Hjertet hans Fængsels Kammer.
 Han sidder so luunt inden Bægge der,
 skøndt evig og altid han straalere;
 "Her er saa snevert! o ud! der ud!
 hvor Himlen og Sollyset straalere!!!"
 — Nei, saa gaaer det meget bedre til
 hos dem som boe i vor Pande;
 Vel er det Tagkammer lidet og lavt,
 dog rummer det godt maa man sande!
 Thi der er' tusind' velsignede Smaae,
 ja tusinde til, og lidt flere,
 Der synge og springe ved Dag og Nat,
 (hos visse de mindre genere);
 Det er Phantasieens levende Smaae,
 de kjende ei Savn eller Længsel;
 Ja, tidt gjør' de Nar af den lille Person,
 der sidder i Hjertets Fængsel.,
 De kan de deiligste Eventyr,
 og naar vi Menneffer læse,
 Saa spille de strax, som Comedie Akt,
 her lige over vor Næse.
 Ja, tidt kan de udvide Kammeret selv,
 saa mange alt føle en Svimlen,
 Men tank dog ogsaa, hvor høit det gaaer,
 det gaaer gjennem hele Himlen;
 Saa høit, saa høit over Sol og Planet,
 ja langt paa den anden Side!
 Hvorledes de ellers kan gjøre Sligt,
 ja det maa vor Herre vide!
 — Men vil' de gjøre for stort et Spring,
 hvad eller Spectakel og Trætte,

Da kommer Fornusten, en graae Morlil,
 hun bringer dem snarlig til rette.
 Lidt tuser hun ogsaa og er lidt vreb
 paa ham som i Hjertet græder,
 Men ofte hun trøster, da synge de Smaae
 saa smukt om Himmelens Glæder.

Men Dagene svinde og Aarene gaar,
 om selv de er nok saa mange,
 Da bliver det Fængsel i Hjertet her,
 for svagt til at holde sin Fange.
 Det Lagkammer selv er i skrøbelig Stand,
 det taaler ei Børnernes Springen,
 Den gamle Morlille dem tager i Favn,
 som Moder, hun glemmer slet ingen;
 Og Hjertets Lille, det Længsels Barn
 er nærmest ved hendes Hjerte,
 Saa barnligt, saa trygt det hviler der,
 og glemmer sin Sorg og Smerte;
 Da er hun ei længer en graa Morlil,
 med Furer og Sorg paa sin Pande,
 Nei, ung og blomstrende hæver hun sig
 til Himlens lysende Lande,
 Der fluer hun klart over Død og Grav,
 langt i det Uendelige;
 Dog, Saligheben hun føler hist,
 kan jordiske Læber ei sige.

S. C. Andersen.

S a n g

i Anledning af Hendes Kongelige Høihed Kron-
prindsesse Carolines Helbredelse.

(affjunget i et Selskab.)

Da Du paa Leiet laae i Smerte,
Med Taalmod i Dit fromme Sind,
Bad hele Danmark i sit Hjerte,
Mens Taaren bølged' paa vor Kind:
„O giv Du os vor Søster atter!
Giv Danmarks Fader snart sin Datter!“

Og Herren læste i vort Hjerte,
Han saae Dit fromme stille Sind,
Og lindred' Din og Danmarks Smerte,
Og tørred' Taaren af vor Kind;
Han gav os da vor Søster atter,
Han gav Forældrene en Datter!

Thi er der Fryd i Danmarks-Rige,
Dig elsker jo det hele Folk;
Og Lakkens glade Sange stige
Fra Læberne, som Hjertets Lolk.
Ei længer skal de Danske græde,
Thi Danmark har beholdt sin Glæde!

S. C. Andersen.

Gomez Arias,

eller:

Dronningens Billed.

En historisk Fortælling.

Ved Foden af Sierra-Nevada's sneebedækte Bjerger ligger Granada, og strækker sig vidtud paa Beja's blomstrende Slette. Medens den evige Vinters Dødsdragt hviler paa Sierra-Nevada, troner, paa den anden Side, en stedsevarende Vaars milde Glands. Fra Staden har man en vid og yndig Udsigt. Talrige Hjorder drage hid og did paa de hyppige Enge, og Landsbyerne, som ligge halvskjulte i Trærnes dunkle Skygger, give et særdeles romantisk Skue. Duftende Orangetræer og Jasminer sprede deres Bellugt vidtomkring, og sølvreent Vand sprudler høit iveiret af Marmorbrønde.

Det Lidsrum, hvori nærværende Historie falder, var blodigt, men afgjørende for den christelige Religion. Heltemodigt kæmpede Spanierne for Seirens Laurbærkrone, som de ogsaa, efter syv Aarhundreder, havde tilkæmpet sig i Krigene med Maurerne. Hertil bidrog især Ferdinand's og Isabella's Formæling. Forenende Aragoniens og Kastiliens Kroner, understøttede de de christne Stridsmænd. Granada, Maurernes eneste faste Punkt, faldt efter otte Maanedes Beleiring, og efterat det i Aarhundreder havde været Muselmændenes kongelige Sæde, plantede de Christne deres seierrige Ban-

ner paa Taarnene af Alhambra, et af de mauriske Kongers prægtige Palladser. Guldkommen tilfreds med den tilkæmpede Seier, vendte Kong Ferdinand, efterladende den erobrede Stad i tilsyneladende Rolighed, tilbage til Sevilla; men Dronningen blev i Granada. Dog — den Rolighed, som havde skuffet Kongen, var kun af kort Varighed; i de Besejredes Hjerter rørte sig nyt Had og Mismod, og et forsmeligt Oprør var den uundgaaelige Følge af hine mørke Bevægelser.

Biskoppen af Toledo var gaaet forvidt i sin Iver for de Bantroes Omvendelse. Han anvendte Midler, som maatte gjøre dem hadesfuldere mod Christendommen, end de allerede vare. De knurrede; han assendte en Alguezil, som skulde fængsle de Misfornøiede. Dette Skridt forbittrede de Utilfredse endnu mere, og Alguezilen faldt som et Offer for sin ubesindige Strengthed. Dette Mord blev Signal til almindeligt Oprør, Maurerne rustede sig. Nogle af de Modigste flyede fra Gade til Gade, opfordrende deres Troesbrødre til fornyet Kamp.

Greven af Tendilla, en Mand af blid Charakter, som Dronningen havde udnævnt til Gouverneur i det erobrede Granada, sattes, ved denne uventede Tildragelse i største Forlegenhed. Ved Godhed ønskede han, at dæmpe Oprørernes Raserie; dog varede det længe, inden hans Bestræbelser vilde lykkes nogenlunde.

Thi ei i alle Hjerter lagde Tvedragtsformen sig. De fyrgetybe Hovedsmænd, Rolighedsforstyrkerne havde valgt sig, betragtede de Dvriges Overgivelse som Feighed, og vægrede sig ved, at følge deres Exempel. Ved Nattetid forlode de Granada,

og det lykkedes dem, at vinde de i Omegnen boende Maurer for deres Interesse.

Snart stode Stæderne Guejar, Panjaron og Andurox under Baaben. Villigt fulgte Bjergboerne i Alpujarrerne de Andres Kampopfordring, og de Christne saae derfor nye Kampe inøde.

Paa en pragtfuld Trone sad Dronning Isabella øverst i Audientsalen, og saae, med bekymrede, dog milde Blikke, paa de om hende forsamlede Stormænd. Isabella var en deilig Kvinde; hendes Udortes var et Billed af den fineste Kvindelighed, Ynde og Værdighed. Herskelygens tøileløse Begjærligheder vanhædede ei hendes Ansigts skønne Træk; af hendes mørkeblaae, sjelfulde Dine talte et reent Hjerter og en dybtænkende Aand. Som et Mønster paa enhver qvindelig Dyd var hun en Gjenstand for Folkets almindelige Hviagtelse. Mod, Udholdenhed og en ubøielig Retfærdskjærlighed dannede Hovedtrækkene i hendes Charakter.

Bed Dronningens Høire stod Alonzo af Aguilas, der, i de tidligere Krige med Maurerne, havde udmærket sig hæderligt, og derfor indtager en høj Plads i den spanske Historie. Skjøndt allerede 50 Aar gammel, var hans Skikkelse ædel og hans Væsen fuldt af Værdighed. Hans store, modige Dines Flammeblikke mildnedes ved det Udtryk af Aabenhed og Redelighed, som spillede om den skjøntformede Mund, og opfyldte uvilkaarligt Enhver, som nærmede sig ham, med Agtelse og Beundring.

Paa den anden Side stod Don Junigo Men-
doza, Greve af Tendilla, Gouverneur af Granada,
en Mand, som havde mangehaande Fordringer paa
Spaniens Taknemmelighed. I Nærheden af disse
berømte Krigshelte befandt sig mange andre udmær-
kede Mænd.

De foruroligende Efterretninger, der vare ind-
løbne om Maurernes Fremstødt i Granada, havde
bevæget Dronningen til, at sammenkalde nærvæ-
rende Raadsforsamling. Alle længtes efter at er-
fare Grunden dertil; hidtil havde man kun Formod-
ninger. Da Raadets Medlemmer, Een undtagen,
hvis Fraværelse omfløede Aguilar's ædle Ansigt
med en let Sky, havde forsamlet sig, stod Dron-
ningen op, for, i en hensigtsmæssig Tale, at skil-
dre Rigets Fare og opmuntre til dets Forsvar.
„Faren, sagde hun blandt Andet: er ei saa liden,
som I, mine Venner, begejstrede af Eders Helte-
mod, gjerne vilde troe. Rebellerne have søgt og
fundet en Tilflugt i Passerne blandt Alpujarrerne.
De Farligste blandt vore Fiender ere El Negro af
Lanjaron og El Seri af Benastepar. Velbekjendte med
hine vilde Bjerge, ville de kunde modstaae os i længere
Tid. Paa disse Mænd maae I derfor især fæste Eders
Opmærksomhed! vedblev hun, idet hun greb et
Banner, smykket med Arragoniens og Castiliens for-
enede Baaben, og vendte sig til Aguilar dermed:
Og I, ædle Ridder, tappre Helt, modtag af min
Haand dette Pant paa min kongelige Raade. Idet
Vi betroe Eder Overbefalingen ved dette Foreta-
gende, ønske Vi Intet inderligere, end snart at see
dette Banner vaje glørværdigt paa Alpujarrernes
Tinde!“

Ilden i Aguilar's Dine fik, ved hine Ord, en endnu fyrigere Glæde. Med Uerfrygt bødte han sig, og modtog knælende det krigeriske Tegn af sin naadige Herkerindes skønne Hænder.

„Hvad en Mands stærke Aand og menneskelige Kræfter formaae, sagde han: skal jeg opbyde, for aldrig at vise mig denne ærefulde Tilstid uværdig. Og dette hellige Banner, vedblev han, idet han lod det vaje for Forsamlingen: skal ikke frarøves mig, før med mit sidste Aandedræt.“

Lydeligt Bifald blev den tappre Kriger til Deel, thi Alle deelte hans høihjertede Tænkemaade. Nu vinkede Isabella atter med Haanden, og opfordrede de Tilstedeværende til ny Opmærksomhed. „Hørere Bore videre Befalinger! begyndte hun: Ingen have, fra dette Øieblik af, mindste Samfund med Rebellerne. Den ringeste Overtrædelse af dette Bud vil vorde betragtet som Forræderie og straffet paa det strengeste. Og at Ingen skal undskyldte sig med Uvidenhed, ville Vi lade denne Befaling offentlig bekjendtgjøre.“

Med disse Ord var Raadsforsamlingen sluttet. Isabella steg ned af sin Trone, og En efter en Aanden forlod Salen. Aguilar vilde følge de Andre; da vinkede Dronningen ham tilbage. „Hvorledes gaaer det med den Saarede? spurgte hun sagte den Overraskede: Det har gjort mig ondt, vedblev hun: idag at maatte savne Gomez Arias, En af Spaniens tappreste Riddere.“

„Ifølge de sidste Efterretninger, min naadigste Dronning, svarer Aguilar: befinder sig Don Rodrigo af Cepedes udenfor al Fare, og Don Gomez Arias ønsker Intet inderligere, end snart igjen

at tørde forsikre Eder om sin ubegrændsede Vrefrygt og af Eders skønne Mund høre Ordet „Tilgivelse.“

„Umuligt kan jeg troe, spogte Dronningen: at en lykkelig Brudgom, hvis Hjerte saa gandske synes opfyldt af den fortryllende Bruds Billed, skulde finde Tid, at sysselsætte sig med andre Ting; dog — tilføiede hun smilende — maa Leonore vel passe paa, thi man siger almindeligt, at Gomes Arias er en meget ubeständig Ridder.“

„Hun er Aguilar's Datter! svarte Krigeren, idet han stolt hævede sit Hoved: Hun vil, under et hvert Forhold, ihukomme sin Families Navn.“

„Nei! sagde Isabella med den venligste Mine: Nei, Aguilar, jeg vilde ikke krænke Eder med mine Ord; thi ogsaa jeg tiltroer Leonores Skjønhed Magt til at fængsle den Ubeständige for stedse, men frit bekjender jeg, det vilde være mig behageligere, alt at vide denne Formæling fuldbgyrdet.“

„Ogsaa jeg vilde gaae Faren freidigere imøde, svarte Aguilar beskedent: om jeg vidste min Datter i en ædel Gemals Baretægt, der, hvis en Ulykke skulde træffe mig, kunde erstatte hende mit Tab.“

„Det, min Ven, tog Dronningen hurtigt Ordet: skal ikke forurolige Eder; thi saalænge Isabella lever, skal hun stedse gjøre sig det til Pligt, at vise Leonore, hvor høit hun agter hendes Fader. Og kan det formindste Eders Belymring, saa beder jeg, I ville, I Eders Graværelse, betro mig Eders Datter. Den Fest, tilføiede hun: som imorgen forsamlers Granadas blomstrende Ungdom, vil, haaber jeg, ogsaa samle mig med Eder og Donna Leonore.“ Med disse Ord neiede Dronningen for Aguilar. Dybtgreben af saamegen Naade, vovede

han, med Urefrygt at trykke den elskværdige Tyrst:
indes fremrakte Høire mod sine Læber.

Don Lopez Gomes Arias kunde, forsaavidt hans Byrd, hans aandige Evner, hans legemlige Skjønhed og Styrke angik, dristigt kappes med Kongerigets meest anseete Riddere om Fortrinets Palme. Men Hjertets Dannelselse, det Eneste, der engang modnes herligt til et lysere Liv, naar Jordens dunkle Slør synker, svarte desværre ei til disse glimrende Egenskaber. Don Lopez var aandrig og smuk, fuld af ridderligt Galanterie, besjelet af Heltetmod, men en Letsindighed, som agtede Intet helligt, stillede alle hine Fortrin i Skygge. Især yttrede sig denne Letsindighed mod det smukke Kjon, og man kunde heri næsten sammenligne ham med den almeenbekjendte Don Juan; thi mangt et Die fældede stille Taarer for hans Skyld, skuffet Kjærligheds Taarer.

Leonore af Aguilar, som prangede i yppigt blomstrende Skjønhed, og havde arvet Faderens høit stræbende Aand, var den Eneste, der i længere Tid havde modstaaet ham. Kun sysselsat med ærgjærige Planer, tilbageviste hendes Hjerter alle blidere Følelser, og først da hendes Fader selv havde skildret hende Ridderen som en Mand, hvis Byrd og Tapperhed gjorde ham værd, at kaldes hans Svigersøn, gjorde hun Don Lopez lykkelig ved at tilsige ham sin Haand. Vel havde ogsaa hun hørt tale om hans Ubestandighed, men hun besad saavel Skjønhed, som Forsængelighed nok, for at sængsle den. I denne Troe bestyrkede Don Lopez hende ogsaa, thi han syntes kun at aande i glødende Kjær:

lighed for hende, og søgte, ved hver Leilighed, at give hende de meest talende Beviser derpaa. Don Lopez følte sig smigret ved, at kunne kalde En af Spaniens første og stolteste Skjønheder Sin; men ogsaa den Indflydelse Leonores Fader havde paa Dronning Isabella, hans høie Rang, hans mægtige Forbindelser med Spaniens Stormænd, havde, ved dette Balg, besjelet ham med Jid og Mod. Paa samme Tid, som han, beilede ogsaa Don Rodrigo af Cepedes til Leonores Gunst, men var ikke saa lykkelig, at vinde den Skjønnes Tilbøielighed. Gaaret i en ulykkelig Tvekamp med Don Lopez, maatte han, henstrakt paa Sygeleiet, sørge over sit strandede Haab.

Denne Tvekamp var Grunden, hvi Lopez ikke havde bivaanet den sidste Raadsforsamling. Følgende sin strenge Retsfærdskjærlighed, vilde Donna Isabella ikke see ham igjen ved sit Hof, før han havde udmærket sig ved ny Bedrift. Denne Forviisning, troede hun, vilde hægne Don Rodrigo's fornærmede Vre, og maaſtee ſildigere forſone begge Modſtanderne. I hvor deeltagende hun end hos Aguilar havde erkjendigt ſig om Brudeparret, kunde dog Intet bevæge hende til, at forandre ſin Beſlutning, thi eet Ord gjaldt hos hende ſaameget ſom Luſinde. Kun den Efterretning, at den Gaarede var uden Fare, formaaede at berolige og formilde hende nogenlunde. Den Feſt, hvorom hun havde talt til Aguilar, var en ſaakaldet Kampeg, ſom, i hine Tider, udmærkede ſig ved overordentlig Pragt og glimrende Anordning.

Sørgmodig sad Leonore, Aftenen før denne Fest, i sit eensomme Gemak. Grublende fæstede hun sit Blik paa de af Aftensolen farvede Bjergtinder. Op til Skyerne — tænkte hun — rage Bjergtoppene; op til Solens blændende Glands svæver Ornen i dristig Flugt. Og kun Mennesket, Skabningens ædleste Væsen, kan ikke naae Lusthvælvningen, ikke følge de kongelige Fugle, thi Jordens Lænker drage Aandskraften ned. „Hvor fattig er nu, sagde hun til sig selv: Don Lopez med alt sit ridderlige Mod, da han ei tør komme til Festen imorgen, som bivaanes af Alt, hvad der kan gjøre mindste Fordring paa Rang og Tapperhed. Vel — lod en anden Stemme sig høre — vel er du jo selv Skyld i hans Forviisning og din Forsængelighed har derved feiret en stor Triumph, men —

Pludseligt forstyrredes hun af en sagte Banken paa hendes Kammerdør, og ind traadte — Don Lopez selv. En høiere Rødme farvede Pigens Kinder ved Ridderens uventede Komme; thi alt i nogle Dage havde hun ikke seet ham.

„Nu, raabte Leonore smilende: langt om længe har J da fundet Veien til mig?“ — „Mit Hjerter vil altid føre mig denne Vej, og ingen anden!“ svarte Don Lopez galant, og trykte fyrigt den skønne Bruds Haand mod sine Læber.

„Ja, ja, tog hun Ordet: det veed jeg nok, J er en øvet Ridder i ziirlige Talemaader. Der kommer man altid tilfjort hos Eder, og en lille Løgn af Eders Mund flinger altid som Sandhed. Derfor vil jeg ikke høre nogen Undskyldning for Eders Udeblivelse, thi tilsidst beholdt J Ret alligevel. Gik

mig hellere, vedblev hun: hvad J tænker at gøre, for at kunne deeltage i Festen imorgen."

"Intet min dyrebare Leonore! svarte Don Lopez: Forviist fra Eders himmelske Nærhed, vil jeg misunde dem, som imorgen nyde den Lykke, at beundre Spaniens skønneste Klenodie i ungdommelig Skjønheds og Pragts fulde Glæde."

"Saa kommer, sagde hun sørgmodig, idet hun fæstede det skønne Dje bedende paa Brudgommen: saa kommer J da ikke?"

"Hvorledes, svarte Ridderen: hvorledes torde jeg vel vove, at handle mod Dronningens Billie? J selv veed jo, hvor strengt Isabella holder over sine Bud. Men forlad Eder derpaa, hulde Pige, raabte han fyrigt: denne Forviisning skal ikke vare længe; kronet med nye Laurbær, vil Don Lopez snart være Eder værdig igjen."

"Ak! hvisttede Leonore: det smerter mig kun, at jeg maa betragte mig selv som den eneste Uar: sag til hiin Tvekamp, hvis Følger vilde formørke min Glæde imorgen."

"Berolige Eder, skønne Brud, svarte Arias: og tænk nu blot paa, tilføiede han spøgende: med Amors stærkeste Kraft at væbne Eder mod de Fæder, hvori J, ved Festen imorgen, let kunde komme; thi mangen tapper Ridder vil beile til eet eneste venligt Blik af Eders skønne Dine."

"Det Raad kunde jeg sør give Eder, min Ven!" sagde Leonore. — Men Don Lopez lod hende ikke tale ud. Han lukkede hendes Mund med et glødende Kys.

Endnu længe fortsatte de Elskende deres Samtale, indtil omsider den indbrydende Aften adskilte

dem. I løn maatte Don Lopez besøge den Elskede, thi offentlig torde han ikke opholde sig i Granada. Han havde taget midlertidig Ophold i Guadix, og maatte endnu samme Nat vende tilbage.

Den følgende Dag fandt Granada's Indbyggere i munter Virksomhed. Hele den høie Adels havde forsamlet sig i Residentsen, for at bivaane den glimrende Fest.

Paa en stor, jevn Plads udenfor Staden skulde Ridderne aflægge Prøver paa deres Kraft og Mod. Paa begge Sider af Skranterne vare Gallerier anbragte. Den Fæstning, man havde byggt af Træ ved Enden deraf, saae gandske ud, som den kunde været opført af Steen. Den var stor nok for at kunne rumme et betydeligt Antal Bevæbnede. Fra denne Fæstnings Hovedtaarn vajede et stort Banner, hvori prangede et rødt, rigt med Guld udsmykket Kors, Ordenen af Calatrava's Vaaben, hvis Stormester var Mantenedor *). Adskillige smaae Bannere vaiede trindtom Hiint, tilhørende de fire Riddere, som havde overtaget den Forpligtelse, at understøtte Mantenedoren. To Telte, forsynede med disse Ridders Ekjoldmærker, stode ved hver Side af Fæstningen, og ved Indgangen til hvert Telt befandt sig, for at tage mod Udfordringerne, en Staldmester.

Ligeover for Fæstningen saae man endnu et tredje, stort og pragtfuldt Telt, af himmelblaae Silke,

*) Skranternes Kamper.

gjennemvirket med Sølv og Guld, og smykket med mange smaae Vaaben. Det var bestemt til at modtage Sværde, Landser, og alle Slags Vaaben. Paa Galleriet selv var Plads for Dronningen og hendes Hoffstat. De andre Pladser indtog den vørrige Deel af Udelen og Granada's fornemste Beboere. Efter dem kom det menige Folk.

Alle vare nu forsamlede, og næsten paa alle Ansigter hvilede Glædens milde Glæds, Kun Dronningen fattedes endnu med sit Følge. Omsider tonte Klokkernes harmoniske Lyd fra Cathedralskirken, og strax faldt Musikhørene ind, forkyndende Fyrstindens Komme. Hun kom, og Tilskuernes høie Jubelraab hilste den elskede Hersterinde, som hilste huldtsaligt til Høire og Venstre. Den Pragt, som omgav hende, var blændende. Spaniens rigeste og meest fortryllende Skjønheder omringede hende i blomstrende Krands.

Dog fængslede to Damer, af hvilke den Ene tog Plads ved hendes høire, den Anden ved hendes venstre Side, Mængdens og især Riddernes Opmærksomhed. Begge vare fortryllende, og dog vare Virkningerne af deres Yndigheder forskjellige. Thi medens den Ene, som en straalende Sol, i Bevidstheden om sin Pragt, saae sig om med stolte Blikke, sad den Anden der med høiet Hoved, og vovede kun fra Tid til anden at fæste de store, sværmeriske Dine, omslørede af Ydmyghed og Ufkyldighed, paa det endnu aldrig seete Skuespil. Ogsaa Damernes Klæde-
dragt var, skjøndt yderst kostbar, saare forskjellig. Den stolte Skjønhed, med de sorte, straalende Dine, paa høire Side af Dronningen — ingen anden var det, end Leonore af Aguilar — bar en Kjoie af

farmoisinrødt Floiel, smykket med Perler. Et Diadem af uskatteerligt Værd omslattede den høithvalte, af bølgende Hjer omskyggede Pande, og et ligesaa rigt, ganske med blinkende Edelstene besat Belte omgav det yndigt formede Legeme. Den Skønne ved Dronningens venstre Side bar en Kjole af hvid Silke, gjennemvirket med Sølv; et fint gjennemsigtig Slør omslød det guldblokkede Hoved og bedækkede blufærdigt Hals og Nakke.

Trompeter og Clarinetter gave nu Tegnet, at Turneringen skulde tage sin Begyndelse. Mantenedoren og hans Kæmper, Don Manuel Ponce af Leon, Alcayden af los Doncales, Grev Cifuentes, og Don Antonio af Leyra opfordrede nu Ridderne til Kamp. Seierherrens Løn bestod i Dronningens Billed, besat med funklende Brillanter og hængende i en søer Guld kjæde. Med egen Haand vilde Isabella belønne den lykkelige Seiervinder dermed. Saasnart Opfordringen var forkyndt, rede de ind i Stranckerne. Intet kunde overgaae deres Rustningers Rigdom og deres ædle Holdning. Deres modige Gangere vare sneehvide.

De fem Modkæmpere bare kostbare, spanske Rustninger af poleret Staal, indlagt i Guld, og rede ravnsorte Heste, som stak mærkeligt nok af mod Udfordrernes sneehvide.

Efter den tappreste Modstand var Seiren nu afgjort. Mantenedoren og hans Kæmper havde vundet den; ogsaa Don Pedro, Aguilar's Søn, havde udmærket sig fordeelagtigt blandt Modpartiet og vakt almindelig Deeltagelse. Høiere hævede sig Faderens Bryst ved Sønnens Bedrift. Mantenedorens Triumph syntes at være udenfor al Tvivl.

Da gallopperede pludseligt en Ridder mod Skranke-
 kerne, og fordrede, at indlades. Man opfyldte hans
 Ønske, idet man aabnede Portene, hvorpaa han red
 ind, og strax vendte sin Ganger mod Borgen. Men
 her anholdtes han af Marfalkerne, som betydede
 ham, at Ingen torde indlade sig i Kampen, uden
 først at have opgivet Navn og Stand, eller idet-
 mindste fremstillet en Ben, som vilde indestaae for,
 at han var en ægte Ridder. Den Fremmede saa-
 sig derfor nødt til, igjen at forlade Skranke-
 kerne; dog gav han, ved Tegn, Herolderne at forstaae, at de
 endnu ikke maatte udtale den tredie Opfordring.
 Derpaa red han hen til Don Pedro af Aguilar,
 tilhviiskede ham nogle Ord, og strax sagde Denne
 god for den Ubekjendte, hvis Udseende og ægte rid-
 derlige Holdning havde fængslet alle Blikke. Den
 Rustning, han bar, var af blaåt Staal, omgivet med
 en sort Kappe af sort Fløiel, rigt besat med Guld.
 Hjelmen var smykket med sorte og hvide Fjer.
 Hans Bryst bedækkede et svært Skjold uden Baa-
 ben, og man læste derpaa det simple Balgsprog:
 „Kjend ham paa hans Daad.“ Hverken Pager
 eller Staldmestere ledsagede ham. Nu fløi han som
 en Pil mod Borgen, saa Funkerne sprudede af
 hans Gangers Hover; men nu syntes han ogsaa at have
 tabt Magten over denne. Alle troede ham i den
 største Fare, og uvilkaarligt brød den forsamlede
 Mængde ud i et høit Bekymringsstegn. Men Alle
 henreves til den meest levende Beundring, da han
 pludseligt standsede sin Hest, og det stolte Dyr nu
 stod der med sin Rytter, saa ubevægeligt, som om
 det kun var et skønt Marmorbillede.

Høit Jubelraab opfyldte Lusten. Man erkjendte, at han allerede nu tildeels havde opfyldt sit Valgs sprogs Ord, og udtømte sig i Gisninger, hvo han vel kunde være, da den Eneste, som man tiltroede denne Styrke, var forvilst. Men det høieste Bisfald kronede ham først, da han ved Tegn tilkjendegav, at ville kæmpe med alle fem Riddere. Disse studsede ikke lidet over hans Kjæthed; med et Udtryk af Stoltthed og Overlegenhed fremskillede de sig paa Kamppladsen.

Efter Rangen var Mantenedoren den Første, med hvem han maatte kæmpe, og det lykkedes ham, at overvinde ham.

Nu fremskillede sig Don Manuel Ponce af Leon, glad over, at kunne tilkæmpe sig nye Laurbær; thi efter Manges Mening var denne Ridder de fire andre Udfordrere langt overlegen i Styrke, og hans Udvortes bar derfor ogsaa Præget af en Sikkerhed, som syntes at sige, at han allerede forud var vis paa et lykkeligt Udfald. I lang Tid blev Seiren gandske uafgjort. I Begyndelsen syntes den at ville hælde til Don Manuels Side; men tilsidst traf Kæmperne sammen i et saa frygteligt Stød, at Manuel vilde have sat Livet til, hvis ikke hans Rustning havde været desto fortræffeligere.

Nu red Alcayden frem, med det faste Forsæt, at hævne sin overvundne Ven. Men ogsaa han maatte give tabt; ligesaa Grev Cifuentes, hvis Modstand var endnu svagere.

Don Antonio af Leyra var nu ene tilbage, og den ædle Anstand, hvormed han bevægede sig, viste, at han ingenlunde følte sig skrækket ved Seiers vinderens gjentagne Triumpher. Forventningsfuld

Tausshed herskede i Kredsen trindtomkring, og mangen huld Qvindemund undfoer et sagte Ak. Begge Kæmper syntes hinanden værdige. Deres Landsfer søndersplittedes, men selv sadde de fast i Sadeln, og alt begyndte Mantenedoren og hans Kampfæller at fatte nyt Haab, da Antonio's Modstander endnu engang samlede al sin Styrke, og derved overmandede den hestemodige Yngling, som dog var heldig nok til at bortsføre den ukjendte Ridders Hjelmbrust paa sin Landseespidsse.

Turneringen var sluttet, Seiren fuldbendt. Larmende Bisaldsraab hilste Ridderne. Den Ubekjendte red endnu om i Skrankerne nogle Gange, og lod sin Hest paradere. Da han nærmede sig Dromingens Sæde, sænkede han sin Landse, og lod sin Ganger knæle. Derpaa vendte han sig mod Leonore Aguilar og mod Damen ved Isabella's venstre Side, idet han hilste med Vrefrygt. Men uden at oppebie Seirens Løn, gav han sin Hest Sporerne, og var snart forsvunden for Mængdens Bine, som længe ikke kunde ophøre at prise hans overordentlige Tapperhed, thi han havde jo overvundet fem af de første Riddere ved Isabella's Hof.

Da den egentlige Seierherre ikke mere var tilstede, nærmede sig nu Antonio af Leyra, hvem Alle havde tilkjendt Prisen, Dronningens Trone, for at modtage den af hendes skjønnede Hænder. Blidtsmilende hængte den hulde Monarkinde Guldkjæden med sit Billed om den for hende knælende Ridder, som saae stift paa Leonore, idet hun sagde til ham: „Don Antonio af Leyra, tag dette, bær det som et Minde om denne Dag og om Eders

Dronning. Og da Ebers Mod og Kampfærdighed har behaget mig særdeles, saa lægger jeg endnu en Naade til denne Gave, idet jeg forbinder mig til, at opfylde den Bøn, som Enhver, der foreviser mig den, maatte gjøre mig. Mit kongelige Ord derpaa!"

Don Antonio kyskede Isabellas Haand, og forenede sig atter med sit Partie, hvorpaa Dronningen forlod Sfrankerne med sit Følge.

Leonore var for bevæget af Dagens brogede Larm til at lukke sine Dine. Hun stod op igjen, og kastede sig paa en ved Vinduet staaende Stool. Alvorligere Tanker end ellers, opstege i hende, og bevægede hendes Sjæl med stille Beemod. For første Gang i hendes Liv syntes hende udbortes Pragt, Ære og Rigdom at være et flygtigt Gode, og uvilkaarligt paanødte sig hende derved det Spørgsmaal, om da den Følelse, som fængslede hende til Don Lopez, ogsaa var sand Kjærlighed. Og desværre maatte hun, under disse Betragtninger, lade det allerede bøiede Hoved synke endnu dybere ned paa Barmen, thi en bebreidende Stemme vilde stjæle sig frem deraf, og beskylde hende for Usandhed. Allerede før hun tilsagde Don Lopez sin Haand, havde nemlig Tanken om Don Antonio ofte sysselsat hendes Hjerte; thi i tidligere Aar var hun kommen i hyppig Berørelse med ham. Fine Dage, med deres uskyldige Glæder, vare vel nu allerede forlængst forbi, men Erindringen berørte hende nu mægtigere med sin Tryllestav, og læstede

Sløret fra hendes Bryst. Ja — det var udenfor al Tvivl — hun elskede Don Antonio med sin Sjæls fulde, glødende Kraft. Hvor havde hun ikke rødmet, hvor rask sloge ikke hendes Pulse, da han saa værdigt havde kæmpet med sin Modstander, og han af Dronningens Haand modtog Lønnen derfor! — Men Du er jo, talte det i hendes Indre, en anden Ridders trolovede Brud, en Ridder, som ene er værd, at besidde Alonzo af Aguilars Datter! Rang, Skjønhed, Guld og prøvet Mod ere hans straalende Fortrin — og hvor i Verden fandtes vel et Hjerter, som ikke vilde erkjende disse Fortrin?

Omsider gvalte de Tilbøieligheder, der vare altfor fast sammenvoxne med hendes hele Væsen, enhver ommere Bevægelse, og viste hende hendes Balg i saadant Lys, at Antonio's Billed traadte gandske i Baggrunden. Thi hvor smuk og tapper Denne end var, besad han dog ikke, som Don Lopez, hiin frigerste Færdighed, hiin brændende Længsel efter Ære og Udmærkelse, Egenstaber, som hun stedse havde hyllet, og som lidt efter lidt havde gjort hende fremmed for Livets ædlere Glæder. Stoltere hævede hun derfor igjen det bøiede Hoved, da Hjertets urolige Banker gav efter. Hun tænkte paa sin Brudgoms Færd ved Turneringen — thi hun var overbevist om, at kun han kunde være den ubekjendte Ridder.

Hvor fint, tænkte hun, har han ikke vidst at opfylde Dit Ønske, da han bemærkede, hvor sørgmodig Du var, fordi Du ved Festen skulde savne Dit Fædrelands heltemodigste Ridder! —

Sønnen tog nu Pigen i sine Arme. „Jeg haaber, sagde Don Alonzo ved Frokosten næste Morgen: Jeg haaber, at alle ubehagelige Følger af hiin ulykkelige Tvekamp nu skulle være hævede, thi nys fik jeg det Budskab, at Rodrigo er fuldkommen helbredt, og endnu idag skal jeg meddele Dronningens det, at Don Lopez ufortøvet kan vende tilbage til Granada.“

Leonores Kinder blussede, men den neppe gjenvaagnede Ungdomstilbøieligheds søde Toner maatte forstumme for Stoltighedens mægtige Stemme.

I lette Samtaler henrandt den øvrige Deel af Morgenen, og da Tiden tillod det, begav Don Alonzo sig til det kongelige Pallads, hvor Isabella modtog ham med indtagende Mildhed.

„Den Efterretning, sagde Dronning Isabella, da Alonzo havde udtalt: at Don Rodrigo af Cepedes igjen er gandske helbreder, er mig, med Hensyn paa de Trolovede, dobbelt behagelig, og jeg giver derfor gjerne min Tilladelse til Don Lopez's Tilbagekomst til Granada, dog kun under een Betingelse!“ tilføiede hun bestemt.

„Og denne, min Dronning?“ spurgte Alonzo forundret. — „At I, svarte Isabella: ikke vil forædle Eders Datter med Gomez Arias, før Feltet er endt. Spørg mig, vedblev hun blidt, da hun bemærkede Alonzo's Forundring. — spørg mig ikke nu om min Bevæggrund, men hold Eder overbeviist om, at jeg ingen anden Hensigt har dermed, end Leonores Lykke og Eders Rolighed.“

„Min Rolighed? tog Alonzo Ordet med stigende Forundring: Jeg er en Mand, min Dron-

ning, og har stedse seet Døden frygtesløs i det blege Ansigt. Nei, jeg frygter ikke Skjæbnens Kampe; derfor vover jeg den ydmyge Bøn, I ville naa: digst meddele mig Eders Grunde, thi for Leonore, og for Ridderen med, vilde en saadan Opsættelse være saare ubehagelig."

"Det troer jeg gjerne! svarte Isabella smilende: Dog forandrer det Intet i min Beslutning. — Siig, begyndte hun, efter nogen Tausshed, paa: ny: siig Gomez Arias i mit Navn, at jeg vel med Velbehag har erkjendt hans udmærkede For: tjenester ved den sidste Turnering, men at jeg aldrig vilde tilgive ham hiin Dristighed, hvis jeg ikke torde nære den faste Overbeviisning, at han, med ligesaa tappert Helttemod, vil forsøgte sin Troes og sit Fædrelands hellige Rettigheder. Vender han da værdig tilbage fra den store Kamp, saa fører jeg selv ham Bruden imøde."

Don Alonzo yttrede intet Ord mere om denne Sag, men fjernede sig med taus Vrefrygt, ihvor: meget han end undrede sig over Dronningens for: andrede Tænkemaade, thi endnu for kort siden havde hun ønsket, at de Elskende snart maatte vende æg: tskabeligt forbundne.

Inderlig fortrolig med Kjærligheds salige Sø: leller, havde Isabella, med sin gennemtrængende Aand, gennemskuet Leonores Hjerte. „Leonore, sagde hun ved sig selv: er endnu saa ung, og ikke, som hendes stolte Udortes synes at bebude, uden qvindelig Dyd. Det kommer mig snarere fore, som om i ingen ædel Solesse, kun forvrængt af Faderens ærgjerrige Charakter, slumrer dybsforborgnen i hende. For Vensteb — raabte hun begejstret —

lykkes jo meget Stort og Herligt herneben; maaſkee aabner ſig ogſaa hendes ſtolte tillukkede Hjerte for denne Himmelfraale!"

Af ſin Fader hørte Leonore, ikke uden Forundring, dog med den hende egne værdige Holdning, Dronningens Duſke og Billie, at hendes Forbindſe med Don Lopez ſkulde opſættes til Krigen var endt. Hun vidſte ſelv ikke, om hun ſkulde frydes, eller bedrøves derover. Hun var trolovet, ved ſit Ord bunden til Ridderen; hvad kunde vel hendes kongelige Veninde tilſigte med denne Opſættelſe? — Hvorledes? ſagde hun: Skulde hun have gjættet, hvad der er foregaaet i mit Indreſte? Nei, det var umuligt! Selv veed jeg jo neppe med Klarhed at betegne, hvad der paa eengang fylder min Sjæl ſaa mægtigt. Og vidſte jeg det, har jeg da ikke, efter den ſidſte indvortes Kamp, beſtemt mig afgjørende for Don Lopez?"

Denne, der ſtrax efter underrettedes om Don Rodrigo's Helbredelſe, befandt ſig endnu ſtedſe i Guadix, og følte ikke ſynderlig Længſel efter at vende tilbage til Granada.

Den blomſtrende Theodora af Monteblanco, hiin tiltrækkende Skjønhed, der ved Turneringen ſad ved Iſabella's venſtre Side, var den Magnet, ſom fængſlede ham til det yndige Guadix, i hvis Nærhed hun levede paa ſin Faders Villa i ſtille Indgetogenhed. Kort før Turneringen havde han lært at kjende denne yndige Pige, og hun havde i Grunden ogſaa, mere end Leonore, foranlediget ham til, at udføre den driftige Beſlutning, og blive baane Kamplegen; thi af Faderen havde han hørt, at Denne vilde tage Deel i Feſten, ledsaget af

sin Datter, som endnu kun havde seet Lidet af den store Verden.

Theodora talte neppe sytten Aar. Hun var En af hine indtagende Skjønheder, som, uden just at kunne kaldes blændende, dog øve en uimodstaaelig Magt over Hjertet. Hendes Skabning var høi og rank, hendes Former blødt runderede, og af hendes milde Dine lyste et Hjerte, som ikke kjender Brøden, eller har nogen Anelse om Verdens Svig. I hendes yndige Træk laae Udtrykket af et fromt Sværmerie, et dybtfølende Gemnt. Grev Montebianco, som, paa Grund af sin høie Alder, havde trukket sig gandske tilbage fra Hoflivet, besad, i denne Datter, sit helligste Klenodie; hun var den sidste Green af hans ædle Slægt. Begge hans Sønner havde, i tidligere Krige mod Maurerne, fundet en ærefuld Død.

Don Lopez, hvem det, med hans letbestikkende Ydreside og hans fine, sletne Væsen, kun altfor snart lykkedes, at indsmigre sig i troskyldige Hjerter, havde ogsaa gjort et gunstigt Indtryk paa den godtroende, lykkelige Theodora. Vel trøstede hun sig ikke til at tilstaae det for sig selv, men hun elskede Ridderen med et ungt Hjertes fulde, rene Barme. „Er Du nu tilfreds stillet, min Theodora? spurgte den gamle Grev Montebianco sin Datter, da de, fra det glimrende Hofliv i Granada, igjen vare komne til deres stille Villa: Ikke sandt, mit Barn? Du længes ikke efter at komme did igjen saa snart?“

„Nei, min Fader! hviskede hun: Her, i Ensligheden, i Udøvelsen af mine barnlige Pligter, forekommer Livet mig rigere og betydningsfuldere, end i Granada's pragtfulde Palladser, hvis Beboere ei have Sands for Andet, end for Guldets Glans og Vrens Storhed.“

„O, min elskede Datter! svarte Oldingen rørt: Hvor lykkelig gjør Du mig! Himlen bevare denne Din rene Sjæls Fred; men, mit Barn, det vil, det kan ikke altid blive, som nu. Og saa Du vil komme til at gjøre mangehaande Erfaringer. Verden er falsk; Dit Hjerte er endnu ubekjendt med de Farer, hvori saa tids selv de ædlestes Blomster, berørt af en uskaansom Haand, visne og døe. Jeg er gammel; hvor let kan Din sidste Ben vorde Dig berøvet — hvor let — —“

„O, min Fader! kaldt Theodora ham i Ordet med frembrydende Taarer: O, min Fader, lad saa mørke Tanker ikke opstige i Eders Sjæl; en Skilsmisse fra Eder — af, jeg var ikke istand til at overleve den!“

„Der gives endnu andre Baand, Theodora! svarede Faderen alvorssfuld: Vel ikke helligere, men ofte dog endnu stærkere, end de, der knyttede Dig til mig. Knyt disse Baand, og Du vil da finde Skilsmisssen fra mig mindre smertelig.“

Theodora blegtede; thi paa denne Bending af Samtalen var hun ikke forberedt. Stærkere flode hendes Taarer, heftigere bankede det arme Hjerte.

„Du skjælver! tog Greven, efter en Pause, Ordet: Hvorledes? Du har kun Taarer til Svar? Eller skulde Du maaskee nære en Hemmelighed, skulde Dit Hjerte allerede være bortgivet? Tal frit, Theodora! Dit Valg vil jeg aldrig tvinge. Til Rigdom trænger jeg ikke; jeg ønsker kun en ædel, jevnbyrdig Gemal for Huset Monteblanco's sidste Arving.“

„Jeg har endnu ikke valgt!“ stammede Pigen omsider — af, det var den første Usandhed, som lød fra de rene Læber — „Men jeg ønsker ei heller, at forlade Jer endnu; indrøm mig denne ene Bøn, min Fader! raabe

hun, idet hun bedende omfavnede Oldingens Kæde: Og overlad Resten til Himlen!”

Bevæget drog han Datteren op mod sit Hjerte, og bad hende berolige sig. Theodora aandede atter friere. Hun kyssede Faderens Haand, og vilde fjerne sig; men da kaldte han hende tilbage, sigende: „Forbered Dig paa, snart at modtage en Gæst i vort Huus.

— Den unge Don Antonio af Leyra, vor Frænde, vil, med den ham betroede Krigerstare, komme her forbi, og opholde sig hos os nogle Dage. Er Dit Hjerte nu virkelig frit, som Du nys har forsikret mig, saa ønsker jeg, at det maa fatte Gudhed for denne unge Ridder; thi jeg er fast overbevist om, at jeg aldrig vilde kunde træffe noget bedre Valg for Dig, og mine skønneste Forhaabninger vare da opfyldte.”

Grev Montebianco havde i længere Tid næret det Ønske, at forbinde sin Datter med en anseet Spanier, og ved hans sidste Besøg i Granada, hvor han ret havde frydet sig ved den unge Leyra's Tapperhed, var dette Ønske endnu blevet mere levende i ham; hiin Ridder syntes ham gandske den Mand, som han uden Frygt kunde betro sit Klenodie. Omhyggeligt søgte han derfor at udforske, om en hemmelig Tilbøielighed havde fængslet Theodora's Hjerte, og da hun havde hævet hans Tvivl ved den Forsikring, at hun endnu ikke havde valgt, troede han, at torde foreslaae hende Ridderen som en hende værdig Gemal. Men de værre forholdt det sig ikke saa. I den første Kjerlighed's Ild slog Theodora's Hjerte Don Lopez imøde. I hendes ungdommelige Drømme foresvævede han hende som et Ideal af mandlig Skønhed og Fuldkommenhed. Fra det Dieblif af, Don Lopez først havde seet den fortryllende Theodora, havde han, trods sine Forplig-

telser mod Leonore, kun tænkt paa, at erobre denne opblomstrende Skjønhed, og han lovede sig saameget for et let og gunstigt Udfald, som Theodora endnu aldrig havde elsket, og var ubekjendt med snedig Forførelses Rænker og Tillokkelser. For Faderen søgte han først at vise sig fra en fordeelagtig Side; hans Tillid maatte han vinde, for siden desto lettere at kunne hilde Theodora i sin indsmigrende Ydrells des fine Garn. Med et Slags Begeistring modtog den af Naturen med en altfor blød og sværmerisk Jøselse udstyrede Pige en, som hun troede, reen Tilbøieligheds første Eder, og lovede helligt, aldrig at tilhøre nogen anden Mand. Med glad Hefthighed kyskede Don Lopez dette Løfte af de friske Læber, lovede Pigen Hjerter og Haand, og med Hensykkelse saae Theodora ud i en rosenfarvet Fremtids Himmel.

Men kun stakket Tid blev denne Himmel uforørket; snart traf tunge Skyer op derpaa, og syntes at ville omsløre Pigens lyse Liv med evig Nat. Den første Smerte, hvorom hun ingen Aenelse havde haft, traf hende i Granada; thi som et dræbende Lynglimt faldt det hende i Sjælen, da Dronning Isabella, kort før Festens Begyndelse, forestillede Leonore af Aguilar som Don Lopez's Trolovede. Gulvet vaklede under hende, hun formaaede neppe at holde sig opret, og dog undredes hun over sig selv, og skjulte, med rast Satning, den blødende Bunde. Den stolte Kongestad og Festen, hvorved den ubekjendte Ridders Fremtræden, som hun vel havde gjenkjendt, kun maatte tjene til, endnu at forøge hendes Smerte, trængte hende voldsom ud igjen i hendes stille Ensomhed. Lydeligt blev hun

sig besidst, at hun ikke skikkede sig for dette larmfulde Liv, disse hjerteløse Mennesker. Det eneste Bæsen, hun søgte sig dragen til, var Dronningen, som, ved sit blide Bæsen, gjorde et uudslætteligt Indtryk paa hende.

Med Sandhed kunde hun derfor svare sin Fader, at hun ikke ønskede sig tilbage til Hovedstaden; thi først, da de igjen betraadte deres rolige Hjem, vædede velgjørende Taarer hendes Dine, og lindrede den indre, brændende Smerte, der først naaede sin største Høide, da hendes faderlige Ben yttrede det Ønske, snart at see hende gift, og da han nævnede hende et Navn, som kun maatte sønderrive hendes Hjerte endnu mere, da hun ikke kunde nægte Don Antonio af Leyra sin dybeste Hviagtelse.

Paa den blaae Himmelbue funkede tallose Stjerner. Dyb Stilhed, kun afbrudt af Aftenvindens Susen og Rattergalenes sløitende Slag, indbød den prangende Natur til natlig Hvile. Da sad, i den meest afsideiliggende Deel af en stor Have, blandt skyggesfulde Myrther, en qvindelig Skikkelse, indhyllet i et mørkt, folderigt Silkeklædebon. Lange, yppige Lokker bølgede oplosse ned over den hvide Hals, og bedækkede næsten hele Ansigtet, hvis hulde Træk udtrykte nagende Smerte.

Det var den yndige Theodora af Montebianco, som, i Nattens tause Mørke, ventede sin Elsker her — siden Turneringen havde hun ikke seet ham; betvungen af Kjærligheds almeægtige Tølelser, havde hun været svag nok til, tredie Gang at indrømme ham en hemmelig Samtale.

Hu viste sig, paa Havemuren, en mandlig Skikkelse i let, spansk Dragt, og det lød, som om

En plumpede ned i Græsset. Theodora soer sammen — nu var det afgjørende Dieblit kommet — nu skulde hun see den elskede Troløse igjen! Hun forsøgte at staa op, men Fødderne nægtede hende deres Tjeneste. Bleg, som en Døende, forblev hun i sin Stilling.

J lidenskabelig Hede sank Don Lopez for hendes Fødder, og omfavnede maalløs hendes Knæ. Theodora's Dine fløde over, thi hun havde heller ikke Ord for sine Følelser.

„Du er bedrøvet? Du græder, min Theodora? sagde Ridderen omsider: Hvad kan nedslaae Dig saa dybt?“ — „Å! hviskede den skjælvende Pige: Å, hvor kan J spørge mig, J, Leonore at Aguilar's Trolovede?“ — „Ha, jeg gætter! udraabte Don Lopez: Man har i Granada fortalt Dig om Planer, som ere lagte, men dog endnu ikke fremmede videre, end at jeg seer mig istand til, at give dem en anden Bending. Hør mig, Theodora, og fordom mig da, om Du kan. Dronning Isabella ønskede en Forbindelse mellem mig og Leonore, hvis Fader nyder hendes fulde Tiltroe. Mit Hjerte var frit; jeg gav mit Ord, thi jeg kjendte ikke Kjærlighed, og troede, at en rig Kone og en kongelig Favorit som Svigerfader vare tilstræffelige til at begrunde en Ridders Lykke. Da saa jeg Dig, Theodora, og Alt var anderledes. Vre og Navn: Kundighed gjaldt mig Intet mere, uden Din Besiddelse. Din rene Kjærlighed opklarede pludseligt mit Livs Nat. Siden jeg første Gang saa Dig i Messen, var Du det eneste Billede i mine nærlige Drømme, min eneste Tanke om Dagen. Fra dette Dieblit af sysselsatte mig Intet, uden det hede Ønske,

at forbinde mig med Dig og at løse mine tidligere Baand. Derfor taug jeg; thi jeg vilde ikke bedrøve Dig; først naar hver Hindring var ryddet af Veien, vilde jeg gjøre Dig bekjendt med Alt. Kan Du endnu beskylde mig for Falskhed? Endnu vredes paa mig, min Theodora?" spurgte han i den inderligste Kjærligheds sødtsmigrende Tone, og omslyngede med kraftige Arme den endnu skjælvende Pige, som ei formaaede at modstaae hans Kjærtegn.

„Men, stammede hun: vilde jeg ogsaa troe Eder, saa seer jeg dog intet Haab lyse for os, thi —“

„O, Du kjender endnu ikke Kjærligheden! faldt Don Lopez hende med Jld i Ordet: Ikke dens ubetvingelige Styrke, dens Mod, dens skabende Aand, hvormed den overskyver de ubegrændsede Rum, og naaer Uendeligheden. Nei, Pige! vedblev han i samme Tone, medens han omslyngede hende endnu inderligere: Du bliver Min! Og havde Himmel og Helved sammensvoret sig imod mig, saa skal dog Intet rive Dig fra mig, det sværger jeg Dig ved min Ridderære! Men hør mig videre, Theodora! Skjebnen selv begunstiger vor Pagt. Af ubegribelige, men meget beleilige Grunde ønsker Dronning, at min Forbindelse med Leonore først skal sluttes, naar Krigen er endt. Igaar fik jeg, ved Don Alonzo, denne glædelige Efterretning, og nu har jeg Tid, at overlægge og at handle for os. Er Du nu beroliget?“

„Endnu ikke gandske! svarte Theodora: Thi ogsaa min Fader vil gifte mig bort; i sin høie Alder troer han, at burde beskytte min Ungdom og Uerfarenhed mod sin Død, og da han endnu troer mi

Hjerte frit, har han haabt om halvt tilssagt en ung, ædel Ridder min Haand — Don Antonio af Leyra, min Fætter!" tilføiede hun sagte.

„Denne Efterretning overrasker mig rigtignok, svarte den Elskte: men skønnere endnu, end Leonore, er Du, hulde Theodora, berettiget til samme For- dringer, værd, at tilhøre den Edleste af Spaniens Sønner. Derfor skal ogsaa kun en Helt favne Dig som Sin, og sætte Myrtekronen paa Dit skønne Hoved — dog — ei Antonio af Leyra, men Gomez Arias, hvis Navn hele Spanien nævner med Beundring, skal føre Dig til Altret. Vær derfor uden Frygt. Listig er den beregnede Klogskab, listigere endnu er Kjærligheden. Troe mig derfor ubetinget, og hør mit Forslag — det eneste Middel, der kan føre os til Maalet."

„Hvilket, mener Du?" spurgte Theodora for- ventningsfuld, og hendes Barm steg høiere. — „En Flugt fra Fædre hjemmet, i Kjærligheds frelsende Favn!"

Her traadte Maanen frem bag Skyerne, og dens Straaler faldt paa Theodora's Ansigt, der var hvidt som Marmor.

„Du tier, Theodora? sagde Ridderen omsider, for at afbryde den piinlige Pause: Du har intet Svar for mig? Saa vil Du altsaa bryde Din Eed og vorde en Andens Hustru? Nu, velan! tilføiede han, da Theodora endnu stedse var stum: Velan, jeg giver Dig Dit Ord tilbage; jeg har taget feil af Dig; Du er en Glange, som alle de Andre; jeg foragter Dig, og hvert Baand mellem mig og Dit Kjon være hermed for evigt sønder- revet! — "

„O, hold inde! raabte Theodora: Dine Ord ere frygtelige. Du betænker ikke, at jeg har en gammel Fader, som af alle Jordens Glæder, ei har Andet tilbage, end en Datter, der allerede er ulykkelig nok, og nu ogsaa skal vorde strafværdig! —“

„Hvo siger Dig, tog Lopez hurtigt Ordet: at Du skal vorde strafværdig? Er jeg ikke Ridder og Adelsmand? Har Du ikke mit Ord, at jeg vil gjøre Dig til min Gemalinde? Endnu engang, Theodora, jeg besværges Dig ved vor Kjærlighed, hør mig, og giv mig ikke til Priis for Fortvivlelsen! Flye, ja flye maa Du; for kort Tid maa Du forlade Din ærværdige Fader, da der intet andet Middel gives. Er Du først i Sikkerhed, saa lader jeg vore Hjerters Pagt hellige ved en hemmelig Formæling. Du er da min Hustru for Gud, om Du ikke er det for Verden. Nu kalder Vren og Pligten mig fra Din Side; jeg drager i Kampen, at vinde nye Laurbær. Seierlig vender jeg tilbage — jeg flyver i Dine Arme — fører min skønne Gemalinde til Hoffet — kaster mig for Dronningens, for den fornærmede Faders Fødder — tilstaaer Alt — bønfalder om Tilgivelse — faaer den, og lever kun for min trofaste Kjærlighed til Dig! — —“

„J Sandhed, Du udkaster et Malerie, som kun egner sig altfor meget til at bedaare et elskende Hjerte; men af — min Fader! Smerten vilde dræbe ham; han vilde forbande den undvegne Datter! —“

Grædende vred Theodora sine Hænder, og forstummede. Men strax efter raabte hun, som om det pludseligt var blevet lyst i hende: „Kunde da min

Fader ikke indvies i vor hemmelige Forbindelse, at jeg dog ikke skulde savne hans Velsignelse?"

„Hvad tænker Du paa, Theodora? Din Fader vilde, da han jo maa kjende mine Forbindelsesheder mod Don Alonzo, aldrig samtykke i vor Forbindelse — han vilde frygte Dronningens Hævn. Rimeligviis vilde han ogsaa, blændet af gamle Fordomme, troe sin Ære krænkert ved en hemmelig Forbindelse.“

Maanen var imidlertid nedsunken bag Bjergene, og i Ost dæmrede den unge Dag. Don Lopez gjorde den Elskede opmærksom paa, at man nu maatte adskilles, og drev hende, ved Bønner og Eder, til en rask Beslutning. Theodora, den sin Fader saa ømt elskende Theodora, samtykkede omsider, efter utallige Taarer og Suk, i Flugten fra det dyrebare Hjem, fra sin lykkelige Barndoms og Ufskylds fredelige Asyl. Ak, hun følte vel, at hun maatte vælge mellem Pligt og Kjærlighed, mellem Dyd og Forbrydelse; hun gruede for at nærme sig den mørke Afgrund; hun saae Lysets Engle nedsvæbe, hun saae Faderens graae Hoved nedbøiet af den bitterste Smerte; hun hørte Forbandelsens hjertesønderrivende Toner; — — men Brudgommen vinkte med Myrthefrandsen, og — hun greb derefter! Lidet var kostbar. Don Antonio kunde snart ventes, og Gomez Arias maatte imorgen vende tilbage til Granada.

„Fredag Nat finder jeg Dig altsaa paa dette Sted? spurgte Don Lopez Theodora endnu engang: Du har svoret — Himlen har hørt Din Eed; betænk, at min Sjæls Vel og Vee ligger i Dine Hænder!“

„Jeg kommer! Jeg kommer!“ stammede hun, og vaklede bort.“

Medens Don Lopez havde været sysselsat med at undergrave et uskyldigt Hjertes Fred, havde Dronning Isabella søgt, at drage hans Erolovede nærmere til sig. Siden Faderens Afreise til Krigens Skueplads havde hun beboet det kongelige Pallads. Uden at Leonore syntes at bemærke det, var det lykkelige Dronningen, at trænge ind i hendes Jnderste, og, stille og forsigtigt, at lede hende paa en skjønnere Vej, end hun hidtil havde vandret paa.

For at lære Don Lopez og hans Charakter at kjende, for at sikke Leonores Lykke, havde Dronningen opsat hendes Formæling, og ikke anvist den Første, som han havde ventet, en Post ved Hæren, men draget ham til Hoffet.

„J har ladet vente længe paa Jer!“ raabte Dronningen, idet hun, med sin sædvanlige Ynde, imødetraadte Don Lopez, som, kommen tilbage fra Guadix, betraadte hendes Gemak.

„Ederes Kongelige Majestæt, tilgiv mig dette Ophold, svarte Don Lopez: men jeg var, ved en Ulykke, bunden til mit Værelse, da jeg modtog Ederes Befaling, usfortøvet at begive mig til Granada.“

„J har udentviisl, Hr. Greve, sagde Isabella med et fiint Smil: forkjølet Eder ved de Serenader, J har bragt de Skjønne i Guadix.“

En let Gysen gennemfoer Ridderen, da Dronningen udtalte de sidste Ord: Dog — hun maatte nu kjende hans Forhold til den skjønne Theodora, eller ei —

endnu aldrig havde Amor forladt ham; ogsaa nu stolede han paa hans almægtige Beskyttelse.

„Alt hylde Skjønheden, er ogsaa en Ridders pligt! svarte han rolig, uden at et Spor af Forlegenhed var at see i hans Miner: Dog skal jeg aldrig glemme, hvad jeg skylder Leonore af Aguilar.“

„Ja, ja! spøjte Isabella: J forstaaer vel, at forene fint Galanteri med ridderlig Bedrift — deri søger J, i Spanien, Eders Lige. Men nu til andre Ting, og tag ikke mine Ord for Andet, end hvad de i Sandhed have været, for blot Spøg. Don Alonzo, med hvem jeg først havde villet lade Eder afgaae til Bjergene, har, som J veed, allerede forladt Granada, og Eder har jeg fordømt til, at trøste den sorgende Datter, at hun ikke paa eensgang skal savne baade sin Fader og sin Brudgom; men sildigere hen skal J ikke vorde forhindret fra, at følge Herrens Kald. Dølg for Eder vil jeg ei, at Leonore ikke har optaget Eders Røsen vel; dog — tilføiede hun smilende — overlader jeg det til Hr. Grevens Dulighed, igjen at forsoner den Fortørnede.“ Med disse Ord afskedigede hun ham naadigt.

Oplyst af flammende Rjerter, hvis Straaler brædes tusindfoldigt i de klare Speilbægge, lignede den pragtfulde Balsal i det kongelige Slot i Granada i Dag et sandt Feetempel.

Trompeter og Pauker forkyndte Dronningens Komme. Alle Hjerter fløi den elskværdige Tyrskinde

imøde, Alle boiede sig beundrende for Leonores Skjønhed, som, ved Dronningens Side, tog sig ret fortryllende ud i det himmelblaa, med Solv gjennemvirkede Klædebon.

„J er dog ikke vred paa mig mere, skønne Leonore?“ tilhviiskede Gomez Arias sin deilige Brud, idet han slyngede sine Arme om hendes ranke Liv og svævede hen ad Gulvet med hende i Dandsens raske Bevægelser.

„Nei, o nei!“ svarte den Rødmende, og hendes Dæse faldt tilfældigviis paa Don Antonio, som, støttende sig mod en Støle, syntes at forfølge hende med Blikket. Hun var ikke istand til at dandse videre. Undskyldende sig med pludselig Svimmelhed, bad hun Don Lopez føre hende tilbage til hendes Sæde. Udtrykkende om Befymring, opfyldte Denne hendes Ønske. Men Lusten i Salen var for trykkende for hende, Musikens Larm var hende ubehagelig, Menneskeverimlen modbydelig — hun længtes efter Einsomhed, og da Don Lopes paany havde blandet sig mellem de Dandsende, og Dronningen just underholdt sig med En af Spaniens Stormænd, benyttede hun dette gunstige Dieblis, og flyede ind i et fjernt Gemak. Her kastede hun sig paa en Divan, og trykte de brændende Kinder mod Silkepunderne. Adskillige Minuter kunde hun have tilbragt i denne Stilling, da der pludseligt rørte sig Noget i Nærheden. Hun vaagnede af sine Drømme, og opløstede sit Hoved. Kun dunkelt brændte Kjerterne endnu i Gemakket, men paa den modsatte Side deraf bemærkede hun en mandlig Skikkelse, og gjenkjendte skjælvende — Don Antonio.

„Et gunstigt Tilfælde, Donna Leonore, begyndte Denne: har ført mig hid. Tilgiv, om jeg har forstyrret, og maaskee skrækket Eder!“ — „Ingenlunde! stammede hun forlegen: Det gaaer snart over! —“

„Ja vel! svarte Antonio: Det er en skræffelig Sandhed, I der har udtalt. Alt gaaer over, Lykke, Indbildning, Smerte og Kjærlighed! —“

„J synes bevæget, Hr. Ridder!“ sagde Leonore, og slog Dinene ned. — „Leonore! raabte Unglingen, saa det trængte hende gennem Sjelen: Leonore, gid I maae vorde lykkelig! —“ Med disse Ord var han forsvunden.

Om det var Drøm, eller Virkelighed, vidste hun ei at sige. Hun stirrede efter den forsvundne med store Dine; men da lode Musikens brusende Toner over fra Salen, og hun begyndte omsider at begribe, at hvad hun nys havde seet og hørt, var virkeligt. Intet kunde være beleiligere for hendes nærværende Stemning, end at Dronningen, kort efter at hun var vendt tilbage til Salen, hvor Ingen syntes at have bemærket hendes Fraværelse, brød op, for at begive sig tilbage til sine Værelser.

Solen steg just op, og udbredte sin Purpurkaabe over Jorden, da en ung Riddersmand drog hen ad Veien, langsomt, hensunken i dyb Eftertanke. Han red en smuk, brun Ganger, behængt med et kostbart Skabarak, og hans høie, ædelformede Legem omsluttede en Rustning af poleret Staal. Hans store, blaae Dine, ellers fulde af Ild, sømmede i

venmodig Sorg og Længsel. Hans ledsagere vare, efter Datidens Brug, i frigerst Dragt; de tjente ham til Leide, og hørte til den Krigerstare, hvis Fører han var.

Alvorsfulde Tanker syntes at fylde den unge Ridders Sjel. Kun sjelden henvendte han sig, med nogle opmuntrende Ord, til sit Følge, men ofte vendte han de vaade Dine tilbage til Granada's Laarne, som, med deres majestætiske Rupler, lyste gennem den blaae Laage.

Det var Antonio af Leyra, som grublende forfulgte Veien til Guadix, hvor han tænkte at op- holde sig saalænge, til den Afdeling var indtruffen, hvormed han skulde støde til Hæren, som den tappre Aguilar anførte.

Den nysforgangne Balasten svævede ham forbi paa Erindringens Binger, og mangt et Suk arbejdede sig op af hans mandige Bryst. Leonore, hans ungdommelige Stræbens Maal, var for evigt tabt for ham. Saalænge hun ikke var trolovet, haabede han endnu, thi skjøndt denne stolte Mund aldrig havde røbet Hjertets hede Følelser, havde dog hendes Blik tidt ladet falde et venligt Glimt i hans anende Sjel. Ogsaa i Aftes havde han bemærket hendes dybe Bevægelse. Han saae hende rødme, og strax efter blegne, da hendes Dine mødte hans; hans Hjerter stormede, han havde kunnet dele Menneskebrimlen om sig, styrte for hendes Fodder og aabne hende sit Hjerter. Det drev ham ud af Trængslen; han søgte Eensomhed, og fandt hende. Men ligeoverfor hende fattedes ham Ord. Kun i saa, skjælvende Toner udtalte sig det, der levede i hans Sjel. Det gaaer over, sagde hun ikke saa?

spurgte han nu sig selv: og jeg svarte hende: Ja, Smerte, Indbildning og Kjærlighed med. Al, det er ikke sandt, tilføiede han langsomt, medens han sørgmodigt rystede paa Hovedet: Intet gaaer over af hvad der tilhører Anden. Hvorledes skal jeg nu fremtræde for Theodora, denne himmelske Ulykkelighed? Vil hun ei, istedetfor Kjærligheds salige Henrykkelse, finde Smerten i disse Træk? Og gav jeg ikke Faderen mit Ord, at ville gjøre hans eneste Barn lykkelig? Og den gamle Mand har Intet, uden denne Datter! Nei! raabte han i en ædel Sjæls skønne Selvtillid: nei, han skal ikke have bedraget sig! Theodora skal vorde lykkelig, og aldrig ane den Smerte, som fortærer mig."

Under lignende Tanker og Selsamtaler havde han naaet Guadix, og begav sig nu paa Veien til Greven af Montebianco.

Denne havde, kort tilforn, havt endnu en fortrolig, men alvorlig Samtale med Theodora. Det var ham ubegribeligt, at hans ellers saa eftergivende Datter denne gang hang saa fast ved sin egen Villie, som hun altid besmykkede dermed, at hun ikke vilde skilles fra ham, skjøndt han gjentagne Gange havde forsikret hende, at dette, ved en Forbindelse med Don Antonio, slet ikke stod til at befrygte. Da hun havde tilstaaet, at hendes Hjerter endnu var frit, kunde han ikke ansee denne Egenvillighed for Andet, end for en Virkning af Ulyst til Ægtestanden, og bad hende derfor bestemme sig for Klosterlivet, da han ingenlunde vilde tvinge hende til en Forbindelse, men kun ønskede, endnu for sin Død at see hende sikket mod en falsk Verdens Farer. Theodora's Hjerter var bristefærdigt;

hun sank for Faderens Fødder, og da hun betænkte, at Redningen var saa nær, lovede hun omsider, at finde sig i hans Villie og give Antonio sin Haand. Den glade Fader kyskede den lydlige Datter paa Pande og Kind, lovede hende sin faderlige Velsignelse, og Theodora's Hjerte svæmmede i blodige Taarer; endnu engang vaklede det mellem Kjærlighed og Pligt, og denne Kamp blev endnu smerteligere ved Antonio's Komme: ogsaa denne ædle unge Mand maatte hun bedrage! —

Det var Nat. Kun sjelden brød Maanen sig en Bei gennem Skyerne. Ved sit Bærseles hvide Buevindue stod Don Antonio, som forgjæves havde søgt Sønnen. „Morgenens saa mild og klar, sagde Unglingen: Aftenen saa mørk og trykkende! — Mit Livs Billed! — Haab nærrede ogsaa dette Hjerte engang — nu er det stumt og dødt, som den sovende Natur. O, hvi kan jeg ikke rive den Stoltes Billede af min Sjæl — hun bærer jo dog intet Hjerte fuldt af Kjærlighed i sin Barm! Hvi kan jeg ikke elske Theodora og hellige hende mit Liv? — “

Men Antonio var ikke den Eneste i den eensomme Villa, som Sønnen flyede. Ogsaa Theodora vankede, med grædende Næse, drevet af Brøds, Angst og Fortvivlelse, fra Sted til Sted, venter smerteligbeklemt paa den betydningsfulde Midnatstime. Nu slog Klokken Elleve. En Feberfulde rystede Pigen. Endnu een Time, og det store Skridt var gjort, aabnet var det svælgende Dyb mellem Dydens søde Fred og Angerens sønderrivende Marer. Endnu engang lignede hun sig til den sovende

Faders Leie, betragtede de ærværdige Træk, knælte, kæmpede, bad endnu engang om Trøst og Lys — — forgjæves — — Midnatstimen slog, og Kjærligheden drog hende bort med sin almægtige Haand.

„Lev vel, Rosa! raabte hun, trykte den grædende Terne, som var den Eneste, der var indviet i Hemmeligheden, en fuld Pengepung i Haanden, og sagde: Alt bliver, som jeg har sagt; gjør mig ikke ulykkeligere, end jeg allerede er!“

„Tausshed indtil Graven!“ stammede Denne med raareqvalt Røst, og kyskede sin ulykkelige Frossens Hænder og Klædebon. Med vingede Sjed ilte Denne sin Bestemmelse imøde.

„Alt begunstiger vor Kjærlighed! sagde Don Lopez, idet han med stærk Arm omfavnede den næsten asvmægtige Pige, og varmede hendes kolde, bløge Kind med sin glødende Aande: Tænk Dig, Pige, hvor huld Amor er os! Min fordums Medbeiler, Don Rodrigo af Cespedes, har hemmeligt, man veed ei hvorfor, forladt Spanien, og skal have begivet sig til Frankrig. Sam — raabte han triumpherende — ham tilhører Du nu, ham skal man nævne alle vegne som Din Forsører, indtil det Dødsblik kommer, da jeg offentligt tør erkjende Dig for min Gemalinde.“

Kun i afbrudte Toner hørte Theodora, hvad han sagde hende, thi hun saae i Aanden endnu stedse Faderens milde Træk; hans sovende Hoved, omloftet af Sølvhaar, syntes at tilhøre en Helgen — men pludseligt ophørte Slummeren, Oldingen vaagnede, og hun hørte ham raabe: Hvor er min Datter? Flygtet! — lod det gjennem Huset — Ulykkelige Fader, Du har ingen Datter mere; Dit eget

Barn rødede Dig Dit sidste Gode — Du er en Betler! — Forbandelse, Forbandelse over hende, den Utafnemmelige, den vanartige Datter! Lød det i hendes Dre. O, hold inde, hold inde, min Fader! raabte hun nu i vilden Smerte, idet hun sluttede sig fast til den Elskede. Da opstege, ved hendes Side, mørke Aander, som truede, at rive hende af hans Arme, og om hendes Dine lagde sig tætte Slør, som bleve til sort Nat, hvori hun syntes at nedsynke med stillestaaende Hjerte.

Vi maae nu lede Læserens Opmærksomhed tilbage paa de historiske Begivenheder, som staae i Forbindelse med vor Fortælling. De fyrgetyve Anførere, som vi allerede have omtalt, undkom til M: pujarrerne; dog løb deres Foretagender næsten altid uheldigt af. De Christne kæmpede med hellig Jld for deres Troes Lys, og seirede i de fleste Fægtninger. Dog forfulgte Maurerne deres Planer, og de forskjellige Nederlag syntes kun at oplive deres Mod og forøge deres Hævnfølelse. Den befæstede Stad Guajar, som, efter et langt, fortvivlelsesfuldt Modværge, havde maattet vige for Greven af Tenedilla's og den berømte Gonzalvo af Cordova's forenede Kræfter, lønnede de vakkre Kæmper med nye Laurbær, og da Grev Leyra kort efter ogsaa havde erobret Borgen og Staden Andarax, lød Seirens høie Jubelsang gennem de christne Hære.

Saaledes var nu, af Maurernes tre faste Forsvarspunkter, kun Lanjoron tilbage, hvor El Negro førte Kommandoen, en Mand af ringe Herkomst, men af overordentligt Mod og fast Bestemthed, ved

hvilke Egenfkaber han havde vidst at vinde sine Troesbrødres Agtelse og Lydighed. Slottet Lanjaron, beliggende i Dalen Lecrin, var et af de vigtigste Punkter, ei allene formedelst sine Forsvarsmidler, men ogsaa fordi det altid havde tjent Maurerne til et sikkert Tilflugtssted. Staden indsluttede Alcayden af los Donceles med sine Tropper; al Forbindelse mellem Besætningen og dens Venner i Bjergetegnene blev afskaaen — dens Stilling var fortvilet.

I en kort, men kraftig Tale søgte El Negro at sætte Mod i Sine, og at forestille dem Nødvendigheden af, at forsvare Lanjaron saalænge, til der kom Hjælp fra de andre Høvdinger. Hans Ord modtoges i Begyndelsen med Enthusiasme, og en Tidlang fæmpedes Alle med hverandre i Mod og Udholdenhed, men da Fæstningen blev gandske omsinget af Fjenderne, da Næringsmidlerne begyndte at slippe, og et Udfald, som de havde vovet ved Natterid, var mislykket efter et betydeligt Tab, begyndte de Fleste at indsee og angre det Vanstelige og Daarlige i et saa haardnakket Forsvar.

El Negro, der med Rummer bemærkede disse Tegn paa Misfornøielse, opbød hele sin Kraft, for at quæle Gemytternes Gjæring. Her søgte han at lokke ved glimrende Løfter, hist at skrække ved frygtelige Trusler, hvilke sidste han ogsaa allerede opfyldte næste Morgen, idet han lod de Utilfredses bloddryppende Hoveder stikke op paa Fæstningens meest fremragende Punkter; men alt dette bragte dog ikke de Øvrige til Rolighed. De fattede tværtimod det Forsæt, at overgive sig paa Naade og Unnaade. Hemmeligt sendte de Forneuste af Garnisonen Un-

derhandlere til den kongelige Leir, og de Sammen-
svorne havde just forsamlet sig, da El Negro plud-
seligt, liig en Hævnens Aand, traadte iblandt dem.
Derpaa vare de ikke forberedte, thi de meente, at
Høvdingen sov. „Forrædere! tilraabte Denne de
Forsamlede med Tordenrøst: Hvad have I fore?
Hvad ville I?“

„Underhandle! sagde En, som havde større
Aandsnærberelse end de Dørige: Vi ville redde
vort Liv!“

„Daare! svarte ham den vilde Kriger: Da
har Du forregnet Dig — Du skal idetmindste ikke
nyde Frugten af Dit Forræderi!“

Med et frygteligt Hug flogede han den Ulyk-
keliges Hoved. Maallose af Skræk, stode de Dø-
rige om den Døde. Men rasende beed El Negro
Læberne sammen, og lod truende sine Blikke flyve
om i Kredsen. „Gaaer! sagde han omsider: gaaer,
I Uværdige, og lever som Slaver, da I ikke vide
at døe som Helte! Jeg vil blive allene, og vise
vore Troesbrødre, at der i Lanjaron idetmindste var
Een, som agtede sin Pligt høiere, end sit Liv! —“

Hastigt greb han Banneret og besteg dermed
det høieste Taarn. Imidlertid aabnede Garnisonen
Portene for Gjenderne. Rolig saae El Negro, op-
pe fra Tinden, de Christnes Indtog. Hørte af
hans ubøiede Fasthed, ønskede Disse, at skaae hans
Liv, og i denne Hensigt havde de affendt endnu en
Herold, som skulde opfordre ham til Overgivelse.
Men Intet formaaede at ryste dette Klippebryst.
„Nei! raabte han ned, da Alcayden endnu engang
viste sig rede, at redde ham, og tilbød ham Raade:
El Negro tager ei mod Raade af sine Gjender —

hans eneste Haab er Døden nu. Men jubler ei for tidligt, I Christne! Endnu ere vore Hjelpere der mægtige. Saalænge El Seri og Canneri leve, bliver Ederes Seier endnu uafgjort."

Neppe havde han udtalt disse Ord, før han styrtede sig ned over Taarnets Linde, og de fremragende Klippespidser, hvorpaa han faldt, knuste frygteligt hans Lemmer. De Christne studsede, og da de havde stædt ham til Hvile, rakte de hinanden maalløse Haanden over Heltens Grav, som om han kunde været En af deres.

Uerstatteligt var for Maurerne Tabet af Lanza-jaron og El Negro's Død. De besluttede derfor, kun at indskrænke deres Modstand til Bjergegnene. El Seri, Andollo, Canneri og andre Høvdinge trak derfor deres Stridskræfter sammen, og besatte forskellige Bjergstrøg, hvorved ogsaa de Christne nødtes til, at fordele deres Hære. Don Alonzo af Aguilar, hvem det var lykkedes, at tvinge El Seri til et Tilbagetog, benyttede nu den tilkjæmpede Fordeel, og rykkede frem mod Gergal, hvor den Sidste var i Begreb, at samle sine Tilhængere.

Nu fik Don Antonio af Leyra, som hidtil havde opholdt sig hos Greven af Montebianco, Befaling, at bryde op med sin Afdeling, for at forene sig med Don Alonzo af Aguilar.

Fra det Dieblif af, man havde opdaget Theodora's Flugt, var den unge Ridder kun sjelden vægen fra den dybtfrænkede Faders Side. Der hængte lang Tid, inden man kunde overbevise den gamle Mand om hans Ulykkes Virkelighed. „Hvorfor, raabte han i den første, frygtelige Smerte: Hvorfor har Ungdomskraften forladt mig? Hvorfor

Kan jeg ikke opsøge det Sted, hvor hun opholder sig, den Utafnemmelige, der saa bittert har forgiftet mig Nesten af det Liv, hun havde lovet at bekrænfte med Roser?"

Antonio, der jo ikke selv var lykkelig, følte dybt den ulykkelige Faders Smerte. Han betragtede sig som en Hovedaarsag til Theodora's Flugt, og inderligt smertede det ham, at hun ikke havde aabenbaret ham Sandheden; maaskee havde man da fundet Midler til at afvende det skrækkelige Slag. Han sørgede ei alene med den bedrøvede Fader, men opbød ogsaa Alt, for at komme den Flygtende paa Spor.

Theodora var ham saa kjær, som en Søster, og gjerne havde han med sit eget Hjerteblod kjøbt hendes Lykke og hendes Faders krænkede Ære. Men alle Efterforskninger vare frugtesløse. Rosa, den Eneste, som vidste Alt, undtagen Stedet, hvor hen man havde bragt hendes Føden, holdt sin Eed ubrødeligt. Hverken Løfter eller Trusler formaadede at bringe hende til Bekjendelse.

"Du veed altsaa slet Intet om min ulykkelige Datter?" spurgte den gamle Greve hende endnu engang, i den dybeste Smertes og Fortvivlelser rystende Tone, da hun just vilde forlade Villaen, for at gaae til Granada, hvor hun vilde søge sig en anden Tjeneste.

"Intet, Hr. Greve, forsikkrede Rosa: uden hvad jeg allerede har meddeelt, nemlig at den unge Grevinde i nogle Uger havde pleiet, om Natten at gaae ned i Haven med sin Luth, og at jeg paa hendes Bærelse maatte oppebie hendes Tilbagekomst. Det er Alt, hvad jeg seer mig istand til at sige

Eder!" tilføiede hun med vaklende Stemme, medens hun bøjede sig over Grevens Haand, som havde vliift hende saamange Belgjerninger, og som hun nu for sidste Gang holdt i sin.

„Gaae! sagde Greven: gaae, I er falsk og utaknemmelig, som hun; jeg vil ikke vide noget af Jer at sige mere!" Og med disse Ord bortstødte han den grædende og skjælvende Pige, som iulte sin nye Bestemmelse imøde.

Men snart gik Grevens Haardhed over til dybt Bemoed, da Rosa havde forladt hans Huus. „I Sandhed, en sjelden Trost! raabte Antonio: Ei heller mig har det villet lykkes, at afløkke hende den Mands Navn, som har bortført Eders Datter. Herre! sagde hun, synkende for mine Fødder, da jeg bød hende een Sum større end en anden: Herre, gjennembor hellere mit Hjerte, men bring mig ikke til at svige min Eed!"

„Saa vidste hun dog mere, den Falske! sagde Greven med flammende Dine: O, at jeg kunde finde ham, den snedige Forsører! Jeg vilde nedstøde ham i Helvede, hvoraf han er opstegen, for at røve Himlen en Engel! —"

„Har I da Ingen mistænkt? spurgte Antonio blidt og forskende: Glet Ingen? Eders Bekjendtes Kreds er jo ikke saa stor mere."

„Jeg har, svarte Oldingen: kun sjelden taget mod Besøg her paa min Villa. Af unge Mænd har jeg i lang Tid kun seet Eder og Don Lopez, samt Rodrigo af Cespedes, hos mig. Den Første, som, jeg troer, for en Ivekampss Skyld, opholdt sig nogen Tid i Guadix, syntes kun at lægge

lidet Mærke til Theodora, og den Anden saae hende kun faa Gange."

Antonio, i hvem en Auelse begyndte at opstige, vilde just svare, da man bragte ham Ordre til hurtigt Opbrud. Aldingen vendte de vaade Dine mod Himlen, som om han vilde spørge: „Og saa det endnu? Den sidste Stav, hvorved jeg stattede mig! —"

Theodora slog langt om længe sine Dine op. Den Elstes smigrende Ord, hans Stemmes Tone, kaldte hende tilbage til Livet. „Hvor er jeg? spurgte hun sagte: Ere de forsvundne, de mørke Skikkelser, som omringede mig?"

„Forjag, sagde Don Lopez: alle disse Rædselsphantasier, og lyt kun til Elstovs søde Hviſken!"

Til et affidesliggende Sted, hvor der levede Menneſker, som for Guldets Glands havde solgt Samvittighedens Fred, og allerede tidt havde budet Lasten hjælprig Haand, til disse Menneſker bragte Don Lopez Grevinde Montebianco.

„Herre! sagde Raguez, hans fortrolige Tjener, da de vare komne til hiint Sted: Herre, se Jer vel for denne gang. Den Pige, I har bragt med Jer, seer jo ud som Dyden selv. Naar jeg seer hende i de fromme, blaae Dine, maa jeg ubillkaarlighedsfuldt folde mine Hænder! Herre, afstaae fra Ederes Forsæt — for første Gang vover jeg, at bede Jer derom. Mig aner intet Godt. Himlen lader ikke sine Helgene blive i de Uretfærdiges Hænder!"

„Si, Ussling, med Din dumme Snak! svarte Ridderen ham med vild Stemme: Du er en Nar! Dgsaa over Lyset, over det, Du Tøsse kalder Heligt, har Helvede Magt.“

„Nei, Herre, det er ikke sandt! sagde Raguez, læggende Haanden paa Hjertet: Jeg føler det alt for tydeligt her i mit Jnderste — her minder det mig om Grav og Evighed. Ja, Herre! tilføiede han, fast og bestemt: Jeg vil ikke dølgge det for Jer, jeg er hjerteligkjædet af, længter at være Helvedes Tjener; jeg vil ikke dele Følgerne af Ederes Forbrydelser med Eder! Tilgiv Tjenerens frie Tale, men jeg kan ikke Andet! Jeg beder Eder give mig min Afsked, thi jeg vil atter søge, at vorde et ærligt Menneske.“

Tjenerens Bøn var et Tordenslag for Don Lopez. Dette Menneske var, i en Række af Aar, indviet i alle hans Eventyr og Hemmeligheder; han havde ledsaget ham paa alle hans Veie. Og skjøndt hans endnu ufordærvede Hjerter havde vægret sig ved, at adlyde hans Herres tidt strafværdige Befalinger, saa havde dog forfængelige Ting lidt efter lidt overdøvet Samvittighedens Stemme, og først ved Synet af Theodora's fortryllende Udflydighed havde denne ladet sig høre paany.

Idet Don Lopez med stærke Skridt gik op og ned i Stuen, overveiede han, ei uden synlig Uro, det Farlige i sin Stilling. Afskedigede han Raguez, saa blev Gløret uidentvivel draget fra alle hans Hemmeligheder — han torde ikke forfølge denne Tanke videre. Raguez kunde gaae til Granada — Leonore, Dronningen, Theodora, hendes Fader kunde han aabenbare Alt. Dette svævede ham for:

virret forbi; ingenlunde maatte det skee; levende skulde Raguez idetmindste ikke slippe bort. Men — han gruede dog for denne Tanke; Blod havde hans Haand endnu ikke udøst; han kunde derfor ikke beslutte sig til, at myrde ham. „Nei! sagde han ved sig selv: Et andet Middel maa her udtænkes; List maa træde i Sandheds Sted. Karlen elsker mig; jeg vil søge at skuffe ham, indtil Lykken har oploftet sin Yndling paa det højeste Trin — saa maa Tiden bringe nyt Raad!”

„Hør, Raguez! begyndte han nu med blød Stemme: Ogsaa jeg har fattet et andet Sind. Jeg vil følge Dit Exempel, og vende tilbage til Dyden. Du behøver altsaa ei, at skilles fra mig; vi ville i Forening betræde den nye Vei. Overvei nøie, hvad jeg vil sige Dig. Jeg elsker Theodora med brændende Lidenkab, jeg forlader hende aldrig; men jeg kan, ihvormeget jeg end ønskede det, aldrig drage hende offentligt frem som min Gemalinde, thi Leonore af Aguilar har mit Ord, og jeg maa holde det, hvis jeg ikke vil sætte min hele Tilværelse paa Spil, og paadrage mig Dronningens uforsonlige Had, Alonzo's frygteligste Hævn. Men — een Udvei gives der af denne Labyrinth; jeg har opfundet et Middel, hvorved jeg kan forene Pligt og Kjærlighed. Jeg ægter Begge. — Du studser, Raguez? Du mener, jeg . . . ingenlunde! See, den første Mand i Landet, Kongen selv, deler ofte sin Throne og sit Hjerte mellem To. Medens den Ene bærer Kronen, blomstre hans Kjærligheds Roser for den Anden i forborgen Stilhed. Og hvad har Kongen forud sine Undersaatter? Staaer ikke ogsaa han under Lovene?”

Med den største Forundring hørte Tjeneren sin Herres Ord; han troede, at drømme. „Det kan ikke være! raabte han, henreven af sin Forundring: Det er ikke Eders Alvor, Herre! Det er Helvedes Gjøglespil, som vil bedaare mig og Eder! Lad mig tale endnu engang; en uforklarlig Følelse driver mig dertil, og lader mig glemme, hvo jeg er, og hvo I er. I tager feil af Eders Følelser, Hr. Greve; I vil gjøre Theodora ulykkelig, som alle dem, der forførte af Eders søde Ord, ere faldne som Offre for Eders Lidenstabs. Og aner Alonzo, denne stolte, ærgjerrige Spanier, blot det mindste om Eders hemmelige Pagt, saa vilde I dog, tilligemed Eders Elskede, være forloren! — ”

„Alt denne Pagt ikke vorder robet, svarte Don Lopez: derfor lade Du mig sørge. Theodora elsker mig for høit; hun vil finde sig i Alt. Hendes Fader — nu, det forstaaer sig — han maa aldrig erfare noget om sin Datter. Den Smerte har jeg ikke kunnet staae ham for, at begræde Tabet af sit sidste Barn. Men — han er gammel; hvorlænge kan han gjøre det mere? Af hans Vælever da Ingen, uden Theodora, og med hende udslættes den! Nu, Raguez, vil Du endnu skilles fra mig? Vil Du idetmindste ikke være Theodora's Tjener?“

„Med Glæde, Herre! svarte Raguez: Tjene vil jeg dette fromme Bæsen, tro indtil Graven. Hende allene har jeg jo at takke for, at jeg har gjenfundet Freden.“

Her vendte Don Lopez sig bort fra ham, for ei at lade ham see et Haansurkål, der svævede om

om hans Læber. Dog var han i sit Hjerter glad ved at vide Tjeneren for saavidt beroliget, at ingen siebliffelig Skilsmisse fra hans Side var at befrygte. Ikke videre tænkende over Fremtiden, naar blot Nutiden altid bød rige Glæder, havde han nu intet Vigtigere at gjøre, end at bringe sit Eventyr med Theodora paa det Nene.

Ofte greben af anende Følelser, som hun med Magt søgte at bekæmpe, bestormede Pigen sin Fører med den ømmeste, men tillige den reneste Kjærligheds indstændigste Bønner, at deres Hjerters Pagt maatte worde helliget ved Kirkens Velsignelse. Om to Dage i det sildigste maatte han igjen vende tilbage til Residentsen. Længere Ophold kunde bringe Fare; kun Til og Bedrag kunde føre ham til Maal. De Menneſker, til hvilke han havde bragt Theodora, vidste Raad for Alt.

„Kom, min Theodora! sagde Ridderen: Hjems Fakkell brænder; kom, og smyk Dig med Brude dragten!“

Den rødmende Pige var ikke istand til, at opløfte sine Dine til den Elskede.

„Nu! smilte Denne: vil Du ikke pynte Dig? — Saasnart Du har klædt Dig om, skal jeg —

„Bliv, min Ven! afbrød Theodora ham: Thi see, jeg vil ikke klæde mig anderledes. Denne Blomst, vedblev hun, idet hun tog en hvid Rose af en nærstaaende Vase, og stak den i sit blonde Haar: skal være mit eneste Smykke. Lykkes det Dig saaledes ret, da er jeg rede, at følge Dig.“

„Du er fortryllende i hver Dragt!“ svarte Greven. — „Men, min Elskede! Endnu Et tillade Du mig, at bede Dig om. Lad mig ikke blive

stænger blandt disse Mennesker! I deres Træk ligger noget Grueligt for mig — deres vedvarende Nærhed var istand til at dræbe mig."

"Du skal snart vorde befriet derfra!" svarte Don Lopez den hulde Brud, og bød hende Armen, for at føre hende til det Bærelse, hvor Wielsen skulde gaae for sig.

Overstraalet af Kjerteglands og smykket med Blomsterguirlander, havde Bærelset faaet et brudeligt Udseende; men de Mennesker, der som Vidner bivaante Handlingen, og Præsten selv, opvakte ny Rædsel i Theodora's Sjæl. „Ak, hulkede den unge, fortryllende Kone, efter endt Høitidelighed, ved Mandens Bryst: ak, hvor sørgeligt vilde mit Livs Skjønneste Dieblisk været, uden Din Kjærlighed, min Lopez; thi ingen Faders Belsignelse, ingen Moders fromme Kjærlighedsblik har helliget det! — See! vedblev hun, idet hun pegede mod Himlen: see, hvor sorte Skyerne ile hen; ingen venlig Stjerne har nedblinket til os siden jeg forlod min Faders Huus; min Tilværelse vil herefter ligne disse Ræster. Det aner mig, at den Skyld, som hviler paa mig, vil knuse mit Hjerte!"

"D, bort med disse Rattanker — Du er jo min!" tog Greven Ordet, idet han trykte hende ømt til sig, og Theodora glemte, i Kjærlighedens første, salige Diebliske, Smerten over Barnets frænkede Pligter. Men ogsaa Don Lopez fælte, i Theodora's Arme, en bedre Tølelse vaagne i sit Bryst. Theodora's Skjønhed og Uskyldighed, den Kjærlighed hun bar til ham i sit trofaste Hjerte, drog ham uimodstaaeligt til hende; han fælte, hvad han

endnu aldrig havde fornummet; han erkjendte i hende sit Livs Genius. Men Synden er en frygtelig Ledfager. Hvo der engang har forbundet sig med den, veed den at holde fast, ved stærke, ofte uopløselige Baand. Og saa Don Lopez revs snart bort fra sin gode Engel. Her stod Theodora, i sin Yndes fulde Tryllerie; hist Leonore, omstraalet af sin blomstrende Skjønheds yppige Yndigheder. Her vinkede Kjærligheds stille Lykke — hist Ver, Hof, fets Glands, Jordens største Pragt, de dristigste Onsters saligste Opfyldelse.

„Ja! sagde han mørkt hen for sig: Et Offer maa falde, og Offret kan kun Theodora være!“

Lig blege Drømmegefigalter omgave hiin Bals aftens Billeder endnu stedse Leonore. Den Smerte, hvormed Antonio havde forladt hende, gav hende Bished om hans Kjærlighed.

„Hvorledes kommer det, spurgte Dronningen hende en Dag: at I nu ofte er saa sørgmodig? En stille Smerte taler af Eders Træk. Vel er Eders Fader fjern, men Eders Brudgom er nær, og over den Sidste glemme I Piger dog ellers alt Andet, selv Fader og Moder, saa let!“

Leonore var ikke istand til at svare. Hun hviædede sig endnu dybere over sit Arbeide, for at skjule den Forlegenhed, hvori Dronningens Ord havde bragt hende.

Stiltsiende betragtede Isabella Pigen en Stund. „Leonore! begyndte hun derpaa, i en Tone, hvori hun søgte at lægge sin inderlige Følelses hele Udtryk: Leonore, hvad fattes Eder? I er ikke lyk-

kelig. I maares af en lønlig Kummer, og I meddeler mig den ei, mig, der elsker Eder saa op-
rigtigt?"

"O, min Dronning, min naadige Fyrstinde! stammede hun grædende: Jeg forstaaer ikke mig selv mere!"

"Hvorledes? tog Isabella Ordet: I forstaaer ikke Eder selv mere? Ikke sandt, Grevinde, Eders Hjerte er blevet Eder en Gaade?"

"O, lad mig komme til mig selv!" udbrød Pigen, idet hun sank for Isabella's Fødder, og skjulte sit brændende Ansigt i hendes Skjød.

Dronningen vilde løfte hende op til sig. "Nei, lad mig ligge for Eders Fødder, thi kun Eder, Værdigste blandt Qvinder, kan jeg takke, at jeg har gjenfundet mig selv! Uden Eder — af, Tanken bringer mig til at gysse — uden Eder var det aldrig blevet lyst omkring mig! —" Milde Taarer rullede nu ogsaa over Isabella's Kinder.

"Ja, Leonore! begyndte hun efter nogle Dier Blikkes Taushed, mæisomt bekæmpende sin Bevægelse: Da jeg ei har taget feil af Eder, saa lad mig nu ogsaa sige Eder Alt. Mit Hjerte, som gjerne meddeler sig, søgte længe et beslægtet Bæsen. Kjærlighed gjorde mig lykkelig ved min værdige Gemals Haand; men Vensteb, denne sjældne Blomst ved Hoffet, syntes aldrig at ville dufte for mig. De frigerste Begivenheder kaldte mig til Granada. Eders Fader traadte mig nærmere, og snart erkjendte jeg i ham En af Nutidens meest udmærkede Mænd. Han vandt min Agtelse, min Tilro. Da saa jeg Eder, og Eders Ungdom, Eders Elskværdighed, selv det Sælsomme, det Modsigende i Eders hele

Bæsen, tiltrak mig; men de Egenstaber, jeg havde beundret hos Faderen, fjernede mig fra Datteren; thi de syntes, i hende, at have dødet det omme, ædeltsolende Hjerter. Sørgende vendte jeg mig bort fra Eder. Men da saae jeg pludseligt en skøn Haabsstraale i dette Mørke. Hvad om Du nu søgte at frakæmpe Skiebne, hvad den ikke vil give Dig godvillig? tænkte jeg. Fra dette Dieblis af drog det mig atter hen til Eder. Jeg søgte, at udgrunde Eder. Jeg indsaae Muligheden af at redde Eder, og stred modigt til mit Værk, som nu er fuldendt. — Vil Du være min, Leonore?" spurgte Isabella nu, og kastede sig til Venindens Barm.

„Min høie Dronning! hvistede Denne: Jeg er gandske Eders!" — „Bed Dit Hjerter, Leonore, vil jeg herefter ikke være Dronning. Her lad mig aflægge Purpuret og glemme Kronen. Lad mig, med eet Ord, kun være Isabella!"

„J veed altsaa Alt, min dyrebare Isabella?" spurgte Leonore hvittrødmende. — „Alt veed jeg! svarte Isabella: Turneringen gav mig det første Lys; derfor bad jeg, at Din Formæling maatte worde opsat."

„Men intet Haab viner jeg! sagde Leonore: Don Lopez har mit og min Faders Ord, og aldrig kan det brydes."

„Overlad det til alle menneffelige Skiebners Styrer, min Dyrebare!" svarte Dronningen, trykte endnu et sagte Kys paa Leonore's Læber, og begav sig med hende til de flartoplyste Selskabsværelser.

Stedse skønnere reiste Leonore's Aand sig af Lidenstaberne's Kamp. Endogsaa hendes Udvortes fik, ved hiin indvortes, aandige Forvandling, en høiere Betydning, en ny Ynde. Diets brændende Straale formildedes ved et ubeskriveligt tiltrækkende Udtryk af stille Tungsindighed, som meddeelte sig alle den fortryllende Ovals Træk, og Hovedets stolte Holdning forenede sig med qvindelig Blyheds og Værdigheds henrivende Ynde. Alle saae beundrende op til hende, som om hun var bleven et andet Væsen, og dem, hendes Stolthed før havde frastødt, sængslede nu hendes elskværdige Beskedenhed. Ogsaa hendes Forlovede mærkede denne hurtige Forandring, men han var indbildt nok til, at sætte den gandske paa hendes Kjærligheds Regning. Desto bedre! tænkte han: Hun vil vorde saameget søieligere, som Kone!

Theodora sysselsatte imidlertid hans Phantasie levende, vel ogsaa tildeels hans Hjerte; men Dronningen havde nu just betroet ham en ærefuld Post i Krigshæren, og han maatte altsaa, efter at have naaet sit Maal, tænke paa Midler til, at trække sig med Væge tilbage. Den gamle Grev Montebianco, hvem han atter havde vovet, at træde under Vinge, for at fjerne hver Mistanke fra sig, havde han forstaaet, fuldkommen at skuffe. Med oprigtig Taknemmelighed modtog den ulykkelige Fader Forsikringen om hans Deeltagelse; hans skjælvende Læber nævnte Rodrigo af Cespedes som hans Datters Forfører. At skjule denne hulde Blomst bag mørke Klostermure, var nu Don Lopez's vigtigste Beshyrning. Dybt blandt Bjergene levede, som Abbedisse, En af hans Paarørende, en ond, rænskesfuld Kvinde, som, allerede underrettet om Alt, skulde bringe Theodora til at tage Sløret. Did besluttede

han nu, at bringe den Ulykkelige, som, endnu stedse hængende ved ham med den lidenskabeligste Kjærlighed, ikke syntes at bemærke, hvilket sort, truende Uveir der trak op paa hendes Ungdoms Morgenhimmel. Hun takkede ham kjærligt for hans tilsyneladende Forsorg, som fjernede hende fra et Opholdssted, der med hver Dag blev hende uhyggeligere.

Over det vide Landskab hvilede en herlig Sommeraften. Langsomt sank Solen ned bag Alpujarrernes Ræmpebjerge, og ingen Egd forstyrrede Naturens Stilhed, uden de besjærede Skovbeboeres melodiske Aften-sang og Landsbykirkeflokkernes høitidelige Klang.

Da rede tre Personer op ad en mild Skraaning, som Naturen syntes at have bestemt til Hvilepunkt for dem, der vilde bestige det steile Bjerg. Den Første var en statelig Ridder, paa en sort, modig Ganger; tæt ved hans Side red et fortryllende qvindeligt Væsen, hvis gyldne Loffesylde kun med Næie omfluttedes af et kunstigt vævet Sølslør. I nogen Graastand fulgte en Mand paa en andalusisk Hest; efter Dragten at slutte, maatte han være deres Tjener; sit bekymrede Blik, der vidnede om levende Angst og Uro, vendte han snart frem, snart tilbage.

„Nu, Raguez! sagde Ridderen, som ei var nogen Anden, end Don Lopez, idet han vendte sig til Tjeneren: Du seer jo saa frygtsom ud. Hvad Angst snører da Dit Hjerte sammen?“

„Ak, Hr. Greve! svarte Raguez: Min Angst lader sig let forklare, thi jeg vil vedde, vi befinde os i Alpujarrerne, hvor de Vantroes huser. De vilde ikke glæde sig lidet, om de — —“

„Fuldend ikke Din dumme Snak! sagde Ridderen, i barskbydende Tone: Hvor kan her være Tale om Frygt, saalænge Don Lopez er her?“

„O Himmel! lod det nu fra den hulde Qvindemund: Ere vi da virkeligt blandt hine frygtelige Bjerge? Var det da ikke muligt, at tage en anden Vej?“

„Berolige Dig, min Elskede, svarte Don Lopez den Yndige: og forjag denne daarlige Frygt; Dig skal intet Ondt viderfares. For vor Sikkerheds Skyld, og for ei at bemærkes, var jeg tvungen til, at vælge denne lidet besøgte Vei; men snart vil hver Hin: dring for vor Kjærlighed være bortryddet, og alle disse Skrækbilleder ville forsvinde i Kjærligheds Favntag.“

Mildt, men gennem Taarer, smilte Theodora. Nu havde de naaet Spidsen af den lille Høi. Det var et yndigt Sted. Her standsede Gomez Arias sin Hest, og spurgte Theodora med venlig Stemme, om hun ikke, efter den uvante Anstrengelse, vilde nyde en Times Hvile paa dette fortryllende Sted. Stiltiende samtykkede Theodora.

„Hvorledes? Du skjælver, min Elskede?“ sagde Lopez, idet han hjalp hende af Hesten. — „Vær rolig, min Ven! sagde hun: En sælsom Angst har grebet mig; Hvilen vil ret gjøre mig vel, tænker jeg.“

Ridderen førte hende til Indgangen i den nærliggende Skov, hvor Raguez, i Skyggen af en bredgrenet Ege, havde beredt et blødt Leie for hende. Hun vilde just gjøre Brug af denne Indbydelse, thi hun følte sig meget modig, da en Mængde Ravn, forstyrrede i deres Ro, pludseligt fløj op med susende Vingeslag og høje Skrig. Grevinden blegnede, en uvilkaarlig Gysen gennemførte hendes

hele Bæsen; men Lopez saae paa hende med det smukkeste Blik, og snart folte hun sig igjen beroliget.

„Hvor barnagtig jeg dog kan være! smilte hun: Nær havde jeg, af hine Fugle, ladet mig indjage en overtroist Frygt, og betragtet den som advarende Forbud for sorgelige Tilskikkelser. Men nu vil jeg, vedblev hun, idet hun fastede sig paa Leiet: søge at slumre lidet. Du, min Elskede, er jo hos mig — hvad kunde jeg vel da have at frygte?“ — Det varede ikke længe, inden en fast Søvn lukkede den Modiges skjønnne Dine.

Med ængstelig Omhu agtende paa enhver af hendes Bevægelser, knælte Don Lopez ved Theodora's Side. Han kaldte hende sagte ved Navn — hun hørte ikke. Blidt greb han hendes Haand — hun syntes ikke at føle det. Det var udenfor al Tvivl, at hun sov trygt.

„Mørkets Magter ere i Pagt med mig! tænkte han, idet han betragtede den Sovende: Jeg har intet Valg. Theodora, i visse Dieblikke er det kommen mig fore, som om jeg virkelig elskede Dig, Men denne Indbildning er nu forfunden. Jeg kan ikke elske Andet, end mig selv. Tilgiv mig, jeg maa bort, min Skjebne driver mig frem. Jeg er ei istand til at offere Dig mine hedeste Ønsker.“ — Saa talte det i Grevens Sjel; han laae under for sin onde Dæmon. —

„Herre! sagde Raguez til Ridderen, der nu havde fjernet sig fra den Sovende: J synes at være i stor Bevægelse; skulde J maaskee dog frygte Sjendernes Nærhed?“

„Ingenlunde! svarte Don Lopez: Andre Sorger forurville mig. Hør mig med Opmærk-

somhed, Raguez, at Du kan være istand til, med
 Samvittighedsfuldhed at opfylde alle mine Befalings-
 ger. Undgaaelige Omstændigheder kræve, at jeg
 maa forlade Grevinden paa nogen Tid. Dronningens
 ønske, ikke længer at see mig ubirksom; om
 faa Dage iler jeg til vore scierrige Fæder, og end-
 nu i dette Dieblis maa jeg vende tilbage til Granada.
 Hos min Tante, Grevinde D., i Klofret B.,
 vil Grevinden, som jeg allerede har underrettet der-
 om, finde en sikker og ærefuld Modtagelse. Did
 skal Du ledsage hende, og tjene hende tro, indtil
 jeg igjen kan forene mig med hende. Endnu i Af-
 ten vil en Mand komme til Jer her; til ham kan
 Du betro Dig ubetinget. Han er underrettet om
 Alt, og har det Hverv, at føre Dig og min
 Gemalinde de nærmeste og sikreste Veie gjennem
 Bjergene. Endnu i Dag, vedblev Greven, idet han
 overrakte Raguez to Breve: maa Du overrække
 Grevinden dette Brev — som han nøie betegnede.
 Men det Andet her maa Du først tilstille hende,
 naar hun er kommen til Klofret. Og nu bringe
 Du min Hest, at jeg kan fjerne mig, inden hun
 vaagner. Du veed, hvor høit hun elsker mig.
 Hvorfor skulde jeg bringe friske Taarer i hendes
 Dine, og gjøre mig selv Afskeden fra denne Engel-
 tung?"

Tjeneren stod der, som slagen paa Mælet, og
 stirrede ned for sig. Men Ridderen hentede selv sin
 Hest, besteg den, og hastede bort.

I hvad Forsatning Tjeneren befandt sig, tæn-
 ker man sig let. Længe kæmpede han med sig selv.
 Bange Anelser grebe ham. Skulde han følge Rid-
 derens grusomme Exempel, og ligeledes forlade den

unge, ulykkelige Grevinde? Nei, han var ikke stand dertil. Bedre, end Herren, var Tjeneren; et menneskeligt Hjerte slog i hans Bryst. „Hun har redt det min Sjæl! sagde han til sig selv: Mit Liv til, hører hende. Kan jeg end ikke sjerne hendes Eidelser, saa vil jeg dog stræbe, at mildne dem.“

Hans Dine faldt paa de to Breve, Greven havde givet ham, og han glemte just det, han først i Klostret skulde tilstille Theodora, da Denne vaagnede.

„Hvad har I der, Raguez?“ spurgte hun Tjeneren blidt, da hun saa det andet Brev. — „Det er et Brev, naadige Frue, svarte Denne, idet han overrakte det: som jeg skal tilstille Eder.“

„Et Brev til mig? Min Gud! raabte hun, rystet af en bange Anelse: Hvor er min Gemal? Jeg gjenkjender hans Haandskrift — Raguez, jeg beder Eder, hvad skal det betyde? Svar mig!“

„Berolige Eder, naadige Frue! bad Raguez: Og læs kun Brevet; det vil sikkert sige Eder Mere, end jeg formaaer.“

Theodora søgte at fatte sig. Hun læste, men en Strøm af Taarer vædede Brevet. „O, min Lopez! sagde hun omsider: Jeg føler, Du kunde ikke Andet. Min Gemal tilskriver mig, vedblev hun, vendende sig til Tjeneren: at han har villet forskaae mig og sig selv for Afstedens Smerte. Alt i Overmorgen maa han støde til Krigshæren; det har derfor ikke været ham muligt, at holde sit Løfte og selv følge mig til Klostret. Men en tro Veiviser skal opsoge os her, for at bringe os til bort Bestemmelsessted.“

Greven havde virkelig bestilt En af sine Fortrolige til at møde ved Indgangen til Alpujarrerne, for at ledsage Grevinden til Klofret, hvor Raguez skulde holdes tilbage, indtil Don Lopez, sikket ved sin Forbindelse med Leonore, vilde kunne byde alle Storme Trods. At forlade Theodora uden Afsted, havde han allerede besluttet i Granada; derfor havde han her forsynet sig med begge Brevene. Paa det Sted, hvor de vare affegne, vilde han, under det Paaskud, at ride Veiviseren imøde, tiltræde sin Tilbagereise til Residentsen; men Theodora's Slummer lettede ham hans Forsæts Udførelse.

Natten havde nu ladet sit Stjerneskor nedsynke over Jorden. Maanen steg langsomt op, og oplyste Egnen med sin blege Glands. Men endnu vilde den med Længsel ventede Veiviser ikke indfinde sig, Raguez vilde just meddele Grevinden sine Bekymringer, og bede hende, for denne Nat tage tiltakke med et Sovested under aaben Himmel, da vilde Stemmer pludseligt lode sig høre, og adskillige skrækkende Skikkelser traadte frem bag Buskene, omringende Raguez og Theodora.

„Gud i Himlen, frels mig!“ raabte Denne, og segnede asfægtig ned.

Store, sorte Dine stirrede vildt paa hende. Klædedragten betegnede Maurer, hine Ulykkelige, som dreve deres Bæsen i Alpujarrerne.

„Hvorledes? sagde En af de Skrækkelige, nedbøende sig over den Asfægtige: Hvorledes? En Kvinde er det?“

„Ja! gjenmælte en Anden: Paa hendes Udraab kunde man gjenkjende Christinden.“

„Hvilket forunderligt Tilfælde! meente en Tredie: En Kvinde, en Christinde, her i Alpujarrerne, og dog, et kostbart Bytte for Maurerne!“ tilføiede han triumpherende.

Raguez gjøs, thi han ynkedes over den unge Grevinde. „Ak, min arme Herskerinde!“ sukkede han af dybeste Bryst.

„Hvad mumler det Menneſke der?“ sagde En af Maurerne, hvis Skikkelse ragede høit frem over de Andre, idet han traadte nærmere til den endnu ſtedſe bevidſløſe Theodora. Længe betragtede han hende med Opmærksomhed; derpaa ſtyrtede han ned for hende med det Udraab: „Anſelma!“ — Forsundrede ſaae de Andre paa den ſælsomme Gruppe, og i Raguez vilde et blegt Erindringslys fremdæmre. Et ſvag Livstegn gav Grebinden nu; men endnu ſlog hun ikke de ſjønne Dine op.

„Tilføier ikke hiin Kvinde noget Ondt! sagde nu, i bydende Tone, den Maure, ſom var nedſunken hos Theodora, og nu havde reist ſig igjen: Jeg kan ikke blive her; men mit Liv vover jeg for hendes!“ Han tabte ſig derpaa i Skovens Mørke.

„Vær ubekymret Alagrar! raabte den raae Hob efter den Gaaende, med vilde Fagter: Hende ſkal intet Ondt vederfares! Thi ſig en Gangſt vil være ſelve Canneri velkommen.“

I en Tilſtand, der kun halvt lod hende erkjende det Skrækkelige i ſin Stilling, blev nu den ullykkelige Theodora, med ſin troe Tjener, ført til Alcahan, der for Diebliſket var Rebelhøvdingen Canneri's Hovedquarteer.

Don Lopez havde atter naaet Granada. Paa den lange Vei havde den forladte Elſkerindes Billed

været hans bestandige Fedsager. Blegt, med forstyrret Ansigt, med græsselig Fortvivlelse i alle Træk, saae det fra Stjernerne ned til ham. „Hvad vilde I mig? Jeg har jo intet Ondt gjort hende! — raabte han omsider, forfulgt af pidskende Furier: Hvad kan jeg gjøre for, at jeg ikke lærte hende tidligere at kjende — saa havde Alt maaskee foiet sig anderledes!“

Men hans Samvittighed forkastede de Skinsgrunde, han søgte at berolige sig med. Ingen Fred vilde bringe de ængstende Tankers Storme til at lægge sig.

„Grevinde Montebianco's Bortførelse begynder at vække almindelig Interesse!“ yttrede Dronningen sig for Don Lopez, da Denne sagde hende og Leonore Farvel, forat slutte sig til de for Fædres landet kæmpende Helte. „J, Hr. Greve, vedblev Isabella: har jo, om jeg mindes ret, ofte været hos den gamle Greve, mens I opholdt Jer i Guazdir. Man roser Grevindens Sædelighed ligesaameset, som hendes Skønhed. Veed I intet Nærmere om denne Tildragelse?“

„Intet Ord videre, Eders Majestæt! svarte Ridsderen let, skøndt hans Hjerte bankede heftigere: Intet, uden hvad Nyttet siger, der allevegne nævner Rodrigo Cespedes som Grevindens Forsører. Frankrig skal have modtaget den Flygtede.“

„Jeg veed ikke, tog Leonore Ordet: hvoraf det kommer, at jeg slet ikke kan tænke mig Cespedes som Grevindens Bortfører. Mig synes, det maa have været en Lissigere, der har bedaaet denne fromme

Ustydighed; thi jeg kan ikke tænke mig noget Andigere, end denne Theodora af Montebianco. Det kommer mig fore, som jeg endnu seer hende ind i de milde Duesjæne."

For Ridderen var denne Underholdning just ikke behagelig. Derfor søgte han, at bringe noget Andet paa Bane, og at indvikle Dronningen i en Samtale om de krigeriske Forhold, hvilket ogsaa lykkes ham fuldkommen.

"Lev vel, dyrebare Leonore! sagde han nu, idet han bøjede sig for den skønne Brud, efter at Isabella havde sagt ham et naadigt Farvel: Lev vel, og bliv mig tro, til jeg vender tilbage."

"J har mit Ord! svarte hun med ædel Stoltshed, medens et vemodigt Smil fløi over hendes Ansigt: Og jeg skal ogsaa holde det, naar J ikke giver mig Anledning til at bryde det."

"Aldrig skal J finde Eder bevæget dertil!" svarte Brudgommen fyrigt, idet han berørte Pigens soulmende Læber. Kort efter ilte han sin Bestemmelse imøde.

J et stort, anseeligt Gemak laae Maurerhovedingen Canneri, skjodesløst henstrakt paa bløde Hynder. Redstammende fra en Familie, som var beslægtet med Granada's gamle mauriske Konger, søgte han at omgive sig med et Skin af fyrstelig Pragt. Det Huus, han beboede, var meget anseeligt, og saa godt det lod sig gjøre, havde man forsynet det med Alt, hvad der nogenlunde kunde give det Udseende af en fyrstelig Baaning. De meest anseete Maurer hørte til hans Hoffstat, der just nu havde samlet sig om

- ham i en Aftencirkel, og syntes at more sig ved hans Indfald. Blandt dem udmærkede sig En ved sit Udvortes og sin Udsærd. Han sad hos Canneri, og af Alt, hvad han gjorde og talte, lod sig slutte, at han maatte besidde hans Yndest og ubetingede Tiltro. Hans Væxt var høj, hartad majestætisk; i hans Ansigt laae Rolighed, parret med Ondskab og tøileløs Vilddighed, og hans Dines dunkle Jld, som skinnede frem under bukkede Bryn, saavel som hans store sorte Skjæg, gav hans hele Skikkelse noget Frygteligt, og dog syntes — besynderligt nok — Udtrykket af en ædel Følelse stundom at svæve hen over de mørke Træk, som om der engang havde boet et bedre Menneske i dette Bryst, der nu var et Sæde for heftige Lidenskaber. Denne paafaldende Mand bar, ligesom Canneri's hele Følge, maurisk Dragt. Men alt Øvrigt stemte dog ikke med hans nyværende Forhold, og let kunde et skarpt Øie erkjende, at han maatte nedstamme fra et andet Folketsærd.

„Bermudo! sagde Høvdingen nu, da de Andre havde fjernet sig, idet han vendte sig til den Nyss betegnede, som, hensunken i mørk Grublen, ingen Deel havde taget i det, der foregik omkring ham: Bermudo, hvad fattes Dig? Du synes meget tankesfuld idag.“

„Bermudo! Og altid Bermudo!“ svarte Denne, uden at agte paa det deltagende Spørgsmaal, med foragteligt Blik: „Kald mig ikke mere ved dette Navn, som, under Helvedesvaler, kalder min Elendighed og min Forbrydelse tilbage i min Erindring.“ —

Velan da, Alagraf! begyndte Canneri igjen, idet han venligt bød ham Haanden: Berolige Dig! Nigeligt skulde Maurerne belønne Dine Tjenester."

"Lad ei om Løn! svarte Hiin: Jeg har ikke solgt mig til Jer; kun min egen Sag tjener jeg i Eders, og kun i mættet Hævn's vellystige Tølelse kan jeg finde min Løn."

"Men, kaldt Canneri ham rask i Ordet: Maurerne maae dog idetmindste søge at gjengjelde Dig den Hengivenhed og Kjærlighed, Du har viist dem — —

"Kjærlighed! raabte Alagraf: Kjærlighed! O, udtal ei dette hellige Ord! Jeg tør, jeg vil aldrig høre det mere, aldrig høre, aldrig nære den mere, denne farlige altoplivende Tølelse, som ene gjør Mennesket stort og guddommeligt, og som jeg, under brændende Smerter, for evigt har revet ud af min blødende Sjel. Nei, Canneri, I feiler, naar I mener, at Kjærlighed til Eder, eller Udsigt til smaa: lig Binding, har bevæget mig til at tjene Eder. Nei, kun Had til de Christne, til hine Menneſker med det hellige Navn, som have udstødt mig i denne Fordærvelse, som have troſt Forbandelsens Skjændſelsmærke paa min Pande, have lært mig at for: nægte det Helligſte og ſønderrevet Troens Baand. I ſtudſer, Canneri — men et ſynderligt Tilfælde har atter fremmanet Hævnens Aander i mig og gjenoplivet Mindet om min græſſelige Fortid! —"

"Lad det hvile, Alagraf! Du er nu en Maurer, brav og tapper i Dine Gjerninger."

"I ſiger, jeg er tapper og brav, og det kan være ſandt. Jeg taalte Savn, jeg trodsede Farer, men dermed havde jeg ikke til Hensigt, at gavne

Maurerne; det var kun min egen Plan, jeg forfulgte. Jeg stræber ei efter Ære, som I mener; jeg tragter ei efter Eders Løn — nei! Jeg aander kun, for at hævne mig. Jeg er en vakker Maurer, mener I. O, jeg veed vel, Canneri, hvad jeg er; jeg kjender min affhyelige Daad; jeg er en Forræder, en Graftalden!" —

„Vær rolig! bød Canneri den Talende: Du er ude af Dig selv; mine Folk ere i Nærheden.“

„Rolig skal jeg være? vedblev Denne at larme: Aldrig! Lad det kun fremtræde, det længe dæmpede Raseri! Ja, et affhyeligt Menneſte er jeg, en Ridding; men vee den Mand, som gjorde mig dertil, som bragte Fortviølelſens Forbandeſe over mig, og øſte denne gjærende Gift i mit Hjerte, der engang elſkede Dyden og var lykkelig.“

„Du ſkal vorde hævnnet, Mlagraf! Du vil finde Din Fjende og ydmyge ham; vi vilſe beſeire de Chriſtine!“ triumpherede Canneri.

„Forgjæves ſager I at ſkuffe mig, thi det ſidſte vil aldrig ſkee. Slig Indbildning vil jeg ikke nære. Jeg fordrer af Skjebnen ingen anden Løn, end at den vil unde mig Tilfredsſtillelſen af min egen Hævn.“

„Du taler temmelig frit! yttrede Høvdingen noget ſtødt: Men jeg tilgiwer Dig, thi martret af Hævnlyſt, veed Du neppe mere, hvad Du taler. Søg derfor kun, at lette Dit Hjerte, og opfyld det Loſte, Du ſaalænge har givet mig, at meddele mig Din tidligere Skjebne.“

„I har Ret, Canneri! ſagde Renegaten: Jeg er juſt nu i den rette Stemning dertil. Men inden

jeg begynder min Fortælling, maa jeg bede Jer om Noget. Nogle Maurer have i Aftes fanget en fornem Christinde, med hendes Tjener, i Alpujarrerne. De maae snart være her. Jeg streifede om i Bjergene og blev tilfældigviis Vidne til deres Fængsling. Kvinden er skøn som Dagen, men jeg besværger Eder, Canneri, lad hende ei vorde et Offer for Eders Lidenstkaab, men giv hende fri!"

"Hvorledes? raabte Høvdingen forundret og ubilkaarlig: Hvorledes? Denne vigtige Esterretning erfarer jeg først nu?"

"Jeg veed det, jeg har feilet! bemærkede Alagraf: Men endnu engang besværger jeg Eder, giv denne Christinde fri; thi Synet af hende var det, der atter bragte Bunderne i dette Bryst til at bløde, og opflammede Hævnen endnu mægtigere i mig."

Neppe havde Renegaten udtalt disse Ord, før der høstes Stemmer i Forgemakket. "En fangen Christinde! En fangen Christinde!" hørte man dem raabe vildt mellem hinanden.

I dette Dieblif aabnedes Døren, og en Maurer treen ind. Med stor Erbødighed nærmede han sig Canneri. "Herre! begyndte han: Vi have, paa vore Streiftog, fanget en Christen kvinde med hendes Tjener. Befaler Du, at vi skulle føre hende ind?"

"Det kan I gjøre!" sagde Canneri, og den vildeste Lidenstkaab lyste af hans Dine. "Jeg er nysgjerrig efter at see den christelige Skjønhed, Alagraf har ophøiet saameget."

Denne havde imidlertid trukket sig tilbage i en Vinduesforbygning. Nu traadte Theodora ind;

Alagraf foer synligt sammen. Et langt hvidt Slør tilhyllede hendes fortryllende Ansigt.

„Tager Sløret af hende!“ bød Canneri sine Tjenere.

„Tilbage! raabte hun, da Disse nærmede sig hende: Og vover ikke, at berøre mig!“

Selv slog hun Sløret tilbage over det skønne Hoved. Canneri og Alle overraskedes ved Synet af den fortryllende Skønhed.

„Hvad hedder J?“ spurgte Hovdingen den Sangne, idet hans Die, med vanhellig Jld, hvulste paa hendes blomstrende Indigheder.

„Theodora, Grevinde af Montebianco, for: mælet med Grev Gomez Arias!“ svarte hun, idet hun atter lod Sløret synke.

„Hvad siger J der? raabte Alagraf, idet han, med græsselige Fagter, iilte bort fra Vinduet, og styrtede mod Theodora: J, formælet med Gomez Arias? Umuligt! Tag det tilbage, dette usalige Ord, eller J har viet Jer Fordærvelsen! Thi hvad der levede i Pagt med ham, den lumste Synder, det maa ogsaa gaae tilgrunde i Skjændsel og Fortvivlelse. O, Anselma, Anselma! Er Du opstegen af Din dunkle Grav, at minde mig om mit Ord? Vend rolig tilbage til Skjæggernes Rige! Hævnfølelsen er ikke død i mit Bryst. Eller mener Du, vedblev den Forfærdelige med rullende Dine, uden at Nogen vovede, at afbryde ham: mener Du, blege Dødsningbrud, at jeg, uden for Din Skyld, har sønderrevet de hellige Baand, der knyttede Mennesket til Religion og Fædreland? Eller at jeg er vorden feig, og at jeg ikke trøster mig til, med egne Hænder at tilkæmpe mig min Løn? Min Løn,

for hvilken jeg har hengivet Alt? O Tanke, fuld af henrykkende Belyst! At strø Torne paa hans Vej, at brede Odelæggelsens Stormsky over hans skjønneste Forhaabninger, at forgifte hans Lykkes Rilde, hans Elskovs Salighed, at nedbøje ham ved Skjændsel og Forsmædelse, som han har nedbøjet mig, det være min søde Løn. Og naar han da kæmper med Fortvivlelse og Jammer, vil jeg fryde mig ved hans Elendighed; naar han bønfalder mig om Raade og Barmhjertighed, vil jeg sige Nei til ham, som han sagde til mig og hende, og i de sidste, langsomt henfvindende Livsoiebliske vil jeg med græsfelig Tone, raabe Dit Navn, Anselma, i den Døendes Øre!"

"Bort nu! tiltordnede Canneri den Rasende: Din Eidskab lader Dig glemme, hvad Du er mig skyldig. Ogsaa min Yndling maa ihukomme, at jeg kan elske og hade."

"Hvad har jeg med Had og Kjærlighed at gjøre mere? loe Renegaten vildt: Naar Terningen gerne engang ere kastede, og mit Dagværk er fuldt endt?" Med disse Ord styrtede han ud.

Theodora, som, ved den skræffelige Tale, var segnet om paa en Stol, begyndte nu, at reise sig langsomt. "Er den Vanvittige borte?" spurgte hun sagte, idet hun saae sig om med frygtsomt Blik: "For Himlens Skyld, had hun, vendende sig til Hovedingen: und mig No, eller jeg ligger under for min Skjebne!"

Canneri havde forladt sit Sæde, og nærmet sig Grevinden. "Vær gandske rolig, skønne Christinde! smigrede han: I vil vorde fuldkommen tilfreds med Eders Ophold her. I har at befale

over Alt. Ederes Yndigheder have, strax i første Dieblis, gjort mig til Ederes Slave."

"Sal ikke saaledes til mig, svarte Theodora: thi J har med en Christinde at gjøre."

"Som maa bøie sig under sin Skjebne og min Magt!" smilte Høvdingen haanligt.

Hun svarte kun ved en foragtelig Tausshed. Da hun, efter en Pause, yttrede det Onske, at hendes Tiener, som man havde stilt fra hende, maatte gives hende tilbage, lovede Canneri, at føie hende deri, og hun førtes derpaa ind i det for hende bestemte Gemak.

"En fortryllende Skabning! raabte Høvdingen efter hende: Jeg maa besidde hende, saasandt jeg hedder Canneri!"

Sønnen flyede den ulykkelige Theodora, skjndt Angst, Kummer og Anstrengelse havde udmattet hendes næsten indtil Døden. Den feberagtige Slummer, som, i korte Mellemrum, luffede hendes Dine, var fuld af alle de Rædsler, hendes Forsatning maatte fremfalde. Martrende Drømmebilleder droge, i rast Flugt, forbi hendes oprørte Phantasie. Reddsøiet af Sorgens og Aarenes Vægt, vridende sine Hænder, nærmede Faderen sig hendes Leie, idet han udbrød i Forbandelser over hende. Hans Stemmes skjælvende Tone skjar hende i Hjertet; hun vaagnede, og stræbte at forjage dette Phantom, som dog kun veeg for et Andet. Stormen bruste, i larmende Oprør, gennem Naturen, oprykkende Skovens Træer med Rod. Da opsteeg pludseligt et Gjenfærd med indfunktne Dine, blege Kinder og en blødende Bunde i det aabne Bryst, af en frist Grav. Det var Lopez. Smerteligt smilte han ad hende, bydende

hende sin Haand. Nu fastede sig en mørk Skikkelse imellem dem. Alagrafts Ord — Navnet Anselma — løbe skjærende i hendes Øre — hun udstødte et høit Skrig. Den sidste, bange Slummer flyede, og Morgenrødens første Ild overstraalte Horizonten.

Men selv den venlige Morgen formaaede ei, at bringe hende nogen Trøst. Nattens Spøgelsegestalter gjøgledede ogsaa i Dagens klare Lys. „Hvorledes skal det gaae mig?“ tænkte hun, da hendes Bine faldt paa en blinkende Dolk, som laae paa et sort Marmorbord ved Siden af hendes Leie. „Ha! raabte hun: Er du Svaret paa mit Spørgsmaal?“ Hun greb efter Dolken. „Velkommen, Ven! Vil du vorde min frelsende Engel?“ Hurtigt skjulte hun den i sin Barm, forlod sit Leie, og det kom hende fore, som om det kolde Jern lettede hendes Bryst.

Nu nærmede sig sagte Erin hendes Bærelse. Hun bævede. Men det var Raguez, som treen ind. „Al! sagde han med Taarer: Hvor har jeg ængstet mig for Eder, da Barbarerne skilte os ad! Jeg har ikke haft et Diebligs No.“

„Gode Raguez! svarte Theodora: Jeg takker Dig. Jeg kjender Din troe Hengivenhed, og er glad, at jeg har Dig igjen. Min Skjebne, saavel som Din, er rigtignok haard; af, kjendte min Gemaal, eller min Fader den, da vilde de opbyde Alt, for at redde os!“

„Her, sagde Raguez, idet han fremtog det Brev, som han først i Klofret skulde overrække Theodora: her er endnu et Brev. Vel har Hr. Greven befalet mig, først at tilstille Eder det inden Klofrets hellige Mure; men saavidt ere vi ikke kom-

ne, og maaskee kan dets Indhold dog skjenke Eder nogen Trøst."

Hastigt greb Grevinden efter Brevet, og aabnede det. Men — o Forfærdelse! Hendes Dine truede, under Læsningen, at tabe deres Seekraft; det var, som om Blodet vilde stivnes i hendes Arer. Det ulykkelige Blad faldt af hendes skjælvende Haand, inden hun endnu havde læst det tilende. —

„Hellige Gud! raabte Raguez fortvivlende: Hvad fattes Eder? Hun er død! jamrede han lydt: O, hjælp hende, Forbarmer i Himlen!"

Omstider lykkedes det ham, at kalde den Ulykkelige tilbage til Livet: „Giv mig Brevet endnu engang! stammede hun mat: Ikke sandt, Raguez, jeg har kun drømt? Det kan ikke være Sandhed, hvad jeg har læst!"

Ugjerne adlød han, thi han anede for en Deel det Gruelige, og ønskede nu, at have tilintetgjort Papiret. Endnu engang lod Theodora sine Dine glide hen derover. „Det er intet Bedrag! sagde hun nu, med kold, næsten rædsom Rolighed: Grevnen har skuffet mig skjændigt."

„Gud, saa har min Anelse ikke bedraget mig! sagde Tjeneren jamrende: Forfærdeligt! Nu vorder det pludseligt lyst omkring mig; men desværre for sigde!"

„Ak, hvorhen skal jeg nu vende mig? raabte Theodora: Uden Fader, uden Egtfælle, omringet af Fiender, omgivet af Elendighed og Fortvivlelse — nei, det er for meget!"

Rædsel og Bæmød, Tvivl og Haab gjennembævede hendes Sjel. Stedse greb hun paany det ulykkelige Brev; hun troede, det Hele var et Gjøg;

leri, han maatte have skrevet anderledes, frist Liv maatte atter strømme i hendes døende Hjerte. Men Alt blev, som før. De sønderknusende Ord forandredes ikke. Saa lode de:

„Theodora! Den Indbildning, hvori Lyst og Kjærlighed have vugget Dig, maa nu forsvinde. Omstændighederne byde, at Du endeligen lærer at kende Den, Du har offret Dit Kyske Hjerter. Saa viid da, at jeg har skuffet Dig. Du er ikke min Hustru, Kirken har ikke helliget vor Pagt, Vielsesceremonien var kun Blændværk. Præsten, Vidnerne — Alle vare forklædte Personer, som jeg havde indviet i denne Hemmelighed. Tilgiv, Theodora, men jeg kunde ikke Andet. Din Skjønhed har forført mig; men mit Ord binder mig til Leonore af Aguilar, som jeg ikke kan løsrive mig fra, uden at opgive alle mine Forhaabninger, der kun ved sig en Forbindelse kunne opfyldes. Misund ikke Leonore; thi ingen Kvinde vil være lykkelig ved min Side. Jeg kender det ei, den stille Husholdnings simple, borgerlige Liv; jeg higer kun efter Høihed og Ære; jeg er kun glad, naar jeg, liig Sommerfuglen i Solstraalen, kan flage fra Blomst til Blomst. Abbedissen i Klosteret, min Frænke, er underrettet om Alt. Find Dig i Din Skjebne, og tag Glæde. Paa Flugt er ikke at tænke. Med Klosterporten lukker den jordiske Verden sig for evigt for Dig. Men kan det berolige Dig, saa tro mig, at jeg har elsket Dig, saa høit jeg formaaede, og at Du maaskee var bleven min Engel, hvis Skjebnen havde ført Dig tidligere til mig; men nu var det for sildt! — Endnu engang, Theodora, tilgiv mig! — Lev vel, og naar Du beder, bed da ogsaa for mig! — “

Theodora's Taarekilde syntes omsider at udtørres. Men Smerten fortærede hendes Livs Marv. Had og Kjærlighed kæmpede i hendes Sjæl. Den Grusommes Billed, som var Skyld i alle hendes Lidelser, som havde revet hende ud af Faderens kjærlige Faan, berøvet hende Uskyldighedens Fred, og, istedet for Kjærligheds salige Lykke, trykt en evigt stikkende Braad i hendes rene Hjerter, syntes snart at tilsmile hende venligt, som engang i skønnere Dage, snart at fryde sig ved hendes Qualer og spotte hendes Taarer. —

„Søg at berolige Eder, min dyrebare Herskerinde! Med disse Ord søgte Raguez at trøste Greb inden: Vel ere vi i Gjendehaand, men Redning er dog muligere her, end i Klostret. Vi ville dog kunne give Eders værdige Fader Underretning, og i hans Arme vil I gjenvaagne til et skønnere Liv.“

„Af, min Fader, min Fader!“ hulkede Theodora, greben af Erindringen om den forladte Olding, og Tjeneren, hendes eneste Ven i denne Nød, græd med hende.

Pludseligt nærmede sig tonende Fodtrin. Hurtigt tørrede Theodora sine Taarer; Smerten selv gjorde hende stærk; Fortvivlelsen gjenoplivede hendes Mod. Stolt reiste hun sig, og idet hun trykte Haanden fast mod det Sted, hvor Dolken var skjult, beslattede hun, hellere at ofre sit unge Liv, end at hængive sig Brøden.

Døren fløj op, og Alagras, Renegaten, treen ind. Cælsomt syntes Synet af Alagras Skikkelse, der nu, i Dagens Klarhed, var kjendelig i alle sine Omrids, at ryste Raguez. Han traadte ham nærmere, han stirrede en Tidlang, som om han vilde

forfætte sig Bished, paa de mørke, dødsblege Træk, og fastede sig derpaa med Udraabet: „Bermudo!“ til den Frygteliges Bryst.

„Hvorledes? Raguez, Ven, er det muligt? Hvorledes kommer Du hid?“ Saa talte Alagraf, i bløde, overstrømmende Toner, og trykte den Gjenfundne inderligere til sig.

Overrasket saae Theodora paa Begge, som, i Gjenfynets Dieblif, syntes at have glemt alt Andet. „Gud! udraabte hun omsider: I kjender Raguez? Saa er I altsaa ikke vanvittig?“ — „Ja, jeg kjen- der Raguez, ædle Christinde! svarte Alagraf: I fortroligt Samfund henlevede vi de skjønneste Ungdoms- dage med hinanden. I er mig ei heller fremmed! vedblev han, med blid, skjælvende Røst: En dyrebær Liighed drager mig til Eder, og ved Erindringens blodige Emerte sværger jeg, at redde Eder! —“

„Hvorledes? I vil redde mig fra mine Gjen- der? — spurgte Theodora: Og jeg skal — stille, stille! Jeg hører Nogen komme — —“ afbrød hun sig selv, og kort efter indtraadte en Tjener, som bad Renegaten komme til Høvdingen.

„Hvad gjør Du hos Christinden?“ spurgte Can- neri, i haard Tone, den Indtrædende.

„Jeg har i hendes Tjener gjenfundet min Ung- domsven! svarte Denne: Og iøvrigt har jeg ikke Lyst til, at gjøre Jer eller Nogen, Regnskab for min Gjøren og Læden.“

„Du er et trodsigt Hoved! sagde Høvdingen: Og kun den Forkjærlighed, jeg har for Dig, kan Du takke, at jeg atter tilgiver Dig; thi strengt har jeg forbudt, at lade Nogen komme til den Fangne, hendes Tjener undtagen, som jeg, paa hendes Bøn, har

givet hende tilbage. — Nys bleve vi afbrudte, vedsblev Canneri mildere: just som Du vilde aabne mig et Blik i Din Livshistorie. Jeg længes nu saameget mere efter, at erfare Din tidligere Skjebne, som jeg nu maa troe, at ogsaa den skjønne Christinde og hendes Tjener angaae Dig nærmere."

En voldsom Kamp syntes at herske i Renegatsens Sjæl. „Nu velan! sagde han: Jeg gav Eder mit Ord; jeg vil opfylde det, og borttage det Slør, som hviler over mine Livsdage."

Canneri var yderst spændt. „Det Mørke, begyndte Magraf, efter at have sat sig ned: som omhygger min Tilværelse, de Qualer, som sønderribe mig, den Fortvivlelse, som driver mig rastløs omkring, ere udsprungne af Andres Forbrudelser, for hvilke jeg uskyldig maa bøde. Min Moder, engang en skøn Pige, fuld af Aand og fyrig Ungdomskraft, elskedes af en adelig Yngling, og hendes Hjerte hang ved ham igjen. De stolte Forældre erfarede den hemmelige Forbindelse, og nu forlangte de, at Sønnen skulde ægte en jevnbyrdig Ms. Længe kæmpede Don Octavio med sig selv, thi han elskede sin Maria med Ungdommens første, glødende Eidskab. Men omfider seirede dog Overtalelseskunsten og de nærliggende Fordele af hiin Forbindelse over hans Forelsker, og Marie blev et Offer for sin Kjærlighed. Formælingen skulde fuldbyrdes næste Dag med glimrende Pragt, da min Moder, som længe ikke havde seet den Troløse, sad i sit eensomme Kammer, besgrædende sit Livs skuffede Forhaabninger. Det var allerede temmelig sild, og hun vilde just klæde sig af, for at begive sig til Hvile, da hun pludseligt hørte det banke sagte nede paa Døren. Hun for-

færdedes, iiste ned, spurgte, hvo det var, og af, Lyden af den Røst, som svarte hende, gjennembævede hendes Hjerte. Hun stred med sig selv; omsider aabnede hun Døren mekanisk, og Don Octavio laae for hendes Fodder. Ved hans Bryst, i hans Arme gjenfandt den indtil Døden Afkræftede sig selv. Kort, Følgen af dette Gjensyn var — min ulykkelige Tilværelse. Al Lindring og Hjælp fik min Moder vel i sin nu saa trøstløse Forsatning, men paa mig hvælte hiin ulyksalige Times Forbandelse. Min Fader døde tidligt. Min Moder maatte, berøvet al Understøttelse, arbejde Dag og Nat. Jeg havde Faderens bløde, søærmerste Sjel, Moderens bestemte Mand. At kæmpe mig op af det Mørke, hvormed Skjebnen havde omhyllt mit Væsen, var min eneste Stræben; at skaffe mig et Navn, min brændende Attraa. De herligste Ungdomsdrømme opfyldte mit modige Bryst. Da døde min Moder, og jeg stod allene. Mine Forhaabninger laae knuste paa hendes Grav, men min Mand rørte de bundne Vinger i samme Grad, som min Ulykke forsegedes. Jeg forsagede ikke. Min Moder havde, uagtet sit Feiltrin, været meget from; hun havde altid bedet flittigt; ogsaa mig havde hun lært denne hellige Pligt. En Ven af den Afdøde, en allerede bedaget Mand, tog sig af mig. Han hjalp mig i Grev Gomez Arias's Hus. Det grevelige Par, ædle, værdige Mennesker, modtog mig med megen Godhed. Grevven lovede, at gjøre min Fødsels Fordringer gjældende, da Don Octavio ingen Børn havde efterladt sig. Han holdt Ord, og Alt var allerede indledt paa det Bedste, da ogsaa denne min sidste Ven døde; Grevinden fulgte ham kort efter. Nu var mit

eneste Haab slukt, min sørgelige Skjebne afgjort.
 Don Lopez, en untaadelig Rigdoms eneste Arving,
 et Menneſke, udbortes loffende og smuk, tapper og
 dristig, men indvortes fuld af vilde, strafværdige Begjerligheder, hadede mig fra det første Dieblif af,
 jeg havde betraadt hans Forældres Huus. De sørgede inderligt over deres eneste Søns utallige Feiltrin, og elſkede mig næſten høiere end ham. Efter deres Død maatte jeg, liig den ringeſte Tjener, forrette det laveste Arbeide og taale de groveſte Forurettelſer. Min medfødt Stolthed oprørtes. Hvad han er — lød en Stemme i mit Bryſt — er ogſaa Du. Og jeg vovede, at ſige ham det. Spot og Ljaanlattertraf mig. „Knegt! ſkreg han, idet han slog naig i Unſigtet: mener Du, jeg vil ikke lønne Dig, fordi Du har berøvet mig mine Forældres Kjærlighed? I Dine egne Snarer vil jeg fange Dig!“ — Tilintetgjort ſtod jeg der. Han var mine Belgjoreres Søn; jeg ſvarte ikke et Ord. Endnu engang ſøgte jeg at bekæmpe mig. Ved Taalmod og Hengivenhed vilde jeg afvæbne min Uven og ſøge at vinde ham. Forgjæves; hans Had blev ſtedſe uforſonligere. Alt, hvad der ſtod i nogen Forbindelſe med mig, beſtaf han, leiede han til at pine mig. Af hver Mund hørte jeg min Fødsels uſalige Hæmmelighed, og Spottens giftige Piił trængte ind i mit blødende Hjerte. Nu var det ude med mig. Jeg forbandede det Dieblif, jeg havde ſeet Verdens Lys; min Tro paa Dyd og Menneſkelighed gik tilgrunde. Jeg begyndte at hade den hele Slægt, hvortil jeg hørte; utaalmelig ventede jeg paa det fræſende Minut, da jeg kunde afkaſte Trældommens og Fornedrelſens trykkende Lænker. Elendig var jeg vel; men endnu

flamrede ei den gamle Aand i mig, og fast besluttede jeg, at bane mig selv en Vej til den gyldne Frihed. Blandt de utallige Mennesker, som havde sammensvoret sig til min Fordærvelse, nærmede sig mig nu et Væsen, der først betragtede mig med Vnksomhedens fromme Bølgelse, men siden med den fjærligste Omhed."

— Her holdt Renegaten nogle Dieblikke inde i sin Fortælling. Hans Sjel syntes at tabe sig i Fortidens Erindring, og førstegang i mange Aar blinkede Taarer i hans Øine. Men strax efter var det, som om han bluedes ved sin Blødhed. Han søgte at fattede sig, og vedblev, udvortes rolig.

„Anselma, en Slægtning af min Herres Huus: hovmester, kom til os i et Besøg. Hun var just i den første blomstrende Ungdomslynde, af dannet Aand og ædelt Hjerter. Vi saae, vi fandt, vi elskede hinanden. Al, jeg meente, at Spiren til hver øm Bølgelse var qvælt i mit Hjertes øde Ørke — men jeg feilede. Anselma, som, inderligt og oprigtigt, elskede den ullykkelige Bermudo, den Foragtede, den Udstødte, Anselma forfriskede og gjenoplivede, ved sin rene Kjærligheds Aande, mit Hjertes visnede Blomster. Min Ungdoms Drømme omgjølede mig paany; Lyk og Fred strømte atter i den stormbevægede Sjel, naar jeg saae hende i det tro, aabne Die. Fyrigere reiste sig mit Mod under Trældommens Lænker; min Aand skabte stolte, dristige Planer, og bar freidigt hver Krænkelser og Forsmædelse, thi Anselma var jo Lønnen. — Men Skjebnen, der nu engang havde udkaaert mig til stedsevarende Kamp og Lidelse, lagde atter sin iisfærdige Haand paa mit glødende Hjerter; det var dens sidste frygtelige Bør:

relse. Vor Kjærlighed blev røbet; Anselma, om
 hvis Tilværelse Don Lopez endnu ikke havde været
 underrettet, fordi man omhyggeligt havde skjult
 hende for Vellystlingens Blikke, Anselma blev op-
 daget. Greven overraskede os en Aftenstund, og
 min Elskedes Indigheder vakte en vanhellig Liden-
 skab i hans Bryst. Stolt af sin høie Byrd, af
 sine Legemsfortrin, uden al Tro paa qvindelig Dyd,
 nærmede han sig nu den elskværdige Anselma;
 først smigrede han hende; men da Intet formaaede
 at rokke denne fromme Sjæls Trostak, forkyndte
 han hende med voldsomt nedkæmpet Haasi, at hun
 maatte worde hans, om han end kun ved Vold og
 List skulde naae sin Hensigt. I Strømme flode
 hendes Taarer. Forgjæves! — Ved raae Ligegyldig-
 heder saae Barbaren de bedende Usskyldstaarer;
 hun sank ned for hans Fødder, hun besvor ham, et
 at styrte hende i Fordærvelse — Alt var forgjæ-
 ves! „Skal jeg, tilraabte han hende, mere tirret ved
 hendes Standhaftighed: skal jeg, som endnu aldrig
 har fundet Modstand hos Dit Kjon, tæmme mine
 Begjerligheder for en fattig Piges Skuld, der er født
 som min Undersaat?“ — Hartad forgaaende i Smerte
 og Fortvivlelse, kastede Anselma sig i mine Arme.
 „Lad mig, bad hun med sin skønne, rørende Stem-
 me: lad mig, Bermudo, hellere døe, end leve i
 Skjændsel! Giv Du mig Døden, inden den Guds-
 somme giver mig den!“ — Hendes Smerte truede
 at sprænge mit Hjerte, men jeg betvang det kogende
 Blod, og forsøgte at berolige den ulukkelige Pi-
 ge, ved at vise hende en Rednings Mulighed; thi
 det var vor Plan at forlade Spanien og søge os

et bedre Fædreland. Da syntes Frelsen uventet at tilsmile os; det var vor Fjende og Forfølger selv, som fremkaldte den. Venligt nærmede Don Lopez sig os, og lovede, med hykkelske Ord, sin Bistand. Forfølgelsen ophørte; jeg levede atter, som tilforn. Vi studsede, vi havde ingen ret Fortrøstning — og dog — vi vare atter lykkelige. Det uventede Haab, efter saamange Lidelser at torde tilhøre hinanden, gjød ny Glæde og Henrykkelse i vort Bryst. Men Anselma formaaede ikke gandske at dele hine salige Følelser med mig; ofte syntes, midt i vor Salighed, en bange Anelse at gribe hende. „Vor Lykke, Bermudo, pleiede hkn da tidt at sige: er kun Indbildning; tro mig, han graver min Grav!“ — Alt gjorde jeg, for at forjage disse mørke Tanker, thi det var mig ikke muligt, at holde alt dette for Forsikelse, for snedigberegnet Ondskab. — Saaledes nærmede sig omsider vor Forbindelses Dag. Dagen forud lod Don Lopez mig gandske aarle falde til sig. Han bad mig udrette et ikke uvigtigt Erinde paa et fraliggende Gods. „Kun en Ven kan jeg betro dette Hverv!“ sagde han. Hvad skulde jeg gjøre? Jeg havde jo nu ham at takke for Alt. Jeg lovede derfor, at udføre Hvervet. Anselma blegnede, da jeg fortalte hende det. „Ak, bliv! bad hun gentagne Gange: Jeg aner det Græsseligste!“ — Forgjæves! Jeg havde givet mit Ord — jeg gif.

Efter en Pause, hvori Fortælleren viensynligt havde søgt at tilkæmpe sig frisk Kraft, vedblev han: „Det skumrede allerede stærkt. Mit Hjerte var saare tungt. Hartad med hvert Skridt, jeg gjorde, forøgedes min Vængsteligbed. Anselma havde lovet, at komme mig imøde; jeg stirrede fremad, om jeg

ikke kunde opdage den Elskede. Da hørte jeg pludseligt Lyden af forvirrede Stemmer; den syntes at komme fra Bjergene, som jeg snart havde naaet. Det drev mig fremad. Jeg maatte tæt forbi en frygtelig Afgrund. Kun faa Skridt var jeg fjernet derfra, da jeg saae nogle Bønder, som med Møie stræbte at drage en Gjenstand op af det gruelige Dyb. Jeg kom nærmere, og saae, at det var et menneffeligt, sønderknust Legeme. En ung Pige laae knælende for Liget. Jeg iulte frem — o, græselige Dieblif! — Jeg kastede mine Dine paa den sølsomme Gruppe. Det var Laura, min Bruds Veninde, som knælte; et frygteligt Minut stirrede jeg paa den Dødes neppe kjendelige Træk — hendes Klædebon var sønderrevet — hendes Lemmer knuste — hendes lange, nedrullende Haar farvet med Blod — — og omsider styrtede jeg, med Udraabet: „Anselma!“ ned paa det sønderslagne Liig!”

„Forfærdeligt!“ raabte Canneri, henreven af den Følelse, hvormed Alagraf havde skildret det skrækkelige Dieblif; men snart vendte den medfødtte Bildhed tilbage i Hedningens Bryst.

„Ja! vedblev Renegaten: Ja, det var Anselma, min Elskede, min eneste Lykke i denne Verden. Hvorledes jeg gjenbaagnede til Livet — jeg veed det ei. Da jeg igjen følte mit Hjerte slaae, stod Laura med sin Broder, min Ungdomsven, ved mit Leie, og mit Die gjenkjendte hendes fredelige Baa-ningss stille Rum. „Hvorledes har I det, arme Ven?“ spurgte Pigen mig med deeltagende Stemme. „Jeg troede allerede, sagde hendes Broder grædende: at Du var fulgt den ulykkelige Anselma i hendes

tidlige Grav." — Disse Ord bragte mig atter til mig selv. Hævnlystens Furiere omslyngede mig med deres tusinde Arme; min Ungdomskraft, som den frygtelige Smerte havde lammet, vendte atter tilbage; det Gruelige i min Stilling blev mig klart. Liig en blodtørstig Tiger sprang jeg op. — „For Himlens Skyld! sagde Laura: Hvor vil I hen?" — „Til ham, til min Anselma's Morder!" svarte jeg med hævnfyende Stemme, idet jeg med stærk Haand stødte hende bort fra mig, da hun med bedende Mine, vilde træde iveien for mig. Ud styrtede jeg nu, til Morderens Baaning. — Rolig sad Denne i sit Kabinet. „Hvor er Anselma, min Brud?" — tordnede jeg ham imøde, og svang det blinkende Sværd over ham. — „Afsindige! svarte han med tilsyneladende Rolighed, men med liigfarvet Ansigt, idet han trak i Klokkestrengen: Hvad har Du fore? Kan jeg for, at den Banvittige har aflivet sig?" — I dette Dieblif iilde det talrige Lyende, som allerede havde været forberedt paa sligt et Tilfælde, ind i Værelset, og omringede mig med skraldende Latter. Men greben af en navnløs Følelse, banede jeg mig en Vej gennem Hoben, og iilde tilbage til Laura's Baaning. Her kastede jeg mig paa en Stol, og bad nu Laura, som, i min Graværelse, havde svævet i Dødsangst, meddele mig de nærmere Omstændigheder ved Anselma's sørgelige Endeligt.

„Neppe — saa fortalte hun — neppe havde I forladt Staden, før Anselma kom til mig, og bad mig, jeg vilde med hende gaae Eder imøde om Aftenen. Gjerne samtykkede jeg i hendes Ønske. Den Arme saae usædvanlig bleg og lidende ud.

Bekymret spurgte jeg hende om Aarsagen. „Å! sagde hun: Mit Legeme fattes Intet; men her — hun lagde Haanden paa Hjertet — her piner det. Jeg føler det, Laura, tilføiede hun med en Tone, som jeg aldrig glemmer — det tager Livet af mig til sidst.“ Hun gik, mit deeltagende Hjerte med hende. Hvert Dieblif blev mig for langt. Tungt, som en trykkende Brøde, laae det paa mig. Omfider skumrede det. Med vingede Skridt ilte jeg til Anselma. Hellige Gud! udraabte Laura her, roystet af sønderknusende Smerte: jeg fandt hende — men hvorledes? —

„J fandt hende, men hvorledes?“ gjentog jeg, og alle mine Nerver zittrede i den frygteligste Forventnings qvalfulde Spænding.

„Ja, jeg fandt hende, den Ulykkelige, vedblev Laura: men i den græsseligste Tilstand. Anselma laae paa en Ottoman — det rige Haar rullede opløst ned — Hovedet hang mod Jorden — Diet stirrede stivt mod Døren — Barmen var aaben — Klæderne i Uorden. — Anselma! tilraabte jeg hende, dybtrystet af dette Syn — Anselma, hvad fattes Dig? — Længe varede det, inden hun gjenskjendte mig. — Hvad mig fattes, sagde hun omfider, med bristende Stemme, som dog snart gjensvandt sin fulde Kraft — hvad mig fattes, vil Du vide? — O, jeg har det godt, ret godt; Døden har berørt mit Hjerte. Seer Du, Laura, vedblev hun, idet hun pegede mod en Krog af Værelset: seer Du, hist staaer han. Myrthekransen i hans Haand har forvandlet sig til en Liliekrone. Bemærker Du, hvorledes han vinker mig? — Jeg kommer, jeg kommer! skreg hun, saa det gik mig gjen;

nem Maro og Been — og vilde ile mod Døren.
 — Jeg holdt hende for vanvittig — af, og hun
 var det vel ogsaa i dette Dieblif. Jeg omslattede
 hende med begge Arme; jeg lagde hendes skjønne
 Hoved mod mit Bryst; hendes Dine fyldtes med
 velgjørende Taarer. Hun blev atter rolig og stille.
 Liig et Barn, som Moderkjærlighed beroliger, til-
 smilte hun mig. Forstandens Lys vendte tilbage.
 — Kom, bad jeg hende nu: kom, Anselma! Ordn
 Dine Klæder! Det er allerede silde; Bermudo ven-
 ter Dig! — Bermudo, Bermudo! gjentog hun,
 og det syntes atter, at ville worde Nat om hende:
 Bermudo venter mig — hvor? — Du veed det
 jo, min Veninde, svarte jeg blidt, uden at agte paa
 hendes sølsomme Spørgsmaal — vi vilde gaae ham
 imøde til Bjergene! — Af ja, Du har Ret! sagde
 hun nu, som vaagnende af en Drøm, klædte sig
 hurtigt paa, og vi betraadte den skjebnesvangre Vej.
 Solen vilde just gaae ned, da vi naaede Bjergstien.
 Endnu havde jeg ikke rovet, at spørge Anselma,
 som gif dybsindig og stiltiende ved min Side, om
 Grunden til hiin skræffelige Tilstand. Men nu,
 da det stedse blev mørkere, og Naturen allerede be-
 gyndte at hylle sig i sit natlige Slør, troede jeg —
 thi hvert Dieblif kunde J ventes — ei at torde
 opsætte det længer. Maaskee, tænkte jeg — maa-
 skee er det dog muligt, at staae den lidende bi med
 Trøst og Raad. Anselma, begyndte jeg, da jeg
 havde bedet hende hvile lidet — det var i Nærhe-
 den af Afgrunden: — Anselma, Du er saa sørg-
 modig, og gaaer dog Dit Livs skjønneste Dag imø-
 de. Vil Du ikke aabne mig Dit Hjerte? — Med
 store Dine saae hun paa mig en Tidlang; men

omfider fandt hendes Følelser Ord, og hun fortalte mig gandske sagte, som om hun frygtede, at Røgen skulde høre hende, Følgende:

„Da jeg var kommen tilbage fra Dig, traadte Don Lopez strax ind til os, og overrakte mig, til Brudegave, et kostbart Halskmykke tilligemed Armsbaand. Jeg vægrede mig ved, at tage derimod; men mine Slægtninge, hvis hele Tilværelse afhænger af denne Usling, overtalte mig til, at give efter. Kort efter oversaldt mig en saa heftig Skjelven og saadan Nødighed, at jeg ikke formaaede at holde mine Dine oppe. Jeg vaklede ind i mit Kammer, faldt mig paa Sengen, og faldt nu i den fasteste Søvn. Da jeg vaagnede — Laura, vil Du kunne fatte det Gruelige? — Da jeg vaagnede, og slog Dinene op, var mit Værelse forsvundet; jeg hvilede paa Silkepuder — — i Don Lopez's Sovegemak! — Længe, længe varede det, inden min Aand kæmpede sig op til et Diebligs Klarhed. En Sovedrik — ha — jeg er skjændet! skreg jeg, styrtede tilbage til mit Kammer, og sank nu i hiin Tilstand, hvori Du har fundet mig. — Jeg skjalt i min Sjæls Jnderste — med disse Ord fortsatte Laura, efter en lang Pause, sin Fortælling: Tungen nægtede mig sin Tjeneste; ogsaa Anselma saae stiltiende ned i Afsgrunden, som, ved vore Fødder, havde aabnet sin rædselfulde Grav. Langt om længe fik jeg Mælet igjen. Vær rolig, Anselma! bad jeg: Fortviol ikke, Du er uskyldig. Bermudo kjenner Dit rene Hjerter. Betænk, at alle Dine Lidelser endes i Morgen. — Bermudo kjenner mig! gjentog hun i rystende Tone, idet hun reiste sig rast: Bermudo kjenner mig, jeg er uskyldig; men ingen

Dag, end ikke min skjønneste Dag, ender mine A-
 delser Herneden. Alt er forloren, Kjærligheds hulde
 Drømme, den unge Bruds salige Henrykkelse. —
 O nei! trøstede jeg den Arme: Bermudo kommer
 snart tilbage, og da vil Din Kummer lindres, thi
 trofast Kjærlighed veed Raad for Alt. — Bermu-
 do, Bermudo! raabte hun fortvivlende, og nyt
 Mørke syntes at omskygge hendes Aand: Bermu-
 do elster mig ikke mere; seer Du, hvorledes han
 vinker fra sig med Haanden; hører Du, hvorledes
 han raaber: Væg bort fra mig, Du Banærede!
 Det var Anselma, den uskyldige Jomfru, jeg be-
 lede til. — Altret er fuldt af Blod! skreg hun plud-
 seligt: Han kommer, han kommer! Est Du der?
 O modtag mig! — Som en Pæl fløi hun, med
 disse Ord, bort fra mig, og uden at jeg var istand
 til at holde eller naae hende, valgte den Ulykkelige
 sin Grav i det bratte Svælg. — Mine Skrig kaldte
 Mennesker hid — men det var for silde. Anselma
 havde fuldbendt.

„Med disse Ord, vedblev Renegaten dybtrystet:
 endte Laura sin Fortælling, og alle Baand mellem
 mig og dette Liv vare løste fra samme Dieblis.
 Min Lykke, der lignede et flygtigt Solglimt gennem en
 mørk Sky — den Verden fuld af salige Følelser, jeg hav-
 de dannet i mig selv — Alt var nu for stedse forsvundet!
 — Anselma, denne rene Uskyldighed, som den skjøn-
 digste Skurkestreg havde myrdet — hun allene havde
 givet mit Liv Værd og Betydning. Udskilt fra
 Alt, hvad der engang havde bundet mig, lod jeg det
 være min Stræbens eneste Formaal, at lægge min
 Hævnpian ret listigt. Liig den Udaad, der havde
 kvalt mine skjønneste Forhaabninger i Spiren, skulde

den tilintetgjøre Synderens yndigste Dromme, hans sødeste Glæder. Derfor affød jeg fra det Forsæt, jeg i den første Hede havde fattet, offentligt at angive Don Lopez, som min Anselma's Morder. Som jeg siden vel indsaar, vilde det heller ikke nytte mig stort, thi hvad havde jeg formaaet med min Anklage, mod en saa mægtig Fiende? — Hidtil havde han været Lykkens Yndling; hans Tapperhed har hævet ham høit i Hoffets Agtelse; man overseer hans Forbrydelser, og belønner hans Fortjenester — men dog skal han ikke undgaae min Hævn. Siden hiint frygtelige Dieblif, da jeg sank i Syndens Arme, har jeg, under forskjellige Skikkelser, beluret min Fiende, og allerede tidt har jeg haft Leilighed til at tilfredsstille min brændende Hævnløst; men jeg benyttede den ei. Jeg har sparet hans forhadte Liv til mere udsøgte Qvaler, thi midt i hans høieste Lykkestummel maa Nemesis, med alle Angerens og Fortvivlelsens Qvaler, gribe ham, for at føre ham for Verdensdommerens Throne, hvor Anselma's blege Ekkygge allerede venter ham."

"Men i hvad Forhold staaer Du til den Fange?" spurgte Høvdingen nu, i den meest levende Nysgjerrigheds Tone, da Renegaten havde sluttet sin Fortælling.

"Christinden bærer Anselma's Træk, hendes hulde, ungdommelige Skikkelse! svarte Renegaten: Ja, hendes Liighed med min uforglemmelige Brud var det, der vakte den meest levende Erindring i min Sjæl. Men hendes Ejener er min Ungdomsven, Laura's Broder."

"Og er hun da virkelig formælet med den smukke Gomez Arias?" spurgte Canneri videre.

— „Saa sagde hun! svarte Alagraf: Og hoo skulde ikke troe denne fromme Mund?“

„J Sandhed, en deilig Kvinde! sagde Canneri: Hun skal straaale som mit Harems skønneste Prydelse.“

Alt havde Renegaten et bidende Svar paa Tungen, da begge Mænd afbrødes af et Tilbud, som El Seri havde affendt fra Venastepar. Denne lod sig, at den frygtede Alonzo af Aguilar rykkes de hurtigt frem, og bad Canneri være paa sin Post. Denne Efterretning kom Høvdingen meget ubeleiligt, thi han havde just foresat sig, at bestorme Theodora med den Lidenksab, hendes Skjønhed havde vakt i ham.

Renegaten derimod hørte Budskabet med Glæde, thi nu først kunde han finde Leilighed til, at underrette sig om den fangne Christindes Skjebne og at gjengive hende Friheden.

En lang, sørgelig Vinternat saae Theodora imøde nu; alle hendes skjønne Ungdomslivs Blomster havde en heftig Storm knækket. Intet Haab rilsmiilte hende mere. Kun Døden vinkede hende venligt over til det evige Lys. Saaledes sad hun, frydløs og forladt, hensunken i dyb Sørgmodighed, i sit eensomme Gemak, som Raguez just vilde forlade, da Renegatens høie Skikkelse pludseligt viste sig i Døren.

„Tilgiv, Sennora, sagde den Indtrædende: at jeg vover, saa silde at forstyrre Eder; men min Omhu for Eders Lykke kalder mig hid, trods Canneri's strenge Forbud. Han er fortryllet af Eders

Skjønhed, og vil opbyde Alt, for at beholde Eder hos sig for steds. Men — sat Lillid til mig, vedblev han, da han bemærkede, hvorledes disse Ord rystede Theodora: thi ogsaa jeg vil gjøre Alt, for at redde Eder og give Eder tilbage til Eders sørgende Familie."

"J kjender altsaa Grev Gomez Arias?" spurgte Theodora med et dybt Suk, og dette Spørgsmaal aabnede Bermudo's Mund. Han fortalte hende Alt, hvad vi allerede have erfaret af hans Samtale med Canneri.

"Forfærdeligt, frygteligt!" raabte Grevinden, da han havde udtalt. — "Har da Don Lopez aldrig omtalt denne talende Liighed med Anselma?" spurgte Bermudo. — "Aldrig! svarte den af de kvalfuldeste Følelser martrede Theodora: Ak — tilføiede hun: hans troløse Hjerter havde vel forlængst glemt hiin Ulykkelige." — "Han skal endnu komme til at huske hende! sagde Renegaten med Eftertryk: Og det, naar han vel tænker mindst derpaa."

Efter at han nu havde meddeelt Grevinden Efterretning om de Christnes Fremskridt, indgydt hende Mod, og givet nogle Forholdsregler, forlod han Børelset med Raguez.

"Lader os benytte det nærværende Dieblif! sagde Bermudo, da han, med sin Ven, havde naaet sit Børelse: Nu ere vi allene, og aldrig vendte maa skee en saadan Time tilbage. Først og fremmest maa jeg erfare Grevindens og Don Lopez's nærmere Skjebne, og hvorledes Du er kommen i Nidtingens Huus."

"Bed hiint ulyksalige Metel, svarte Raguez: som herveden kjaaber Sjæle, standser Retsfærdighedens

Gang, og skjuler Forbrøderens sorte Gjerninger med Ustylds hellige Raabe, lod ogsaa jeg mig forblinde og afløkke fra den rette Vej. Længe var jeg indviet i Don Lopez's hemmeligste Handlinger; men siden han har bedraget Sennora Theodora saa skjændigt, ere de Baand sonderrevne, som knyttede mig til ham. Jeg længes atter efter Lys og Frihed, og ligesaa hengiven som jeg før var Greven, ligesaa bittert hader jeg ham nu. — Længe, vedblev Raguez, da han havde fortalt Alt, hvad Læserne allerede vide: længe sørgede jeg over Dig, men Dit Spor syntes for stedse tabt for mig. Laura, som endnu stedse begræder Anselma, lever, i lykkeligt Egteskab, i Granada."

"Nu, saa lad os tænke paa Hævn! sagde Bermudo: Ogsaa Dig har han gjort ulykkelig. Ræk mig Haanden til den blodige Vagt!"

"Med Glæde, Bermudo! sagde Denne, idet han lagde sin Høire i Vennens: I Alt vil jeg følge Dig villigt. Kun om det Ene beder jeg Dig: skaan den ulykkelige Grevinde, thi hun har kun elsket ham alt for høit."

"Sagen vil være lettere at iværksætte, end Du tænker, svarte Bermudo: naar kun Grevinden først er i Frihed og i Faderens Arme. Don Manuel af Monteblando maatte være en slet Ridder, hvis han ikke vilde hævne den Skændsel, der er overgaaet hans gamle Huus. Overlad mig kun Alt. Du selv har intet videre at gjøre, end, naar saa vidt kommer, at vidne mod Din fordums Herre; igrigt kan Du forholde Dig rolig. Og dermed Godnat."

Reen og klar udbredte Himlen sit blaae Teppe over den christne Leir, hvori der i Dag herskede en usædvanlig Bevægelse; thi de modige Krigere skulde ruste sig til en ny Slagdands ved Gergal. Don Alonzo af Aguilar kastede det fyrige Blik hen over de tappre Hobe, og talte, i kraftige Udtryk, til dem om Niemedet af deres hellige Kamp. En almindelig Jubel ledsagede, trods den forestaaende Fare, den ædle Helt tilbage til hans Telt.

„Vi kunne faae en haard Dyst ved Gergal og Alcahan!“ sagde Don Lopez, som troede Theodora velforvaret inden Klosters Mure, til Teltsherren.

„Men No vilde vi ogsaa faae for nogen Tid!“ faldt Denne ham rask i Ordet. — „Det give Gud! gjenmælede den Første: Saa tør jeg dog haabe, snart at kalde Leonore min for evigt. O, lov mig da, at I ikke vil opsætte min Lykke længer!“

„Gjerne! svarte Teltsherren smilende: Naar vi feire, saa skal, Dagen efter vort Indtog i Granada, Eders Formæling worde fuldbgyrdet — mit Væres ord derpaa! Og I, ædle Ridder — her vendte han sig til Don Antonio af Leyra, som havde taget Plads i en Krog af Teltet, og nu syntes at fare op som af en Drøm — I skal, naar vor Sag faaer Fremgang, ile forud til Granada, og melde min Datter denne min Beslutning, at hun kan træffe de nødvendige Foranstaltninger.“ Antonio formaaede neppe at fremstamme et Svar.

„Skal da intet huldt Smil gjenoplive disse skjønne Træk mere?“ spurgte Canneri smigrende

Theodora, som han nu, skjøndt han havde skullet vende sit Øie paa alvorligere Anliggender, uafsladeligt forfulgte med sin Lidenſkab, og som kun havde fristet sin jammerfulde Tilværelse ved Tanken om en mulig Redning.

„Vil I da aldrig ophøre at pine mig? svarte Denne, og hendes Blik udtalte den dybeste Foragt: Thi hvorofte ſkal jeg ſige Jer, at I idetmindſte aldrig ſkal ſee et mildt Smil af mig?“

„Nu, det finder ſig vel, ſtolte Chriſtinde! ſagde Høvdingen med et modbydeligt Smil: I er min Slavinde, og Eders Frihed tilhører mig!“

„Aldrig! raabte Theodora: Mit Legem kan I lægge i Lænker, men aldrig min Ero, min Aand!“

„Gjør mig ikke rafende, Taabe! ſagde Canneri med tirret Ondſkab, medens han vovede, at rive Theodora op fra hendes Sæde: Du er i min Magt; hvo ſkal beſkytte Dig? —“

„Elendige! svarte hun med Fortviſleſſens Mod, medens hun ſtræbte at løsrive ſig, og allerede greb efter den ſkjulte Dolk: Mig frelſer Døven, Dydens beſkyttende Genius!“

„Nei, Du ſkal ikke døe, knipske Skjønne! svarte den ryggeſløſe Forfølger Theodora, ſom, kæmpende med Fortviſleſſe, havde vendt Dolken mod ſit Hjerte, og lydt, i ſit Livs frygteligſte Dieblik, raabt om Hjelp, da der reiſte ſig en Støi ved Indgangen til Bærelſet. Voldsomt ſprængtes den lukkede Dør, og en høi, hemmelighedsfuld Skikkelse ſkred ind i Bærelſet. Theodora's Beſindelse truede at forlade hende; ſtum ſank hun ned for den Fremmede, omfattende hans Knæe, men hendes veltalende Øie forkyndte Sjælens hede Tak.

Den Fremmede, som, med om Omhu, ledte Theodora til en Stol, bar en viid, spansk Kappe, og en høi Fjer, som bølgede ned fra hans Hat, beskryggede hans Ansigt. Canneri rystede af Harm. „Forsæderi! freg han: En Christen i mit Huus! Vagt herind, at gribe ham!”

„Holdt! tiltordnede den Fremmede ham: Vov, at gjøre endnu et Skridt, og Du er dødsens!”

„Mig det? gjenmælede Canneri: Veed Du ei, at Canneri staaer for Dig?”

„Det veed jeg! svarte den Fremmede med Bærdighed og Koldblodighed: Thi jeg er ingen Christen, men en Maurer, som blues ved, at tælle Canneri blandt sine Landsmænd.”

„Nu, og hvo er da Du?” raabte Canneri forundret.

Den Fremmede kastede sin Kappe. For Canneri's overraskede Blikke viste sig nu en høivoksen Mand, af athletisk Legemsbygning; i hans Ansigt laae Dristighed og Bestemthed; Heltetild lyfte af hans Dine, og over hans hele Væsen hvuilde høi Værdighed og et ædelt Udtryk. Han var et tro Billed af en smuk Bjergboer, som, fiern fra al Ewang, bevæger sig majestætiskfrit i natursig Kraft. Hans mandligstjønne Skikkelse var bedækket med en simpel maurisk Tunika, og det eneste Mærke paa hans høie Værdighed var et grønt Skjærf, den hellige Farve, og et langt Skjold, hvorpaa var afbildet en Løve med det arabiske Motto:

„Den Tappre, som beskytter den Hjælplose, er en Løve.”

„El Seri!” stammede Canneri nu. — „Ja! svarte Hiin: El Seri, der netop kommer tidsnok,

for at vorde Bidne til Canneri's umandige Gjerninger. Saa viid da, Usling, at alle vore Stridskræfter ere overbundne af den seierrige Alonzo af Aguilar. Selv maatte jeg redde mig ved at undflye forklædt. Hos Dig haabede jeg, at finde Understøttelse; men hvorledes træffer jeg Dig? Sysselsat med at overmande en dydig Qvindes svage Kræfter! O, Skjændsel uden Lige! Agtede jeg ei, i Dig, de Krigere, hvis Høvding Du er, i Sandhed, da fratog jeg Dig strax Overbefalingen, og betroede den til en Værdigere."

Maaløs og beskæmmet stirrede Canneri ned for sig. Forundring, Forvirring og Skræk grebe ham vekselsviis. Raseri togte i hans Bryst.

"Er da vor Fare saa stor?" spurgte han med undertrykt Harm. — "Maaskee afgjøres vor Skjebne allerede i Dag! svarte El Seri: Alonzo's Hær rykker frem imod os. Ved Gergal ere vi slagte. Vi have ingen Tid at spille. Vore Folk maa ruste sig øieblikkeligt, hvis vi ei ville overfaldes uforberedte, thi dette Steds Beliggenhed giver os ingen Beskyttelse."

Canneri var tilintetgjort. Hans Harm afstøstes af Frygt for egen Skjebne. "Saa lader os handle!" raabte han, og han vilde just træffe de fornødne Foranstaltninger, da der paa Gaden høstes et forvirret Skrig. Med alle Tegn paa Frygt og Forsærdelse styrtede en Maurer ind i Værelset. "De Christne vise sig! tilraabte han dem: Skynder Eder, at træffe Forsvarsanstalter!"

"J er nu i min Varetægt, ædle Jomfru! sagde El Seri, idet han, med frygtløs Pande og

frigerst Anstand vendte sig til Theodora: Dødsens er Den, der vovede at true Eder!" —

„Gud udsender sine Engle allevegne!" raabte hun efter den ædle Mand, som, med hine Ord, forlod Bærelset, ledsaget af Canneri, hvis Blik paa hende tydeligt udtalte den Tanke: „Du slipper mig ei afhænde alligevel!"

Haabet begyndte atter at opklare Theodora's Nat. Neppe formaaede hun at opretholde sine synkende Kræfter og i from Bøn at anraabe Himlen om Seier for de Christne.

Stor var den Forvirring, som, ved dette ubenrædte Angreb, herskede blandt Maurerne. Kun El Seri's Nærværelse formaaede at gjenoplive de Ræmpendes døende Mod. Han havde stillet sig i Spidsen for en liden, men tapper og udsøgt Hær, og stormede usforkædet de Christne imøde, idet han haabede, maaskee at drive dem tilbage ved et modigt Angreb. Hoi og ærefrygtvækkende ragede nu Don Alonzo frem blandt Sine. Han ledte med fold Uforsagthed, enhver Bevægelse, og opmuntrede, ved sit heltemodige Exempel, Alle til Efterlignelse. Omfider begyndte Spanierne, ved deres Troppers Overlegenhed og bedre Orden, saavel som ved den Vland, der besjelede dem, at faae Overhaand. Retsbellerne vaklede; Modløshed adskilte deres Rækker; Resten flyede. Og saa El Seri var nødt til, at trække sig tilbage til Staden.

Natten var indbrudt. Fredeligt smilte de gyldne Stjerner ned til den blodfarvede Jord, men endnu havde Kampen ikke lagt sig. Gjennemglødet af skøn Begeistring var Don Antonio af Leyra,

foragtede hver Fare, trængt ind i Staden, der nu frembød et frygteligt Syn; thi for at standse Sjendens seierlige Fremskridt, havde Maurerne kastet Jld i de letsængende Huse. En Vind, som just reiste sig, understøttede deres Hensigt. Lykke, røde Jldtunger gjennembrøde den forpestede Luft, og Qvindernes Jammerbræb, de Saaredes Stønnen, de Ræmpendes vilde Larm blandede sig med det løsladte Elements Raseri. Men midt i Tumlen opdagede Don Alonzo's Falkerie El Seris Skikkelse. Med al sin Kraft arbejdede han sig frem, thi Mand mod Mand vilde han kæmpe mod de Christnes frygtede Sjende.

„Herhid, herhid, El Seri! raabte han høit: Alonzo af Aguilar's Sværd opfordrer Eder til Kamp!“

Ufortøvet fulgte El Seri denne bydende Opfordring. Tyrigt trængte han ind paa sin Sjende, og førte et kraftigt Hug, hvormed han nær havde flået hans Skjold. Men ogsaa Spanieren kæmpede med sandt Evemod, og omsider lykkedes det ham, at betvinge El Seri. Denne styrtede, og Bærget faldt af hans blødende Haand. Flammerne opklarede det dybe Mulm. Alvorsfuld saae Don Alonzo paa sin Sjende, der laae for hans Fødder. I hans Magt stod det nu, ved eet eneste Hug at befrie Spanien fra dets frygteligste Sjende. — Men denne Sjende var værgeløs, og Alonzo's Hjerter var for ædelt til, i dette Niblik at opoffre et Menneskeliv for politiske Fordele.

„Lev for den bedre Sag!“ tilraabte han, begejstret af ædel Hsmodighed, den studsende El Seri,

og vendte sig herpaa mod dem, der endnu formaaes
de at gjøre Modstand.

Ridderne Antonio af Leyra og Don Lopez var
det imidlertid lykkedes, at fordrive Canneri fra Al-
cahan. Foruroligede ved den Efterretning, at El
Seri var falden for Alonzo's Haand, rømmede de
øvrige Sjender, efter et kort Modværge, Staden. —
Marschen fortsattes nu gjennem de øde Gader, hvor
blodende, lemblæstede Liig laae høit opdyngede.

En dyb Rolighed havde nu bredt sine Vinger
over Balpladsen; hver Forskjel havde Døden udslæ-
tet. Ved Siden af den simpleste Kriger laae den
stolte Befalingsmand; ved Siden af Gubben den
nys saa livsmodige Yngling; Christine ved Siden af
Maurer. Alle vare de nu nedstængede i en fælles,
uhyre Grav. Dem, der nys stode fjendtligt over-
for hinanden, havde Døden for evigt forsonet.

Bevæget af dette alvorlige Billed, skred Alonzo
kun langsomt frem; pludseligt raabte en spansktal-
lende Qvindestemme om Hjelp. Han stod stille,
han saae sig om, og hørte nu gandske tydeligt, at
Lyden kom fra et stort Huus, som Flammerne alle-
rede havde grebet. Han gjennebrød Ildskyerne,
der omglødede Huset; han ilte ind, styrtede over
Gaardspladsen, sprang op med Ungdomsfyrighed,
og naaede omsider det Bærelse, hvorfra Klagerne
lode. Gjennem den tykke Damp, som allerede op-
fyldte det, bemærkede han en quindelig Stikkelse,
som knælte paa Gulvet, og syntes at have opgivet
alt Haab. Hurtigt ilte han til den Ulykkelige,
greb hende med kraftige Arme, og kom lykkeligt ned
paa Gaden med hende. Blegt og aandeløst hvilede

det fortryllende Bæsen ved hans Bryst, og alle Livsaander syntes at have forladt hende. „Min Pligt, sagde Helten, idet han vendte sig til en ædel ung Mand, der befandt sig i hans Følge: under mig endnu ingen Hvile; J, Ramirez, maa derfor følge Damen til Granada, og anbefale hende min Datters Omhu. Jeg kjender ikke hendes Navn, da jeg allerede fandt hende i en næsten bevidstløs Tilstand, men den Ulykkelige behøver ei at nævnes, for at vække Medlidenhed.“

Ramirez bødte sig med Uerfrygt, og gjorde sig rede, at udføre det ham betroede Hverv. Blidt lagde Don Alonzo den Frelste, der atter begyndte at aande svagt, i Ridderens Arme. Denne havde hidskaffet en Bærestol, og nu tiltraadtes Reisen til Granada.

Granada fremstilte nu Billedet af det muntreste Liv. De Christnes gjentagne Seire over Rebellerne og den nysindtrufne Efterretning om El Seris Død, fyldte Beboerne med den meest levende Glæde. Hele Musikhore drog gennem de livfulde Gader, og med deres muntre Spil blandede sig Klokkernes høitidelige Toner og Folkemængdens høie Jubelraab.

Men ned paa denne glade Menneſteverimmel skuede, saare alvorligt, to skjønne blaa Dine. Thi skjøndt Leonore af Aguilar tog levende Deel i Fædrelandets almindelige Jubel, sørgede hun dog inderligt over den hedtelsfte, nu for stedse tabte Ven. Snart — det fordrede Pligten — maatte hver Tanke om ham forsvinde, og dog stod hans Billed aldrig mere levende for hendes Sjæl, end nu, da hun skulde sige sine salige Drømme et evigt Farvel.

Nu viste sig et glimrende Tog, som kom ned ad Gaden. Det var en smuk, ung Ridder, paa en modig Ganger, omgivet af talrigt Følge. Leonore saae did. Stedse nærmere kom Toget. Nu holdt det ved Slottet. Med let Ynde sprang den unge Kriger af Hesten; hun bleguede, thi det var Antonio af Leyra. Hun vilde ile bort fra Vinduet for at søge en Stol, men det holdt hende fast, som med Lænker, og allerede indtraadte nu en Tjener, som frembragte Ridderens Bøn om Tilladelse til, at udføre et Hverv fra hendes Fader og at bevidne hende sin udmærkede Agtelse. Hendes Forvirring var stor, neppe formaaede hun at sige Tjeneren nogle Ord. Fløiddørene aabnedes, Don Antonio indtraadte, og hedere strømte Blodet til det stærkere bankende Hjerte. Sorgjæves stræbte Munden, at fremstamme et venligt Velkommen. Ogsaa Antonio stod en Tidlang maalløs ligeoverfor den hulde Pige. Omsider fandt Læberne Ord. „Don Alonzo! begyndte han: Eders ærværdige Fader, sender mig med det glade Budskab, at han, tilligemed sin elskværdige Datters Brudgom, vil komme til Granada om tre til fire Dage.“

„Jeg takker Eder, Hr. Ridder!“ hvistfede Leonore sagte, og en Taage syntes at omsløre hendes Dæ. — Antonio saae hende vorde blegere og blegere. Befymret traadte han hende nærmere, og hans Dæ hede Straale traf hendes Jnderste. Deres Sjele forstode hinanden. Maalløs sank Antonio for hendes Fodder; venligt bødte Leonore det yndige Ansigt over ham. Hans Læber berørte hendes.

„Leonore! raabte Ynglingen nu, ude af Stand til at holde sig længer: Leonore, Du elsker mig! Ja, det er ingen Drøm — jeg holder Dig i mine Arme — o Himlens Salighed, hvorledes skal jeg bære dig! — “

Verden og alt det Smertelige, den indefluttede, forsvandt for dem. De levede kun for Diebliffets søde Indbildning, som dog snart forstyrredes igjen af den kolde Virkelighed.

„Og Dig skal jeg tabe, ædle, dyrebare Leonore! sagde Antonio, idet hun blidt vristede sig af hans Favn: O, hvor var det muligt, at jeg kunde mistkjende Dig!“

„Ak! svarte Leonore med inderlig Smerte: Jeg selv har forstyrret mit Livs Lykke; thi engang saae det anderledes ud i mig. Kun Stoltthed og Ergjerrighed havde Rum i dette Hjerte. Venskab kastede den første Lykstraale i mit formørkede Gemst. Isabella har viist mig Veien til Sjælens Himmel.“

„Og skulde da Dronningen ikke ville see sin Yndling gandske lykkelig?“ spurgte Antonio.

„O, derom behøver J ei at tvivle et Dieblif! svarte Leonore: Men J kjender hendes Ordholdenhed, og veed, hvor streng min Faders Villie er, naar det gjelder Vren. For ingen Priis vilde han træde tilbage, naar der ei findes tilstrækkelige Grunde. Nei, Antonio! vedblev hun, da hun saae Ynglingens Smerte: Fader os være større, end Skjebnen. Kun smaae Vander formaae ei at bære Smerten. Min Kjærlighed, mit Hjerte beholder J.“

„Den skønneste Trøst, Leonore, svarte Antonio med sjelfuld Inderlighed: for Din Ven, der

fra nu af kun vil leve og aande i den salige Tanke, at besidde Din Kjærlighed."

"Men nu til Eders Erinde, Antonio! bad Leonore nøgende: Vi have gandske glemt os selv. Min Fader havde sendt Eder til mig — sagde I — var det ikke saa?"

"Saa er det desværre! sagde Ynglingen: Jeg skal melde Eder, at han, strax efter sit Indtog i Granada, ønsker at see Eders Formæling feiret. Af, han anede ei, at ethvert af hans Ord var et Dolskæstød i mit elskende Hjerte."

"O min Gud, saa snart!" stammede Leonore, og rakte Ridderen sin Haand. — "Saa seer jeg Dig da ikke igjen?" spurgte han, og hans vemodige Blik hang ved hendes vaade Øie. — "Jdets mindste aldrig som i Dag!" svarte Leonore alvorsfuld, rev sig løs, og flyede, overmandet af sine Sjælselser, ind i et Sideværelse.

"Lev vel, lev vel, Leonore!" raabte Antonio, med skjælvende Stemme, efter sit Livs forsvindende Sol, og vaklede ned ad Palladsfets Marmortrappe.

Kamirez havde ogsaa naaet Hovedstaden med den ham betroede Dame. Den yndige Spanierinde fæstede kun sjelden de vaade Øine paa den hende omgivende Larm; men endnu sjeldnere aabnede hun sine Læber. Kamirez var smitsolende nok til, ei at forsøge den Lidendes Kummer ved utidige Spørgsmaal. Don Alonzo's Pallads aabnede nu sine gjæstfrie Porte. Bærestolen holdt stille, den Fremmede steg ud, og førtes til det for hende bestemte Værelse. Stille, som et Lam, man fører til Offers

døden, havde hun hidtil fundet sig i Alt; men nu syntes de blege Træk pludseligt at faae nyt Liv, og en svag Rødme fløi over det kummerfulde Ansigt.

„Ikke sandt, I har allerede eengang nævnet mig min Frelser?“ spurgte hun den hende ledsagende Ridder.

„Ja! svarte Denne: Don Alonzo af Aguilar var saa lykkelig, at redde Eder af Luerne, og vi betræde nu hans Pallads i Granada. Hans Datter, Donna Leonore, befinder sig hos Hendes Majestæt, Dronning Isabella, og jeg skal strax lade Eders Ankomst melde. Lør jeg spørge om Eders Navn?“

„O, gjør Jer ingen Uleilighed for min Skyld! svarte den Fremmede i den smerteligste Forlegenhed: Jeg vil ikke forstyrre — efter nogen Hvile vil jeg ufortøvet reise videre. Kun derom beder jeg Eder, Hr. Ridder, at I vil bringe Don Alonzo, min ædle Frelser, en Ulykkelig dybtfolte Tak. Forholdene kræve, at jeg nu maa fortie mit Navn; men senere skal han erfare det.“ — Ridderen lovede, at besørge Alt, og fjernede sig derpaa.

Nu vred den Fremmede sine Hænder; Fortvivlelse syntes at gribe hende. Hede Taarer overstrømte det skønne, blege Ansigt. Snart stod hun grublende stille, snart gjennevbandrede hun Værelset med hurtige Trin. Af, ingen Udvei af denne Labyrinth kunde hun opdage. Hver sagte Bevægelse, som hørtes i Nærheden, indjog hende Angst og Skræk. Da nærmede Trin sig hendes Værelse. „Af, hvorhen, hvorhen flyr jeg? Hvor skjuler jeg mig?“ raabte hun, trykte Lørklædet, som var tungt af Taarer, fastere mod Dinene, og kastede sig paa Sophaen. Døren aabnedes; en Terne traadte ind, for at spørge

efter den Fremmedes Befalinger. Hun tog Tørklædet fra Dinene, saae, greben af glad Skræk, paa den Talende, og iulte nu, med Udraabet: „Kosa!“ mod den forundrede Pige.

„Er det muligt? sagde Denne nu: Det er Eder, som jeg aldrig havde haabet at see mere?“

Grædende omfavnede hun den Ulykkelige's Knæ. Saaledes havde Skjebnens vidunderlige Veie gjensforenet de Adskilte. Kosa, der, som vi vide, strax efter Theodora's Flugt, havde begivet sig til Grana, stod nu i Leonore's Tjeneste.

„Ik, saaledes er Hjelpen tidt den Ulykkelige nær, naar Nøden er størst!“ sagde Theodora, da hun havde fattet sig efter denne Overraskelse. „Men, Kosa! vedblev hun, idet hun bedende greb Pigens Hænder: Kosa, hjælp mig ud af Huset her, hvor en Verden synes at hvile paa mig, og bring mig til et hemmeligt Sted, indtil jeg kan faae mig for min Faders Fødder, og anraabe ham om Tilgivelse. Han lever, siger Du, den ædle, dybtfrænkede Olding? Han sørger over mig? O, han vil, han kan ikke forstøde sit ulykkelige, angerfulde Barn!“

„Vel er jeg fremmed her; men tæt herved boe et Par gamle, ærlige Folk, som jeg stundom besøger. Vil I følge mig did, da tør jeg love Eder et sikkert Fristed.“

„Hvorhen Du vil, kjære Kosa! svarte Theodora med ængsteligt Blik, som om hun frygtede at overraskes: Kun bort herfra, saa hurtigt muligt!“

„Tilgiv, svarte Kosa: kun et kort Ophold! I kan være ubekymret — her kommer Ingen. Don-

na Leonore har allerede siden i Gaar været upas-
selig; jeg skal snart komme tilbage!"

Med disse Ord forlod hun iilsomt Bærelset. —
Nat sank Theodora ned paa Sophaen. Da faldt
hendes Blik tilfældigviis paa et Silkeforhæng, som
var anbragt for en Nische, der befandt sig ligeover-
for hendes Sæde, og som hun, i sin Udspredelse,
hidtil ikke havde bemærket. En uimodstaaelig Nys-
gjerrighed drog hende did. Hun løftede Forhænget
op, men hendes Haand stivnedes, og hendes Nie
stirrede ubevægeligt, thi det var ham, hun her saae,
saa tro tegnet, saa liig i hvert Træk, som om Livs-
aande gjennemstrømte det livløse Bryst. Hun følte
sig ligesom fasttryllet til dette Sted; hendes Ulykke
syntes kun at være en tung Drøm; Elskovs Lykke
syntes at vende tilbage paa Bedragerets gyldne
Vinge — af, hendes Hjertes Varme var endnu
ikke kjølnet! Men nu indtraadte Rosa igjen; hur-
tigt, som om hun havde overtraadt et Forbud, lod
hun Forhænget falde, og de skønne Skuffebilles
der blegnede for hendes skrækkelige Skjebnes kolde
Sandhed.

„Betro Eder nu til mig! bad Rosa: Jeg har
forberedt mine Venner paa deres hulde Gæstis Kom-
me." — Hurtigt fulgte Denne den hjertelige Opfor-
dring. Nu førte Rosa Theodora gennem en lang
Række af Sale og Gemakker, indtil de omsider kom
til en smal Bindetrappe, som førte til en stor Gaard,
hvorfra man igjen kom ud paa Gaden. De vare
nu kun saa Skridt fra det bevidste Hums, da en
høi Mandsskikkelse, hyllet i en spansk Kappe, kom
gaaende efter dem, og sagte berørte Theodora's
Skulder.

Ængsteligt saae hun sig om. Det var Renegaten Bermudo. „Stusse mine Dine mig ei? Seer jeg ret? raabte hun forundret: Bermudo? Og hvor er Raguez, min tro Ulykkesfælle?“ tilføiede hun hastigt.

„Han er frelst og tryk i søsterlig Kjærligheds Skjød!“ svarte Renegaten, idet han bekymret saae paa Theodora's ledsagerinde.

„J tør tale frit!“ sagde Theodora, som bemærkede det. — „Nei, jeg har kun villet vise mig for Eder! sagde Bermudo: Men snart skal J see mig igjen. Lev vel saalænge, dyrebare Sennora! Ved Alt, hvad der møder Eder, ville J ihukomme, at jeg stedse er Eder nær, og at Anselma's Hæver ogsaa er Eders! — “ Som et Drømmebillede var han forsvunden.

„Hvo er denne Frygtelige med de flammende Dine?“ spurgte Rosa, da de havde betraadt det lille Værelse, som de godmodige Gamle havde indrømmet Theodora.

„En Ulykkelig, med hvem min Skjebne har bragt mig i Forbindelse! sagde Theodora beklemt: Du skal erfare Alt — kun ikke i Dag! — “

(fortsættes.)

S k a r p r e t t e r e n .

Episode af den spanske Krig 1809. *)

I den lille Stad Menda's Kirkeetaarn slog Kloffen ni. En ung fransk Officeer, som støttede sig mod Brystværnnet af en lang Terrasse, der omgav Slots haverne, syntes hensunken i dybe Betragtninger. Hundrede Fod under sig kunde Majoren see Staden ligge. Som et bredt Sølobeste omgav Havet Landskabet. Slottet var oplyst. Han fornam et Valslarmende Glæde, Orchestrets Toner, nogle Officerers og deres Dandserinders Latter.

Slottet Menda tilhørte en fransk Grande, som i dette Øieblik beboede det med hele sin Familie. Hele Aftenen havde hans ældste Datter betragtet den unge Officeer med et Blik, hvori Deeltagelse var blandet med Bemod. Clara var smuk, og skøndt hun havde en Søster og tre Brødre, vare de Marchesen af Leganes tilhørende Besiddelser dog saa betydelige, at Victor Marchand nok torde troe, den fortryllende Pige vilde faae en betydelig Medgift. Men — han var en Urtekræmmersøn fra Paris, hun derimod Datter af en adelsstolt Spanier! Afstanden var altfor stor.

De Franske hadedes. General G...t..., som kommanderede i denne Provinds, havde Marchesen mistænkt for oprørske Planer. Bataillon, som Victor Marchand kommanderede, var bleven lagt i Menda, for at holde Omegnen i Tømmе. En nyere Depesche fra General Ney betegnede endogsaa Mar-

*) Af Dresdner Abendzeitung.

chesen som en Mand, der stod i hemmelig Forstaaelse med Kabinettet i London. Skjøndt Spanieren havde modtaget Victor og hans Krigere venstabeligt, havde Denne derfor dog Grund til at være paa sin Post.

Nu bemærkede Victor et betydeligt Antal Lys i Byen. Skjøndt det var St. Hans Aftens Fest, havde han dog udtryffeligt befalet, at alle Blus skulde være slukte til den sædvanlige, i hans Reglement foreskrevne Tid. Kun Slottet havde han undtaget fra denne Forholdsregel.

Forjævet søgte han at udgrunde, hvi hans Forbud var overtraadt. Med Ungdommens Hefstighed vilde han ile ned ad en Gjenvej, for desto tidligere at naae en liden Post, som han, ved Indgangen til Staden, havde opstillet. Da hørte han en sagte Støj. Han saae sig om, og bemærkede Intet; men vel undredest han over Havets usædvanlig klare Glands. Pludseligt blev han Vidne til et saa usaligt Skuespil, at han neppe vilde troe sine egne Sandser. I Maaneskinnets sinede han, endnu i betydelig Graastand, en Mængde Sejl.

I dette Øjeblik udtalte en hæs Stemme hans Navn. En Soldat, som havde ledsaget ham til Slottet, bøiede sit Hoved langsomt over Muren. „Er det Dem, Kommandant?“ — „Hvad er der?“ spurgte Victor sagte. — „Der er et Røre i de Kjeltringer dernede, som i en Ormerede. Jeg har seet Lys — Riiisfnipper —“

Et frygteligt Skrig, som lød fra Staden, afbrød Soldaten. En pludselig Klarhed omgav Kommandanten. Øjeblikkeligt styrtede den arme Grenadeer, skudt gjennem Hovedet. Et Blus flammede op,

neppe ti Skridt fra Victor. I Balsalen taug pludseligt Musik og Latter. En Dødsstilhed, kun afbrudt af Jammerklage, havde afløst Festen. Et Kanonstød drønedes over Havets vide Flade.

Kold Sved traadte paa Victor's Pande. Han var uden Raarde. Strax var det ham klart, at alle de Franske vare myrdede, og at Engellænderne vilde lande. Han saae sig vanæret, om han overlevede det; han saae sig stillet for en Krigsret. Rast maalte han Dalens Dybde.

Alt vilde han styrte sig ned — da greb Clara hans Haand. „Gly! hvistede hun: Mine Brødre følge mig. Hidsnede, ad denne Vej, vil De finde Juanito's andalusiske Hest. Løb ikke!“ Hun skød ham bort. Fuld af Forundring betragtede den unge Mand hende et Dieblis. Men strax derpaa adlød han Selvopholdelsens Drift, og flyede. Han hørte Clara tilraabe sine Brødre, at de skulde ile efter ham; han hørte deres Skridt, hørte Ruglerne pibe, som de sendte efter ham — men uskadt naaede han Hesten, svang sig op derpaa, og forsvandt som et Lyn.

Saa Timer efter befandt han sig i Hovedkvarteret hos General G...t...r. Denne sad just ved Tafflet med sin Etab. „Jeg bringer Dem mit Hoved!“ raabte Majoren. — Han satte sig, og fortalte Eventyret. Med frygtelig Taushed blev det hørt.

„De er mere ulykkelig, end strafværdig! svarte Generalen omsider: Spaniernes Ugierning kan ikke tilregnes Dem, og er Marskalken ikke af anden Mening, saa fritjender jeg Dem.“

Kun en svag Trost gave disse Ord den ulykkelige Officeer. „Om Keiseren erfarer det!“ raabte han. — „Saa lader han Dem vel flyde! gjenmæ:

lede Generalen: Men — nu ville vi tænke paa, at tage en Hævn, som kan jage en gavnlig Skræk i dette forræderiske Land."

En Time efter var et heelt Regiment, et Detaschement Cavalleri og noget Artilleri paa Marschen. Generalen og Victor marscherede i Spidsen af Kolonnen. Med beundringsværdig Hurtighed tilbageslagdes Rummet mellem Menda og Hovedkvarteret. Undervejs fandt Generalen hele Landsbyer under Baaben. De bleve omringede, og hver tiende Indbygger blev skudt.

De engelske Skibe vare imidlertid blevne liggende, uden at sejle frem, saa at de franske Tropper, næsten uden Sværdslag, kunde omringe Menda. Grebne af Skræk, tilbøde Indbyggerne, at overgive sig paa Discretion, ja, selve de Franskes Mordere androge paa, at nævne sig for Generalen. Han tog mod Tilbudet, dog under den Betingelse, at alle Slottets Beboere, fra Marchesen til den ringeste Betjent, overantvordedes ham. Da dette var lovet, erklærede han, at ville benaade den øvrige Deel af Indbyggerne. Dog maatte Staden betale en uhyre Kontribution.

Generalen lod ingen Soldat indkvarteres. Krigerne kamperede i og udenfor Byen. Selv begav han sig op paa Slottet, som han strax tog i Besiddelse. Alle Medlemmer af Familien Leganes og hele Lyendet bandtes og bevogtedes. Generalen befale, at Fangerne skulde bringes ind i den Sal, hvor hiint Val havde fundet Sted. Fra dens Vinduer kunde man beqvemt overskue Terrassen ovenfor Staden. I et tætvæd beliggende Galleri befandt Generalstaben sig, og her holdt Generalen strax

Krigsraad angaaende de Forholdsregler, man maatte gribe, forat modsætte sig Engellændernes Udfibning.

En Adjutant affendtes til General Ney, Forskandsninger opkastedes paa Kysten, og nu sysselsatte Generalen og hans Stab sig med de Fangne. Tohundrede Spaniere, som Indbyggerne havde udlæveret, bleve strax skudte paa Terrassen. Efter denne Eksekution befalte Generalen, at der paa Terrassen skulde reises ligesaamange Galger, som der fandtes Fanger i Salen, samt at Skarprefteren skulde hentes fra Byen.

Victor ilste, efter et kort Besøg hos Fangerne, til Generalen. „Jeg kommer, sagde han bevæget: for at udbede mig en Raade af Dem.“ — „De?“ spurgte Generalen med bitter Ironi. — „Ak! svarte Victor: Det er en sørgelig Raade. Marchesen, som har seet Galgerne reises, haaber at De vil forskaane hans Familie for denne Dødsmaade. Han bønfaller Dem om, at forandre den til Hals hugelse.“

„For mig gjerne!“ sagde Generalen. — „De bede ogsaa om en Præst, samt om Befrielse fra deres Baand. Helligt love de, ei at ville flye.“ — „Ogsaa det! svarte Generalen: Men De indestaaer derfor.“

„Oldingen tilbyder Dem endvidere sin hele Formue, hvis De vil tilgive hans Søn.“

„Birkeligt? loe Generalen: Men hans Formue tilhører jo allerede Kong Joseph! — — Dog! vedblev han, efter en Pause: Jeg vil endogsaa forekomme hans Ønsker. Jeg kan vel tænke mig Vigtigheden af denne sidste Bøn. Velan, jeg lader hans Formue urørt, og benaader Dem af hans Sønner,

som forretter Skarpretterens Tjeneste! — Gaae nu, og tal ikke mere derom."

Efter lang Nølen vendte Victor tilbage til Fangerne. Fader og Moder, Sønner og Døttre vare bundne til de svære, stærktforgylde Lænestole, og sadde der uden Bevægelse. Stiltiende stode otte Tjenere omkring dem, med Hænderne bundne paa Ryggen. En dyb Resignation talte af Alles Miner. Soldater bevogtede dem.

Victor gav Befaling, at løse de Fængne, og selv befriede han Clara fra hendes Bånd. „Har De været lykkelig?" spurgte hun. — Victor sukkede, idet han lod sine Dine glide over Clara's Brødre. Den Ældste var 30 Aar gammel, liden, slet byggt, stolt af Mine, dog ej uden en vis Adel i sin Holdning. Han hedte Juanito. Den Anden, Phislip, talte omtrent 20 Aar. Han lignede Clara. Den Yngste, Raphael, var 8 Aar gammel. I hans barnlige Træk laae allerede en vis romersk Fasthed.

Victor rystede paa Hovedet, overbeviist om, at Ingen af dem vilde modtage Generalens Tilbud. Dog vovede han, at meddele Clara det. I Begyndelsen gjøs hun, men strax antog hun igjen en rolig Mine og knælte for sin Fader.

„Fader! sagde hun: Lad Juanito sværge, at han, uden Bægning, vil adlyde Deres Befalinger."

Den gamle Moder begyndte at fatte Haab, men da hun hørte Clara's skrækkelige Meddelelse, faldt hun i Afmagt.

Juanito erfarede Alt, og raste, som en Løve i sit Buur.

Victor lod Soldaterne gaae, efter at Marchesen havde lovet ham fuldkommen Underkastelse. Tjenerne førtes bort, og overantvordedes til Skarpretteren.

Du stod den gamle Marchese op. „Juanito!“ sagde han. — Juanito, som forstod Faderens Befaling, svarte kun ved en Hovedbevægelse, som udtrykte en Bægning. Han faldt tilbage paa sin Stol, og saae paa sine Forældre med tørre, frygtelige Dine.

Clara sank paa Knæ ved hans Side, og sagde muntert, idet hun slyngede Armen om hans Hals og kysede ham paa Djet: „Kjære Juanito, vidste Du, hvor let det vil være mig, at døe for Din Haand! Den affhyelige Skarpretter behøver da ikke at røre mig. Du befrier mig fra alle Lidelser, som vente mig, og kjære Juanito, Du vilde jo hellere see mig død, end at jeg skulde tilhøre en Anden — altsaa!“

„Fat Mod! sagde hans Broder Philip: Ellers uddøer vor Væ.“

Pludseligt stod Clara op; den Gruppe, der havde dannet sig om Juanito, adskiltes, og han saae sin gamle Fader staae for sig. I høitidelig Tone tilraabte ham Denne: „Juanito, jeg befaler Dig det!“

Da den unge Greve endnu stod ubevægelig, sank Faderen paa Knæ for ham. Uvilkaarligt gjorde Clara, Raphael og Philip det samme.

„Har Du da, min Søn, ingen spansk Kraft, ingen sand Følelse mere? raabte Oldingen: Er det min Søn, Sennora?“ tilføjede han, vendende sig til sin Gemalinde.

„Han samtykker!“ sagde Moderen, fuld af Fortvivlelse, thi hun saae Juanito gjøre en Bevægelse, hvis Betydning hun alene kjendte.

En Geistlig traadte ind. Victor ilte hørte, for at vove endnu et Forsøg hos Generalen. Han fandt Denne, med sine Officerer, ved Driskebordet, i muntert Lune.

En Time efter kom Hundrede af Menda's meest anseete Indvaanere paa Terrassen, for, efter Generalens Befaling, at være Vidner til Familiens Henrettelse. Et Detaschement Soldater opstilledes, for at holde Spanierne i Orden; de Sidstnævnte stillede man under Galgerne, hvori Tjenerne vare ophængte, saaledes, at deres Hoveder næsten berørte Dissets Fodder. Tredive Skridt fra dem stod en Blok, hvorefter paa blinkede et Sværd. — Hist stod Boddelen, beredt, hvis Juanito skulde vægre sig.

Snart hørte Spanierne, i den dybe Tausshed, adskillige Personers Fodtrin og nogle Soldaters afmaalte Marsch. Alle Blikke vendte sig mod Slotstet, hvis ædle Beboere man nu saa nærmere sig. Alle Pander vare rolige. Een eneste bleg Mand støttede sig ved Præsten, der kun bestræbte sig for, at trøste ham, den Eneste, der skulde leve. Clara, hendes Søster Mariguita og begge de andre Brødre knælte nogle Skridt fra det rædselsfulde Sted. Præsten førte Juanito did. Da han kom til Blokken, trak Skarpretteren ham i Ermet, og tilhviskede ham Noget. Udentvivl var det en eller anden Anvisning, han gav ham.

Skriftefaderen stillede Slagtoffrene saaledes, at de ikke kunde see Henrettelserne; men de vare ægte Spaniere.

Clara ilte først til sin Broder.

„Juanito! sagde hun til ham: Hav Medlidenhed med mit ringe Mod — begynd med mig!”

I dette Stilleblik hørte man en Mands hurtige Fodtrin. Victor var det, der betraadte denne Rædslerens Skueplads. Clara knælte allerede, fremrækkende den hvide Hals. Officeren blegnede, men ilte hid.

„Generalen skænker Dig Dit Liv — naar Du vorder min Hustru!” raabte han.

Med et stolt og foragteligt Blik saae Clara paa ham. „Kast, Juanito!” sagde hun — hendes Hoved rullede for Victor's Fodder. Da Moderen hørte Rettersværdet hvine gennem Luften, foer hun frampagtigt sammen — det eneste Tegns paa hendes Smerte.”

„Ligger jeg nu ret, kjære Juanito?” spurgte den lille Raphael sin Broder. — „Du græder, Marguita?” sagde Juanito til sin Søster. — „Al ja! svarte den unge Pige: Jeg tænker paa Dig, min arme Juanito; ak, hvor ulukkelig vil Du føle Dig, uden os!”

Kort efter fremtraadte Marchesen. Han betragtede sine Børns Blod, vendte sig derpaa til de stumme, ubevægelige Tilskuere, udtrak Hænderne mod Juanito, og sagde med stærkt Røst: „Spaniere! — Jeg giver min Søn den faderlige Velsignelse. Den ledsage ham uafsladeligt. — Nu, Marchese, træf uden Frygt, thi Du er uden Dadel.”

Men da Juanito saae sin Moder nærme sig, understøttet af Skriftestaderen, skreg han højt: „Jeg har diæt hendes Bryst!” — og et Forsværgelseskrig udførte Alle. Officerernes Latter forstummede.

Da Moderen saae, at Juanito's Mod var udtømt, svang hun sig over Brystværnet, og knuste sit Hoved mod Klipperne. Juanito laae afmægtig paa Jorden.

„Min General! sagde en halvdrucken Officeer: Marchand har just fortalt mig Noget om denne Henrettelse. Jeg vædder, at De ikke har befalet det saaledes.“

„Har De glemt, mine Herrer, raabte General G...t...r: at inden en Maaned ville femhundrede franske Familier begræde deres Myrdede, og at vi leve i Spanien? Skulde vi Alle gaae tilgrunde her?“ Efter denne Tiltale fandtes Ingen mere, som bovede, at tømme sit Glas.

Uagtet den Ugtelse, han nyder overalt, uagtet Tittelen El Verdugo, *) hvormed Kongen har berieget Marchese de Leganes's Ravn, fortæres dog Denne af Kummer. Han lever eensomt, og viser sig sjelden. Liggende under for Byrden af sin beundringsværdige Ugjerning, synes han med Utaalmodighed at vente, at en Søns Fødsel skal give ham Næret til at tørene sig med de Skygger, der altid omgive ham.

*) Skarpretteren.

V a r i n k a ,

eller :

Den røde Kroe. *)

Mod Udløbet af Paul den Førstes Regjering var General D... Kommandant i en af Gouvernementset Pultava's vigtigste Stæder. Hans for fire Aar siden afdøde Hustru havde efterladt ham en Datter, paa hvem han byggede alle sine Forhaabninger. Han var en bedaget Officeer, en god og retskaffen Mand, fuld af Vresfølelse og Fædrelandsfjærlighed; men den mangeaarige Kommandovane havde gjort ham streng og ubøielig, naar det gjaldt Udsførelsen af et Forsæt. Bant til uafsladelig Vaabenalarm, og temmelig ubekjendt med Lidenstaberne, meente han, man kunde lede Hjertets Bevægelser omtrent som en Maneuvre. Hans Gemalindes Død bedrøvede ham saameget dybere, som hans mange Forretninger ikke tillode ham, selv at befatte sig med sit Barns Opdragelse. Længe saae han sig om efter en Lærerinde, og valgte omsider en Engelskenderinde.

Til Ulykke for Varinka forstod Denne ei at oprette de i hendes Opdragelse allerede begangne Feil. Den femogfyrgetyveaarige Miss Wallis var strengsfædelig, men fuld af Stolthed og Indbildning. I yngre Aar havde hun været temmelig smuk, men hendes Mangel paa Ynde og Blidhed havde bort-

*) Udsat „L'hermite en Russie, par Dupré de St. Maure.“

frækket alle Beilere, og maaskee maatte Grunden til hendes ofte gnavne Bæsen søges i hiin Tid. Da hun havde særdeles høie Begreber om det andet Kjøns Forrettigheder, var det intet Under, at hun med Ringeagt betragtede den Myndighed, Mændene anmasse sig; af hver Kvinde forlangte hun saamegen Caracteerstyrke, som behøvedes, for at unddrage sig det, hun gjerne pleiede at kalde Tyranni. Overbevist om sine Anskuelsers Ufeilbarhed, vibragte hun ogsaa Varinka dem, saasnart hendes Alder tillod det. „Tro mig! sagde hun ofte: Mændene ere kun stærke ved vor Svaghed; det beroer paa os selv, at gjøre en Ende paa deres usurperede Ansæelse. En Kone, som Intet har at bebreide sig selv, har ogsaa Ret, at regjere i sit Huis. Men for at beherske vore Mænd, behøve vi hiin Klogskab, de, uden Grund, kalde List. Mod deres Hefstighed maae vi sætte Bestemthed, for hvilken den som oftest viger; Kvinder, som forstaae at anvende den ret, ville stedse beholde Overhaand i deres Huis, og det er høist nødvendigt i denne Verden.“

Miss Wallis troede, ved flige Lærdomme at grunde Varinka's Lykke. Den ungdommeligt gløddende Phantasie vindes ikke sjelden ved Grundsaetninger, som have en glimrende, forførerisk Side. Det skete ogsaa her; Varinka fandt Behag deri, fordi de harmonerede med hendes Caracteer. Hun besad ibrigt Aand og Talenter, og talte med Fethed adskillige Sprog. Hendes Ansigt var fuldkommen regelmæssigt dannet; kun fremtraadte dets Træk en Smule for skarpt. Dertil kom en frisk Ansigtssfarve, en høi Væxt, og en fast, ædel Holdning. Uag-

tet disse Fortrin besad hun dog mindre Gratie, end Skjønhed.

Generalen elskede sin Datter over Alt, men skjulte sin Omhed under en alvorlig, ofte noget streng Udsærd. Kun i sit Hjertes Jnderste frydede han sig ved de Fremskridt, Varinka gjorde. Forblindet, som Fædre i Almindelighed, bemærkede han ei, under Pigens vindende Ydreside, en vis Forkeerthed, romanmæssigt overspændte Forestillinger, en umaadelig Stolthed, et koldt Hjerte og en for hendes Alder usædvanlig Bestemthed.

Da Varinka havde naaet sit syttende Aar, overtog hun Husets Bestyrelse; Miss Wallis affskedigedes, og reiste, rigtbelønnet, tilbage til Engelland.

Generalen havde, til Adjutant, en Officeer, der udmærkede sig lige fordeelagtigt ved sit Forhold og sine Talenter, ved en ædel Tænkemaade og ved legerlige Fortrin. Paa ham gjorde Varinka saa heftigt et Indtryk, at han sølte sig gandske dragen til hende, hvorvel Sedor's aabne, trofskyldige Hjerte kun harmonerede lidet med hendes Caracteer. Da han var uden Formue, byggede han alt sit Haab paa Befordring i Armeen. Generalen derimod var meget riig. Men hvilken ung Elsker tager vel Hensyn til slige Misforhold? Med brændende Lidenkab elskede Sedor en Mand's Datter, der viste ham megen Agtelse og Godhed, og dette gav ham saamegen Selvtillid, at han vovede at aabne sit Hjerte for den Elskede. Varinka optog hans Tilstaaelse med tilsyneladende Eiegyldighed, men i sit Jnderste sølte hun sig ikke lidet smigret ved, at see sig hylt det og udmærket af en saadan Mand. Han tilbød hende; ved hver Leilighed bad han hende om Raad,

og det med en Uerfrygt, som ret behagede hendes Forsængelighed. Hun ihukom Miss Wallis's Grunde sætninger, og meente, det vilde være let, at gjøre dem gjeldende hos en Mand, hvis hele Caracteer syntes at sikkre hende et uindskrænket Herredømme. Da han ingen Formue havde, saae hun sine For- dringer saameget vissere betryggede. Det var der- for mere koldt Overlæg, end Hjertets Stemme, som i Varinka's Bryst, vakte Deeltagelse for Se- dor's Jølelser; dette yttrede sig endnu tydeligere, da de Elskende aftalte, hvornaar man skulde udbede sig Generalens Samtykke. Sin Caracteer tro, vil- de Varinka slet ikke have nogen Deel i dette vo- velige Skridt. „Jeg tillader Dem, sagde hun: at bede om min Haand, men jeg forbyder Dem at berøre min Godhed for Dem. Kun i Deres eget Navn maa De tale; kun Deres egne Ønsker maa De aabenbare; for deres Opfyldelse interesserer jeg mig ligesaa levende, som De.“

Hendes stolte, herskesyge Caracteer udtalte sig tydeligt nok i denne Forskrift; men Sedor var alt- for beruset af sin Lykke til at kunne fælde en rig- tig Dom derover. — Adjutanten bad Generalen om en Privataudients. Da den dertil bestemte Aften kom, ventede Varinka, paa sit Bærelse, temmelig utaalmelig det Dieblis, da hendes Fader vilde lade hende falde, men forgjæves. Klokken slog otte — den sædvanlige Theetid — uden at Noget havde spurgt efter hende. Hun gik derfor op til sin Fa- der, som hun fandt siddende allene, med Haanden under Kinden, i dybe Tanker. At udforske disse, var hendes Bestræbelse, men hun vidste at beherske sin Uro og sine Ønsker. Synlig forlegen vedblev

Generalen at tie, og Varinka vogtede sig ogsaa for at spørge ham. Efter nogle ubetydelige Ord klagede hun over Ildebefindende, kyskede, som sædvanligt, Faderens Haand, og fjernede sig rolig, uden at fremkalde en Forklaring, som Faderens Omhed vel neppe havde nægtet hende. Varinka toltede Alt ugunstigt for sine Ønsker, og tilbragte ikke Natten uden Uro.

Næste Morgen lod hun spørre for Slæden, og gjorde, ledsaget af en Terne, en Lystfart om Byen. Her mødte hun Sedor, og just som deres Slæder vilde kjøre hinanden forbi, bød hun sin Kædst hold. De med det franske Sprog fortrolige fornemme Russer have den Fordeel, i deres Lyndes Nærværrelse at kunne tale om Alt, hvad de ville, uden at frygte Forræderi. Uden Tilbageholdenhed tilraabte derfor Varinka den dybtbedrøvede Sedor: „Underret mig om det Foresaldne — jeg er belavet paa Alt!“

Han sukkede og taug. Først da hun gjentog sin Opfordring, begyndte han: „Åh, dyrebare Varinka, for mig er Alt forloren, jeg har intet Haab mere! Deres Haand er forlængst bortlovet.“

„Hvorledes? Min Haand bortlovet? Min Fader skulde —?“ — „Han var ubevægelig. Han er mig god, og det syntes at smerte ham, at han maatte afvise mig, men Intet er istand til at røkke hans givne Ord. Det er ham helligt, og alt siden Deres tidlige Ungdom har det bundet ham.“

„Og for hvem har man da bestemt mig?“ — „Det veed jeg ikke; jeg troede, at maatte ære min Foresattes Hemmelighed.“

„Hvad hører jeg! Man har bestemt min Fremtid, uden — at spørge mig — man har bortlovet

mig til en Mand, som jeg ikke kjender, som jeg maaskee aldrig kan elske! — Sedor, jeg forlader Dem nu; i Morgen skal De erfare min Beslutning." Med disse Ord lod hun kjøre videre.

Bed Frokosten iagttog Generalen sin Datters Udfærd med bekymret Opmærksomhed, thi Sedor havde, sit Løfte tro, ikke med et Ord berørt hendes Tilboielighed for ham. Havde Varinka nu været aabenhjertig, havde sand Omhed stemt denne stolte Sjel mildere, neppe havde det faderlige Hjerter modstaaet hendes Bønner; men hendes fuldkommen skuffende Ligegyldighed beroligede Generalen. Han maatte troe, hun var udenfor Sagen, da han saa hende saa tilfreds. Hvorledes havde han heller skullet mærke noget til hendes Hjertes Bevægelser, da hun satte en falsk Vre i at skjule dem! Varinka's Caracteer bestemte hendes Skjebne.

Paa sædvanlig Tjenestetid indfandt Adjutanten sig. Generalen viste ham samme Belvillie, som tilforn, og meente, han havde opgivet alt Haab.

Da de Elskende igjen samtalte i Cenrum, gjorde Sedor, der ikke kunde begribe Varinka's Tilbageholdenhed, hende omme Bebreidelser. „De feiler! erklærede hun: Jeg er kun rolig, fordi min Beslutning staaer urokkeligfast. Jeg lader mig ei opoffre. Jeg elsker Dem, og en Ubekjendt saaer aldrig min Haand." — „Men Generalen"

„Han har tabt sine Rettigheder over mig, idet han misbrugte dem." — „Men, Elskede, betænker De — —"

„Jeg har overveiet Alt, og lader mig aldrig tvinge. Min Svaghed, som lave Sjele besmykke med Navn af Resignation, foragter jeg. Min Fa-

der har gjort sig skyldig i Tyranni. Alt nærmer jeg mig det attende Aar, og han vil handle med mig, som med en Livegen . . . det udfordrer mig, det berettiger mig til at trodse hans Villie."

"Men hvi skjuler De Deres Følelser for mig? Maaskee vilde denne Tilstaaelse"

"Intet vilde den nytte, min Ven. Jeg kender ham. Han gav sit Ord, og det er ham helligere, end hans Barns Lykke. Men jeg vil ikke give ham noget efter i Fasthed; vi elske hinanden herefter, som hidtil — kun maa det holdes skjult."

"Paa hvilken Prøve sætter De mig! Skuffe, bedrage skal jeg den Mand, jeg ærer saa høit?"

"Min Omhed skal holde Dem skadesløs derfor. Vor Kjærlighed er reen. Den Trost, stundom at see mig, vil jeg ikke nægte Dem; Resten maa Tiden fuldende. Hvo veed, om ikke den mig bestemte Mand selv giver min Fader hans Ord tilbage."

Sedor havde endnu havt Meget at indvende derimod; men deels vilde han ikke modsiges længer, deels var hans Hjerter altfor glad ved det nye Haab.

Varinka's Kjærlighed vorte først ret ved den uventede Hindring, som stillede sig mod hendes Onskers Opfyldelse. Den hemmelige Kamp mellem hendes Onsker og hendes Faders, var ikke uden Tillokkelse for hendes overspændte Indbildningskraft. Havde Kjærligheden ikke gjort Sedor blind, da vilde han tidt havt Aarsag til, at grue for sin Elskerindes fære Grundsatninger og Meninger.

Blandt Generalens mange Tjenere var ogsaa en Kammertjener ved Navn Ivan, som gav An-

ledning til hyppige Klager. Sedov, der havde Opsynet over Generalens Folk, hvis Tal var henimod hundrede, lod ham engang, saa strengt, som han havde forskyldt, tugte for en Forbrydelse. Rasende derover, svor Iwan, at hævne sig, og fra nu af gav han Agt paa alle Adjutantens Skridt.

Iwan friserede Generalen, Denne stod altid meget aarle op, og Iwan maatte da strax indfinde sig hos ham. En Morgen Klokken fem, just som han begav sig til sin Herre, saae han, hvorlunde en Mand ganske hemmeligt listede sig ud fra Varinka's Bæreller. Ubemærket sneg han sig efter ham, og gjenkjendte snart den ham forhadte Adjutant. Strax var hans Beslutning fattet.

Idet han, som sædvanligt, friserede Generalen, og Denne spurgte ham om Mangehaande, vidste han, at lede Taler paa Adjutanten, og sagde derpaa: „Det er en vakker ung Herre, rundhaandet, skøndt ikke riig — kun Skade, at han ikke er forstandigere.“

„Ikke forstandigere? Hvad er det for Snak? Jeg kjender ingen klogere Officeer.“

„Naar jeg siger „ikke forstandigere,“ saa mener jeg, at han er forelsket, og at han derfor er uforsigtig.“

„Du veed, at han er forelsket? Veed Du da ogsaa, i hvem?“ — „Ja vel, i En, som han aldrig burde opløstet sine Dine til.“ — „Hvad vil Du sige dermed?“ — „Bed den hellige Basil, Deres Excellents kan gjøre med mig, hvad Dem behager, men jeg er Dem altfor hengiven til at jeg med Noget skulde see dem bedrages. For saa Dieblikke siden saae jeg Hr. Adjutanten komme ud fra den naadige Frøken.“

„Udsling! foer Generalen op: Hvad bevæger Dig til den skjændige Løgn?“

„Jeg taler Sandhed, Deres Excellents. De maa lade mig prygle ihjel, om jeg ikke beviser det.“

„Belan, Du skal erfare det!“ — „Kun nogle Dages Frist maa Deres Excellents indrømme mig, og om Deres Taushed maa jeg underdanigst bede.“

— „Den lover jeg Dig.“

Gublande i sit Jnderste gif nu Forræderen bort, og fordoblede sin Opmærksomhed. Dog henrandt en heel Uge, uden at han kunde give Generalen det lovede Beviis, og da Denne nu ikke mere tvivlede om hans Bedrageri, tænkte han allerede paa at straffe ham derfor.

Natten mellem Torsdag og Søndag kom Ivan uventet til ham og meldte: „Du ere de atter samlede, og Deres Excellents kan let overraske dem. Den lille Kammerpige har ladet sig bestikke.“

Uden at svare et Ord, stod Generalen op, flødte sig paa, og bød den tjenstvillige Anklager gaae, idet han iilte til sin Datters Bærelser. Han banker paa den lukkede Dør. Ingen svarer. Han banker atter, han nævner sig, og nu omsider svarer Varinka, som vaagnende af den dybeste Søvn. Da hun er uden Lys, maa Kammerpigen først vækkes, og neppe er dette skeet, før hun beder om saamegen Tid, som hun behøver, for at kaste en Morgendragt paa. Generalen blev utaalmodig. Men Varinka var virkelig ogsaa i største Forlegenhed; thi Elskeren var hos hende, og hvorledes skulde hun fjerne ham? Hendes to Bærelser og det dertil stødende Kabinet havde kun een Udgang; gjennem Døren var det ligesaa umuligt, at flye, som gjennem de velforvarede Dobbelt-

vinduer. Sedor var i Fortvivelse. Da faldt Dine: ne paa en stor, med en kunstig Laas forsynet Kiste, som stod i Kammerpigen Annuschka's Værelse, og indeholdt Linned. Sedor fryder deri; den tillukkes, tildækkes, og Generalen indlades.

Denne tog strax et Lys, og ansilte en streng Undersøgelse i de tre Værelser, men fandt slet intet Mistænkeligt. Kisten saa han ei engang. Varinka's Udsærd røbede desuden ikke den mindste Forlegenhed. Gandske trostydlig spurgte hun sin Fader om Aarsagen til dette natlige Besøg, hvilket satte Generalen i Forlegenhed, da han ikke saa lige vidste, hvad han i en Hast skulde svare. Allerede troede Varinka sig befriet fra ham, da han sendte Annuschka ind i Sideværelset, omhyggeligt lukkede Døren, satte sig, og holdt en lang Forelæsnning over Moralitet og Belangstændighed, som burde bestemme alle en Piges Handlinger. Denne Underholdning varede vel en halv Time, og rolig fandt Varinka sig i den farlige Prøve. Omfider stod Generalen op, omfavnede hende ømt og sagde: „God Nat, kjære Barn! Tilgiv mig, at jeg forstyrrede Din Ro: lighed. Jeg seer nu, at jeg ei har feilet i min gode Mening om Dig. Du er min Tillid værd, Du dy: rebare Datter. Liig Din Moder vil Du aldrig tabe Pligten af Sigte.“

Saa snart de nu vare i Sikkerhed, ilte Varinka og hendes Terne at befrie den Fangne. Kisten aabnedes, de kaldte paa ham, de ruskede i ham, men han svarte ikke — han var død!

De drog ham op af hans Ekjul, anvendte frist Vand, stærke Essentser, for at gjenoplive ham; men Alt var forgæves. Angsten bevægede Varinka

til at gribe til et voldsomt Middel; med en Sæd aabnede hun den Eiske en Aare, men der kom intet Blod. Den varme Livskilde var storknet; Sedor var kvalt i den fastlukkede Kiste. Varinka's Fortvivelse kan man tænke sig. Hensunken over det dyrebare Liig jamrede hun taareløs, i uarticulerede Toner. Al Stoltthed var forsvunden af hendes Bryst; tusindgange havde hun gjerne hengivet sit Liv, for at redde Sedor's — hendes Mod havde gandske forladt hende.

Medens Varinka kun beklagede Ulykken selv, uden at tænke paa den deraf flydende Fare, græd Annuschka bitterlig, og hulkede utallige Gange: „Vi ere forlorne; man vil bestynde os for, at have myrdet Officeren, og sende os til Siberien.“

Det vedvarede omtrent en Timestid. Da sprang Annuschka pludseligt op med de Ord: „Mig rinder Noget ihu, som kan redde os! Inden Daggrøn maa Liget skaffes bort; jeg henter strax min Broder, Rudskan, thi kun han kan hjælpe os.“

„Hvad tænker Du paa? Ham vil Du betro denne Hemmelighed?“ — „Hvorfor ikke? Jeg veed nok, at han stundom drikker lidt for meget; men forresten er det et godt Skrog. Jeg indestaaer for ham; med en Gave vil I kunne binde hans Tunge.“

„Nej, nej! tog Varinka Ordet: Jeg kan ikke beslutte mig dertil!“ — „Men hvad skulle vi da gjøre? Hvad skal der blive af os?“ — „Hvad Gud vil — mod ham har jeg forsynet mig!“ svarte den træsløse Varinka.

„Saa tænk dog paa Hans Excellents's Brede! vedblev Annuschka: Og paa den Opsigt, denne Begivenhed vil vække i hele Landet. De vil tabe

Deres Være derved. Intet Dieblisk tør vi lade ubenyttet. Om saa Tider er det Dag, og saa ere vi forlorne, om vi Intet have udrettet. Jeg besværges Dem i Himlens Navn, lad mig raade, jeg indestaaer for Alt."

Uden videre at vente paa Svar, gik Annuschka bort, vakte sin Broder og indviede ham i Alt, idet hun ved Forestillinger, Bønner og Løfter søgte at overtale ham til, at række hjælprig Haand.

"Jh for Fanden! tog Peter Ordet: Er det Noget ligt, at gjøre saameget Væsen af et dødt Menneske! Han vorder begravet, og dermed er den hele Historie forbi. Er Du tosset, at Du jamrer saa forfærdeligt for den Sags Skyld?"

"Men, Peter, Ingen maa vide det!" — "Der skal heller Ingen faae det at vide, det forsikkrer jeg Dig." — "Og hvorledes vil Du da bære Dig ad?" — "Det lade Du mig om! Nu, da Alle sove, vil jeg strax gaae og hente den forulykkede Veiler. Jeg pakker ham foreløbigt ned i en lang Slæde, tildækker ham med Hø, og derpaa tiltræde vi en lille Lysttour med hinanden. Om ogsaa Nogen skulde møde mig, er der dog Ingen, der ahner, at saa smuk en Officeer ligger skjult under Høet." — "Og hvorhen vil Du da føre med ham?" — "Derom skal Du ikke bekymre Dig; jeg skal nok anbringe ham saaledes, at Du aldrig i Dit Liv skal høre noget til ham mere. Det glæder mig, at kunne gjøre vor naadige Frøken den lille Tjeneste. Det stakkels Barn vil, i de første tre Dage, være ret utrøstelig — den fjerde vil hun komme lidt tilrette igjen — og den

sejnte nu, hvo vil fortænke hende deri, om en Anden behager hende, og — —"

„Stammer Du Dig ikke, Peter?“ afbrød Søsteren ham. — Men han vedblev: „Du har Diet; frisk Haand paa Bærket nu! Vi have prøvlet alt; for længe.“

Begge listede sig nu med stor Forsigtighed op til Liget, og Varinka, som hørte dem komme, skjulte sig saaledes, at Rudsken ikke fik hende at see, idet han tog den ulykkelige Sedor paa sine brede Skuldre, og bar ham bort. Det vilde ogsaa have været hende umuliat, at fremtræde i dette Dieblif — saa sandfæ havde Smerten lammet al hendes Aands- og Legemskraft.

Ikke længe efter førte Peter bort med sin Slæde. Hastigt tilbagelagde han et langt Stykke Vej. Han naaede en Flod, slog et Hul paa Isen, styrtede Liget deri, og tildækkede, af Forsigtighed, Baagen med Snee.

„Egentligen havde jeg kunnet beholde den stakkels Djævels Klæder! sagde han ved sig selv: Kappen var næsten splinter ny; men saa dum er jeg ikke! Med de 50 Rubler, jeg har faaet derfor, er det en anden Ting. Penge røbe Ingen. Nu, Wrindet er rigtigt besørget. Jeg gad nok seet Den, der kunde finde Adjutantens Grav. Naar det bliver Loveir, har han allerede gjort en Reise paa et Par tusind Werster — Hvo kjennder ham da?“

Morgenskjæret fandt endnu Varinka halsobevidstløs; det bebudede en smuk Dag. Lidt efter lidt blev det levende; Enhver gik til sit Arbeid. Da hørte hun den muntre Melodie af en Nationalsang, der gavedes med lydelig Stemme. Det var Annuschka's

Broder, som allerede vendte tilbage og hjærtegnende flappede sine Hæste.

„Ulykkelige! sukkede Varinka: Du synger, og jeg fortvibler! Du kunde vel skjule Forbrydelsen, men jeg er Synderinden, og min Hemmelighed har jeg betroet en lav Sjæl! Min Skjebne staaer nu i hans Haand.“

Saaledes nærmede Middag sig. Varinka havde endnu ikke bovet, at træde sin Fader under Dine, men nu kunde hun ikke opsætte det længer. Skjælvende af Frygt for at vorde røbet, vaskede hun til sin Faders Bærelse. Paa hendes Banker raaber Generalen: „Skynd Dem, Sedor, jeg venter Dem med Utaalmødighed.“

Hendes Haand slap Dørfæstet, og allerede vendte hun sig, for at flye, da en Feltjæger kom med Despescher til Generalen; med ham betraadte hun nu Faderens Bærelse.

De Papirer, Coureren bragte, ledte Generalens Opmærksomhed fra Varinka. Han trykte blot hendes Haand, og aabnede Papirerne. Idet han gjennemlæste dem, undrede han sig endnu over sin Adjutants Fraværelse.

„Tænk Dig, mit Barn! sagde han til Varinka: Den altid saa punktllige Sedor, der altid indfandt sig paa Slaget ni, har endnu ikke været her. Forgjæves er han bleven søgt i hele Staden; hans Tjener foregiver, at han ikke har været hjemme siden i Aftes.“

Varinka svarte noget Ubetydeligt. Generalen signerede Feltjægerens Papirer, og Denne gik. Først

en Stund efter bemærkede den Gamle sin Datters
sygeligt forandrede Træk.

„Stakkels Pige! begyndte han: Du føler vel
endnu den Uro, jeg voldte Dig i Nat; den uventede
Efterretning om Sedor's Udeblivelse har vel ogsaa
grebet Dig. Du, saavel som jeg, havde Gudhed for
den vakre unge Mand, og hans Graværelse maa
vel ogsaa gjøre Dig bekymret. Jeg har imidlertid
allerede udsendt nogle Folk i Omegnen, og — til-
føjede han smilende — have maae vi ham, død eller
levende.“

Dette tilfældige Udtryk rystede Varinka dybt.
Ude af Stand til, længer at forstille sig, forlod hun
sin Fader, for i Eensomhed at overlade sig til sin
Jammer.

Udskillige Dage randt hen, uden at det lykkedes,
at opdage mindste Spor af Sedor. Man talte om
Intet, uden om hans Forsvinden, hvortil Enhver
angav sin egen Grund, uden at Noget ahnede den
sande. Omfider blev man da ogsaa kjed af denne
Gaade. Generalen ophørte at forske, og beskylde den
under hans Tag Omkomne for uoverlagt Reiselyst,
hvortil han søgte Grunden i den unge Mands Rum-
mer over sin uheldige Kjærlighed.

Stjøndt Varinka's Hemmelighed saaledes syn-
tes sikket, var hun dog ikke istand til at beherske
en vis Uro. Hendes Sundhed leed endogsaa der-
under, og hendes Tungsind antog snart hele Udtryk-
ket af hendes egentlige Charakter. Ikke hiin milde
Melankoli, der saa let vækker Deeltagelse for en
lidende Sjæl, udtalte sig i hendes Færd og Væsen,
men en vis Bitterhed og et Hovmod, som tilbage-
skødte Enhver.

Denne Forandring faldt for stærkt i Dinene til, længe at blive skjult for den faderlige Omhed. „Du følger Din Kummer for mig,“ sagde Generalen en Dag til Varinka: og jeg indseer, at Du ei har været aabenhjertig mod mig; men, sig selv, kan jeg bebreide mig, at Sedor er forsvunden? Krænket ved at see sig afviist, har han villet sjerne sig fra os, og jeg formoder, at han har tilstaaet Dig sine Kjælelser og meddeelt Dig Marsagen, hvorpaa hans Dødsstrandede. Maaſkee elsker Du ham; svar, kjænder Du hans Opholdssted?”

„Fader! svarte Varinka gandske rolig: Jeg har rigtignok talt med ham, og da han igjen forlod mig, sagde han mig paa en vis Maade Farvel. Dog kunde jeg ikke gandske forstaae hans Ords Betydning, og jeg tilsværger Dig, at aldeles ingen Forstaaelse finder Sted imellem os.“

„Du glemmer, at besvare et af mine Spørgsmaal, mit Barn! tog Generalen Ordet: Var det Kjærlighed, Du sølte for ham?”

„Nei, kjære Fader — kun Agtelse var det.“ — „Nu, jeg troer det; hvi skulde Du vel skjule Sandheden for mig? Jeg maa isvrigt tillige sige Dig, at den Dig forlængst tiltænkte Ægtefælle ei kan vorde Din, fordi han, efter at være bleven Herre over sin Villie, har opløst den Forpligtelse, jeg agtede helig. Nys har jeg fra Moskau faaet den Efterretning, at han har giftet sig for otte Dage siden. Elskede Du Den, hvis Tab vi beklage, saa kunde han haabe Alt. Dog — ikke Mere derom! Det er mig overalt uforklarligt, hvi Erindringen om Sedor hviler saa trykkende paa min Sjæl.“

Denne uventede Meddelelse var et nyt Slag for Varinka. Nu, da hun havde tabt Sedor for stedse, bortfaldt Alt, hvad der havde staaet i vejen for hendes Forbindelse med ham. Allerede idag havde hun kunnet være hans Brud, og snart hans lykkelige Hustru. Berøvet alt Raad, al Bistand, blev hendes Charakter stedse mørkere, og kun paa det Ene var hendes Tanke og Stræben fæstet: at skjule Hemmeligheden og undgaae offentlig Skjændsel. Kjærligheden til Sedor forsvandt med hver Dag mere af hendes Hjerter, og tilsidst ihukom hun ham blot som en altid redebøn Anklager, der truede at styrte hende i Fordærvelse.

Forræderen Ivan begreb ikke det Ringeste af Alt. Morgenen efter sit Forræderi blev han straffet, og det forbødes ham tillige, tiere at komme for Generalens Dine. Dette oprørte ham saameget mere, som han var fast overbevist om, at have seet Adjutanten liste sig ind i Varinka's Værelse. Hans pludselige Forsvinden var ham en Gaade, som han uafsladeligt stræbte at finde Nøglen til. Hans ansættelse Opmærksomhed undgik det ikke, at Rudskens Peter var bedre ved Skillingen, end tilforn; det faldt ham derfor ind, at han og hans Søster, ved hine hemmelige Begivenheder, kunde have Haand med i Spillet. Hans hele Stræben gik nu ud paa, at faae Rudskens Mund paa Gang, og han behøvede ei heller at vente længe paa en Leilighed dertil. Den fandtes paa Helligtrekongers Dag, som er Viesvandsfesten.

Den russiske Almue troer, at ingen Fest er fejret værdigt nok, naar man ikke, idetmindste eengang om Dagen, har været beskjænket. Da nu Generalen

havde bestemt, ei at ville fjøre ud den Dag, traf Iwan Rudsken hen i et Bertshuus, der laae et lidet Stykke fra Staden, og i Almindelighed kaldtes „den røde Kro.“ Her fandt de to Andre af Generalens Betjente. Berten var en lystig Mand, altid rede at drikke tilpægels med sine Gjæster. Drikkebrodres lange Sæssjoner have i Almindelighed, som visse Theaterstykker, to forskjellige Akter. I den Første løses Tungerne af de første Glas; men i den Anden bindes de igjen, alt som der drikkes stærkere. Hiin første Akt opførte vore fem Mænd gandske fortræffeligt i den røde Kro; den Ene overstreg den Anden, og Ingen vidste, hvad hans Kamerader egentligt vilde.

Rudsken Peter glemte dog ingenlunde, at gjøre hiin Unseelse gjældende, som den Betalende udøver i flige Drickelag; thi han aabnede idag sin Pung og glædede sig ikke lidet ved den vigtige Rolle. Iwan vilde bevise, at det var to gandske forskjellige Ting, at eie Penge og at være vigtig; overlydt raabte han, idet han, med den ene Haand, pegede paa Berten, og med den Anden slog i Bordet: „Jeg troer ikke, at der i hele Gouvernementer Pultava gives noget lykkeligere Menneske, end den Dagdriver der. Han er sin egen Herre, kan gjøre, hvad han vil, tager sig ingen Røne, fordi han ingen vil have, og Børnestrøg hører han aldrig. Vi andre arme Djævels afhænge derimod gandske af vore Herrers Egenfinlighed; altid trues vi med Prynsl, og ved den Qvindes, man paanøder os, ere vi bleve en Bold i den Ondes Haand. Vi føre et jammerligt Liv!“

„Bah! faldt Peter ham i Ordet: Du klager altid, og er utilfreds med Dit sønnige Haandværk.

Medens Du pudrer en Andens Hoved, maa jeg lade mit tilfugge, og, halvhjelfrossen, vente paa Buxen, til det behager Hans Excellents at raabe: Pascholl (afsted)! Men jeg vil ønske, at St. Peter maa slaae Paradiisdøren i for min Næse, om Nogen endda hører mig klage. Har jeg da ikke hver Dag min Føde, og er min Raftan ikke god nok? Om Vinteren sover jeg paa en god, varm Døn; Brændevin faaer jeg min Deel af. Fuchhei, hvad vil jeg mere! Hvad Friheden angaaer, da bryder jeg mig ikke mere derom, end om et Glas Vand. For os og vore Lige er den som oftest det første Trin til Ulykke. Siig mig dog engang, Du Hans Puderqvast, er det ikke bedre, at være en velsodret Livegen, end at være fri og sulte ihjel?"

„Regner Du da ikke de Prygl, hvormed man maler vor Puffel rød og blaa? spurgte Iwan: Jeg indrømmer, at Generalen er en ret god Herre; hans Brede forgaaer ligesaa hurtigt, som den første Sne i October. Men have vi ikke tyve Herrer foruden ham? Der er den naadige Frøken, Hr. Adjutant, Huushofmesteren, Intendanten, og Gud veed, hvormange Flere. Vorder jeg engang, ved et Underværk, fri, skal Du vist ikke høre mig klage mere."

„For Fanden, Iwan, Du tænker vist endnu paa den sidste Dragt Prygl, den forsvundne Adjutant opvartede Dig med. Ha, ha, hvad nytter det! Riig var han just ikke, og Ingen giver mere, end han selv har. Og død deraf er Du jo eiheller. Drik ud, Kamerad, skyl Uergrelsen ned!"

„For har Du dog sunget med et andet Næb, hvorfor behager det Dig da nu saa vel? gjenmælede

Iwan: Og hvorfor ynder man Dig fremfor os; hvorfor skaaner man Din Ring meer end vores?"

„Den skal man nok skaane, det er jeg Dig Mand for! Bee Den, som rører mig!" pralede Peter, og Iwan gjorde store Mine. Rask tog han Ordet: „Jh, see engang! Hvi skulde Du da gaae fri meer end vi? Er Du kanskee bedre?"

„Nej!"

„Drikker Du Dig ikke fuld endnu tiere, end vi?"

— „Ha, ha, kan nok være!" — „Og dog frygter Du ikke Hug?" — „Bed alle Helgene, ingenlunde!"

— „Karl, Brændevinet er det, der taler af Dig!" raabte Iwan spottende.

Men Peter forstikkrede: „Hvad jeg siger, er lige saavist, som at jeg idag betaler hele Gildet her. Holla, Daniel, Alexis's Søn, pak Dig ned i Kjælderens, og hent mere Drikke! Hører Du? See her! raabte han efter ham, idet han holdt en Udsignation paa 25 Dubler i veiret: Her er Penge. Intet Menneske skal sige, at Peter har drukkert paa Puf i den røde Kro!"

Berten tændte sin Lygte, og gik, at hente det Forlangte. Imidlertid legede Peter med sin Udsignation og betragtede, med Selvbehag, sine Kamrader. Men snart tog den listige Iwan atter Ordet: „Beed Du, at man kalder Dig en Hexemester? Ringet siger, at Fanden bringer Dig saamange Penge, som Du behøver. Betænk dog, hvor farligt sligt et Bekjendskab er!"

„Om nu Satan, eller en Engel forstrækker mig med Penge, hvem rager det! raabte Peter triumpferende: Saameget er vist, jeg behøver kun at sige et Ord, saa har jeg Penge. Imorgen skal jeg

vise Dig 200 Rubler. Hører Du? Tohundrede Rubler!"

Iwan vilde svare, men Verten kom allerede med den friske Glaske, og jublende tilraabte Peter ham: „Fortræffeligt, fortræffeligt! Hjælp os at drikke, Daniel. Har den Hundsot det ikke godt? Immer drikker han paa Andres Pung. Nu lader os synge Noget — Pultawaer: Visen!"

Drikkebrødrene bleve stedse hedere i Hovedet. Kun Iwan holdt sig tilbage. „Gode Peter! besyndte han atter i fortrolig Tone: Det maa Du sagtens indrømme mig, at det var Sludder, hvad Du sagde angaaende de 200 Rubler."

„Nei! skreg Peter ærgerlig, med Tordenrøst: Nei, siger jeg! Imorgen kan jeg have Pengene, det er mig en Smørrebrød. Vil Du mere? Det beroer blot paa mig selv, saa kommer vor naadige Frøken strax herhen ja, ja, ved Erkeengelen Michael, hun kommer hid, for at see os drikke hendes Skaal!"

„Ha, ha, ha! Der have vi Pralhalsen! loe Iwan: Det troer intet Menneſke i Verden. Saa længe Jorden staaer, hænder det vel knap, at en russisk Generalsdatter gaaer hen i en Kro, saasnart en Skjægget Tjener befaler det."

„Nu, saa vil jeg i Morgen lade mit Skjæg afstjære, om hun ikke kommer. Hvad vil Du ved: de? Ti Rubler?" — „Lad gaae!" — „Her er Absignationen. Berør den. Jeg ere Alle Vidner. Jeg skal lære Jer, hvad Peter Gregorewitsch formaaer. Men — endnu Et! Mens jeg er borte, maae I ikke drikke. Hører Du, Daniel, derfor maa Du være mig ansvarlig, thi jeg betaler aldrig hvad der drikkes, hvor jeg ikke er med."

Peter iulte bort. Paa Veien til Generalens Huus begyndte hans Huus at hendampe, og med temmelig sikkert Skridt naaede han Varinka's Soregemak, hvor han traf sin Søster gandske allene. — „Annuschka! tiltalte han hende: Jeg har just indladt mig i et Beddemaal, og Du maa hjælpe mig at vinde det.“ — „Hvad har Du da veddet?“ — „Alt Frøkenen strax vil gaae hen i den røde Kro, for at see os drikke hendes Skaal. Der er lutter Folk herfra Huset derhenne, fem Personer, mig iberegnet, flere ikke.“

„Hvad siger Du? Min Frøken? Generalens Datter — i Kroen? Er Du forrykt?“ — „Ingenlunde!“ — „Saa er Du drukken, og gjør bedst i, at sove Din Huus ud.“

„Annuschka! gjentog Peter utaalmodig: Jeg har veddet, og bliver til Nar for de Andre, hvis det ikke skeer. Siig kun Frøkenen det.“ — „Aldrig siger jeg hende et Ord derom!“ — „Hvad? Saaledes vover Du at affærdige mig? Godt, vil Du ikke sige hende det, saa vil jeg. Har Du maaskee glemt Adjutanten? Kan jeg ikke øieblikkeligt bestynde Eder Begge for Manddrab?“

„Stille, Peter! For Himlens Skyld, tie!“ afbrød Annuschka ham, og formildet vedblev Peter: „Nu, saa bring Frøkenen hen i Kroen. Ere I der ikke inden et Kvarteer, saa angiver jeg i Morgen det Hele.“ — Dermed iulte han bort.

I et Sideværelse havde Varinka hørt hele Samtalen, og da Annuschka traadte ind til hende, var hendes Beslutning allerede fattet. „Vi ville gaae derhen! sagde hun: Din Broder kan befale, jeg maa adlyde. Den Elendige er istand til Alt. Han

har udentvivl allerede røbet mig, og nu vil han ogsaa ydmyge mig. Lad det kun stee, men jeg sværger, han gjør det aldrig mere!"

„For Himlens Skyld, min Frøken, hvad har De fore?" — „Sie! Nu kan jeg ikke sige Dig det. Gaae, og hent mig en Glaske Likør af den nys fra Odessa ankomne Kasse, men skynd Dig!"

Strax kom Annuschka igjen med den forlangte Glaske. Nu tog Varinka en Phirole, som indeholdt en Sovedrik, tømte den i Likøren, og begav sig derpaa, indhyullet i sin Pels og ledsaget af Annuschka, paa Veien til den røde Kro. Ud en Gjenvei kom de did, uden at bemærkes af Noget.

Med høi Røst sagde Varinka udenfor Døren: „Annuschka, see efter, om Ingen af vore Folk er her." — Peter hørte det, og iulte ud, for at lade hende komme nærmere. — „Meget gjerne!" sagde hun, idet hun opfyldte hans Ønske. Gandske forbløffede sprang de øvrige Tilstedeværende op, og saae paa hverandre med dumme Miner.

„Der have I en Glaske fransk Brændeviin! tilraabte Varinka dem: Drikker den paa min Sundhed. Generalen har den ikke bedre i sin Kjelder. Saa sætter Jer dog! Bring fem smukke Bægre, Daniel; jeg indestaaer for, at der endnu aldrig er drukket noget Bedre her."

„Hurra, Hurra!" raabte jublende det halvdrukne Selskab. Berten satte fem Bægre paa Bordet. Varinka traadte nærmere, og sagde: „For at vise Jer, hvor gjerne jeg seer, at vore Folk forlystte sig, vil jeg selv skjenke i." Med disse Ord tømte hun Glasken i Bægrene, der tømtes begjerligt, under utallige Velsignelsesønsker.

„Annuschka, tog Varinka, efter en Pause, Ordet paany: Vinden reiser sig stedse heftigere; vi ville blive her, til det hører op at flyge. Vi kunne da Alle gaae hjem sammen.“

„De har Ret! stammede Peter: Naar — saa — vil vi — “

„Han kunde Jatet sige. Sovedrikken virkede saa stærkt, at han bevidstløs faldt forover, og snart gjorde de Andre det samme.

Dyb Længsel herskede nu. — Efter et Quar- teers Forløb sprang Varinka op, betragtede de Sove- vende opmærksomt og raabte høit: „Kom, vi ville bryde op!“

Da Ingen vaagnede derved, vedblev hun: „Nu er det Tid!“ — Hun rev nogle Haandsfuld Sraa udaf den bag Ovnen staaende Seng, stak Ild deri, og satte Hytten i Brand paa flere Steder.

Suld af Forfærdelse spurgte Annuschka: „Min Gud, Frøken, hvad gjør De?“ — „Jeg sikrer vor Hemmelighed, og begraver den i Flammerne.“ — „Men min stakkels Broder!“ — „Det er Uslin- gen, som forraadte os. Saa Du ikke Ivans Haansmiil? Han vidste Alt. Græd ikke, men kom — Huset staaer jo i lys Lue.“ — Hun drog Pigen med sig, lukkede Døren omhyggeligt, og kastede Røglen i Sneen.

Skjult bag nogle gamle, i Nærheden staaende Træer, saa Varinka efter, om Ingen af Offrene und- kom. Uden at sige et Ord, saa hun Huset brænde ned. Kroens Beliggenhed og et stærkt Sneefog begunstigede den gruelige Gjerning. Gandske ubemærkede kom Pigerne hjem. Ingen havde savnet dem.

Først om Morgenens underrettedes Generalen om Ildbranden; hele Byen talte derom. Fem halvopbrændte, ukjendelige Liig fandtes i Gruset. Da Fire af Generalens Tjenere savnedes, tvivlede Ingen om deres Død.

Ingen Mistanke hvilede paa Varinka. Hun vedblev at nyde Alles Hoiagtelse, og hendes Skjønhed, hendes Rang og Fornæmte hidlokkede en Mængde Beilere.

Saaledes hengik Vinteren, og paa Karnevalsens Forlopfelser fulgte den store Faste. Den vakte de søndsydsede religiøse Følelser i Varinka's Sjæl; Samvittighedsnag begyndte at sønderrive den Skjoldiges Bryst. For en ærværdig Geistlig aabnede hun sit Hjerte. Han gruede, og erklærede, ei at kunne absolvere hende.

„Fromme Fader! sagde hun: Betænk Følgerne, hvis jeg udelukkes fra Herrens Bord. Hvert Aar har jeg offentligt opfyldt denne hellige Pligt. I tilintetgjør mig og min Fader, hvis I nægter mig Absolution.“

Popen var dybt rystet. „Indfind Dig, sagde han: næste Torsdag blandt Kommunikanterne i Kirken. Et Dieblisk skal jeg opholde mig ved Dig, som ved de Andre, og man vil troe . . . Du forstaaer mig . . . det er Alt, hvad jeg kan gjøre for Dig. Græd og beed!“

Selv efter at Popen var kommen hjem, kunde han ikke worde Herre over sin Bevægelse. Forgjæves fjærtegnede hans otteaarige Datter Arina ham. Han sad der, mørkt indsluttet i sig selv. Hans Røne begyndte at worde urolig; hun var overtroist,

og forestilte sig det Græsseligste. Neppe havde hun derfor bragt Barnet til Ro, før hun, grædende og jamrende, bestormede Manden med Spørgsmaal, indtil han, efter at have ladet hende sværge ubrødelig Tausshed, aabenbarede hende Alts.

Men Arina havde ikke sovet. Sagte stod hun op af sin i Sideværelset staaende Bænk, da hun hørte Moderen vaande sig, listede sig hen til den halvaabne Dør, og hørte Alts.

Paaskefesten var kommen. Natten før første Paaske dag feire Russerne Opstandelsens Fest. Klokkerne ti om Aftenen strømte Folk skareviis til Kirke. Generalen havde, tilligemed sine Officerer og Tjenere, begivet sig til Hovedkirken, hvor ogsaa hans Datter befandt sig. Blandt de fornemste Damer havde hun taget Plads i Nærheden af Choret, lige overfor Faderen. Popen's Kone og Barn stode blandt Folket, dog ikke langt fra Varinka. Pludseligt faaer Arina det Indfald, at trænge sig frem, for ret at kunne see Ceremonien i Nærheden. En af Generalens Tjenere vil ikke gjøre Plads for hende, men støder hende heftigt tilbage. „Tænker Du maaskee, raaber Barnet vredt: at Du kan pusse mig saadan, fordi Du er Tjener hos den fornemme Dame, der har stukket Guld paa den røde Kro.“

Diebliffeligt see Alle hen paa Varinka, som bevidstløs synker ned paa Marmorgulvet. Fra Mund til Mund gaae Barnets Ord, og naae ogsaa Generalens Øre. Der reiser sig et stort Oprør i Kirken, og Varinka maa bæres ud. Hjemme aabener barer hun sin Fader hele den frygtelige Hemmelighed.

„Sæt Dig ned ved Bordet der, befalte han: og opsæt skriftligt, hvad Du nys har bekjendt. For: dølgt Intet. For en streng Dommer, for Keiseren, skal Du skrifte!“

Med sin Caracters hele Høihed forfattede Varinka den af hende forlangte Selvanklage, uden at besmykke Kjendsgjerningerne, uden at bede om Skaansfel eller Naade.

Næste Morgen afgik en Feltjæger til Petersborg med hendes Skrivelse og Generalens Indberetning. Keiser Paul syntes dybtbevæget ved at læse dem. Hans Kjendelse i Sagen udtaler tydeligt hans Caracters Originalitet. Den løb saaledes:

„Vopen, der har brudt Skriftemaalets hellige Segl, affættes fra sin geistlige Værdighed, og forvises til Siberien. Hans Kone skal ledsage ham. Hun er strafværdig, fordi hun ikke respecterede en Guds Tjeners Stand. Barnet bliver hos sine Forældre. — Kammerpigen Annuschka forvises ligeledes til Siberien, fordi hun ei har underrettet sin Herre om hans Datters Forhold. — Generalen beholder sin fuldkomne Høiagtelse. Jeg beklager ham, og sørger med ham over det skræffelige Slag, som har truffet ham. — Hvad Varinka angaaer, saa veed jeg ingen Straf, som kunde paalægges hende. Jeg seer i hende kun Datteren af en tapper Officeer, der har helliget Fædrelandets Tjeneste sit hele Liv. Det Overordentlige, som har fundet Sted ved Forbrydelsens Opdagelse, synes at hæve den Skyldige over min Strengthed. Hendes Straf overlader jeg hende

felv. Har jeg ikke taget feil af hendes Carac-
teer, og har hun endnu nogen Tølelse af Ver-
da vilse Hjerte og Samvittighed lære hende at
finde den rette Vej."

Varinka forsvandt kort efter. Et Kloster hav-
de optaget den bødende Synderinde inden sine stille
Mure.

W a d e r L i v e t ?

Livet er et Punkt mellem tvende Evigheder. Det
er Noget, som man begynder, uden at takke derfor;
som man nyder, uden at vide hvorledes; og som
man mister, uden at være sig det tydeligt bevidst.
Det er en skrøbelig Traad, med hvis Længde Den,
som vil dele den, aldrig kommer paa det Rene.
Det er et Skuespilhuus: man træder ind, seer sig
om, og gaaer ud igjen. Det er Dødens Noviciat.

K. Mückler.

Ingen undgaaer sin Skjebne.

I Sommeren 1818 hospiterede jeg i Jena i en Forelæsning af Hofraad Lueder, der talte om Psychologiens Bigtighed for Juristen, især for Kriminallisten, og gav adskillige ret ud af Livet grebne, stundom noget djervt affattede psychologiske Træk; derfra gik han over til den mægtige Indflydelse, som en uforudseet Sammenfjædning af Omstændigheder har paa Mennesket, idet den driver ham til Handlinger, hvortil man, efter hans Caracteer, aldrig kunde troe ham istand; han bemærkede, hvorlunde Misdæderens psykologiske Gang ofte leder til en heel anden Dom over ham end den Dommeren fælder, og vedblev omtrent saaledes: „Ja, mine Herrer! Som De her sidder, kan Ingen af dem vide sig sikker, om han ikke engang vil komme til at ende paa Skafottet!“ Mandens lange, tørre Skikkelse, hans af bittre Erfaringer surede Ansigt, hans graae Haar, hans dyb Menneskekundskab udtalende Die, derhos hans kraftige og dog hule Stemme — alt dette havde givet hans Ord et besynderligt Eftertryk. Mit Blik faldt paa Sand, der sad nogle Skridt fra mig. Hans Physiognomie indprægede jeg mig dybt, og da hans Gjerning siden beredte ham hans Endeligt, sølte jeg mig dybt rystet ved, at den psykologiske Mulighed, hiin dybe Menneskejender havde udtalt, allerede havde stadfæstet sig i Virkeligheden paa en saa retskaffen Yngling.

Dr. Heyne.

F a r v e l .

Fare the well — thus disunited
Torn from every nearer die,
Seared in heart and lone and blighted —
More than this, I scarce can die.

Byron.

Vaaren kom paa lette Vinge,
Himlen straalet klar og blaa,
Og med Glædens Klokker ringe,
Flora's førstefødte Smaa.

Alt den lille Træfugl kommer
Til sin gamle Rede hjem,
Etvæver i den lune Sommer
Over Bjerg og Dale frem.

Lyttelige! Du har fundet
Maalet for Din Kjærlighed —
Men for mig er Haabet soun-det,
Sjunket dybt i Graven ned.

Er Du flygtet, hulde Skjæge!
Sees vi aldrig mere da?
Skal jeg ingensinde trykke
Til mit Bryst min Julia?

Lidt jeg sidder taus og grun-der
I den stille Midnatssund,
Medens alle mine Bunder
Bløde dybt i Hjertets Grund.

Nattergalen slaar sin Trille,
Og jeg hører kun Dit Ravn,
Medens den i Toner milde
Tolker ømt sin Elskovs Savn.

Havet kummer, Bølgen suser,
Mod de haarde Stene brudt —
Alt! liig den mit Haab sig knuser
Og min Kraft er hjerterudt.

Ensom gaaer jeg med Dit Billede
Gravet dybt i Tankens Dalk,

Som en Trækfugl mat, forvilbet
Flagrer paa den nøgne Mark.

Lynet svebet har dens Vinge,
Den kan ikke flyve meer,
Kan ei mere did sig svinge,
Hvor den Broderstaren seer.

Jorden kold sit Dre lukker,
Naar med sonderrevet Bryst
Jeg fortvivlet, ene sukker
Og forgjæves søger Trøst.

Men jeg trodsrer — lad den haane
Grumt min rene Kjærlighed!
Klare Stjerner! lyse Maane!
Eder vil jeg tale med.

O hvor ofte, mat, urolig,
Banked' jeg i Eders Stjær
Ved den Elftes stille Volig:
Ei hun vidste jeg var nær.

Alt! hun ahnede det ikke,
Slumred tryk i Ustylds Fred,
Men paa mine vaade Blikke
Daled' ingen Slummer ned.

Ja! det er umuligt — Ingen
Fatte kan min Kjærlighed,
Hellig, reen, paa Englevingen
Evæved den fra Himlen ned.

Alt, hvad sødt i gyldne Drømme
Trylled' mig paa Livets Vei,
Sænker jeg i Lethes Strømme,
Men min hede Elftov ei.

Orbet mægter ei at tolke
Smerten, som dybt i min Sjæl
Jager tusind skarpe Dolke —
O min Julia! farvel! —

Milde, soale Nattelustre!
Lause Vidner paa min Qual!
Vifter hen i Blomsterduste,
Sagte over Høi og Dal!

Lad paa Eders Bølger vugget
 Svæve hen min Klagesang!
 Bringer hende Længselsfukket
 Og min brustne Harpes Klang!

Hør mit sidste Suk i Døden!
 Før vi sees i Anders Hjem,
 Hvor bag Matten Morgenrøden
 Bryder purpurgylden frem.

Snart det er forbi, mit Hjerte
 Banker ickun svagt og mat,
 Snart jeg synker med min Smerte
 Ned i Gravens dybe Nat.

Dog en aldrig stillet Længsel
 Rriver evig mig affled,
 Selv i Jordens skumle Fængsel
 Finder ei mit Hjerte Fred.

Med den blege Dødningsfare
 Vil jeg i den sorte Nat
 Rast paa Skyggehesten fare,
 Storme over Bust og Krat.

Sprud kun Gnister, vilde Ganger!
 Drøn kun lystigt, Knald i Knald,
 Mellem Lynets svovblaae Slanger,
 Mattens hule Jordenskrald!

I den Dødes Hjerte brænder
 Smertens Flamme mere vild,
 Som ei No. ei Hvile kjender
 I sin røde Lavaild.

Bruus, du barste Storm! fra Norden,
 Søndertråd med Kæmpesod
 Hver en Foraarsblomst paa Jorden,
 Riv hver Stamme op med Rod!

Dog min hede Længsel bruser
 Frem med mere voldsom Magt,
 Naar jeg gjennem Lusten suser
 Mellem Mattens vilde Jagt.

Naar da Midnatslaget lyder,
 Naar af Gravens skumle Hjem

Sig den hvide Dødnings Skyder,
 Manglende i Mørket frem.

O Tilbedte! Frygt da ikke,
 Naar jeg bleg i Maanens Skin
 Stirrer med de slutte Blikke;
 Ud de klare Ruder ind.

Dog — ak nei! Din stille Slummer,
 Elfte! ei jeg mørkne vil —
 Sov da roligt, uden Kummer,
 Tryllet blidt af Drømmens Smil.

Ja, Du Gode! Englesier
 Tryg i Ustyldsslummer luk! —
 Kun naar Stormen Kirkesloiet
 Dreier om med hule Suk:

O da lad Din Tanke svæve
 Til den Dødes stille Ly! —
 Det er mine Suk, som bæve
 Hist fra Nattens dunkle Sky. —

Dog en Straale hist jeg skimter,
 Hvor bag Solverskyens Rist
 Klart Dit Navn paa Vethren glimter,
 Præget ind med Stjerneskrift.

Thi naar Livets Blomstersiengell
 Synker ned for Dødens Haand,
 Naar Du, en forklaret Engel,
 Viskler Dig af Stovets Baand.

Da, Tilbedte! vore Sjæle
 Skiller ingen fjendtlig Magt,
 Og forenet skal vi knæle
 Ned for Herrens Straalepragt.

Glyve skal jeg gjennem Himlen,
 Juble salig: Du er min!
 Og Du skal i Englevrimlen
 Smeltet hviffe: Jeg er Din!

Mens de høie Anders Skare
 Slynger med den hvide Haand
 Alle Nattens Stjerner klare
 Tæt om os som Perlebaand.

Og fra Lysets milde Zoner,
Med harmonist Jubelklang,
Bæve rene Harpetoner
Gjennem Himlens Æthervang:

Alt hvad Jorden grusomt fjerner
Synker hisset Favn i Favn,
Hist, hvor alle Natens Stjerner
Vinke hen til Fredens Havn.

Raphael Sanzio d'Urbino.

Wibecke von Rauch.

Hvi dvæler Du ei, Du, der elste Naturen saa høit,
Midt i dens blomstrende Skjød, der, hvor Dig reneste Fryd
Skjæntes i tryllende Favn, nu, det et Midsommers Tid?
Hører ei længer Du Lærken sin Trille hver Morgen
Sende mod Sky, glad, som en jublende Lovsang?
Fryder ei mere Dig Omhed og Længsel, aanded i Toner,
Søde Nattergals Kluk, som Dig i Aftenens Stille,
Hist fra Dit venlige Hjem kaldte i Lunden saa tidt.

Herlige Qvinde! saa har da Døden kysset Dit Vie —
Natbuggen hviler alt kold, klam, paa Din dødsause Mund.
Hjemme, hvor før Alt omkring Dig blomstred' i Glæde,
Er nu saa øde, forladt. Savnet de sørgende Blikke
Skjænker hver Braae, hvor du, Erindring! syster i Ro,
Smaaellig veier hver Fryd, karrige Himle dig gav.

Saa sover Du, viet til Fred, Søvn uden strækkende
Drømme,

Opvæger med Slummer Dig nu; tryk, som ved moderligt Bryst,
Lægges Dit Hoved Du ned, duftende Blomst det kun tynger —
Det er Velsignelsens Duft, Blomst fra den Eviges Have!
Dig kalder Fjærrere Vaar, hvor Engle med vingede Fjed,
Bringe Dig, Elste! hver Blomst, som Dig i Livet var kjær,
Slynges i Evigheds Krands. Men, hvor Du Glæden for-
fjærrer,

Der er nu Nat. Englen i Graad, har flukket sin Fakkell,
Vender den sørgende ned, hæver mod Himlen sit Blik,
Peger mod Lyset, som sjernt, i Morgenens Røde
Atter bebuder en Dag. Hellige Trøst i vor Sorg!

Trøst h a m, Erindring! Haab! bring h a m atter
tilbage,

Naar det Nærværende dybt, tynger det sorgfulde Bryst,

Venlige Engle! Børn, som den Elſſte lod blive
 Nær ved den Elſſedes Bryſt, for ham i Skilsmisſens Stund
 Afſſedens Smerte at mildne. Ja, troſt ham Erindring,
 Og du, venlige Haab, du, ſom al Jorden, dens Klædning,
 Pryder med gavmilde Haand, giv du ham Himlen, dit Smil.

Saa bred da, o Sommer, tuſinde Blomſter for hendes
 Jod —

Vinterens Kulde elſſte hun ikke; varmt hendes Hjerter
 Banked i ſildige Hoſt. Men, ſkjøndt Livet hun ſtatted',
 Døden dog frygted' hun ei. Hvi ſkulde hun ogſaa frygte?
 Gud er jo Kjarlighed! og Kjarlighed var hendes Hjerter
 Reent og uplettet. — Nu gaaer hun, det at bringe til Gud.

J. P. Müller.

Oploſning af Charaden No. 1 i Martſheftet: Bryſtſløifen.

Ei Cytheres Alterlue
 favnes af en Marmorbue
 mere hvid og ſjøn,
 end det Tempel Amor hvalver
 i den Huldes Bryſt, ſom ſjælver
 ved hans Magt i Løn.
 Hvad hun bly ſin Ridder følger,
 røber Sløifen, ſom i Volger
 høit paa Barmen gaaer.
 „Giv mig, ſukker han, et Minde,
 giv mig Sløifen blaa, Veninde!
 Afſſedstimen ſlaaer.“ —
 O, hvor Gaven ham henrykker,
 til ſit Hjerter han den trykker,
 følger Verens Kald.
 Suk ei, Alvind, ved hans Glæde!
 Maatte ſelv Cythere græde
 ved Adonis Fald!

Blanca Beaulieu.

I Frankrig er en Egn, hvis Beboere, ved deres Sprog saavel som ved deres Sæder, adskille sig saameget fra de øvrige Franske, at man neppe skulde ansee dem for disses Landsmænd. Landet selv har en ganske eiendommelig Caracteer. Vendee — under dette Navn har det erhvervet en ulykkelig Navnfundighed — er inddeelt i smaae Marker, der ere indfattede med levende Hegn og gjennemskaarne af Skov og Krat. Jordbunden er ikke frugtbar. Gjennem hele Landet gaar kun een Landevei. De øvrige Veie ere kun snevre, i Almindelighed tætbeskogede Biveie, der om Vinteren næsten ere ufremkommelige.

Det var en stormende Uveirsaften i Aaret 1793, da en Kolonne Fodfolk, ledsaget af nogle Rytterregimenter, maaisommeligt drog frem ad den Bivei, der fører fra St. Laurent til Landsbyen Remaudiere. Nationalkonventet sendte denne Krigerskare, for at understøtte den republikanske Armees Anfører, General Westermann. Soldaterne maatte, paa den flette Bei, marschere i Vand til høit op paa Benene, og det i en dem ubekjendt Egn, hvor Krigen førtes paa en dem ganske fremmed Maade. Intet Under derfor, at mangen Forbandelse, mangen Klage blandede sig i deres patriotiske Sange; snart hist, snart her snublede En af dem paa den slibrige Jord. I Begyndelsen vakte det en almindelig Latter; men det skete saa hyppigt, at Sangen efterhaands forstummede og en lydelig Knurren lød gennem Raderne. General Cherin, der, i Togets Spidse, red

paa en stolt, munter Hest, standsede denne, og vendte sig til Krigerne, for at paaskynde deres Marsch. „Ja, General! svarte En af dem: Du har godt ved at snakke! Tilhest kan Du sagtens komme frem; vi Andre derimod have nu i otte Timer traddet gjennem dette Morads med tørre Munde!”

„Velan, min Ven! tog Generalen Ordet, idet han raft sprang af Hesten: stiiig Du op; jeg gaaer gjerne i Dit Sted.”

Soldaten tog Tilbudet for Spøg, og vægrede sig ved at tage derimod. Men da Generalen atter opfordrede ham, og hans Kamerader begyndte at spotte ham, svang han sig op paa Hesten, og travede stolt foran Toget. Neppe havde han tilbagelagt hundrede Skridt, før der flyver en Kugle ud af Krattet ved Siden af Veien, og han, dødeligt truffen, styrter ned foran Generalen, der havde dette sølsomme Bytte at takke for sit Liv.

Cherin greb Hesten i Tæilen. „Hvo af Eder, spurgte han koldt og spottende: hvo af Eder ønsker nu, at bestige den?”

Ingen svarte, Toget satte sig atter i Bevægelse, og fra dette Dieblif hørte man ingen Klage mere.

Bed Arriergarden havde man hørt Skudet, og to Officerer galopperede hid, fulgte af nogle Ryttiere, for at erfare, hvad der var forefaldet. Begge syntes jevnaldrende, og deres Uniforms Distinctioner viste, at de ogsaa beklædte lige Rang i Hæren. Det trefarvede Skjærf, de bare, de broderede Laurbærgrene paa Kjolekraven, og de tre røde Sjer, som steg op af Hattens trefarvede Cocarde, forkyndte, at de Begge vare Generaler. Kun de uldne Epau:

letter svarte ikke til den ibrigt meget glimrende Uniform. Men dengang havde alle Officerer i Hæren offret Fædrelandet deres Guld og Sølv; Epaulletter, saavelsom deres Felttegn. Begge de unge Mænd vare, skjøndt heel forskjelliges i Tænkemaade og Caracteer, dog Benner i Ordets skjønneste Betydning. Den Ene af dem, General Olivier, var kun af Middelhøide; med Feltherrens Drneblif og Landsnærværelse forenede han den meest usorfærdede Tapperhed, og i Hæren agtedes han, som Officer og Soldat, lige høit. Hans skjønnede, blege Træk bare Præget af dyb Alvorlighed; kun naar en ædel Daad fortaltes, eller naar Kampen var heed, oplivedes de, og hans Nie luede da af den Begeistring, der, under en kold og rolig Ydreside, brændte i hans Sjel.

Hans Ven Hervilly derimod var en sand Herkulesfigur, navnkundig i Hæren ved sin Styrke, som grændsede til det Fabelagtige. Stedse den Første i Angrebet og den Sidste paa Balpladsen, styrkede han sig, med frisk og modig Lyst, i alle Farer, og satte sit Liv saa sorgløs i Bove, som om intet fjendtligt Vaaben kunde naae det. Soldaterne fulgte ham med blind Tillid, og elskede ham saameget trofastere, som han skaanede deres Blod i samme Grad, som han odslode med sit eget. Lige Tænkemaade havde forbundet ham næie med Barnave og Brisot, og med bitter Smerte saae han, efter deres Fald, Lommen i Mennekers Bold, som han foragtede, og som han dog maatte adlyde.

Da de naaede Spidsen af Toget, fandt vore Benner General Cherin i Samtale med en Mand, hvis sælsomme, halvkrigeriske, halvbürgerlige Dragt

fængslede deres Opmærksomhed. Han bar en rund, med trefarvede Fjer og med Nationalkokarden smykket Hat, en lang, blaa, med et bredt Belte sammenholdt Kjole, store Badstøvler uden Sporer, og ved Siden en Sabel, ikke ulig et Nettersværd. Hans fyrige, under tykke Bryn halvtjulte Dines Blik havde noget Frygteligt og Bildt. Det var Folkerepræsentanten Dalmar, der var sendt af Conventet, for at holde Militairmagten, hvis Misbrug man befrygtede, Ligevægten.

Generalen drog vore Venner ind i Samtalen, som angik de Forholdsregler, man maatte tage, for, saasnart muligt, at ende den farlige Kamp i Vende. Dalmar paaastod, at hver Indvaaner, som grebes med Vaaben i Haanden, strax skulde füsilleres. Dette, sagde han, var Conventets Befaling, og de Indvendinger, Olivier saavelsom Hervilly tillode sig mod disse blodige Forholdsregler, vare nok, for at vække Dalmar's Mistillid og overbevise ham om, at han ei i dem vilde finde de Redskaber, han ønskede.

Mod Aften naaede man den af Indbyggerne gandste forladte Landsby Remaudiere, hvor En af General Westermann's Adjutanter ventede Divisionen, og overraktede General Cherin Depescher, som Denne strax meddeelte begge Generalerne, da de gabe hver af dem et Hverv, som var dem frygteligt, men som de dog ikke torde vægre sig ved at fuldbringe. Olivier fik Ordre, at omringe en Skov, der ikke laae langt fra Landsbyen. Som man erfarede, samledes Omegnens Beboere hver Nat her, for at høre Messen. Hervilly derimod skulde lade alle Slotte, Hytter og Forpagtergaarde i hele Egnen fiske i Brand.

Med heel andre Følelser havde vore Venner hidtil staaet ligeoverfor Sjenderne. Med stolt Seiersglæde havde de, paa Balpladserne ved Femappe, Balmy og Fleurus, tilkæmpet sig de Laurbær, der vare Maalet for deres hedeste Ønsker — men her, paa fransk Grund, ligeoverfor Franskmænd — Broderfrig og Brodermord paa begge Sider, og ligeledes paa begge Sider lige Skuld, lige Unatur!

Mod Midnat brøde Vennerne op, efter at have aftalt, hvor de igjen vilde mødes. Den Skov, Olivier skulde omringe, laae snart for ham; en dyb Tausked hviilte over hele Egnen, og alt begyndte han at haabe, at Overfeltherren var bleven skuffet ved en falsk Beretning, og at Forsamlingen idetmindste ikke denne Nat vilde finde Sted. Han steg af Hesten, bød sine Tropper trænge ind i Skoven fra fire Sider paa eengang, men forholde sig saa stille, som muligt, til han gav dem Angrebsordre.

Forsigtigt trængte Olivier frem, i Spidsen for den ene Afdeling, og snart overraskedes han af et meget sælsomt Syn. Paa en lys Plet midt i Skoven var reist et Alter af Grønsvær; foran det stod en Præst; trindtom det dannede Bønderne en Kreds. Hver af dem holdt en brændende Fyrrespaan i Haanden, og dens ustadige Flamme kastede et underligt Lys paa Forsamlingen. Med den anden Haand støttede de sig paa deres Bøsser. Kvinder, Børn og Gubber laae bedende paa Knæ; hos dem laae deres Baaben: Sabler, Pistoler, Høtøye. Alle Lidsfedeværende bare, paa det venstre Bryst, et blodrødt Kors som Felttegn, og deres Anførere kjendte man paa de farvede Bind, de bare om Armen, saavel

som paa den frigeriske Dragt, der udmærkede dem fremfor Bønderne.

Præsten vendte sig nu til Forsamlingen, og opflammede den til Eroffab mod Bourbonnerne, til Had mod Republiken. Han truede Enhver, som ei, i denne Kamp, vilde gribe Vaaben, for at forsvare Drot og Kirke, med evig Helvedsstraf, og forjættede alle dem Paradiset, som faldt i denne hellige Krig. Ved Slutningen af hans Tale knælede Alle, medens han, i alvorsfuld Begeistring, løftede Hænder mod Himlen, for høitideligt at indvie dem til Heltedøden for Gud og Kongen.

I dette Dieblik oplystes Træroppene som af en Glorie. Den var Gjenfinnet af den Flamme, Hervilly havde tændt i Landsbyerne trindtomkring, og for Olivier var den Tegn til Angreb.

Et frygteligt Skrig: „De Blaae ere der!“ lød i Forsamlingen, og næsten i samme Dieblik sendte Bønderne Republikanerne en Hagl af Rugler, der for disse blev saameget fordærveligere, som næsten alle Bønderne vare øvede Skytter. Kvindernes og Børnernes Skrig, de Gaaredes Jamren, lød rædselsfuldt gjennem Nattens Stilhed. Frygtløs gif Præsten om i Kampvrimlen, med et Crucifix i den ene og en Fakkell i den anden Haand, for at opmuntre de Kæmpende og trøste de Døende.

Omringede paa alle Kanter og tilbagetrængte i en stedse mindre Kreds, kunde Bønderne ikke modstaae længe. Næsten Alle bleve nedsablede; de Dørige bortslæbtes som Sanger; kun gandske Faa lykkedes det, at undsige. Med sønderreven Sjel stod Olivier, støttende sig mod et Træ. Han kunde

ikke redde de Ulykkelige, men han følte sig fristet til, at vende sine Vaaben mod sit eget Bryst.

Pludseligt styrtede en Yngling frem af Krattet, og omslyngede hans Fodder. „Frels mig!“ bad han i høieste Sjeleangst.

Lyden af hans Stemme — hans Ungdom — rørte Olivier. Rask løstede han ham op, og drog ham med sig nogle Skridt dybere ind i Skoven, for at skjule ham for Soldaterne; thi havde disse først seet ham, vilde det ikke mere staaet i hans Magt, at redde ham. Men efter at have gjort nogle Skridt, maatte han standse, thi Ynglingen sank afmægtig i hans Arme. For at skaffe ham Luft, rev Generalen hans Vest op. Men hvor følte han sig ikke overrasket . . . en Pige laae i hans Arme!

Denne Opdagelse forøgede hans Medlidenhed. Han torde, om han vilde redde hende, intet Dieblisk spille, og iilde derfor tilbage til Kamppladsen, hvor han, blandt de Faldne, saae en ung republikansk Officeer, hvis Skikkelse syntes ham at have nogen Liighed med den Ubekjendtes. Hurtigt afførte han ham Uniformen, og vendte tilbage dermed.

„Fader, min Fader!“ stammede Pigen, idet hun slog Dinene op — men hvor forfærdedes hun, da hun saae sig i en Fremmeds Arme, hvis Uniform betegnede ham som En af hine blodtørstige Barbarer, hvis Hjerte ingen Forbarmelse kjendte. Olivier sagde hende nogle beroligende Ord, og bad hende skifte Dragt, da det blodrøde Hjerte, hun bar, maatte forraade hende. Efter at dette var skeet, førte han hende til det Sted, hvor hans Tjener ventede ham med Hestene. Hans Frygt, at hun

skulde røbes, forsvandt, da han saae den yndige Lethed, hvormed hun svang sig i Sadelen og styrede Hesten. Hun saae hans Overraskelse. „Naar De lærer at kjende mig og min Historie, sagde hun: da vil De ogsaa erfare, hvorledes jeg kommer til denne mandlige Dragt og til den Færdighed, jeg besidder i mange mandlige Øvelser. For Dem har jeg ingen Hemmeligheder.“

I dette Dieblif farvede det første Morgenstjær Himlen, og Olivier's Krigere samledes, for at drage videre. Den unge Pige foer sammen, da de nærmede sig, og uvilkaarligt gav hun sin Hest Sporrene, for at flye; men rask greb Olivier Tøilen. „De er forloren, hviskede han: saasnart De fjerner Dem et Skridt fra mig. Fat Dem, og De er uden Fare.“

Med Dropperne droge ogsaa de Fangne forbi dem. De vare kun faa. Blanca — det var Pigens Navn — gjennemspejdede, fuld af Angst, deres Rækker. Hun skjalv for Muligheden af, at see sin Fader iblandt dem. En af de Fangne gjenkjendte hende. Dog var han fattet nok til, ikke at røbe hende. Kun idet han gik forbi, hviskede han: „Marquis de Beaulieu er frelst.“

En Taare fyldte Blanca's Øie — af, hun torde ikke vove, tækkende at løfte Øiet mod Himlen, hvis Raade havde beskyttet den elskede Faders Liv!

Ved Indgangen til næste Landsby ventede Ger-villy sin Ven. Olivier høiede sig mod ham, og efter nogle sagte udtalte Ord, styrede Hiin sin Hest saaledes, at Blanca reed midt imellem begge Vennerne. Hun syntes nu fuldkommen fattet; hendes Holdning var tilsyneladende rolig og ligegyldig.

Den Adel, som talte af Olivier's sjelfulde Dine, og det Mod, som lyste af Hervilly's Blikke, havde beroliget hende. Alle Tre steg af udenfor et Slot, hvor Dalmar og Chenin allerede havde taget deres Kvarteer. En Tilflugt i den usleste Hytte havde været dem kjærere, men det havde vakt Mistanke, om de ikke vare tagne ind i de for dem bestemte Værelser paa Slottet. Olivier førte Blanca til sit, og bad hende udhvile sig ubekymret, medens han selv begav sig til den nysankomne General Westermann.

Olivier indsaae, at han kun formaaede at redde Blanca's Liv, naar han selv kunde bringe hende til Nantes, hvor hans Familie boede. Tre Aar havde han ikke seet sin Moder og sine Søstre; det kunde derfor ikke undre Generalen, at han nu, kun faa Mile fra Nantes, bad om nogle Dages Permission. Denne tilstodes ham ogsaa uden Bægring.

Mod Middag vakte han Blanca, der havde fastet sig uafflædt paa Sengen, med denne Efterretning, og den Udsigt, at reise under hans Beskyttelse, forjog den sidste Angst af hendes Sjæl. Og: saa Hervilly kom nu til dem. Han saae meget alvorlig ud. „I Sandhed! sagde han: Det Hver, man havde givet os i Nat, passer bedre for Røvere og Bøddler, end for Soldater. Gud være lovet! tilføiede han, idet han spændte sin Sabel af og drog den halvt ud af Skeden: Endnu er du ei besmittet med disse arme Bønders Blod — men hvortlænge skal det vel vare, inden du vorder det!“

Her traadte Dalmar ind. Ubilkaarligt foer Blanca sammen ved Synet af ham, skjøndt hun aldrig havde seet ham før, ei heller vidste, hvo han var.

„Du vil allerede forlade os? spurgte han Olivier: Men Du har i Nat gjort Dine Sager saa vel, at jeg Intet kan nægte Dig. Hvad der ærgrer mig, er kun, at den Kjeltring, den Beaulieu, er undkommen.“

Blanca's Fødder mægtede neppe at bære hende; hun maatte sætte sig. „Jeg havde tiltænkt den fordømte Aristokrat en glimrende Modtagelse! vedblev han med et affkyldt Grin: De Füsiliers, der skulde gjøre Honneurs for ham, vare allerede udnævnte dog vi faae ham vel sat end nu. Her er Din Permission; Du kan reise, naar Du vil. Men først ville vi spise Frokost. Jeg vil ikke skilles fra saadan brav Karl, som Du er, uden først at drikke med ham paa Republikens Velgaaende og paa disse Canaillers Undergang, som jeg ønskede, at kunne dræbe tilhobe ved eet eneste Skud!“

Olivier kastede et hemmeligt Blik paa Blanca. Hun var bleven bleg, men sin Fatning havde hun ikke mistet; han torde ei heller vægre sig ved at modtage Dalmar's Tilbud.

Frokosten bragtes, man satte sig tilbords, og Blanca tog Plads ved Siden af Dalmar, for ei at sidde ligeoverfor ham. Hidtil syntes han neppe at have bemærket hende; Maaltidet sysselsatte ham langt mere, end de Tilstedeværende. Allerede haabede Olivier, at al Fare var overstanden, da man pludseligt hørte nogle Skud. Olivier og Hervilly sprang op. „Bliver siddende! tilraabte Dalmar

dem leende: Man fusilerer kun de Fanger, I have gjort i Nat."

Begge Krigerne sloge Dinene ned, og Blanca udstødte et høit Smertes- og Forfærdelsesstyg. Nu blev Dalmar opmærksom paa hende. „Ved alle Djæble! raabte han spottende, idet han saae paa hende med skarpt, stikkende Blik: slig en følsom republikansk Soldat har jeg endnu aldrig seet! — Imidlertid, vedblev han, flappende hende paa Skulderen: Knøsen er ung endnu; han vænner sig nok dertil."

„Nei, nei! raabte Blanca, uden at betænke, hvor farligt det var, at yttre sine Følelser for et saadant Vidne: Nei, til slige Rædsler vænner jeg mig aldrig!"

„Feige Dreng! raabte Dalmar, med et Udtryk af kold Foragt: Ved Du da ei endnu, at et Folk kun gjenfødes ved Blod, kun ved Blod modnes til Frihed? Kun ved Guillotinen og Fustlader lade Factioner sig undertrykke, og Liighed kan kun tilveiebringes, naar de fremragende Hoveder ere faldne."

Her taug han et Dieblis, og vedblev derpaa: „Og hvad betyder da vel ogsaa sligt et usselt Men:neskelis? Døden er kun en Sovn uden Drøm og uden Vaagnen, og det Blod, som udgydes, er en rød Saft — Skade, at den ikke smager saa godt, som denne Burgunder!"

Han fyldte Glasene. „Grift nu, unge Men:neske! sagde han, idet han tilbød sig at klink med Blanca: Drik med mig paa Republikens Velgaaens:de. Leve Friheden! Død og Undergang alle dens Fjender!"

Neppe formaaede Blanca's skjælvende Haand at føre Glasfæt til Munden; hun berørte det med Læberne, og satte det igjen. Olivier og hans Ven drak ei heller.

„Hvorledes? spurgte Dalmar, idet han trak Brynne truende sammen: Vilde I ikke drikke saa patriotisk en Skaal?“

„Min Frihedsgudinde, svarte Olivier, der ikke længer formaaede at betvinge sin Sjæls Oprør: er ingen blodtørstig Hælsedguddom, men en Himlens Datter, riig paa Kjærlighed, Fred og Retfærdighed.“

„Saa? sagde Dalmar, idet han stod op: Jeg seer nu, hvad Slags Folk jeg har for mig her. I høre til de Raadeholdne, som hverken ere varme eller kolde; men inden jeg forlader Dig, vil jeg give Dig, Borger Olivier, det Raad, som Du gjør vel i at følge: Gjem Dine philanthropiske Følelser og Meninger, til Du kommer til Charette og Conforter; men tag Dig vare, at Du ikke ytrer dem for mig engang endnu!“

Han gik. „Affskyelige Menneske!“ mumlede Hervilly, idet han kastede Døren til efter sig, og Olivier iulte hen til Blanca, der neppe formaaede at holde sig opret.

„O min Gud! raabte hun, idet hun skjulte sit Ansigt med begge Hænder: Hvad om min Fader faldt i disse Tigres Vold! Er da al Menneskelighed forsbunden af disse Republikaneres Bryst? — Tilgiv mig, af, tilgiv mig! bad hun, idet hun rakte begge Vennerne sin Haand: Min Smerte gjør mig uretfærdig! Hvilke ædle, høimodige Hjerter have ikke taget mig i deres Varetægt!“

I dette Dieblif bragte man Olivier den Efterretning, at Alt var rede til hans Udfreise. Røst sprang Blanca op. „Bort herfra, bort! raabte hun: Ei længere formaaer jeg at aande i denne forpestede Luft.“

Udenfor Døren holdt et Detaschement af tredive Mand, som var beordret til, at følge Generalen til Loires Bredder. Ogsaa Hervilly red et Stykke med, og sagde derpaa Blanca og sin Ven et vemodigt Farvel. „Dyrebare Ven! sagde Olivier hen for sig, da han, flyvende henad Veien, endnu engang saae sig tilbage efter dem: Saa tapper, saa trofast og hjertelig!“

„Aldrig skal jeg glemme ham! raabte Blanca: Uden at kjende mig, har han ædelmodig taget Deel i min Ulykke; men Dem skylder jeg dog meget mere!“ tilføiede hun med et inderligt afnemmeligt Blik.

„Og dog kjender jeg Dem ikke næriere, end han, svarte Olivier smilende: hvorvel De har lovet mig, at aabenbare mig Deres Hemmeligheder.“

„Jeg er rede, at løse mit Ord!“ sagde hun, idet hun gav ham et Vink at ride hen ad en Godsti, som gik langs med Landeveien. „Min Fader er Marquis de Beaulieu, begyndte hun: og jeg er hans eneste Barn.“

Her studsede Olivier; hun havde nævnet En af Vendee-Beboernes Hovedanførere. Men uden at bemærke hans Forundring, vedblev hun: „Efter at min Fader havde helliget Kongens Tjeneste sin Ungdom, trak han sig, i sit 48de Aar, tilbage paa sine Godser, og det ønske, at faae en Arving, der kunde forplante hans Navn, som med ham vilde ud-

dre, bevægede ham til, at byde Ernestine de Nau-
 leon sin Haand. Fjernt fra Verden, ubekjendt med
 alle dens Glæder, var hun, i dyb Censomhed, op-
 voren paa sin Faders Slot, og trods sin blomstrende
 Ungdom, tog hun gjerne mod min Faders Haand.
 Denne følte sig usigelig lykkelig i hendes Besiddelse,
 og hans hedeste Ønske opfyldtes ogsaa, thi efter
 nogle Maaneders Forløb følte hans Hustru sig Mo-
 der, og han tvivlede intet Dieblisk om, at hun jo
 vilde skjenke ham en Søn. Han viste hende den
 æmmeste Opmærksomhed, og inden hun yttrede et
 Ønske, var det allerede opfyldt. Min Moder holdt
 meget af Blomster. Han lod et Drivhuus bygge
 til hende, og sparte hverken Møie eller Bekostning,
 for at smykke det med de skønneste og sjældneste
 Blomster. Dog foretrak hun Roserne; deres Duft
 lindrede hvert Onde, som hun følte. Selv i min
 Fødselsstund maatte man fylde hendes Værelse med
 blomstrende Rosentræer, og det er derfor intet Un-
 der, at jeg har bragt en udmærket Forkjærlighed
 for disse Blomster med mig til Verden."

"Min Fader var utrøstelig, fordi han ingen
 Søn havde faaet, og vilde, at jeg, for idetmindste
 paa en stoffende Maade at stille ham tilfreds, i
 min Barndom skulde bære Drengeskæder. Jeg lærte
 at ride og fægte; væbnet med en let Flint, fulgte
 jeg ham paa Jagt. Det var ikke blevet mig ube-
 kjendt, at min Fødsel havde tilintetgjort alle hans
 Planer og Forhaabninger, og jeg troede derfor, at
 være ham denne svage Erstatning skyldig. Min
 Moder lod mig ogsaa undervise i Alt, hvad jeg som
 Pige burde lære, og paa denne Maade fik jeg, saa
 at sige, en dobbelt Opdragelse; mine legemlige

Kræfter udvikledes, og til mit fjortende Aar nød jeg den fortræffeligste Sundhed. Da anfaldt mig en Nerveseber, som truede mit Liv. Lægerne gave kun lidet Haab, grædende knælte mine Forældre ved min Seng, og bade til Gud om mit Liv. Selv laae jeg i en bevidstløs Dødsflummer. Pludseligt hvistede jeg nogle Ord — min Moder bøjede sig over mig, hun forstod mig — jeg forlangte Roser, mange Roser. Man bragte mig en blomstrende Green; den søde Duft syntes at give mig nyt Liv, jeg slog Øinene op, og forlangte flere Roser endnu, og endnu flere, indtil mit Leie var skjult af Roser. Fra dette Dieblis af var jeg frelst. Duften af mine Yndlingsblomster havde gjort, hvad Lægernes Kunst ikke formaaede. Jeg kom mig snart, og nu først tillod min Fader, at jeg maatte bære mit Kjøn's Dragt."

"Alle mine Sygser antog nu en anden Skikse, og jeg var saameget tilfredsere med denne Forandring, som jeg elskede min Moder ubeskriveligt, og nu næsten aldrig behøvede at forlade hende. Af, jeg ahnede ei, hvorsnart jeg skulde miste hende! Den omhyggeligste Pleie, den inderligste Kjærlighed formaaede ei at opholde hendes hensvindende Liv. Med klar Rolighed saa hun Døden imøde, og indslumrede, saa blidt som en Helgeninde, i mine Arme. Hendes sidste Ord var den Bøn, at jeg vilde trøste min Fader og leve for hans Lykke."

"Maaneder henrandt, uden at bringe os Lindring i vor Smerte. Men snart tvang frygtelige Begivenheder os til, at vende os fra uerstattelig og uforglemmelig Kjærligheds Erindringer til det nærværende Dieblis truende Farer."

„Allerede fra Revolutionens første Udbrud var Bønderne i Gjæring, og enkelte Optrin bebudede et almindeligt Oprør. Den Fed, man affordrede Præsterne, forøgede Bøndernes Utilfredshed; de vægrede sig ved, at gaae i Messen, da man berøvede dem deres Præster, som kjendte deres Skikke og talte deres Dialekt. De eedsvorne Præster bleve forhaanede, og Bønderne begyndte at vise sig kamplystne og kampberedte. Bevæbnede med Bøsser og Høtjve, samlede de paa aaben Mark, for at høre Messen læses af deres gamle Præster, og for at forsvare disse, hvis man skulde ville berøve dem dem. Snart bleve disse Forsamlinger talrigere; adskillige Sogne tiltraadte dem, og nogle Adelsmænd stillede sig i Spidsen. De førte Bønderne til Brussieres, for at angribe Nationalgarden her. Opflammet af den første friske Begeistring for Friheden, marscherede denne dem imøde; man sloges med den største Hæder; Myrderiet var frygteligt. Bønderne flyede, og En af deres Anførere, Richeteau, toges tilfange. Han førtes til Thouars, hvor han, uden videre Undersøgelse, blev fængslet.“

„Bøndernes Mod var ikke faldet, og snart fik de Leilighed til at vise det. Conventet havde dekretet en Rekrutudskrivning af 300,000 Mand; vore unge Karle gik til St. Florent, hvor de skulde trække Lod, men med den Beslutning, ei at ville lyde Loven. Man prøvede først, at tale dem tilrette med det Gode; siden brugte man Trusler, og disse gik over til Haandgribeligheder. En Kanon blev afstyret paa de Gjenstridige. Disse bemægtigede sig den.“

„Fra denne Dag af antog Oprøret en alvorligere Stikkelse. Stoffet, Chatelineau og Floret stillede sig i Spidsen for Bønderne. De vare modige og tappre, men dem fattedes Erfaring og Krigskunst; snart følte de ogsaa selv Savnet af dulgere Hærførere. Rochechacuelin, Bouchamp, Elbee og Marigny forbandt sig med dem, og nu traadte alle tilforn adskilte Hobe i en Forbindelse, som førte til fælles Foretagender. — Adelsmændene i vort Nabolag, saavel som hans Undergivne, opfordrede min Fader til, at overtage en Anførerpost.“

Her standsede Blanca. Olivier meente, hun frygtede at støde ham ved det, hun endnu havde at sige. „Tal ubekymret videre! sagde han derfor: Jeg kender den Fanatisme, som har forblindet Individerne af den Stand, hvortil De hører, og hvor oprigtigt jeg end ønsker, at den franske Adels havde begrebet vort Aarhundredes Aand og opoffret manges forældet Form for den, istedetfor at ville sætte en Dæmning for den offentlige Menings vældige Strøm, saa beklager jeg dog kun dens Forblindelse, og ønsker ei, at see den straffet. De Bildfarelser, for hvilke den udgyder sit Blod, har den indsuget med Modernismen, og kan derfor kun opgive dem med sit Liv. Jeg begriber det saare vel.“

„Min Faders Stilling i Samfundet, vedblev Blanca, med nedslagne Dine: hans politiske Meninger, hans Kjærlighed til Kongen — Alt forenede sig, for at bevæge ham til, at give efter for de Bønner, hvormed man bestormede ham. Montdyon og Marigny kom til ham, sendte af de øvrige Anførere. Jeg vidste, at hans Sjæl flammede af Længsel efter, at træde ind i deres Rækker, og at

hans Omhu for mig var den eneste Hindring, som modsatte sig dette Onskes Opfyldelse. Jeg tilbad min Fader, og vilde anseet mig uværdig, at kaldes hans Datter, hvis jeg havde villet modarbejde en Beslutning, der stød af saa hellig en Kilde. Uvæntet traadte jeg, i Mandsdragt, frem for min Fader — han vidste sieblikkeligt, hvad jeg vilde, og trykte mig henrykt til sit Hjerte. Men pludseligt blev han saare alvorlig. „Vi bør ikke skuffe os selv, Blanca! sagde han: Os forestaaer en ligesaa blodig, som frygtelig Kamp, og Du ahner ikke de Farer, Din Beslutning udsætter Dig for.“

„Min Opdragelse, afbrød jeg ham: har sat mig istand til at taale legemlige Anstrengelser og at foragte de Farer, jeg vil komme til at dele med Dem.“ — Jeg nævnte ham adskillige Qvinder, som, i Mandsdragt, havde fulgt deres Mænd i denne Kamp, og længe formaaede han ei, at modstaae mine Bønner. Forberedelserne vare hastigt gjorte, og allerede næste Dag forestilte han mig, som En af sine Fætttere, for vore Gæster, der vare langt fra at ahne mit Køn.“

„De er bekjendt med denne rædselsfulde Krigs Tildragelser. Mit Hjerte blødte ved Synet af det græsselige Myrderi, men det stod saameget mindre i den Enkeltes Magt, at forhindre det, som der, selv blandt Anførerne, fandtes mange Fanatikere, der tilskyndte deres Undergivne dertil.“

„De Farer, hvormed Gudstjenesten var forbunden, opflammede vore Krigeres Andagt, istedetfor at kjøle den. Vore Kirker vare forstyrrede, vore Altre omstyrrede, men Præsterne, som vare hos os, læste hver Dag Messe, og om Dagen bestemtes det Sted,

hvor man Natten vilde holde Gudstjeneste. Ved en af disse Forsamlinger var det, De frelste mit Liv."

Her vare de komne til Rousseaus's Broen, som førte dem over Loire, og saa Dieblikke sildigere trykte Olivier sin Moder og sine Søstre til sit Hjerte. Blanca græd. Torde hun haabe, nogensinde at see sin elskte Fader igjen?

Olivier forestilte hende for sin Familie. Saa Ord vare nok, for at indgyde den en hjertelig Deeltagelse, og da Blanca yttrede det Ønske, at klæde sig om, kappedes Søstrene om, at gaae hende tilhaande.

I hvor ligefrem end saadan Udsærd synes, viden den dog, i hine Dage, om Høimod og Edelsind. Nantes var dengang en Skueplads for Jammer og Fortvivlelse. Det blodtørstige Uhyre Carrier pinte sig ret, for at udfinde nye Dødsmaader for de uskyldige Slagtoffre, hans Raseri havde udfaaaret sig. I de første tre Uger, han opholdt sig i Nantes, vare over 4000 Offre faldne under Guillotinenes Øre, og dog syntes ham denne Henrettelsesmaade endnu for langsom. Han opfandt hine republikanske Bryllupper, som have brændemærket hans Navn for evigt. Dertil byggedes særegne, med Galddørre forsynede Fartøier. Disse aabnede sig, og Tusinder af disse ulykkelige Slagtoffre nedsank i Bølgerne, medens adskillige med Stænger og Aarer bevæbnede Bøddler myrdede de Ulykkelige, som ved Svømning søgte at redde sig. Ynglinger og Piger bleve bundne til hinanden, og saaledes forenede styrtede i Floden. Forbindende sin Blodtørst med djævelsk Haan, gav

Uhyret Carrier disse Indretninger Navn af „repus-
blikanske Bryllupper.“

Men i denne Forfærdelses Nat var det dog
forbeholdt Kjarlighedens Magt, med Lykkens Glimt
at opklare nogle Dieblikke af det varme Menneskes
liv. Olivier's ældste Søster skulde, om saa Dage,
ægte en ung, i Nantes boende Advokat, og Moder-
ren glædede sig dobbelt ved den elskte Sønns uven-
tede Besøg, da Denne nu kunde bivaane Clotildes
Bryllupsfest.

Efter kort Tids Forløb førte Søstrene Blan-
ca ind igjen. Hun var simpelt, men smagfuldt klædt,
og Olivier, som traadte hende imøde, blev, ligesom
blindet, staaende taus for hende. I Manddragten
havde han saameget mindre bemærket hendes Skjøn-
hed, som hendes høieste Ynde bestod i den uimod-
staaelige Gratie, hun havde gjenerholdt med sit Kjøn-
dragt.

„Jeg troede kun at have reddet en Pige, sag-
de han, idet han med Henrykkelse trykte hendes Haand
til sit Hjerte: og nu seer jeg, at jeg har udrevet en
Engel af Dødens Svælg.“

Rødmende slog Blanca sine Dine ned; men
hun mærkede vel, at han, i Aftenens Løb, ofte saae
paa hende med en Bevægelse, som han var for svag
til at beherske.

Olivier havde allerede elsket. En flammende
Fidenskab havde udfyldt og voldsomt rystet hans
første Ungdomsaar. Guld af Tillid til Fremtiden,
ligesaa riig paa Forhaabninger som paa Onsker, ned-
sænkede han sig i et Hav af Følelser, hvis Salig-
hed han meente, ei at kunne udtømme i et Mennes-
kelivs korte Tidrum. Men Virkelighedens kolde

Haand sønderrev det gyldne Bedrags Slør; skuffet og forraadt, sagde han hiin Begeistring Farvel, der hidtil havde været Grundtonen i hans Sjæl. Nu hilste ham hine salige Drømme paany, og han begyndte ligesom at gjensødes til et nyt Liv. Et muntert Smil overskøi atter hans ædle Træk; men det, han fornam, lignede ei den brændende Lidenskab, han før havde fornummet. En blid, stille Følelse opfyldte hans Hjerte med ny Livslyst. Han aandede frit, han følte sig atter i fuld Besiddelse af sin Sjæls Kraft og Høihed.

Blanca kaldte den Følelse, som bandt hende til ham, Taknemmelighed, og troede, i sin Forbindtelse med ham, at finde Nøglen til de Følelser, der bevægede hendes Sjæl saa mægtigt. Var hendes Godhed for den Mand, der havde frelst hendes Liv, og endnu beskyttede det, ei en sandstke naturlig Følelse? Maatte ei ethvert af hans Ord have Værd for hende? Kunde hun, uden inderlig Deeltagelse, see disse af stille Sorg beskyttede Træk? Maatte hun ikke nære det Ønske, at kunne sige ham, hvor lykkelig hun vilde føle sig ved at vise ham, hvor høit hun agtede ham?

Besjelede af disse Følelser, hvis Styrke hver Dag forøgede, henlevede Olivier og Blanca den første Tid af deres Ophold i Nantes. Clotildes Bryllupsdag nærmede sig, og Olivier havde, til denne Fests, besørget en ligesaa riig som smagsfuld Dragt til Blanca. Men han kunde ikke bevæge hende til at tage derimod. „Den Banlyste og Forfulgte, sagde hun: tør ikke klæde sig saa pragtfuldt, og af alle de mig budne Gaver kan jeg kun modtage den, som er mig kjærest.“

Alf Kurven, hvori den for hende bestemte Dragt laae, tog hun en Bouket af Moosroser, som Kunsten, tilligemed Farven, ogsaa havde givet Duften af naturlige Roser, og stak den paa sit Bryst med et Blik, som fyldte Olivier's Hjerter med Salighed.

Clotildes Egteskab kunde ikke fuldbyrdes af nogen Præst, og det unge Par maatte nøies med den Belsignelse, den borgerlige Lov formaaede at give deres Hjerters Pagt. Da man, efter fuldendt Ceremonie, kom hjem, fandt man en Fremmed, som ventede paa Olivier og foregav at have høist vigtige Efterretninger at meddele ham.

Olivier gjøs ved at see ham: det var Dalmar. Ogsaa Blanca foer sammen, da hun kjendte ham igjen. Alf hans vilde Træk lyste, idet hans Dine traf hende, en raa Glæde, og om hans Læber svævede hiint Emil, som hos ham bebudede Død og Fordærvelse.

„Har Du en Broder, Borgerinde?“ spurgte han. — Hun fremstammede nogle uforstaaelige Ord. — „Hvis ikke min Hukommelse og en forunderlig Liighed skuffer mig, svarte han: saa har jeg, for kort siden, spist Frokost med ham og Obersten i Remaudiere. Men hvor kommer det, at jeg aldrig har seet ham siden i vore Krigeres Rækker?“

Blanca's Gatning truede at forlade hende. Med barbarisk Glæde forlystede han sig ved Synet af hendes Blegghed, hendes stigende Angst og Forvirring. Omsider vendte han sig til Olivier, som, staaende ved Siden af ham, uvilkaarligt havde lagt Haanden paa Kaarden. Denne truende Bevægelse undgik ikke Dalmars Opmærksomhed. Han læste i hans Blik, at han var rede, paa Liv og Død at

forsvare Blanca mod Enhver, som vilde berøve ham hende, og da han, som Ondskaben hartad stedse, var personligseig, naatog han sig strax en anden Mine. Han syntes ei at lægge videre Mærke til Blanca, men trak Olivier hen i en Vinduesfordybning, hvor han underrettede ham om Begivenhedernes Gang, og fortalte, at han var kommen til Nantes, for med sin Collega Carrier at aftale de Forholdsregler, man herefter burde tage mod Oprørerne. Men Olivier kunde ikke vorde Herre over den Ahnelse, at Dalmar's Komme til Nantes var uheldbringende for ham, og denne Ahnelse fandt han stadfæstet, da han, næste Morgen, fik Ordre, ufortøvet at vende tilbage til Hæren, og igjen at stille sig i Spidsen for sit Regiment.

Hans Permission var først udløben om fjorten Dage, og han iilde strax til Dalmar, for af ham at faae Oplysning om denne uventede Befaling. Men Denne havde allerede aarle om Morgenens forladt Nantes. Han maatte altsaa adlyde ubetinget, thi paa hiin Tid vare Republikens Feltherrer de Convents deputerede underordnede.

Olivier havde ikke Mod til, at underrette Blanca om sin Afreise, da han maatte lade hende tilbage i en Stad, hvor den svageste Mistanke om at være en Tilhænger af det Parti, hvortil hun ved sin Fødsel, hørte, var en Forbrydelse, som straffedes med Døden. Hun bemærkede hans Uro og Bestyrtelse. Beseirende sin Frygtsomhed nærmede hun sig ham, og hendes Blik udtalte det Spørgsmaal hendes Læber ikke vovede at gjøre.

Saus rakte Olivier hende den modtagne Ordre. I det hun læste den, følte hun kun den Fare, han ud-

satte sig for hvis han ikke adlød den øieblikkelig. Hendes Hjerter var bristefærdigt, og dog havde hun Mod til at paastrynde hans Afreise.

„De vil altsaa ogsaa have mig bort? spurgte han mørkt: O jeg Daare, som meente, det vilde ængste dem at see mig reise.“ Han saae paa hende — bleg og vaklende stod hun for ham — langsomt rullede Taarerne over hendes Kinder.

„Tilgivelse, af, Tilgivelse! raabte han, idet han trykte hendes Haand mod sine Læber: Jeg er meget uretfærdig, men Ulykken gjør meget mistroisk, og aldrig var jeg uheldligere end i denne Time, da jeg skal forlade Dem. — Denne Krig, denne unaturlige Broderkrig, er frygteligere og blodigere, end nogen anden! Lov mig, Blanca, at De, naar jeg falder, fjernet fra Dem, stundom vil komme mig ihu — dette Løfte skal trøste mig i Skilsmisssen.“

Hun brast i Taarer, og idet hun rakte ham den ene Haand, pegede hun, med den Anden, op mod Himlen.

„Uforglemmelig her og hiiset!“ hviskede hun, og sank, overvældet af Kjærlighed og Smerte, afmægtig til hans Bryst.

Hans Moder og hans Søster ilte hid, men hvo havde formaaet, at rive Blanca af hans Arme? Af Alt hvad de sagde ham, hørte han Intet, og først da hun slog Dinene op, vendte hans Mod og Følelse tilbage. Man paastryndte nu hans Afreise; han selv følte hvor nødvendig denne var, og befalte at bringe Hestene.

Hvor smertelige ere Samlivets sidste Minuter, naar man maae ontvilde, at et Gjensyn nogensinde vil følge paa den forestaaende Skilsmissee! — Olivier

maatte opbyde al sin Sjels Kraft, for ei at ligge under for sin Følelses Styrke, da hans dyrebare, ærværdige Moder velsignende omfavnede ham, hans Søster hedtgrædende laae ved hans Hjerter, og Blanca, bleeg som en Lilie, opløstede Hænderne mod Himlen, bedende for ham, der var bleven hende langt fjærere end hendes eget Liv.

Tungsendig forfulgte Olivier sin Bei langs Toires skjønne Bredder, saa dybt henskunken i sig selv, at han gandske lod sin Hest Tøilen. Pludseligt kom det ham fore, som om Nogen kaldte paa ham — Stemmens stærke, fulde Tone var ham ikke ubekjendt — en Rytter galopperer hen imod ham — det er Hervilly.

„Blanca er fængslet!“ tilraabte Denne ham, og intet Lyn havde kunnet træffe Olivier mere rystende, end Lyden af disse Ord.

„Blanca fængslet? gjentog han: Derfor fjernedes jeg altsaa! — Diebliffeligt maa jeg tilbage til Nantes! vedblev han, idet han frampagtigt trykte sin Bens Haand: Mit Liv, min Lykke, alle mine Fremtidsforhaabninger ere knyttede til hende. Jeg maa redde hende eller gaae tilgrunde med hende.“

En dunkel Rodme overfløi hans Ansigt. „Vee Den, raabte han: som har bovet at angribe hendes Frihed! Han er Døden hjemfalden. Hervilly, jeg elsker hende med hvert Pulsflag i mig, med hver Kraft i min Sjel, hver Følelse i mit Hjerter — hav Tak, Broder, for Din Efterretning. Den er mere værd, end ethvert andet Beviis paa Din Trostaa.“

Her vendte han sin Hest. Hervilly fulgte ham, og Begge fløi, i strakt Galop, tilbage til Nantes,

thi Begge vidste, at Blanca's Liv hang ved et Haar. De steg af udenfor det Huus, Carrier beboede. Olivier greb sine Pistoler, og skjulende dem under sin Overkjole, styrtede han ind til den Mand, i hvis Haand Blanca's Skjebne laae. Hervilly fulgte ham mere fattet, men fastbesluttet, i Nødsfald, at forsvare sin Ven, og at vove Livet for hans Redning. Men Carrier's Samvittighed var for ond til at han ikke skulde været mistroisk. Ligesaa feig, som grusom, piintes han stedse af den Frygt, at en Rovers Dolk, trods den tredobbelte Vagt udenfor hans Dør, kunde finde Veien til hans Bryst. Derfor lykkedes det ei heller vore Venner, at faae ham i Tale; han lod sig nægte hjemme.

Koligere, end Hervilly havde ventet, forlod Olivier Huset. Han havde udkastet en anden Plan til Blanca's Redning, og bad nu sin Ven, han vilde bestille en Postchaise og vente ham med denne uden for Fængslet.

Olivier's Rang og Gæmildhed aabnede ham det mørke Opholdssted, hvor Brøde og Ulskyld, Forsvulvelse og Dyd opbevaredes til lige Skjebne. Han forlangte af Fangevogteren, at vorde ført til Blanca.

„Hun er ei alene! sagde Denne, idet han aabnede Døren til hendes mørke Fængsel: Men snart vil hun vorde sit Selskab qvit. Allerede idag kommer Touren til ham.“

Olivier standsede i Indgangen. Blanca kjendte ham ved første Blik, og kastede sig i hans Arme. „Ak! raabte hun: De kommer, for andengang at frelse mig fra Døden! Olivier! vedblev hun, idet hun sluttede sig tættere til ham: Paa hvilket frygteligt Sted sees vi igjen, og i hvilket skrækkeligt Diebluk!“

„Ja vel, et frygteligt Sted! sagde han: Og endnu frygteligere er det, at jeg ikke formaaer, at føre Dem herfra.“

„Maa jeg da døe? spurgte hun blegnende: Kan De ikke redde mig?“

„Jeg troer, at kunne det! svarte han bevæget: Men først maa De besvare mig et Spørgsmaal, hvortil Deres Liv, og, som jeg føler, ogsaa mit er bundet. I vort tidligere Samlivs salige Diebliske troede jeg tidt at mærke en gjensidig Overeensstemmelse mellem vore Sjæle — maaskee feilede jeg — svar mig sandru og aabenhjertig, Blanca — føler Deres Hjerter mere for mig, end Taknemmelighed? Elsker De mig?“

„Af! hvistede hun med skjælvende Stemme: Egher dette Dieblisk sig til et saa alvorligt Spørgsmaals Besvarelse? Tor Hjertet tale inden disse Mure?“

„Ja! raabte Olivier i dyb, lidenskabelig Bevægelse: Kun dette Dieblisks frygtelige Alvor, kun dette Fængsels Rædsler kan berettigge mig til, at forelægge Dem dette Spørgsmaal. Vi staae her for Gud, paa Evighedens Grændse, mellem Død og Liv — svar mig, som Du vilde svare mig for hans Throne — elsker Du mig, Blanca?“

„Af gandske Hjerter!“ svarte hun, og skjulte rødmen ved hans Bryst.

„Saa maa Du, raabte han, idet han henrykket trykte hende til sit Bryst: saa maa Du endnu i Dag modtage min Haand!“ — Overrasket saae hun paa ham med forskende Blik. — „Det er det eneste Middel til at frelse Dig fra Døden! vedblev han: Dine Bøds-

ler kunne ikke bære, at lade en republikansk General's Hustru henrette"

Blanca vidste, hvilken Fare han udsatte sig for ved en Forbindelse med hende. „Nei, Olivier! sagde hun bestemt: Paa denne Maade kan jeg ikke redde — De vilde gaae tilgrunde med mig — en Forbindelse mellem os er for Diebliffet umulig."

„Umulig? — afbrød han hende: — Jeg begriber ikke dette Ord, siden Du har sagt mig, at Du elsker mig. Hvor kunde vi nu skilles fra Livet, da det forjætter os sin reneeste Saligheds Fylde!"

„Al, jeg kjendte det ei heller før i saadan Glands, som det nu viser sig for mig! raabte hun: Jeg føler mig fastbunden til denne Jord, men Du er mig endnu dyrebare, end Lykke og Liv."

„Betænk, at vi kun have eet eneste Middel til Din Frelse. Jeg elskede Dig, Blanca, fra det Dierblik jeg saae Dig førstegang — med hver Dag, hver Time, er denne Lidenstabs bleven mægtigere i mig — Dit Liv er vorden mit Liv, min Skjebne Din — Lykke eller Ulykke, Død eller Liv — vi kunne kun have een Tilværelse. Ingen jordisk Magt kan adskille os — jeg seer Dig frelst, eller den Grav, Du troer aabnet for Dig allene, modtager os Begge — og nu svare Du mig, Blanca: er Du rede, at række mig Din Haand?"

„Nei! raabte hun: Paa Dit Liv tør jeg ikke lægge Bægten af min Ulykke — Din Forbindelse med mig vil man regne Dig til Forbrydelse — kun paa min Tilværelse hviler Forbandelse — Din derimod bestraales klart af Glands og Hæder — hvor kunde jeg see Dig bestige Retterstedet med mig!"

„Kan Du modstaae min Kjærlighed, mine Taarer, vedblev han: saa lad mig, ved Din Faders hvide Haar, ved Din Moders Grav, ved Alt, hvad der er Helligt i Himmel og paa Jord, besværge Dig: skød ei den Haand tilbage, som byder Dig Frelse! Alig: ten byder Dig tage derimod.“

„Og Blanca vil lyde dens Bud! sagde en fremmed Røst: Du maa, min Datter! Denne Forbindelse er det Eneste, der kan redde Dit Liv. Religionen befaler Dig, at indgaae deri, og jeg er rede, som en viet Guds Præst, at fuldbyrde den.“

Ligesaa overrasket, som forundret, vendte Olivier sig om til den Talende, og gjenkjendte den Præst, han havde seet ved Forsamlingen i Skoven ikke langt fra Remaudiere.

„O, min Fader! raabte han, gribende hans Haand: Vær takket, at De forener Deres Stemme med min — vi maa redde hende!“

„Blanca af Beaulieu! sagde Præsten høitideligt: I Din Faders Navn besværger jeg Dig, at give efter for denne unge Mands Bønner, hvis Kjærlighed viser sig saa reen og sand i denne alvorfulde Stund, og at række ham Din Haand.“

Dybtryktet sank Blanca i Olivier's Arme. „O, min Ven! raabte hun: Mig fattes Kraft til at modstaae Dig længer — mit Hjerte flaaer i fuldkommen Samklang med Dine Ønsker — jeg er Din for evigt!“

Han trykte sine Læber paa hendes, og Begge glemte, i et saligt Minut, alle de Rædsler, som truede dem. Præstens Røst vakte dem af deres lykkelige Glemsel. „Tiden iler, mine Børn! sagde han: Min jordiske Tilværelses Dieblikke ere talte,

og vi tør ikke tøve, hvis det skal forundes mig, at belsigne Eders Hjerters Pagt."

Forfærdet saae Blanca sig om. „Hvilken Bryllupsfest! raabte hun: Mørke Fængselskvælbinger istedetfor et Tempel — Død og Rædsel trindtom: kring os — ak, Olivier, kan og skal vor Elskovs Lykke fremblomstre af saa mørk en Nat?"

„Det er jo netop Kjærlighedens Almagt, sagde han trøstende: at den formaaer at beseire alle Livets Rædsler."

Med disse Ord førte han hende hen til et Sted i Fængslet, hvor Lyset, som faldt gjennem det lille Vindue, opklarede Mørket lidet — her sank Begge ned for Præstens Fodder. Belsignende opløstede han sine Hænder, for, med de hellige, for Tid og Evighed bindende Ord, at indvie deres Pagt. Men neppe havde de Elskende udtalt deres Ja, neppe var Belsignelsen lyft over dem, før man hørte Baabengny i den Gang, som førte til Fængslet. Forfærdet sank Blanca i Olivier's Arme. „De komme alt, raabte hun: for at føre mig til Døden! O, hvor bittert er det mig nu, at skilles fra Livet!"

Olivier favnede sin Hustru, fastbesluttet, at forsvare hendes Liv til det sidste. De Indtrædende vege tilbage, da de saae hans truende Stilling; men den ærbørdige Præst traadte dem imøde uforfærdet. „J komme, spurgte han blidt: for at hente mig til Døden?" — Soldaterne bekræftede Spørgsmaalet. — „Kærler, mine Børn! tilraabte han de Elskende: for at modtage min Belsignelse — en Døendes Belsignelse er hellig!"

Olivier og Blanca vare hensunkne for ham — Soldaterne taug. Præsten fremtog et Crucifix,

som han havde baaret paa Brystet, og opløstede bedende Hænder og Dine mod Himlen — — men Bagten lod ham ikke fuldende — den rev ham bort med sig, og endnu udenfor Fængselsdøren tilraabte han dem Fredens og Betsignelsens Ord.

Fængslets Mørke, som ved Dørens Aabning var blevet opklaret, omhyllede vore Elskende paany. Stiltiende holdt de hinanden fastomfhyngede, for bævede, for rystede til at kunne give deres Følelser Ord, da Fangevogteren treen ind, og tilkjendegav Olivier, at han nu maatte stilles fra Blanca. Han vidste ogsaa, hvor kostbart hvert Dieblis var. Endnu engang trykte han Blanca til sit Hjerte, og lovede hende, at hun, inden tre Dage, skulde faae sin Frihed igjen.

Udenfor Fængslet fandt han Hervilly, som, efter Aftale, ventede paa ham med Posthaisen. „Hvad vil Du gjøre?“ spurgte Denne, da Olivier drog ham med sig ind i Fangevogterens Stue, og fordrede Blæk og Papiir.

„Jeg vil skrive til Carrier, svarte han: og bede om tre Dages Henstand for Blanca. Han vil ikke nægte mig den; thi jeg forsikkrer ham, at hans Liv er mig Borgen for denne Bøns Opfyldelse, og at han selv er Døden uundgaaeligt hjemfalden, naar han aflaaer mig den.“

„Rasende! raabte Hervilly, idet han rev det begyndte Brev til sig: Du vover, at true, og betænker ei, at Dit eget Liv er afhængigt af hans mindste Vink! Har Du adlydt hans Befaling, vilblikkeligt at begive Dig til Hæren igjen. Behøver han andet Paaskud, for at styrte Dig i Jordærvælsse, saasnart han troer, at maatte frygte Dig?

Saaer han dette Brev, da er Du fængslet, inden en Time er omme, og hvad formaaer Du da, at gjøre for Blanca's Redning? Nei, søg paa det omhyggeligste at undgaae Alt, hvad der kan minde ham om Jer."

Olivier holdt Hænderne for Dinene, og syntes at hensynke i dybe Tanker. „Du har Ret! sagde han pludseligt, og sprang op: Lader os reise." Begge kastede sig i Postchaisen, og fore hen som et Lyn. Uden Ophold gik det fra Station til Station.

Undervejs erfarede han først, hvorledes hans Ven, som han troede i det Indre af Landet, havde fundet ham ved Voires Bredder. Rjed af et Felttog, hvorved der ingen Vre var at heste, havde Hervilly forlangt sin Afsked og udbedt sig som en Gunstbeviisning, at maatte indtræde, som simpel Soldat, i en anden af de franske Hære. Man havde derpaa sendt ham til Paris, for at Belfærdskommitteen kunde besørge ham ansat andensteds. Saaledes kom han til Nantes just i det Dieblif, man, efter at have fjernet Olivier, fængslede Blanca, og hans første Tanke var nu, at ile efter sin Ven, for at underrette ham herom.

Næste Morgen Klokken ti kom de til Paris; i 20 Timer havde de tilbagelagt de 91 (franske) Mil fra Nantes til Hovedstaden.

Olivier ilte strax til Robespierre. Bekjendt som En af den republikanske Hærs tappreste Hærførere, behøvede han kun at nævne sig, for at faae Afgang til denne Dagens Afgud, der var for klog til, at lægge sig ud med en, ved Mod og Tapferhed, saa udmærket Mand, for en saa ubetydelig

Lings Skyld, som en ung, ham ubekjendt Piges Liv eller Død maatte forekomme ham at være. Blanca's Henrettelse kunde ikke forøge hans Magt; hendes Benaadelse derimod skaffede ham en Tilhænger mere, og saa tog han da ikke i Betænkning, at indrømme hendes Løsladelse. Snart saae Olivier sig i Besiddelse af et Blad, som han gjerne havde betalt med sit Hjerterblod.

Han fløi ned ad Trappen og mødte nedenfor Hervilly, som just vilde op. „Her er Ordren til hendes Frigivelse! raabte han, og fastede sig i hans Arme: Hun er frelst, hun er min!“

„Dnst ogsaa mig til Lykke! svarte Hiin: Jeg er udnævnt til General ved Alpehæren; det Blod, som hist udgydes, vil hverken koste mig Taarer eller Samvittighedsnag! — “

De omfavnede hinanden endnu engang, og Olivier fastede sig i Vognen, som ventede ham udenfor Robespierre's Hus, for at bringe ham, ligesaa hurtigt, som han var kommen, tilbage til Nantes.

Hvilken Byrde var nu væltet af hans Bryst! Hvilken ubeskrivelig Lykke iulte han imøde! Hans hele Sjel fløi det Dieblig imøde, da han skulde styrte ind i Blanca's Fængsel, og tilraabe hende: „Du er fri!“

Men fra Tid til anden gennemfløi en bange Ahnelse ham — en usigelig Angst greb hans Hjerter; — han bød Postillonene Guld — han bad, truede — og ihvor hurtigt end Hestene fløi afsted med ham, gik det dog meget for langsomt for hans Utaalmodighed. Paa hver Station fandt han Heste, som han, paa Høreisen havde forud bestilt. Ingensteds

røvede han — han syntes at meddele alle dem, han talte med, sin ængstelige Uro — da væltede hans Bogn, og sønderbrødes, tæt udenfor Angers. Bløddende og forslaaet arbejdede han sig frem under den — med sin Sabel hugger han Skavlerne over, svinger sig paa en af Hestene, flyver til næste Station, tager her en Koureerhest, og tilbagelægger Veien endnu hurtigere, end før.

Dagen gryede — allerede ligger Ingrande for ham — hans Hest skummer, puster, bløder — hist seer han Nantes's Taarne rage frem — faa Minuter endnu, og han er allerede ved Stadens Porte — nu galopperede han op ad Gaderne.

Pludseligt maa hans Hest standse. En tallos Brimmel trænger sig sammen i den Gade, der fører til den store Torveplads. Der stod, fremragende over Tilskuernes Hoveder, Guillotinen, under hvis Dre en ung, englesk Piges Hoved nu skulde falde — endnu stod det opret der, det ulykkelige Slagtoffer — Olivier var for langt borte til at kunne kjende Trækkene, men i hendes mod Himlen, som i Bøn, oploftede Hænder, saae han en Green med Moosbroser — det var den, Blanca havde faaet af ham — da lød et Fortvivlelsens Skrig, som gjennembævede alle Hjerter — det var den høieste Qual, den voldsomste Angst, der udtalte sig deri. Selve Bødlen gribes deraf; studsende seer han ned paa den bølgende Folkevrimmel — samme Dieblif styrter Olivier op paa Retterstedet — med den ene Haand omfatter han Blanca's Liv, med den anden løfter han Robespierres Ordre i veiret — — Hun var frelst !

Sanny Tarnow.

G o m e z A r i a s,

eller:

D r o n n i n g e n s B i l l e d.

En historisk Fortælling.

(Slutning.)

Granada's høie Balkoner vare bedækkede med kostbare Zepper. Fra de prægtige Palladser's Taarne vajede Faner og Bannere, og hvert Vindue var besat med nysgjerrige Hoveder; thi idag skulde den christne Sejerskare holde sit glimrende Indtog i Cathedralkirken. Gaderne selv frembøde et broget; blandskue Spil. Folkets høie Jubel, saavel som Klokkerne's høitidelige Rimen, forkyndte nu, at Processionen havde forladt det kongelige Pallads, og kort efter blev Toget synligt. Et stort Banner med St. Jago's Kors bares foran; derefter fulgte Ridderne af denne høie Orden i deres Fæstdragt; saa et langt Tog af Adelsmænd og Riddere, der Alle skred frem i frigerst Rustning, bærende de Sejersstegn, de, i de sidste Fægtninger, havde tilkæmpet sig; nu kom Dronning Isabella. Hende fulgte Leonore af Aguilar — Begge rede paa prægtige, melkhyvide Pasgangere. Herpaa kom Don Alonzo, Greven af Tendilla, Erkebisperne af Toledo og Granada, Ridderne Don Gomez Arias, Don Antonio af Leyra o. a. Fl.

Toget bevægede sig langsomt frem gennem Folkemassen, til Cathedralkirken, hvor man sang et høitideligt Te Deum for de vundne Seire. Atter klækkede Klokkerne, og Toget begav sig tilbage i samme Orden.

„Modtag endnu engang min, og, i mit Navn, ogsaa Fædrelandets Tak, ædle Alonzo. Det samme gjælde Eder, tappre Riddere! sagde Isabella, idet hun naadigt, dog med værdigt Alvor, vendte sig til Don Lopez og Don Antonio: Thi ogsaa I have redeligt gjort, hvad I formaaede, og viist Spanien, at der ruller Helteblod i Eders Aarer.“

Nu trak den høie Fyrstinde sig, ledsaget af Leonore, tilbage til Palladsens Indre, og Festen var endt.

„Imorgen skal jeg altsaa føre den skønne Leonore til Altret?“ spurgte, ei uden stille Tvivl, Gomez Arias Don Alonzo.

„Min Datter, svarte Denne: kan kun dese fine Onsker med Eder. Ogsaa hun vil frydes ved, at være den festlige Dag saa nær. Men, unge Herre — vedblev Alonzo spøgende — det kommer mig fore, som I plager Jer med Elskovsgriller, thi I seer saa mørkt ind i Brudgomslivet, som om I havde en hellig Frygt derfor.“

„O, intet mindre! svarte Don Lopez: I har fuldkommen Ret, min værdige Ven; det var kun Griller.“

„Ikke sandt? Nu, det tænkte jeg ogsaa!“ sagde Don Alonzo, og steg af Hesten, da de just befandt sig udenfor hans Pallads.

„Snart seer jeg Eder igjen!“ svarte Don Lopez, sigende Farvel, thi endnu idag skulde en Forberedelsesfest finde Sted hos Alonzo.

Jungenlunde vilde det idag, som sædvanligt, lykkes Helten i vor Historie, at sætte sig i en munter Stemning. Endnu havde han ingen Underretning faaet om Theodora's Ankomst til Klostret.

De frigerſke Uroligheder gjorde enhver Brevverling umulig, deſtomere overraſkede det ham, hjemme at finde et Brev fra ſin Tante. Haſtigt brød han det. Men i den ſørſte Forvirring kaſtede han det paa Bordet igjen, thi Theodora var ikke kommen til Kloſtret.

Hvorledes? tænkte han: Skulde hun, med Raguez, være falden i Maurernes Hænder? Det var vel muligt. Jeg forlod hende i Alpujarrerne. Den Mand, der ſkulde viſe Begge Bei til Kloſtret, har ikke fundet dem mere. Han kom — ſaa ſkriver Abbediſſen — alene til Kloſtret, fordi han troede, at Sennora allerede havde naaet det ad en anden Bei. Nu velan! ſagde han ved ſig ſelv: Naar kun ikke nogen ny Hindring ſtiller ſig iveien for min Lykke! Thi er Bryllupet førſt forbi, ſaa frygter jeg intet mere. Men hvad om den Pige, Don Alonzo har reddet, var Theodora? Og om det nu var hende? Jeg nægter ikke, det vilde give en lyſtig Comedie; men Liſt veed Raad, ſelv i de ſørſte Forlegenheder!

Hurtigt flædte han ſig om, og gik til Don Alonzo's Pallads. Det Eneste, ſom beſværede ham underveis, var den Omſtændighed, at en Spanier, hyllet i en viid Kappe, Hatten dybt nedtrykt i Næſene, fulgte ham i Hælene. Allerede ved Proceſſionen havde han nærmet ſig ham, og hele hans Væſen havde noget Uhyggeligt for ham.

„Tænk Eder, Hr. Greve! ſagde Don Alonzo til den Indtrædende: Jeg har ikke fundet den Dame, jeg frelſte, her. Kamirez, der har fulgt hende hid, overbringer mig, for kort ſiden, hendes Tak, med den Bemærkning, at hun, tungen af Forholdene,

har maattet forlade Granada igjen, og at hun vil digere hen vil underrette mig om sit Navn."

"Saa? svarte Don Lopez i ligegyldig Tone, medens en Steen syntes at væltes af hans Bryst: Eder's Eventyr vorder jo stedse interessanter."

"Nu, Gud ledsage hende!" sagde Don Alonzo, og førte nu Ridderen ind i Salen, hvor man ventede Dronningen hvert Dieblif. I den Glands, som her straalte ham imøde — i den Udmærkelse, der her vistes ham som Leonores Brudgom, glemte Don Lopez den forgangne Tid. Snart stod han jo nu ved Maalet for alle sine Ønsker.

Medens Spøg og Glæde gjennemtante de antike Haller i Aguilar's Pallads, havde Rosa listet sig til Theodora, hvis græsselige Stjebne hun nu kjendte gandske.

"Alt, det havde J ikke forskyldt! hulkede Rosa: Eder's Brøde var jo kun Kjærlighed." — "Du glemmer, mit Barn, sagde Theodora alvorssfuld: at jeg forlod den bedste Fader, for — — — dog, lader os tie derom; mine Bunder smerte endnu for heds. Giig mig hellere, om Du har forberedt Alt til min Reise imorgen?"

"Ja, dyrebare Sennora! Alt er besørget! svarte Rosa: Og saasnart J tilskriver mig, iler jeg atter til Eder, for aldrig mere at forlade Eder."

Det var en smuk, klar Nat. Maanen spredte sin Sølvlands over Don Alonzo's Have, hvortil et Bindue fra Theodora's Bærelse gik ud. Gjennem den hvilende Naturs Stilhed hørte den Arme Musikens Toner. "De Lykkelige! tænkte hun: Ingen

af dem aner vel, at Ulykken boer dem saa nær. Imorgen rækker han altsaa Leonore sin Haand, og jeg, som har modtaget hans dyre Eder, skal nu henseer mit unge Liv i den dybeste Jammer! Vil min Fader kunne see mig, uden at forbande sit Barns Forsører? Nei, det er ikke muligt! Han vil ikke lade sin Ets Forsmædelse uhyænet! O, Forbarmer i Himlen! Lad mig finde Naade for Din Throne; forlad den Angerfulde hendes Brøde!"

Saa bad hun nu, idet hun kastede sig paa Læset; men Sønnen flyede hende, Blodet rullede hedere gennem Aarerne, Hiertet syntes at ville springe i sin uendelige Smerte. Hendes Tanker forvirredes — hun soer op igjen. Stilleren var nu Alt blevet trindt om hende; kun Natluften legede med Løvet. Hvor indbydende var denne Stilhed! Mekanisk greb hun i Døren, og gik, uden Hensigt, ned i Haven, der tilfældigvis var aaben. Blidt kjolte Luften hendes hede Kinder; hun blev, under den blaae Himmels hvælving, lettere om Hjertet. Velgjørende Taarer vædede hendes Pinder. Alt hvuilde forsonet i hendes Bryst; ogsaa han, hun stræbte at hade, at affkye, men dog ikke kunde glemme, laae brødefri for hendes Fodder. Det kom hende fore, som Evigheden havde opladt sig for hende, hvor Smerten ophører og Kummerstaaren aftørres. Som i hellig Henrykkelse udbredte hun sine Arme mod det skønne Lys, der syntes at omdæmre hende, da der pludseligt hørtes en Støi ved Siden af Lyshuset, hvor hun havde sat sig, og en spanstklædt Stikkelse traadte frem af en Allée.

Theodora holdt sit Aandedræt tilbage, og trykte sig dybere ind i Myrtheskyggen. Da skred en anden

Stikkelse, omhyllet af en viid, sort Kappe, frem ad Gangen.

„Hvo er Du, ubudne Gæst, som træder mig iveien overalt?“ spurgte en Røst, hvis Lyd gjennembrævede hende med Dødsrædsel.

„Nemesis!“ svarte en huul Stemme, og et hørligt „Alt!“ undfoer Theodora.

Den første Stikkelse fremtog nu en lynende Klinge, men Sortkappen var forsvunden.

„Død og Djævel! raabte den Første nu: Er da Helvede løs her?“

Med disse Ord traadte han ind i Lysthuset, hvor Theodora, lig en Døende, laae mellem de duftende Blomster. Maanen skinnede derind.

„Himmel! sagde den Indtrædende, idet han bøiede sig ned: Hvad ligger her? En død Kvinde? — Ha, disse Træk — hvad seer jeg? Er det muligt? — Dog, hun aander endnu — Dinene aabne sig — Theodora, Ulyksalige, er det Dig, eller driver Helvede, ogsaa her, sit græsselige Spil med mig? —“

„Nei, det er mig! sagde den Ulykselige med mat Røst, idet hun stræbte at reise sig: Jeg lever endnu; men jeg beder Eder — vedblev hun, segnende for hans Fodder: giv mig Døden, thi jeg bærer den dog Alt i Hjertet! — —“

En frygtelig Kamp syntes at gjennembræve Grevens Bryst. Offret var i hans Haand. Men han havde ikke Mod til at give hende Dødsstødet — ellers havde maaskee Fortvivlelsen qvalt en bedre Følelses sidste Funke i ham. Kold Angstbed dækkede hans Pande, og hans hele Væsen udtalte hans indre Oprør. Alle sine Planer og Udsigter saae han

nu sammensynke som et Drømmebillede, just i det Dieblig, hans Lykkes Stjerne skinnede skjønnest. Men pludseligt viste sig et Lys i dette Mulm. Hans Pande opklaredes, han syntes at have kæmpet sig frem til en Beslutning.

„Theodora! sagde han, da nu Gjensynets første Skræk havde sat sig, idet han drog hende op i sine Arme: Theodora, kan Du tilgive mig? Ak, Dine Lidelser, Dine Taarer sønderrive mit Hjerte! —“

Den Ulykkelige lyttede til de Toner, der smigrede hende saa sødt, som om den skønne Fortid levede op igjen; men pludseligt rev hun sig løs, og den frygtelige Erindring om Alt, hvad hun havde lidt, bestormede hendes ængstede Sjæl. Omsider udtalte hendes Smerte sig i Ord. Hun fortalte, hvad hun havde lidt, hvor haardt hun havde bødet for sit Feiltrin, hvad den ædle Monzo havde gjort for hende, og hvorledes hun nu imorgen vilde vende tilbage til sin Fader.

„Nei, jeg kan aldrig troe det, raabte hun: at I har været istand til sand Anger, thi hvorledes havde det ellers været Eder muligt, at forlade et Bæsen, som har elsket Eder usigeligt, og, for Eders Skyld, tilsidesat hver anden Pligt?“

„Saa elsker Du mig altsaa ikke mere, Theodora?“ sagde Don Lopez med Bemod, sank ned for hende, og omfattede bedende hendes Knæ.

„O, slip mig! Jeg vil ei forstyrre Eders Lykke! sagde Theodora: Jeg vil hensille Alt til den evige Gjengjeldelse!“ — „Nei, kun paa Dig, elskte Pige, beroer min hele Fremtidslykke! afbrød Lopez hende: Fader og forenede ile til Din Fader og anraabe

ham om Tilgivelse. Alle mine Drømme om Være og jordisk Storhed — jeg offerer Dig dem — kun forstøde Du ikke længere Din Ven! O! — vedblev han, medens Theodora kæmpede med Kjærlighed og Uffky, med Lys og Mørke: Tvivl ei længer om min oprigtige Anger! Min Kjærlighed skal bringe Dig til at glemme alle Dine Lidelser. Himlen tilgiver jo den største Forbryder, og Du skulde ikke ville tilgive mig, Theodora?"

Som en ond Trolddom virkede disse Ord, og hun frembød omsider Haanden til Forsoning. Ak, Anger var dog mulig! Alle hans Følelser syntes saa naturlige, alle hans Ord syntes at komme fra et sønderknust Hjerte, der igjen vil vende sig til Dyden.

„Skal jeg kundgjøre det stolte Huus Aguilar min Beslutning, sagde Don Lopez, da Theodora havde tilgivet ham: saa maa jeg vistnok gaae særdeles fiint og forsigtigt tilværks, da Sagen allerede er kommen saavidt. Men Leonore tænker ædelt; hende vil jeg aabne mit hele Hjerte, og jeg er overbevist om, at Din Ulykke vil røre hende.“

„Ak! tog Theodora Ordet: Jeg fordrer kun, at I vil lade mig uhindret vende tilbage til min gamle Fader. Selv vil jeg bede ham tilgive Eder, og bag Sløret vil jeg hengræde mit Liv. Længe vil det ikke vare, haaber jeg.“

Med nye Eder og Forsikringer bragte Don Lopez den Ulykkelige til et Havehuus, som han eiede udenfor Staden. Dog maatte han høitideligt love hende, at underrette Rosa om Alt. Selv begav han sig, efterat have skjult sit Offer, tilbage til Staden. „I ethvert Tilfælde, sagde han til sig

fels : maa nu Bryllupet opsættes. Kun een Dag vil jeg forlange ; i den korte Frist maa Alt være bragt i Orden, saa eller saa. Ha, Skjæbne ! raabte han : Du vil tirre mig, men det skal ikke lykkes Dig. Endnu lader Lopez ikke Modet synke. List mod List ! Vi vil se, hvo der seirer ! — "

Morgenens frembrød, og han begav sig til Alonzo's Pallads. Her fandt han det meget levende, thi med fyrstelig Pragt vilde Aguilar betegne denne Dag.

„Ederes Huses Væ, Don Alonzo af Aguilar, begyndte Gomez Arias med tvungen Sjælsro : er for nøie forbunden med min egen, til at I falsk skalde udtalde en Bøn, som jeg, mod min Villie, seer mig nødt til at gjøre Eder.“

„Ederes underlige Tiltale, svarte Don Alonzo : overraster mig ; men tael ! Hvad jeg formaaer, vil jeg gjerne gjøre.“

„Det er en Fordring, vedblev Don Lopez : som opfylder mig med den dybeste Smerte, idet den tillige paalægger mig den Pligt, at opsætte min Lykke en Dag. For et Dieblis siden fik jeg et Bud fra min Ungdomsven, Grev Arena, som beder mig haste til hans Dødsleie, da han, før sit Endeligt, har Noget af største Vigtighed at meddele mig. For ei at lade en Mands Ønske uopfyldt, som jeg føler mig inderligt forbunden, har jeg villet bede Eder opsætte den Fest, som skalde fundet Sted idag, til imorgen. Grevens Slot ligger sex Mile herfra, og imorgen kan jeg være her igjen i god Tid.“

„Det er ikke for min Skyld, svarte Alonzo noget mørkt : men de til Festen indbudne Gjæster,
(21*)

ja selv mine Tjenere, ville, i denne pludselige Forandring, finde Stof til allehaande Formodninaer. Dog indseer jeg vel, at I maa opfylde Menneſtelighedens Bud. Hav den Godhed, selv at underrette min Datter derom, thi hun har vel den første Stemme her."

Han forſoiede ſig ufortøvet til hendes Bærelſe, hvor han traf hende fordybet i Tanker. Kun ſaa Ord behøvede han, for at erholde hendes Samtykke. „Forſøm intet Dieblif! raabte hun haſtigt, da han neppe havde fremført ſit Hverv: I kunde let komme for ſilde. Selv ſkal jeg underrette Dronningen derom."

„Saavidt gaaer det godt! mumlede han hen for ſig, da han beſandt ſig paa Veien til Hævehuſet, hvor Theodora vanſmægtede i qvalfuld Uviſhed: Men hvorhen bringer jeg nu hende?"

Han lagde og forkaſtede een Plan efter en Anden. „Nu, i Satans Navn! Hvo hjælper mig da ud af denne piinlige Forlegenhed?" ſagde han halv høit hen for ſig.

„Jeg!" ſvarte en dyb, huul Stemme. — Forfærdet ſaae Gomez Arias ſig om efter den ubudne Lurer. Det var en Maurer, ſom, Armene forſlagte over Bryſtet, ſaae paa ham med faſt Blik.

„Hvo er Du, ſpurgte Don Lopez: at Du vover at indtrænge Dig i mine Hemmeligheder?"

„Navnet gjør Intet til Sagen, ſvarte Hiin trodſigt: naar I vil modtage min Tjenefte, ſom jeg hermed tilbyder Eder."

„Hvilke Tjenefter, ſpurgte Don Lopez overraſket: kan Du viſe mig? Jeg kjender Dig ikke — hvad Bevæggrund har Du til Dit Tilbud?"

„Hadesyge og Fortvivlelse, som J vel kan tænke! sagde Mauren med stærktbetonet Udtryk: Men sat Jer fort, Hr. Ridder! Paanøde Jer min Tjeneste vil jeg ingenlunde; men vogt Jer, at jeg ikke anbringer Eders Hemmelighed paa rette Sted; thi jeg kender den nøie.“

„Hvorledes, Usling, Du kender min Hemmelighed?“ tilsnøs Ridderen ham. Men strax søgte han at fatte sig, idet han, i spottende, men rolig Tone, tilføiede: „Nu, saa lad dog høre, hvad Du veed!“

„Alt J gjerne vilde være for stedse befriet fra Theodora af Montebianco!“ sagde Mauren med et Haansmil. — „Menneske! raabte Don Lopez ude af sig selv: Er Du den Onde selv, eller — —“

„Vær rolig, Eennor, og betro mig Frøkenen! faldt Mauren ham i Ordet: Jeg skal forvare hende, saa hun aldrig mere skal træde Jer forstyrrende iveien.“

Stiltiende, men med gjennemborende Blikke, betragtede Gomez Arias Mauren, for at udforske, om han ei var en Forræder; men han opdagede Intet, som havde kunnet bestyrke hans Mistanke. Intet Træk forandrede i det mørke Ansigt.

„Nu, har J fattet en Beslutning?“ spurgte Mauren, efter en Pause. — Ja! svarte Don Lopez: Men sig mig, hvorledes Du har erfaret Alt!“ — „Paa den naturligste Maade af Verden! sagde Hiin: Ved Theodora's Tjener, der i Alcahan har fundet sin Død. Hun befandt sig, som J veed, i mine Troesbrødres Hænder. Ved vort Nederlag blev hun reddet; Tilfældet lod mig finde hende igjen

i Granada. Vor Høvding blussede op i heftig Kjærlighed til den skønne Christinde; han snuser og raser over hendes Tab, og ønsker, for enhver Priis, at fange hende i sin Vold paa ny."

"Er det muligt? svarte Ridderen, der neppe kunde skjule sin glade Forundring: Altsaa har Høvedsmanden leiet Dig. Nu godt, jeg vil underhandle med Dig, Du sælsomme Gjæst. Hvilke Betingelser gjør Du, naar jeg tager mod Dit Tilbud?"

"Yderst billige; jeg fordrer intet videre af Jer, end denne Ring!" han pegede paa en Guldring, som, prydet med een eneste Edelssteen, blinkede paa Ridderens Haand.

"Denne Ring, sagde Don Lopez forlegen: Kan jeg ikke give. Forlang en anden Løn, af tredobbelst Værd, om Du vil, og Du skal faae den! —"

"Nei! svarte Mauren fast: Jeg maa bringe Canneri et Tegn, at jeg har underhandlet med Eder selv. Dog — som I vil. Det staaer gandske til Eder selv, at beholde Ringen og — Frokenen med."

"Efter lang Betænkning samtykkede Don Lopez omsider i Maurens sælsomme Grille. Han drog Ringen, der var ham givet af Dronning Isabella, af Fingeren, og gav Mauren den. Dog maatte Denne love ham, siden at udlevere den mod en anseelig Belønning. Den Tanke, for saa godt Kjøb at worde Theodora quit for stedse, overveiede snart alle andre Befymringer, og han lovede, om Aftenen Klokken elleve at indfinde sig med den Ulykkelige, over hvem han atter med koldt Blod havde kastet Fordærvsens Lod, ved den yderste Ende af Martyrhøien, som Mauren havde ønsket.

„Ringen altsaa?“ spurgte Lopez endnu engang.
— „Den skal J, i sin Tid, faae udvevlet mod Guld!“
sagde Mauren, og iilte bort med hurtige Trin,
medens en ondskabsfuld Glæde syntes at lyse af
hans Ansigt.

„Nu, hvorledes har Du sovet, min Elskte?“
spurgte Don Lopez Theodora, da han saae hende
igjen. — „Ik, kun lidet! svarte hun tungsindig:
De Dieblikke, Sønnen luffede mine Dine, vare op-
fyldte med græsselige Phantasiebilleder. Den hem-
melighedsfulde Skikkelse i Alonzo's Have har for-
følgst og martret mig uafsladeligt.“

Don Lopez søgte at berolige hende ved milde
Elfskovsord og ved Henvisning til en lykkelig Frem-
tid, men selv var han ikke rolig. Mangehaande
Tanker gjennemkrydsede hans Hoved, indtil Aftenen
omfider kom. „Nu, min Elskte! sagde han til Theo-
dora, idet han hjalp hende paa Gangeren: Nu skulle
snart Dine Lidelser ophøre. Du skal gjensee Din
Fader, og Dine Dine skulle kun fælde Glædestaarer.“

Den Arme sagde ikke et Ord. Nu havde de
naaet Høien, og Theodora, som ikke havde agtet
paa Veien, saae sig paa eengang frygtsom om.
„Min Gud! lød det fra den blege Mund: Hvorhen
fører J mig da? Lopez, Lopez, det er ikke Veien
til mit Hjem! J har nyt Forræderi isinde!“

Lopez var ikke istand til at svare. Maanen
skinnede klart, og tydeligt kunde man skjelne hver
Gjenstand. Da fremtraadte tre Mænd af Krattet;
det var den paa Don Lopez ventende Maure med
sine Staldbrodre. Da Theodora saae dem, ud-
stødte hun et høit Skrig; Tanken, maaskee paang-

at falde i den frygtelige Canneri's Hænder, bragte hende næsten til Vanvid.

„Theodora! sagde Lopez nu med skjælvende Stemme: Jeg vil ei forsøge, at retfærdiggjøre mig for Dig, thi jeg føler, at dette Dieblif gjør evig Skilsmisse mellem mig og Himlen. Men min Forfatning byder mig ingen anden Udvei. Jeg maa søge, for stedse at unddrage Dig Verden. Ulykkelige, lev vel for evigt!“

Med disse Ord svang han sig af Hesten, og lagde den Halvdøde paa Jorden. „Maure! tilraabte han Den, med hvem han havde underhandlet: Tag hende, og vær mindre grusom mod hende, end jeg har været. Men glem ei, hvad Du har lovet mig angaaende Ringen!“ Her rakte han ham en fuld Pengepung.

„Snart, altfor snart maaskee, skal J atter høre fra mig! svarte Hiin: Men Eder's Guld behøver jeg ei!“ vedblev han, idet han, med foragteligt Blik, viste Pungen tilbage.

Laus stod Gomez Arias der nogle Diebliffe. Han følte en bange Uro, thi Dronningens Edikt, som han havde overtraadt, randt ham pludseligt ihu; ogsaa Maurens sidste Ord gjenløde forunderligt i hans Hjerter. Men denne Stemning varede ikke længe. Snart tænkte han atter kun paa Lykkesolen, der imorgen skulde oprinde for ham. Dens Straaler maatte, som han meente, beskytte ham mod al Fare, hvis hans Forbrydelse nogensinde skulde vorde bekjendt, thi Dronningen kunde dog ikke lade sin Veninde synke! — Endnu engang viste den dødsblege, saa skjændigt bedragne Theodora sig for ham, men da trængte Leonore sig mellem ham og hende.

Han ihukom sine stolte Planer, trykte Haanden fast mod sit bølgende Bryst, og stillere blev det atter deri.

Ikke langt fra Granada befinder sig Martyrs høien, og ved de græsseligste Begivenheder er dette Sted blevet ret betydningsfuldt. Mange Huler og underjordiske Gange ligge forborgne i dens natlige Dyb. Her have Maurerne, ifølge Sagnet, forvaret deres christne Fanger og ladet dem lide de skrækkeligste Piinsler. Men siden bleve disse Fængsler fikke Tilflugtssteder for de slagne og adspredte Bantroe, og saaledes havde, ogsaa nu, Mange af Canneri's og El Seris adspredte Tilhængere søgt og fundet en Tilflugt i hine underjordiske Baaninger. Kun sparsomt oplyste en Lampe eet af hine Kamre, hvor Theodora, paa en Seng, var gjenvaagnet til Livet.

„Har man begravet mig levende?“ spurgte hun, efter lang, grublende Tausshed, idet hun streg Lokkerne fra sine Dine. — „Nei, et Fængsel omgiver mig! vedblev hun, efter en Pause, medens hun lod de vilde Blikke flyve om i den øde Hal: Hvo har bragt mig hid?“ skreg hun, idet hun, med vanvittige Jagter, foer op.

„Han! svarte en mandlig, dog velslingende Stemme: Han, der et er værd, at tilhøre et Folk, som dyrker en evig, retfærdig Gud!“

Theodora stod stille; denne Stemme var hende ikke fremmed. „Hvo taler med mig?“ spurgte hun sagte. — „En Ven!“ svarte en høi Mand, som stod i en Nische af Hulen.

Theodora vaklede nærmere, men hun foer tilbage, som for en Aand: „El Seri? Hvorledes? Det er Eder? Eller er jeg i de Dødes Rige?“ lød det nu fra hendes Læber, thi ogsaa hun havde hørt tale om hans Død.

„Vær uden Frygt, hulde Christinde! sagde Maurer: Det er virkeligen mig. Jeg har, ligesom I, Alonzo's Høimodighed at takke for mit Liv. Jeg søgte en Tilflugt i denne Hule; men kun Gaa af mine Troesbrødre ere underrettede om min vidunderlige Frelse.“

„Jeg kunde fristes til at troe paa overnaturlige Ting! sagde Theodora: Thi af, min Skjebne er saa forvirret, at jeg neppe formaaer at skjelne mere mellem Sandhed og Bedrag.“

„Berolige Eder, ædle Ulykkelige! tog han Ordet: Snart skal I gjenfinde Livets Fred, thi endnu idag skal I vorde fulgt til Eders Hjem!“

„Livets Fred? smilte Theodora smerteligt: Fred finder jeg først i Døden.“ — „Tiden lindrer hver Smerte! gjenmælede El Seri: Den vil ogsaa tørre Eders Taarer. Dog! vedblev han, idet han gav et Tegn: Jeg er ikke den Eneste her, som tager Deel i Eders Skjebne. To Mennesker vente, med smertelig Længsel, det Dieblis, de skulle see Eder igjen.“

To Mænd viste sig ved Hulens Indgang, og inden Theodora var istand til at tale, laae Raguerz for hendes Fodder, og Bermudo, Denegaten, berørte hendes Klædebon.

„Nu, Bermudo! sagde El Seri til den Sidste, da Theodora havde fattet sig igjen: Giv nu Sennora Oplysning om Alt, og bring hende derpaa i sikker Baretægt! —“ Med disse Ord gik han.

Theodora havde ingen Ord mere for sine Sø-
 llesker. „Tal, tal! udbrød hun, efter en lang Pause:
 Thi jeg vil vide Alt, Alt!“ —

„Jeg havde — begyndte nu Bermudo: Jeg havde i Alcahan givet Eder, dyrebare Sennora, mit Ord, at jeg vilde redde Eder. Men Don Alonzo foreskom mig, thi just som han bar Eder ud af Glamsmerne, vilde jeg styrte mig i dem, for at opfylde mit Løfte. Jeg vidste, hvorhen Eders Redningsmand havde ladet Eder bringe, thi jeg hørte ham overantvordte Eder til Ridderen, der skulde bringe Eder til Granada; og nu flyede jeg, med Raguez, ad ubekjendte Veie, til Staden, hvor vi holdt os skjulte hos Dennes Søster Laura. Hurtigt ombyttede jeg nu mine Klæder med en Christendragt, og søgte saa godt som muligt, at gjøre min Skikkelse ukjendelig, for paa denne Maade at nærme mig Eder. Tilfældet bød mig, som I veed, hvad jeg troede, at maatte tilkæmpe mig ved List og Fare; jeg saae Eder igjen. Paa denne Maade listede jeg mig nu uafsladeligt, under allehaande Forklædninger, om Don Lopez, trængte mig om Natten, blandt Balgjæsterne, ind i Don Alonzo's Sal, og fulgte saaledes Ridderen ned i Haven, hvor han fandt Eder. Jeg — —“

„Himmel, det var Eder! afbrød Theodora Fortælleren: Min Anelse bedrog mig altsaa ikke!“

„Nei, Sennora! vedblev Bermudo: Den bedrog Eder ikke; Sortkappen var jeg. Den Angstlyd, som undsoer Eder, deelte Ridderens Opmærksomhed mellem mig og Eder, og jeg fik derved Tid, at trække mig tilbage — dog forblev jeg skjult i Alleen, og blev saaledes Vidne til Eders Gjensyn. Intet af

Eder's Ord undgik mit lyttende Øre. Jeg hørte Forræderen sværge Eder Kjærlighed paany, jeg hørte ham hylle den meest rørende Unger, og lidet fattedes der i, at jeg havde gjennemboret hans svigfulde Hjerter. Men jeg fattede mig, thi endnu var min Plan ikke moden. — Han bragte Eder nu til Haverhuset, og neppe vidste jeg, hvor han havde skjult Eder, da jeg atter iførte mig min Mauredragt, og nu søgte at lokke Riddingen gandske i min Fælde. Det gik lettere, end jeg havde tænkt mig det, thi Eder's uventede Gjenfindelse, Sennora, syntes at have røvet ham hans ellers saa klare Besindelse. Nu vovede jeg, at træde ham nærmere, vovede, at tale om hans Hemmeligheder, at nævne Eder, ja endog at true med Forræderi — og for evigt var han nu Min! Under det Paaskud, at jeg var udsendt af Cancelli efter Eder, søgte jeg at afløse ham et Pant, der syntes mig af yderste Vigtighed, og som jeg foregav, at maatte overbringe Hovdingen. Det er denne Ring; Dronning Isabella har engang givet ham den til Tegn paa sin synderlige Raade. Dog — hvortil de mange Ord? Ethvert af dem maa jo være et Dolkestød i Eder's Hjerter. Nok, han overlod mig Eder, for at styrte Eder i den dybeste Elendighed; men han har forregnet sig — thi hvad der skulde træffe Eder's uskyldige Hoved, vil nu, med uendelig Forbandelse, falde tilbage paa Forræderens eget! —

„Ja! sagde Theodora: Navnet Menneske fortjener det Uhyre ei at bære mere. — Hævn, frygtelig Hævn skal ramme ham! Hvor er min Dolk — lad mig — ophold mig ikke længer! — raste hun, idet hun vilde iie mod Hulens Udgang: Jeg

maa hen til ham, jeg er Hævngebunden, jeg maa myrde ham! Uabn hans Bryst, at jeg ei skal stede feil! — Det er skeet! — Seer I, hvor Blodet strømmer, hvor Dødsvoeden perler paa hans Pande — hører I, hvor han raller, hvor man slæber ham — til Evigheden? Ha, hvor Skyggerne — Anselma — Theodora — svæve om Morderen! — Ak, jeg kan ikke videre — det vorder Nat — !” raabte hun, og segnede ned.

„Gud forbarme sig over hende! jamrede Raguez: Smerten har gjort hende vanvittig.”

„Saaledes kunne vi ikke bringe den Ulykkelige herfra! sagde Bermudo til den atter indtrædende El Seri, idet han pegede paa Theodora: Hun er meget syg.”

„Saa søg, at skaffe den Ulykkelige Hjælp, saa vidt muligt! svarte El Seri: Hendes Ungdom, haaber jeg, skal redde hende, skjøndt Døden vilde være hende en Velgjerning.”

„Ak, kun nu maa hun ikke døe! yttrede Bermudo: Først maa jeg være Maalet nærmere.”

Med den smerteligste Utaalmodighed havde Don Lopez, voldsomt tilkæmpende sig Rolighed, seet den kommende Dag imøde, som skulde ende alle hans Bekvæmninger og tilfredsstille alle hans Ønsker. Uden at skifte Klæder — hans hele Udvortes maatte jo hentyde paa en iilsom, anstrengt Reise — ilte han allerede aarle om Morgenens til Don Alonzo's Palads, men den dybe Stilhed, som herskede i den store Bygning's vide Rum, saldt ham trykkende paa Hjertet, thi hvert Spor af Feslighed syntes forsvundet

deraf. Sørgeligt og huult gjenløde hans Trin i de vide Gange. Hvad har det at betyde? Lød det i ham: Denne Rolighed er intet godt Tegn! — Han maatte faste sig paa en Stol i Galleriet, thi en svar Angst omspændte hans Sjel.

„Skulde maaskee Dit snildt udtænkte Eventyr med Grev Arena være bleven forraadt? Men hvor var det muligt? — Nu godt og vel! — Gisninger hjælpe ikke her, og nærmer sig en Storm, saa maa jeg gaae den fjækt imøde! —“

Saa tænkte han, reiste sig rask, og nærmede sig Leonores Bærelse. Ogsaa her var Alt roligt; Døren var tillaaet. Stedse uroligere, gik han nu til Alonzo selv, der modtog ham med synlig Kulde og alvorsfuld Værdighed.

„Det Ønske, jo før jo heller at hilse paa Eder og min skønne Brud, har bevæget mig til, i min Reisedragt at —“ begyndte han.

„O! faldt den Første ham i Taler, idet han fæstede sit skarpe Blik paa ham: Jeg tvivler om, at J vil behøve, idag at skifte Klæder — idetmindste vil J ikke behøve det for min og min Datters Skyld.“

„Hvorledes, Hr. Greve? tog Don Lopez Ordet: J kunde —? Dog . . . rimeligviis forstaaer jeg Eder ikke. Hav den Godhed, at forklare Eder tydeligere.“

„Forklaringen lader sig fatte kort, sagde Don Alonzo: Skøndt Eders Hjerter vilde kunne give Eder det bedste Svar. Saa viid da, Hr. Greve, at Leonore har havt den Grille, at bede mig opsætte Bryllupsdagen tre Maaneder endnu. Hun troer sig saameget mere berettiget til denne Bøn, som jo J

selv, trods Eders Kjærligheds Ild, har udsat Høitideligheden."

"Hvad siger J? raabte Gomez Arias: Leonore ønsker Wielsen udsat? Umuligt! J tre Maanedes der? J tre hele Maanedes, siger J?"

"Ja, Sennor! gjenmælede Don Alonzo: Ja, i tre Maanedes, siger jeg Eder, og selv i et Aar, hvis Omstændighederne kræve det, maastee ogsaa — for Stedse."

"Og hvorfor?" spurgte Don Lopez saa roligt, han formaaede. — "Fordi, svarte Don Alonzo med stolt Selvfølelse: Fordi Leonore af Aguilar ei vil række nogen Lykkeridder sin Haand. —"

"Hr. Greve! kaldt Lopez ham i Ordet: Betænk, hvad J siger! —"

"Det har jeg gjort! svarte Don Alonzo roligt: Dog, vi ville ikke opirre hinanden gjensidigt, men med koldt Overlæg afgjøre dette Anliggende indbyrdes. Hør mig derfor med Rolighed. Kort efter Eders foregionne Reise lod Greb Arena, Eders syge Vens Broder, sig melde hos mig, for at aftale en Ubetydelighed med mig. Vi kom, som naturligt, paa Tale om hans Broder, og jeg yttrede min Forundring over, at han endnu befandt sig her, da J allerede var illet til den Syge, for at modtage hans sidste Suk. Studsende saae han paa mig, og forstikkede mig ved sin Vre, at Greven allerede nogle Dage havde været uden al Fare. Nok, det viste sig, at J, af en eller anden Grund, havde brugt hiin Omstændighed til et Paaskud, og saaledes frænkert vort Huses Vre. Leonore var tilfældigviis Vidne til hiin Samtale. J kan let tænke Eder, hvor dybt hun maatte føle sig saaret. Saasnart Greven hav-

de forladt os, fremkom hun med den forømtalte Bøn. Jeg samtykkede deri, thi jeg nægter ikke, Hr. Greve, at jeg føler mig haardt krænketh ved Eders Fremfærd. Dog har jeg endnu ikke løst det Baand, som knytter Leonore til Eder, og paa Eders Retfærdiggjørelse vil det nu beroe, om hun igjen skal ønske en Forsoning med Eder. Allerede igaar er hun reist til en Villa med Dronningen, der ogsaa er meget opbragt over det Foresaldne."

Don Alonzo bukkede høfligt, men foldt, og traadte ind i et Sideværelse, inden Don Lopez var istand til, at fremstamme Noget til sin Undskyldning.

"Jeg er styrtet! raabte den Tilintetgjorte, og hastede ud af Palladset: Hun er opoffret, den Ulykkelige, og dog er Leonore tabt for mig! — Men hvorledes? vedblev han, pludseligt aandende friere: Saatidt har jeg redet mig ud af de pliiligste Forlegenheder, og dennegang skulde slet ingen Udvei frembyde sig? — Ved Himlen! Ei forgjæves vil jeg have opbudet saamange grusomme Midler til mit Niemeds Opnaaelse. Jeg maa naae Maalet, om jeg end skulde give mig Helvede i Bold! — Leonore vorde min; mine skjøne Drømme maae opfyldes!"

Nogle Dieblikke stod han der i grublende Stilling; derpaa bød han sin Tjener sadle to Heste, svang sig paa den ene, og ilte til Grev Arena's Slot. Alt vilde han aabenbare ham; thi kun denne Mand kunde redde ham. Grev Arena, en Mand af stolt, ærgjerrig Charakter, men naar det gjaldt Opnaaelsen af en fordeelbringende Hensigt, ligesaa lidet betænkelig og samvittighedsfuld, som Don Lopez, undredes ikke lidet over Dennes Besøg; han troede

ham lykkelig, glemmende Venner og Alt, ved den unge, skønne Gemalindes Side.

I en kort Samtale forklarede Don Lopez sin Ven, hvorfor han var kommen, og omsider lovede Greven, saavidt muligt, at rive Ridderen ud af hans Forlegenhed, hvorimod Denne lovede ham, ved sin Indflydelse at hæve ham til et høiere Standpunkt. Grev Arena maatte nu udfærdige en Skrivelse, hvori han sagde, at han havde maattet tage sin Tilflugt til en Usandhed, for at bevæge Don Lopez til, at udsætte sin Lykke nogle Timer; at en Hemmelighed laae skjult derunder, som stod i noie Forbindelse med hans Formæling, men som Don Lopez havde maattet sværge, ei at ville aabenbare sin Gemalinde, før Vielsen var fuldbyrdet, samt at det smertede ham meget, at have foranlediget en ubehagelig Misforstaaelse, som han dog troede, at hæve, ved paa sin Vre at forsikre, at Don Lopez virkeligen, paa hans indstændige Bøn, havde forsøiet sig til ham o. s. v.

„Hvorledes Du siden vil trække Dig ud af Snaren, uden at stille mig blot derved, maa jeg rigtignok gandske overlade til Din Skarpsindighed!“ sagde Arena, idet han overrakte sin Ven Skrivelsen.

„Vær rolig derfor! svarte Don Lopez: Det vil Altsammen finde sig, derpaa giver jeg Dig mit Ord!“ — Og med frisk Mod travede han herpaa tilbage til Granada.

Don Alonzo stadsede ikke lidet ved, endnu samme Dags Aften at vorde hjemført af Gomez Arias, hvis Die luede af Overmod.

„Her er min Retfærdiggjørelse, Hr. Grebe!“ smilte han fint, dog stillende sig krænket, idet han overrakte Arena's Skrivelse.

Alonzo læste, og man saa tydeligt, at han var overrasket, thi hvor haardt han end havde følt sig krænket, formaaede han dog nu ikke længer, at tvivle om Bedragerens Oprigtighed, aldensund Greb Arena, med sit Vresord, havde indestaaet for Sagens Sandhed. Man adskiltes, om ikke gandske forsonet, saa dog langt venstabeligere, end om Morgen.

Salig som en Gud, fløi nu Gomez Arias, næste Dag, til Leonore's Fodder, for at forsonende og overtale hende til at samtykke i Bielsens ufortøvede Guldbyrkelse. Men hun blev fast ved sin engang udtalte Beslutning, hvori hun eftertryffeligt understøttedes af sin kongelige Veninde: Først efter tre Maaneders Forløb vilde hun række ham sin Haand. Leonores Fasthed gjennemborede hans Hjerter, dog tvang han sig til at hykle smidig Underkastelse, og idet han, nu som før, fortsatte sine Besøg i Aguilar's Huus, forsøgte han Alt, for at sætte sin Handlemaade i det fordeelagtigste Lys, og kaste al Skyld paa Don Alonzo og Leonore. Den høie Ugtelse hvori Don Antonio af Leyra stod hos Fader og Datter, nævnte han som Aarsagen til den Krænkelse og Tilfidsættelse, han maatte lide. Leonore, som, med sand qvindelig Værdighed, fornægtede sin stille Kjærlighed, hørte tale derom, og hendes Hjerter følte sig, i Bevidstheden om sin Uskyldighed, dybt krænket ved hine Beskyldninger, da hun

Fun havde seet den Elſſte ved feſtliche Leiligheder, og aldrig givet ham mindſte Haab.

„Tal — ſagde hun derfor en Dag til Ridderen: Tal ei for frit, Hr. Greve; det kunde let komme til at angre Eder!“ —

„Hvorledes, Leonore? ſvarte han: Saa elſter I ham dog, og min Formodning er grundet?“

„Jeg veed, hvad jeg er Eder ſkyldig! ſvarte hun med ædel Hede: Men naar I ei ophører at krænke mig, ſaa løſriver jeg mig for ſtedſe fra alle verdslige Forbindelser, og tager Sløret; for ulykkelig maa Verden anſee mig, men ei for brødefuld.“

Don Lopez følte ſig i en ſtedſevarende Kamp med ſig ſelv. Han ønskede derfor inderligt, at der maatte tildrage ſig Noget, der kunde drage Hoffets Opmærkſomhed, ſaavelſom hans egen, fra en Sag, hvori han ulykkeligviis spillede Hovedrollen. Skjebnen ſoiede ham, idet den fremkaldte en Begivenhed, der virkede ligesaa uventet, ſom foruroligende paa Granada's ſeiersglade Beboere. Grunden til hiin Uro var ſaare vigtig; thi indløben var juſt den paalidelige Efterretning, at der i Sjerra Bermesa var udbrudt et nyt Oprør, og at den modige El Feri ei allene var ilive, men ogsaa eiede Midler nok til at føre en ny Krig, ſamt at han — ſom man nu gjerne, ved ſlige Leiligheder, pleier at forſtorre Alt — endogsaa rykkede frem mod Granada. De Chriſtneſ Harmes og Beſtyrtelſe forøgedes ved den Grækhed, deres Medborgere af den mahomedanſke Tro lagde for Dagen; de i Granada levende Maurer ytrede lydt deres Glæde, og viſte, hvorlunde de fun havde ventet paa en Leilighed, for at lade deres

(22*)

brændende Had bryde tvileløst frem. Hovedstaden selv var bleven en blodig Skueplads, hvis ikke Grev Tendilla strax havde gjort de hensigtsmæssigste Skridt, for at sikre den offentlige Rolighed. Dronningen viste sig, hvor det var fornødent, og lod endnu engang sine tidligere Edikter offentligt kundgjøre, ei alle ne mod dem, der deeltog i Oprøret, eller understøttede Deeltagerne deri, men ogsaa mod alle dem, der havde ringeste Samfund med Tjenderne.

J Don Alonzo's ædle, mandige Træk afspejlede sig en retfærdig Villie, idet han, i det forsamlede Hofs Nærværelse, endnu engang greb Korsets Banner; thi at El Seri saaledes havde lønnet ham hans Hsimodighed, smertede ham inderligt.

„Ved dette Banners hellige Tegn, og ved mit Huses Vre, sværger jeg, sagde Helten: ei at vende tilbage til Granada, før den sidste Gnist af hiin forræderste Jld er slukket og jeg har boret min Klinge dybt i El Seri's Bryst!“ —

„Ingenlunde, ædle Don Alonzo af Aguilar!“ udraabte pludseligt en kraftfuld Stemme, og idet den Talende, en anseelig Mand i spansk Dragt, søgte at bane sig en Vej gjennem Forsamlingen til Dronningens Throne, kom Alt i den største Forvirring.

„Hvad seer jeg? El Seri selv? Iod det nu fra Alonzo's Læber: J her, i denne høie Forsamling? Ussindige Forræder! Hvad har J gjort!“ —

„Fattet! gjenmælte El Seri rolig: Intet, som jeg behøver at blues ved! Dog, vedblev han, idet han, med sin Anstand, vendte sig til Dronningen: Eder, kongelige Frue, skylder jeg først og fremmest Regnskab for mit gaadefulde Forhold.“

„Tal!“ sagde Isabella naadigt, idet Alles Minder røbede den meest spændte Forventning.

„Da mine Troesbrødre, begyndte El Seri: maatte forlade det ødelagte Alcahan, traf ogsaa jeg mig tilbage, ledsaget af en eneste Tjener. Den hurtig udbredte Efterretning om min Død voldte, blandt mine Folk, den høieste Bestyrtelse, og medens de Christne triumpherede over mit Fald, ahnedes Ingen, at Spaniens tappreste Kriger høimodigt havde skjenket mig Livet, thi det stod gandske i Don Alonzo's Magt, at berøve mig det.“

„Det gjorde I, min værdige Ven?“ afbrød Dronningen forundret den Talende, idet hun, glædebevæget, vendte sig til Don Alonzo, som stod der, taus, med nedslagne Dine.

„Ja, det gjorde han, den Vædle! vedblev El Seri: Og for ei at blive hans Skyldner, vovede jeg, i denne Dragt at træde op blandt denne Forsamling, for hvilken jeg hermed høitideligt erklærer, at jeg er saa langt fra, paa nogen Maade at deeltage i det paany udbrudte Oprør, at jeg aldrig mere vil sægte mod Korset.“

„Hvorledes? raabte Alonzo forundringsfuld: Saa har jeg dog ikke taget feil af Eder, og I vil bekjende Eder til den christne Tro?“

„Jeg nægter ikke, svarte El Seri: at Eders Tilraab, da jeg værgeløs laae for Eders Fødder: „Lev for den bedre Sag!“ gif mig dybt til Hjerte; men for tro at bevare det i mig oprundne Troeslyst, er ingen udvortes Forandring nødvendig. Om end et maurisk Klædebon vedbliver at bedække mig, saa slaaer dog et christeligt Hjerte i mit Bryst, thi kun vore Gjerninger lede os til Gud! — Endnu

engang, jeg vilde søge at gengjælde Eder, Don Alonzo, Eders Høimodighed, og det troede jeg ei at kunne paa nogen bedre Maade, end naar jeg for stedse sagde Spanien Farvel."

"Saa vil I forlade os?" sagde Dronningen mildt, bevæget af El Seris høihjertede Udsærd. — "Ja, Eders Majestæt! svarte El Seri: For at bøn: falde Eder om denne Bøns Opfyldelse, kom jeg hid, thi endnu i Dag vil jeg forlade Granada, og snart vil da Spanien ligge bag mig." — "Eders Bøn være bevilget! sagde Dronningen: Skjøndt jeg vilde være stolt af, at falde Eder Børes."

"Lev vel, min Dronning!" tog El Seri Ordet, idet han bøjede sit Knæ for Syrstinden, som affædige ham meget naadigt.

"Bliv min Ven, ogsaa i det Fjerne!" bad Don Alonzo ved Afskeden, idet han, overmandet af sine Følelser, kastede sig til Maurens Bryst.

"Vore Vænder, min Broder, have fundet hinanden! sagde El Seri: Dem adskiller ei Tid, ei Død!" — Og med vaade Øine ilte han ud af Salen.

"I Sandhed! sagde Dronningen, efter en højtidelig Pause: Lignede alle Maurer denne store Mand, da maatte vi bestræmmede nedlægge vore Vaaben for deres Fodder!"

"Ead, begyndte nu Gomez Arias, idet han med Ild greb en Leilighed, som kunde bringe ham ny Lykke og Glemsel af det Forbigangne: Ead, ædle Don Alonzo, da Eders Høimodighed har besejret Spaniens største Fjende, nu ogsaa Eders Vaaben hvile, og mig og andre ædle Spaniere søgte allene

mod de Forrædere, som endnu ere tilbage, thi de fortjene ei, at en Helt, som J, skal gaae dem imøde!"

Med disse Ord treen han kjæf frem for Dronningen, og bad om Tilladelse til, at samle en Skare under sin Befaling. — Ugjerne samtykkede Don Alonso i, at blive i Granada, hvor han, i Forening med Greb Tendilla, vilde drage Omsorg for Stadens Sikkerhed.

Dyrøret greb stedse videre om sig, og snart stod de adskillige Stæder og Landsbyer under Vaaben. Dronningen gav Befaling, at alle kampdygtige Tropper ufortøvet skulde bryde op mod Sjerra Bermeja. Overbefalingen betroedes Greverne Gomez Arias, Antonio af Leira og Pedro af Aguilar, Don Alonso's Søn. Med den ham eiendommelige Ild fulgte Don Lopez Rampraabet, for at paansæ Leonore Overbeviisningen om hans høiere Fortjenester og gjenvinde Monarkindens Agtelse og Raade.

Det var en herlig Morgen, hvorpaa de modige Krigere, i forskjellige Afdelinger, tiltraadte deres Marsch. Ingen Sky bedækkede Himlens lyse Blaa, hvorfra Solen nedsendte sine gyldne Straaler paa Riddernes skinnende Hjelme og Rustninger.

Den seirende Ungdomskraft havde ført Theodora tilbage fra Gravens mørke Port. Hvad redegjort lig Tjenertroskab formaaer, havde Raguez og Rosa gjort. Under det Paaskud, at en Slægtning behøvede hendes Bistand, havde hun forladt Leonore's Tjeneste. Saaledes vare de bange Dage forgangne, og den Syge var saavidt helbredt, at hun kunde tiltræde Tilbageveien til sit Fædrehjem.

„Lev vel! sagde El Seri til Theodora, hvis Skjønhed og Ulykke, alt ved første Møde, havde vakt hidtil fremmede Følelser i ham: Lev for evigt vel! Thi jeg skilles i dette Nieblif for stedse fra det dyrebare Fædreland, for, i en fjern Verdensdeel at opsoge en Plet, hvor jeg, med Eder's Billed i Hjertet, vil leve og døe!”

Og neppe havde han udtalt disse Ord, før han, som en Skygge, var forsvunden for Theodora's Blikke. Med rørt Hjerter saae hun efter den Mand, hun skyldte Saameget, og først nu formaaede hun gandske at forklare sig den inderlige Deeltagelse, han saaatidt havde viist hende.

„Ja, Sennora, El Seri elskede Eder med brændende, men reen Eidskab! sagde Bermudo: Vel var han kun en Maure, men i sine Handlinger en ægte Christen.”

Frygt, Haab og barnlig Kjærlighed gjennemløb vedes vexelviiis Theodora's Barm, da hun stedse kom nærmere Hjemmet, hvor enhver ubetydelig Gjensstand, omhyllt af Bemodets Slør, hvilede hende sin stille Hilsen imøde. Alt, Alt om hende var endnu gandske, som hun havde forladt det. Kun hun var ikke mere den Samme. Alt blomstrede og dufstede endnu, som tilforn; kun hun bar et øde, brustet Hjerter i Brystet, som kun havde eet Haab endnu: Graven. I Elskovs søde Ruus, fuld af den gladeste Udsigt, ved en, som hun meente, tro Vens Side, havde hun forladt sit Hjem — og nu vendte hun tilbage, angerfuld, ulykkelig, bedragen, ledsaget af en Apostat! Med alle hine trykkende Følelser forenede sig ogsaa Ubisheden om den Modtagelse, hun kunde vente af sin Fader. Vel var hun hans eneste,

ømtelskede Barn, men af, hvor haardt havde hun ikke frænket den ædle Olding!

Med disse mørke Tanker naaede hun omsider det eensomme Fædrethjem, hvor hun engang havde været saa lykkelig. Her herskede en melan: kolsk Stilhed, som hendes Hjerte gruede for. Hussets Vindueskoder vare lukkede, den dybeste Ro herskede overalt, hvorhen de taarefulde Blikke vendte sig, og Alt syntes at ville tilbagevise hende fra Hjemmets velgjørende Fred. Intet kjærligt Bæsen traadte hende imøde, for at byde hende Velkommen, og da hun omsider fik Die paa sin Faders gamle Vndlingshund, røbede ei engang Denne ved noget Glædestegn, at den gjenkjendte hende. Længe var rede det, inden der viste sig en Tjener, og da, efter lang Venten, Don Pedro, den gamle Huushovmester, lod sig see, kunde man tydeligt see Græmmelsens Spor i hans Ansigt. Eigegyldig, i umild Tone, spurgte han, hvad den fremmede Dame vilde.

„Pedro, Pedro! raabte Theodora, der ei formaaede at fatte sig længer, med skjælvende Stemme: Saa kjender da Du mig ei heller mere?“

Den gamle Mand foer sammen ved Lyden af denne Stemme, som om den havde tonet op af Gravens Nat. Han gjorde Korsets Tegn, og stirrede maalløs paa Theodora, som paa et Gjenfærd.

„Sat Dig, gode Pedro! vedblev hun mildere: Det er intet Bedrag! Den ulykkelige Theodora staaer for Dig!“

„Du Himlens Herre, forbarme Dig! raabte Don Pedro med et dybt Suk: Det er ingen Drøm? Det er Eder, Sennora Theodora?“

„Men hvad betyde Dine Suk, Din Forvirring?“ spurgte hun, idet hendes Angst stedse steg høiere, saa hun neppe formaaede at fremstamme sin Faders Navn.

„Alt, Eders Hr. Fader!“ svarte Don Pedro. — „Tal, tal! raabte den Ulykkelige, fuld af Forsærdelse: Er han død? Udtal det, det sønderknusende Ord!“

„Nei! svarte Tjeneren: Nei, Sennora! Endnu lever Don Manuel af Monteblanco, men snart, vedblev han med Taarer, der faldt hedt paa Theodora's Sjæl: snart vil han lægge sit ærbørdige Hoved ned til den sidste Hvile, og det synes, som om Himlen blot har tøvet med at kalde ham indtil nu, for at I kunde lukke hans trætte Dine.“

Jntet kunde nu holde Theodora tilbage mere; Naturens almægtige Stemme overdøvede hver anden Gølle i hendes Bryst. Hun fløi til sin Faders Bærrelse, hun styrtede ind, og kastede sig ned for den Syges Seng. „O, min Fader!“ Det var Alt, hvad hun, med bristende Stemme, formaaede at frembringe; men Barmens heftige Bevægelse og de halvqualte Suk vidnede kun altfor tydeligt om hendes indvortes Qual.

„Hvo kalder mig?“ raabte Oldingen med mat Røst, vakt, ved Theodora's Ord, af sin urolige, ferberagtige Slummer. — „Din Datter, Din brødefulde, ulykkelige Theodora! O, min Fader, lad mig finde Tilgivelse, og saa døe for Dine Fodder!“ —

Altensolens Straaler blinkede gennem Silkeomhængen, og omstraalte, som med en Glorie, den Knæleende, der, i den lange, hvide Kjole, ombølget af et sneehvidt Slør, med de guldgule, flyvende Løkker, lignede Dødsengelen.

Med Møie forsøgte nu den Syge, at reise sig op, og at fæste de matte Blikke paa den blege Datter; men uden at gjenkjende hende, segnede han tilbage, thi han meente, at Herrens Engel var traadt til hans Smertesleie, for at føre ham over fra Livets Lidelsesnat til den evige Morgenrøde. Af hans Træk talte from og inderlig Længsel; et saligt Smil spillede om hans Læber, og hans matte Dine straalte i et himmelsk Haabs Glands.

Da Theodora saae denne pludselige Forandring, meente hun, den sidste jordiske Skillevæg var sunken. Med hjertesønderrivende Jammer kastede hun sig over den Syge, for endnu eengang at kalde ham tilbage i det flygtende Liv, og — det lykkedes hende. Rørt af hendes Smerte, slap Dødsgegnen sit Offer.

Oldingen fik sin Bevidsthed igjen. Han gjenkjendte sin Datter, og hun hvilede, omsluttet af hans Arme, hensunken i Smerte og Salighed, ved Faderens Bryst.

„O, min Fader! raabte Theodora med en Strøm af Taarer, idet hun løstrev sig af hans Arme, og atter knælede ved hans Leie: O, min Fader, jeg er ikke værdig saamegen Omhed og Mildhed. Tilgivelse er den eneste Raade, den ulykkelige Theodora bønfaller sin haardkrænkede Fader om!“

Disse Ord kaldte den frygtelige Fortid tilbage i Oldingens Erindring, og med Faderkærligheds hellige Jølelser blandede sig den fornærmede Adelsmands krænkede Ære, da den Ulykkelige, i afbrudte Ord, havde talt om sin skrækkelige Lod, og, med modstræbende Læber, nævnt sin Forforders Navn. Harme, Stolthed, Medlidenhed og Hævnløst hævede

vexelsviis Oldingens Bryst, og gjenoplivede den næsten udslukte Livsflamme; men i hans Sølellers Strid gik omsider den milde Kjærlighed under, der, i Gjenkjendelsens første Dieblis, havde favnet den Lidende. Snart saae han i hende kun den Brødefulde, der, ved sin Ulydighed, havde bragt ham paa Gravens Bred, og tilføiet det gamle, ædle Huus Montebanco Krænkelse, som ingen Unger var istand til at oprette. Overmandet af hiin Sølelse, stødte han derfor Theodora fra sig, og trak den faderlige Haand tilbage, som hun vædede med de smerteligste Taarer, idet han, med alvorlig Stemme, sagde: „Bort, Ulykkelige! Bort fra mine Dine! Du har besmittet Navnet Montebanco, og opfyldt Din Faders Bryst med Jammer og Fortvivlelse! Bort, jeg vil aldrig see Dig mere!“

„O, min Fader, min Fader! Du vil, Du kan ikke forstode Dit ulykkelige Barn! O, hør mig først gandske, thi den Jammer, jeg har lidt, overgaaer langt min Brøde!“ — Saa bad den Arme; men forgjæves. Faderhjertet rørtes ikke mere.

„Bort! raabte Oldingen paany: Bort fra mit Afsyn, og ingen Dagsstraale skinne meer for Dine Dine, der have seet Forræderens hykkelske Falskhed og tilsmiilt ham Kjærlighed, da han med kold, unaturlig Grusomhed, sondertraadte den sidste Green af Montebanco's Stamme. Seer Du, vedblev den Syge, og vilde Feberphantasier forenede sig med den rædselsfulde Sandhed: Seer Du, hvor de høie Stamfædre stige op af den mørke Grav, hvor de opløste deres Hoveder, og opfordre mig til, at hævne deres Navns Forsmædelse!“ — Men Theodora hørte

ikke mere; bevidstløs maatte hun bringes til sit Bærelse.

Tiden var, med sine ilende Bølger, ruslet hen over hiin græsselige Scene, og Don Manuel af Montebianco, hvis Tanker nu vare rettede paa eet eneste Punkt, var saavidt helbredt, at han kunde fatte en Beslutning. Bermudo havde underrettet ham om Alt, hvad der endnu var dunkelt for ham, og Jntet forsømt, som kunde opflamme hans Hævnlyst. Theodora maatte nu atter fremstille sig for ham, og allerede dette Syn vilde været tilstrækkeligt til at vedligeholde hans Harm. Ak, med hvilket usigeligt Bemød saae han den, forhen saa yndige, ved en Mands Forræderi tilintetgjorte Datter! Hvor trostløs saae han hende i det dunkle Dø, hvis rene Bld var udslukt! Denne Skyggegestalt, med de lilie hvide Kinder, knuste hans Hjerte, thi tydeligt vidnede Alt om Forvildelse, men et om Brøde.

„Jnden jeg døer, Du Arme, sagde han, idet han blidt trykte den Skjælvende til sit Hjerte: vil jeg see den Uret, der, med saa eksempeløs Grusomhed, er Dig tilføiet, og min krænkede Ære, hævnnet. Denne sørgelige Pligt er det Eneste, som endnu fængsler mig til Livet, og jeg beder til Gud, at han ikke vil kalde mig, før jeg har gjort den fyldest!“

„Gjør, min Fader, svarte Theodora med kold Resignation: Gjør, hvad I finder for godt! Jeg har ingen Villie mere, ingen Ønsker, ingen Forhaabninger. Jeg føler kun, at jeg er moden for Graven.“

Grevnen af Montebianco udkastede nu en Plan, der skulde udføres, saasnart hans Helbredstilstand

tillod det. — Glædedrukken udraabte Bermudo :
 „Helvede aabner sin mørke Port, for at modtage sit
 Offer !” —

Heltmodigt havde imidlertid de ædle Spaniere
 staaet ligeoverfor Oprørerne, men desværre havde
 disse, der endnu vare i Besiddelse af Bjergene, som
 gave dem fordeelagtige Stillinger, seiret i den sidste
 Fægtning. Adskillige af de tappre Hærførere vare
 bleve dødeligt saarede. Blandt dem nævnedes man,
 med udmærket Deeltagelse, Don Antonio af Leyra
 og Don Pedro af Aguilar.

I Spidsen for en tapper Hær hidsilte, som baas-
 ren af Stormens Vinger, Gomez Arias, som kom-
 manderede den høire Fløi; men allerede havde ogsaa
 Rædselsbudskabet om de Christnes Nederlag naaet
 Granada, og Don Alonzo, som nu Intet kunde
 holde tilbage, rykkede frem med en dygtig Skare.
 Tidligere endnu, end den første Hærfører, der blandt
 Bjergene havde mange Vanskeligheder at kæmpe
 med, naaede han Kamppladsen. Høit Jubelraab
 modtog den uforsværgede Feltherre. Da stødte han
 Korsbanneret ned i Jorden og sagde: „Christne, seer
 her dette hellige Tegn! Strider kjæft! Vi kæmpe
 jo for et himmelsk Gode, for vore Fædres Tro.”

Endnu mere opflammede ved Heltens Ord,
 styrtede Krigerne mod Fienden. Men ogsaa denne
 gang syntes ingen gunstig Stjerne at stande over
 de Christne. Endnu fægtede de; men deres Fiender
 understøttedes stedse af friske Tropper, og med dybt
 Bømod saae den ædle Aguilar, at Maurerne til-
 sidst maatte seire. Mand mod Mand strede de for

Seierskrandsen, og En efter den Anden udaandede sit Liv.

Omsider befandt Don Alonzo sig gandske ene blandt Sines Liig. Hans Rustning var, paa mange Steder, gjennembrudt, og gjennem Abningerne strømte Blodet frem. Fast omsluttede hans Venstre Levningsgerne af Banneret, medens den Høire endnu stedse vedblev at svinge Bærget. Sjenderne selv saae med Urefrygt paa den vældige Ridder.

„Overgiv Dig, Christen! tilraabte de ham: Vi vide at vurdere Dit Mod.“ — „Jeg overgive mig? svarte Krigeren stolt: Aldrig! Vide I da ei, at I fægte med Don Alonzo af Aguilar?“

Dette Svar fordoblede Sjendernes Raseri. Bildt: skrigende styrtede de mod Helten, og snart havde den Edle sit Banesaar. Ingen Høitidelighed, ingen frigerst Uresbeviisning fandt Sted ved hans Jordesfærd. Stiltiende, grebne af den store Mands høie Værd, lagde Sjenderne ham i den bestedne Grav. Intet prangende Monument betegner Stedet, hvor hans Aske hviler, men endnu den Dag idag nævner hans Fædreland med Stolthed hans Navn, thi det Store gaaer ikke under i Tidens Strøm; det lever for Evigheden.

Maurernes Seier efter Aguilers Fald var nu fuldstændig, og denne uventede Lykkesomfiskning berøvede dem, da de saalænge havde været vante til Nederlag, næsten alt Raadehold. Hurtigt udbredte sig Efterretningen om Aguilar's Død blandt den christelige Hær, og snart havde den ogsaa naaet Granada.

Den Kummer, den høihjerte Isabella følte ved dette Budskab, yttrede sig paa den meest levende

Maade, thi i Erkebispens og det forsamlede Hofs Nærværelse afslagde hun det høitidelige Løfte, ei at ville hvile paa sit kongelige Leie, før Oprøret var gandske dæmpet og Alonzo's Død hævnnet. Uden Ophold maatte nu de øvrige Tropper bryde op. Leonore fandt, i det høiagtede Navn, hendes Fader havde efterladt hende, en smertelig sød Beroligelse.

Gomez Arias, som, efter Alonzo's Død, havde truffet sig tilbage, indtog en fordeelagtig Stillings ved Rio Garbo, og besluttede, her at oppebie Maurernes Angreb. Med den meest brændende Utaalmodighed ventede han paa Raampens Nieblif, for at hævne Alonzo's Død, og for at flette nye Laurbær om sin ærgjerrige Pande. Det var ikke lykkedes ham, at erfare det Mindste angaaende Theodora's sildigere Skjebne, ihvormeget han end havde bestræbt sig derfor, og da han omsider erfarede Canneri's Død, troede han, at Dødens Slør havde bedækket alle i hiin Hemmelighed medindviede Personer, helst da ei heller den Maure, til hvem han havde overantvordet Offret, havde viist sig siden. Denne Tro gjorde ham endnu modigere. Han stormede den fremrykkende Fjende imøde, og her fandt hans Ønsker den herligste Opfyldelse. Thi inden der kom nye Hjelpetropper, havde han allerede tilkæmpet sig en fuldkommen Seier. Forvirringen og Uordenen blandt Fjenderne greb stedse videre om sig; de Fleste faldt paa Balpladsen, og kun Faa undkom, som kunde bringe deres Brødre det sørgelige Budskab. Efterretningen om dette Nederlag vakte en panisk Skræk i Sierra Bermeja; ogsaa hid trængte den ungdommelige Helt, og Seiren var med ham. Utilfredshed forenede sig nu med Modløsheden, og mange Fjens-

der nedlagde deres Baaben for Gomez Arias's Fodder. Lykken havde saaledes hævet ham til en svimlende Høide. Snart naaede Rygtet om hans overordentlige Bedrifter Granada, hvis Indbyggere med Utaalsmodighed ventede hans glimrende Indtog. Med let Hjerte ilte han hid, thi nu maatte jo Lykkens torrefrie Roser byde ham friske Krandsse.

Hele Hoffet var forsamlet i Alhambra's store Sal, hvor de mauriske Herskere forud havde givet deres Love. I sin Skjønheds og sin kongelige Værdigheds Glands vilde den helttemodige Isabella, omringet af Spaniens første Mænd, modtage Seierherren, og give ham et passende Beviis paa sin Naade. Thi skjøndt hendes Hjerte endnu ikke var forsonet, maatte hun dog offentligt takke en Mand, der havde gjort Fædrelandet saa væsentlige Tjenester.

Bed hendes Side sad den sørgende Leonore af Aguilar, som, da den forlangte Frist, allerede for nogle Uger siden, var udløben, maatte være rede, at række den Tilbagevendende sin Haand. Vel kunde hun, paa Grund af Sorgen, begjære Fristen forlænget, men af, dette Baand maatte jo nu dog knyttes, og Isabella haabede, saaledes lettest at ende Striden i sit eget Bryst, skjøndt hun gjerne havde seet sin Veninde gandske lykkelig. Med dybt Udtryk hvilede Pigens Blikke paa det midt i Salen opreiste, rigtsmykkede Alter, hvorved Bielsen, i den talrige og pragtfulde Forsamlings Mærværelse, skulde fuldbyrdes — da forstyrredes hun i sine Betragt-

ninger ved en Færm, der reiste sig ved Indgangen. Den hidrørte fra Bagterne, der syntes at ville holde Rogen ude.

„Opholder mig ikke! hørte man nu en Stemme raabe i Fortvivlelsens Tone: Jeg maa til Dronningen, jeg maa søge Retfærdighed for hendes Throne. Hun vil ikke nægte en Ulykkelig den!“

Bevæget ved disse gjentagne Bønner, befalte Isabella, at den Bevende ufortøvet skulde stædes for hende. Hendes Billie blev strax fuldbyrdet, og en gammel, ærværdig Mand, i sort Dragt, med dyb Rummer i det rynkede Ansigt, nærmede sig, langsomt og høitideligt, Dronningens Throne. Han understøttede en ung, fintbygget Kvinde, hyllet i tæt Sørgedragt og bedækket med et langt, dunkelt Slør. Efter dem fulgte en Mand af høj Legemsbygning; han bar et maurisk Klædebon, og ved hans Side gik, med frygtsom Mine, en ung Mand, der syntes at være den Førstes Tjener.

Dødsstilhed herskede trindtomkring i den store, med Mennesker opfyldte Sal, thi Alle vare nysgjerrige efter at erfare Aarsagen til denne overordentlige Begivenhed. Nu havde den Fremmede naaet Thronen: „Don Manuel af Montebianco!“ lød det paa eengang fra mange Læber.

„Ja! tog Oldingen Ordet: Ja, den ulykkelige Montebianco vover, at fremtræde her, for at bønfalde sin Dronning om Retfærdighed, og han haaber, at vække hver ædel Spaniers Medfølelse, inden hans af Rummer betyngede Hoved nedsynker i hans Stamsfædres Grav!“

„J skal ei bønfalde forgjæves derom! svarte Dronningen: Stig mig tillidsfuld, hvad der volder

Eder Sorg, thi endnu har aldrig nogen Ulykkelig forladt mig uden Trøst. Tal, og vær, ædle Don Manuel, forvisset om, at Intet skal afholde Eders Dronning fra, med upartisk Strengthed at paadomsme den Eder tilsoiede Uret."

"Dette Haab, min Dronning, svarte Monteblanco: er ogsaa det eneste, der hidtil har opholdt min jammerfulde Tilværelse. Ei vil jeg, begyndte Don Manuel, idet han stolt opløstede sit solvgraa Hoved: ei vil jeg, i pralende Udtryk, tale om mit Navns Glæde, om mine Forsædres Hæder, thi deres Fortjenester ere tilstrækkeligt bekendte i Spanien. I et attenaarigt lykkeligt Ægteskab fødtes mig to Sønner og en Datter, hvis Liv gav Moderen Døden. O, min Dronning! vedblev han: Herligt saae jeg mine Sønner voxte op; Begge døde, i deres Livs Blomster, Hædedøden for deres Tro og Fædreland. — Hun her — han pegede paa den ved hans Side knælende Qvindeskikkelse — stod nu allene hos den graahærdede Fader, der i hende saae sin Alderdoms eneste Glæde. Haabfuld voxte hun op, og hendes barnlige Kjærlighed tørrede mine Taarer. Men Synden misunder Dyden dens stille Lyksalighed. En Skurk, der æres langt over sin Fortjeneste, indsneg sig i min Datters ubevogtede Hjerter. Ved de helligste Forsikringer om den reneste Kjærlighed, lykkedes det ham, at tilhykle sig hendes Tilbøielighed. Ak, at en Greve af Monteblanca skal være tvungen til, i sin ophoiede Hersterindes Nærværelse, og i disse Edles Forsamling, at bekende sin egen Skændsel!" raabte Oldingen med stigende Smertesfølelse, og længe varede det, inden

han igjen formaaede at vedblive saaledes: „Min ulykkelige Datter bortførtes fra sit Hjem. For at fiktte sig sin strafværdige Eidskabs Offer, loffede en Forræder hende af Faderens Favn, idet han lovede, at føre hende tilbage som sin Hustru, naar Kjærligheden havde overvundet alle Hindringer. Da mit Barns pletfrie Ufskyldighed stod høiere, end Forræderens trædske Ondskab, blev hendes jomfruelige Hoved smykket med Myrthefrandsen, og den i Smerte og Glæde skjælvende Brud udtalte Trostabsæden. Men kun kort varede Bedraget, thi nu tænkte den Skjændige paa Midler til, igjen at befrie sig fra den Opoffrede, der stod hans ærgjerrige Planer iveien. Han foregav, at ville skjule hende, mens Krigen varede, hos en Frænke, i klosterlig Stilhed, og under dette Paastud blev den Ulykkelige, i Søvnens Arme, midt i Alpujarrernes Dde, forladt af ham, som denne Mand — Don Montebianco pegede paa Ejeneren — kan bevidne. Da Den, der skulde bringe hende til Klostret, kom for silde, faldt hun i Maurernes Hænder, hvor hun nu leed, hvad ingen Tunge kan udfige. Men Himlen sendte hende en Redningsmand; den uforglemmelige Don Alonzo af Aguilar løste hendes Lænker, idet —“

„Hvorledes? afbrød Leonore Oldingen: Den Pige, min Fader frelst — —“

„Var Theodora af Montebianco! svarte Don Manuel: Men tillad mig, at slutte, Sennora! tilføiede han: Ja, min Datter frelstes af Eders ædle Fader, men kun for stakket Tid, som I strax skal erfare. Det Umenneske, som havde forført hende, havde ogsaa bedraget hende paa den grusomste Maade. Hun var ikke hans Hustru, ikke forenet

med hant ved Kirkens hellige Baand; Wielsen havde kun været det skjændigste Bedrag! — Her i Granada, hvorhen Alonzo havde ladet den Frelste bringe, førte hendes skræffelige Skjebne hende atter sammen med Forsøreren, og efter at han, med hyklet Ungers Taarer, havde lovet, at følge hende til den forladte Fader, rakte hun ham, bestormet af Kjærlighed og Fortvivlelse, Haanden til Forsoning; men nu blev Forræderens Ridingsværk først fuldkommet, og alle Helvedes Furier stode i Pagt med ham, thi forsættligt leverede han sit Offer i Maurernes Hænder, med hvilke han, trods Eders Majestæts gjentagne strenge Forbud, havde knyttet en Forbindelse, hvilket denne Maure, der har givet mig den Ulykkelige igjen, kan godtgjøre." — Her taug Montebianco.

„Uhort, umenneskeligt!“ raabte Dronningen, og gennem hele Forsamlingen lode Udbrud af Uvillie og Afstky.

„J alle Ansigter, tog Don Manuel atter Ordet: læser jeg Forundring og Deeltagelse, men denne vil endnu forhøies, naar jeg siger, at den Mand, som begik hine Forbrydelser mod min Datter, som har gjort sig skyldig i Landsforræderi, som har frænkter mig saa dybt og skjændet min Families Hæder, ei allene er en Spanier, men en Mand af høi Rang og udmærket krigerisk Navnkundighed.“

„Da, raabte Dronningen med mørk Pande, medens hendes gennemtrængende Blikke faldt hen over Forsamlingen: da er han dobbelt strafværdig! Og var han end oprunden af mit eget Blod, saa skal han dog være Lovens Strengheid hjemfalden. Udtal Forbryderens Navn, Don Manuel, at han

nsfortøvet kan opfordres til at retfærdiggjøre sig for Os."

Der opstod en Pause. Vengsteligt saae den Ene paa den Anden, thi Enhver frygtede, i den Anklagedes Navn, at høre en Vens eller Frændes.

"Gud! Hans Navn!" var nu den første Lyd, der, som Dødsaaende, gik over Theodora's Læber, og den gamle Fader maatte understøtte den Stjælpende.

I dette Dieblis naaede Folkets jublende Larm, forkyndende de seierrige Spaniers Indtog, det kongelige Pallads, og tusindfoldigt lød Raabet: "Leve Gomez Arias!" —

"Forræderens Navn?" spurgte Dronningen nu med bydende Utaalsmodighed.

"Retfærdige Dronning! raabte Don Manuel med lynende Bine: I hører det just nu lyde i Folkets Jubelraab."

"Hvorledes? Gomez Arias? raabte Dronningen rystet: Han Eders Datters Forfører?"

"Ja, Eders Majestæt! svarte Monteblanca fast: Gomez Arias, som Folket byder velkommen!"

En trykkende Stilhed herskede, og hele Forsamlingen saae forventningsfuld paa Dronningen, hvis hele Væsen vidnede om hendes indvortes Bevægelse. Thi skøndt Isabella besad en sjelden Caracteerfasthed og Retfærdskjærlighed, saa følte hun dog levende, hvor pijnlijk det var, i en Seierherres Person tillige at modtage en Forbryder.

Leonore af Aguilar vovede omsider, at afbryde Stilheden, idet hun med følgende Ord nærmede sig Isabella: "Lillad, min Dronning, at jeg

maa sjerne mig, for ikke længer at bivaane Optrin, hvori jeg desværre maatte tage alt for levende Deel."

"Grevinde! svarte Dronningen den Bedende: J er, fra dette Dieblis af, fri, og for stedse løst fra Eders Forbindelighed mod Gomez Arias. Gaae, og søg i Eensomheden Balsom for Eders dybtfaa: rede Hjerte."

Men stedse nærmere kom Folkets Jubel. Den store Salsdør gik op, og med en Seierherres hele Stoltthed indtraadte Gomez Arias, just som Leonore vilde sjerne sig.

"Ah, see der min skønne Brud! spogte den Indtrædende, idet han vilde omfavne den Blegnens: de: Hvor misundelsesværdig er den Lykke, som til: smiler mig! Leonore af Aguilar er min, og Fædres landet rækker mig sin Laurbærkrone!"

"Dennegang, faldt Leonore ham i Ordet med høitidelig Tone, medens hun hastigt vristede sig af hans Favn: vil den forvandle sig til en Cypress: frands; didhen — hun vegede mod Thronen — didhen, meenederske Forræder, maa J vende Eders Dine!"

Som naglet i Jorden stod Arias der, da han saae Vidnerne til sin Skjændselsdaad ved Thronen. Havde Graven givet sine Døde tilbage, eller skuffede ham et Blændværk? — Var det Samvittighedens levende Indbildningskraft, der, paa hans Livs meest glimrende Dag, vilde foregjøgle ham den brødefulde Fortid, eller var det frygtelig, tilintetgjørende Virkelighed? — Vidt aabnede han Vinene, men den stræffelige Gruppe forsvandt ikke: Fast og ubevægerlig bredte Brøden sin Ravnevinge over ham, og

Glæden, som havde farvet hans Kinder, veeg for en kold Dødsbleghed. Men dog vovede han, bydende Skjebnen Trods, at nærme sig Dronningen og at fremstamme sin Lykønskning.

„Inden vi, svarte Isabella med alvorsfuld Værdighed: modtage Heltens Lykønskning, og takke ham for de Tjenester, han har vliift Fædrelandet, maa han forsvare sig mod de svære Klager, den ædle og agtede Greve af Monteblanca har bragt for vor Throne, thi Seirens Glands skal ei tilhylle det indvortes Menneſkes Brøde! — Træd nærmere, vedblev hun: og see her — hun pegede paa Greven og Theodora — en værdig, bedaget Fader, som J har frænkfet haardt, idet J har givet den sidste Green af hans ædle Huns til Priis for Skjændsel og Fortvivlelse!“ —

Forgjæves søgte den Skyldige at finde Ord. Han var som slagen paa Mælet, thi hans Anklageres Nærværelse betog ham enhver Udflugt, og han følte, at hvert Forsøg paa en Retfærdiggjørelse vilde være ligesaa unyttigt, som farligt. Men pludseligt opklaredes hans Træk, som om en Straale af Haab gjennembrød Mørket; dog — det var kun Skjebnens jernhaarde Magt, der tvang Forræderen til at skikke sig i det Uundgaaelige.

Et dybt Suf steg fra hans Bryst; han saae mod Altret; den blomstrende Brud var forsvunden, for evigt tabt for ham. Han havde intet Valg, han maatte løsrive sig fra de stolte Drømme om fremtidig Storhed. Han vedblev derfor at tie, og syntes saaledes at ville oppebie Dronningens Befalinger.

„Eders Majestæt seer, begyndte nu Don Manuel: at Grev Gomez Arias, ved sin Taushed,

erkjender Sandheden af min Anklage. Jeg opfordrer ham derfor til, i Eders Majestæts og det forsamlede Hofs Nærværelse, høitideligt at erklære, at han ei er værd, at kalde sig en Spanier og Ridder, samt at min uhyggelige Datter — her slog han det lange, bølgende Slør tilbage over Theodora's Hoved, saa hendes dødsblege, men endnu stedse skjøne Ansigt kom tilsyne — uskyldig er vorden Offret for hans skjændige Ewig, uden at hun, ved sin Udfærd, nogensinde har givet ham Anledning til den uhorste Grusomhed, hvormed han har behandlet hende!" —

„Svar Greven af Montebianco!" sagde Isabella bydende, og alle hendes Følelser syntes at ville overstrømme.

„Min Taushed bevidner paa eengang min Vrede og min Unger!" svarte Arias nu, tilintetgjort af Harm og Bluse, idet han kastede sig ned for Thronen.

„Jeg vil, sagde Isabella: ikke forlade dette Sted, før I, saavidt I formaaer, har reddet en ædel Families Ære, og jeg befaler Eder derfor, endnu i denne Stund at række Theodora af Montebianco Eders Haand, thi den tidligere Forbindelse med Leonore af Aguilar har Eders Brøde løst."

Med Resignation hørte Arias denne Befaling, thi, berøvet alle sine Forhaabninger, vilde han idetmindste søge at bevare sin Monarkindes Naade.

Men Grev Montebianco tog Ordet: „Tilgiv, min Dronning, at jeg vover at modsætte mig Eder Befaling, men her har ogsaa Faderen en Stemme. Theodora skal herefter ikke tilhøre Verden. Resten af hendes forbittrede Liv har jeg bestemt for Klosteret.

Der maa hun græde og bøde, til ogsaa et skjønnere Liv, frit for Smerte og Taarer, oprinder for hende. Den Mand, der saaledes mishandlede min Datter — nei, han kan aldrig werde hendes Ægtefælle! Jeg fordrer derfor kun hiin Erklæring."

„Faderens Villie er mig hellig, sagde Dronningen: og jeg vil ingenslunde indskrænke den ved en Befaling. Theodora kan vælge Klosteret, men kun som Grevinde Arias. Navnet er lige ædelt og reent, fordi det nu bæres af en Mand, der ikke er det værd! —"

O, min Dronning! stammede den Anklagede: J straffer frygteligt! —"

Og det lod, som det vilde dages i hans Sjæl, thi et Blik, som han kastede paa Theodora, skærpede Angerens Tænder.

„Er J nu enig med mig? spurgte Isabella Grev Montebianco, da Arias, under den vensynligste Kamp, havde givet den forlangte Erklæring: Vil J ikke give Eders Datter det agtede Navn Arias? Mig idetmindste forekommer det, som om J kun paa denne Maade kan faae fuldkommen Gyldestgjørelse i mit Hofs Nærværelse!"

Don Manuel gav efter, og Grevens Vielse med Theodora af Montebianco fuldbyrdedes nu ved det samme Alter, hvorved han skulde været forbunden med Leonore af Aguilar. Skjælvende tog Theodora maaløs mod Gomez Arias's Haand, der engang havde været hende saa dyrebar! — Men udsukt syntes nu hendes Kjærligheds Flamme.

Saa snart Ceremonien var endt, stod Dronningen op, og sagde med en Høihed og Værdighed, hvoraf alle Tilstedeværende følte sig grebne, til Grev

Arias: „Don Lopez, I har, saavidt I formaaede, affsonet den grusomme Uret, I har tilføiet Grevinde Montebianco. Men nu maa I gjøre Eders Dronning Regnskab for det Forræderi, I har begaaet mod Fædrelandet.“

Arias foer mærkeligt sammen ved denne uben-
tede Anklage, og det gjennembævede ham som et
Lyn, da hans Dine just tilfældigviis faldt paa Ra-
guez, som Mauren havde udgivet for død. Men
han søgte at worde Herre over sin Bestyrtelse, og op-
løstede stolt sit bøiede Hoved, idet han høimælet
spurgte: „Hvo vover at beskylde mig for Forræderi,
i det Dieblik, jeg har givet Fædrelandet de meest ta-
lende Beviser paa min Kjærlighed og Hengivenhed?“

„Jeg vover det!“ lød det sønderknusende i Gre-
vens Dre, og Renegaten traadte frem, fæstende de
flammende Dine paa den Sønderknuste. Helvedes
Triumph affspeilede sig i de mørke Træk.

„Hvad? Denne Maure her?“ raabte Arias
med skjælvende Stemme, ude af Stand til, længer
at skjule sin Forvirring.

„Saa kjender I altsaa denne Maure?“ spurgte
Isabella, seende paa ham med Blikke, hvori Foragt
og Medynk tillige stod malet.

„Jeg nægter ei, svarte Arias: at jeg har seet
den Usling nogle Gange; men hvor tør han vove,
at beskylde mig for en saadan Forbrydelse?“

„En Usling kalder I mig?“ sagde Bermudo,
idet et koldt Haansmil gjorde hans Udseende endnu
uhyggeligere: „Stolte Niding, spørg dog denne For-
samling, hvo af os der er uslekt, og om ikke Eders
Ugjerninger langt overveie mine. Ja, Dronning af
Spanien! vedblev han herpaa i frygtløs Tone: og

J, Granada's Edle! ja, jeg tør vove, at bestynde denne Overmodige; thi see selv, ophøiede Herskerinde — her overrakte han Dronningen den Ring, Arias havde givet ham — om de Beviser, jeg har ihænde, ere vægtige nok, for at retfærdiggjøre min Anklage. Snart skulle ogsaa de Grunde vorde bekjendte, som have bevæget mig til at handle saaledes."

Uvilkaarligt Skjælv Isabella, da hun igjen modtog den Ring, der engang havde smykket hendes skjøne Haand, og i maalos Forventning stod Arias der, overbevist om sin Forbrydelse.

"Hvorledes kommer Du til denne Ring?" spurgte hun Renegaten. — "Don Lopez gav mig den, til Løn for de Tjenester, jeg har viist ham, da han, for enhver Priis, ønskede, at vorde Grevinde Montebianco quit."

Herpaa vendte Dronningen sig til Gomez Arias med det Spørgsmaal: "Har J givet Mauren denne Ring?" — Og da Denne, mørkt, dog uden Nølen, havde bekræftet det, henvendte hun sig til det forsamlede Hof med følgende Ord:

"Mine Venner, det smelter mig, at maatte forvandle denne Glædesdag til en Sørgedag, thi Alle vare J hidkomne, for lykønskende at modtage en Seierherre, men ikke for, i En af Spaniens første Riddere, at see den Mand, der har vovet, at overtræde sin Dronnings Love; men at jeg ei formaaer at handle anderledes, derom, haaber jeg, vil Enhver i denne Forsamling være overbevist."

"Gouverneur af Granada! vedblev hun nu, vendende sig til Grev Tendilla: Eder overantvorder jeg Grev Arias's Person; han er anklaget for Statsforræderie, og Anklagen er bevist. Lad ham strengt

bevogte, men dog behandle med al den Agtelse, der tilkommer hans frigerste Egenheder. Men I, Don Lopez, maa vente at vorde tiltalt paa Liv og Død."

„Paa Liv og Død? Uimægtige, staae mig bi!"
udraabte Theodora grædende.

„Tro ikke, sagde Isabella til den Ulykkelige: at jeg letsindigt vil domfælde et Menneske. Nei, samvittighedsfuldt skulde Dommerne overveie Alt, hvad der kan tjene til Grev Arias's Retfærdiggjørelse, og kun naar Beviserne ere uimodsigelige, vil han vorde dømt."

Hun gav Forsamlingen et Bink, og man fjermede sig i den største Forvirring og Bestyrtelse. Folkets Glædesyttringer vare forstummede, Smerten havde fortrængt de høie Jubelraab, og forventningsfuldt saae hele Granada den afgjørende Dag imøde.

Den kom, og Gomez Arias, mod hvem Alt vidnede, dømtes til, som Landsforræder, at miste sit Hoved paa Retterstedet.

Den ulykkelige Theodora, der, tilligemed sin Fader, boede i det kongelige Slot, fordi Dronningen havde anmodet Greven om, at opsætte sin Afreise, indtil Don Lopez's Skjebne var afgjort, bragte denne frygtelige Dom i den vildeste Fortvivelse. Billieløs, kold og rolig, som om den sidste Livsaande havde forladt hendes lidende Bryst, havde hun ledsaget sin Fader til Granada, og selv til Dronningens Throne, thi et stille Vanvid syntes, i den sidste Tid, at ville omhylle hendes sørgelige Jordelod. Men de Ord, hvormed Dronningen tilsidst havde henvendt sig til Arias, havde gjenbakt hendes Be-

findelse. Alt hvad den Dømtte havde forbrudt mod hende, var pludseligt glemt; hun ihukom nu kun hans glimrende Egenheder, hun saae den Elftes Liv svæve i Dødsfare, saae hans blodige Hoved paa Blokken og til alt det Græsselige maatte hun betragte sig selv som den eneste, skjøndt uskyl- dige Aarsag. Hendes udslukte Blik opklaredes igjen, hendes Ansigts Dødsfarve forvandlede sig til en bleg Livsrødme, og Ord lode atter fra det knuste Bryst.

Forundret saae Faderen paa hende; thi den Nat, der havde lagt sig paa hendes Aand, havde han velsignet som en Himlens Belgjerning, og tidt havde han, i sin Jammer, ønsket, at den maatte hvile paa hende indtil Gravens Slummer.

„Hold mig ei tilbage, min Fader, sagde hun til Oldingen, der søgte at trøste hende: thi jeg maa redde ham. Betænk dog, han skal døe — døe for min Skyld — — O, Gud i Himlen, forbarm Dig! — Eller kunne et sønderrevet Hjertes Lidelser ikke røre Dig mere? Har Du lukket Din Himmel for mig? Er der intet Lys for mig i dette Mørke — maa jeg gaae tilgrunde i Stjændsel og Fortvivlelse? — Nei, o nei, himmelske Miskundhed, det kan Du ikke ville! Du paalægger ei det svage Menneskehjerte Meer, end det formaaer at bære. Vær takket, det vorder lysere om mig! — —“

Og ud styrtede hun, for Isabellas Fødder, thi kun hun var istand til, at formilde Dommen. Den Ulykkelige's Taarer fløde i Strømme; frampagtigt vred hun de fine Hænder, og med al sin Smertes Fortvivlelse anraabte hun Dronningen om Raade — af, kun om hans Liv bad hun!

„I Himlens Navn besværger jeg Eder, lad ham blot ikke dø! raabte hun, idet hun stedse fastere omklamrede Dronningens Knæ: thi intet andet Ønske har jeg herved, end at redde hans Liv.“

Men den dybtvurte Fyrstinde var ei istand til, at give hende det mindste Haab. Allerede havde adskillige ædle Familier indlagt Forbøn for Gomez Arias, men Alle vare de, med fast Bestemthed, blevene tilbageviste. For kort siden vare sex Landsforrædere blevene henrettede. Vilde Isabella da ei, om hun nu skaanede denne, give et Exempel paa den uforsvarligste Partiskhed? — At hine Forbrydere vare af ringe Byrd, kunde ikke komme i Betragtning her. „Som Qvinde, svarte hun derfor med ædel Værdighed: vilde jeg vel tilgive hans Forræderi mod Kjærligheden, men det mod Fædrelandet kan jeg som Dronning ikke tilgive!“

I den trøstløseste Tilstand kom den Ulykkelige tilbage til sin Fader. Leonore ledsagede hende med et deeltagende Hjertes Mildhed. Thi ogsaa hun skjalv for et dyrebart Liv, da Antonio endnu stedse laae syg.

Med en Blanding af Stoltshed og Bitterhed hørte Arias sin Dødsdom, thi han havde dog stedse haabet, at det vilde lykkes hans Venner, at redde ham, og at hans Forbrydelse, i Betragtning af de Tjenester, han havde vlist Fædrelandet, idet høieste vilde vorde straffet med Landsforvisning.

Sin Gemalinde havde han, siden hiint ulykkelige Gjensyn, ikke nævnet; han havde ivertimod, med den største Omhyggelighed, undveget Alle, hvad

der endog kun stod i fjerneste Berørelse med hende, og fast paastaet, ei at ville sige hende Farvel, ihvorofte man end havde lagt ham denne hellige Pligt paa Hjerte. Skete det, for at undgaae den Smerte, sig en Afsked naturligviis maatte vække, eller var det Had, der gjærede i hans Bryst, da jo dog hun egentligt var Skyld i hans Død — han yttrede sig aldrig desangaaende; derimod vægrede han sig ikke ved, at tage Afsked fra Raguez, der yttrede den dybeste Medlidenhed med ham.

„Grev Tendilla! sagde han, da hans Dødsdom forelåstes ham: Jeg har endnu en Raade at udbede mig af Dronningen; tør jeg idag vælge Eder til min Talsmand?“

„Rævn denne Raade! svarte den ædle Mand godmodig: Dronningen vil gjerne opfylde ethvert billigt Ønske, som I endnu kan have.“

„Velan! vedblev Arias: Saa tillade hun, at jeg, paa min sidste Gang, maa ride min Stridshest, og, med alle frigerste Vresbeviisninger, ledsages til Retterstedet af en Deel af mine Vaabenbrødre.“

Greven undredes over en saa sælsom Begjering, thi enten hentydede den paa et fortvivlet Foretagende, eller den var en Virkning af Stolthed. Men Bevæggrunden maatte nu være, hvilken den vilde, saa holdt han det for sin Pligt, at foredrage Dronningen denne Bøn, og hun bevilgede den rolig og frygtløs. — Saa var da hvert Haab udslukt, og den vigtige Morgen brød frem.

Paa Pladsen Vivarrambla havde man reist et høit Skaffot, hvorover var bredt et Teppe af sort Fløiel, og de fleste Huse, som laae i Nærheden af denne Plads, bare ligeledes Sorgens udvortes Præg. En stærk Hob Bevæbnede holdt Pladsen besat, medens ridende Patrouiller droge gjennem Gaderne, for at forebygge Uorden og Tumult. En utallig Menneffemængde strømte til Retterstedet, thi Sjældenheden af en saa exemplarist Retfærdighed, havde bragt hele Folket paa Benene. I utænkkelige Lider var ingen Adelsmand bleven henrettet, og Ingen mindedes, at en Seierherre nogensinde var stegen fra Triumphvognen paa Skaffottet. Mange beklagede Heltens Lod, der endnu for kort siden havde hvilst i Lyffens Skjød; men hos de fleste forsvandt al Medlidenhed, naar de betænkte, hvad Theodora havde lidt. Kathedralkirkens Klokker lode sorgeligt, til et Tegn, at den Dømte havde forladt sit Fængsel og betraadt Veien til Døden. Fast havde Arias foresat sig, at betvinge enhver synlig Smerte, hvilket ogsaa lyffedes ham fuldkommen, thi hans Ud-vortes bar gandske Præget af frigerst Holdning og værdig Fatning. Men om ogsaa Alt var saa roligt og klart i hans Jnderste, hvo vilde paastaae det, da den dunkle Evighed laae ham saa nær! Hans Skjønne Skabning tog sig aldrig fordeelagtigere ud, end just ved denne sorgelige Høitidelighed, og sælsomt nok stak hans glimrende Dragt af mod de Ørignes Sørgeklæder.

Kun langsomt kunde Toget bevæge sig frem gjennem Folkevrimten. Adskillige af Religionens Tjenere ledsagede det, og to Brødre af Franciskaner:

nes Orden holdt sig gandske nær til den Dømté, idet de bestræbte sig for, at lede hans Tanker mod Himlen.

Alt bevægede sig broget blandt hinanden, Krigere og Præster, Bannere og Kors, og med de dæmpede Clariners Lyd blandede sig Munkenes Sang.

Nu havde Toget naaet Pladsen, og ved Synet af Skaffottet soer Arias uvilkaarligt sammen; men snart gjenvandt han sin Rolighed og Fatning.

Larmen forvandlede nu til Dødsstillehed; Toget holdt. Don Lopez svang sig af den ædle Gang, der havde baaret ham for sidste Gang, og besæeg Skaffottet.

„Lever vel, mine tappre Vaabenbrødre! sagde han: Vi skulle ikke mere drage i Slagtumlen med hverandre, men glemme ville I mig dog ikke! I ville vidne om mig, at jeg, saavel hist, som paa Skaffottet, har vidst at bevare det Mod, der sømmer sig den sande Krieger!“

Herpaa blottede han sin Hals, og alt vilde han række Hovedet frem til Dødsbugget, da der pludseligt lød et hvinende Skrig, og en qvindelig Skikkelse saaes trænge sig frem gjennem Brimlen.

Udskillige Stemmer skrege nu: „Raade, Raade!“ og villigt veeg Folket tilside for den hidilende Engel. Forundring greb Alle, da de, i den Fremstyrrende, gjenkjendte Grevinde Arias.

„O, det er ikke for sildé! raabte hun, nedsynkende for den stufsende Egtesælle, idet hun holdt et Papir høit iveiret i den skjælvende Haand: Her, her, Lopez! Du er frelst! Jeg bringer Dig Raade det er en Ordre Dronningen har

underskr " Hun var ei i stand til at tale
ud; Ordene døde paa de skjælvende Læber.

Grevnen af Tendilla tog Papiret af Theodora's
Haand, og forelæste derpaa med lydelig Røst, Grev
Arias's Benaadelse.

Bildt saae Theodora sig nu omkring, og da
hendes Dine faldt paa Marterredskaberne, udraabte
hun paany, som om hun frygtede, at Dommen
skulde worde fuldbyrdet alligevel: „Læs, læs! Det
er Dronningens Befaling, og snart vil der ogsaa
indtræffe et Sendebud fra hende selv; men jeg —
jeg kom først, tilføiede hun, med et Udtryk, der rystede
Alle dybt: thi jeg vilde ikke lade mig den Glæde
berøve, at frelse min Egtfælle!"

En høi Glædesjubel fulgte paa hendes Ord,
thi Alle vare rørte ved denne Kvindes høimodige
Udfærd, der vidste, saa ædelt at hævne sig for tusin-
de lidte Krænkelser.

Snart kom ogsaa det bebudede Sendebud med
den gjentagne Benaadelse; men Theodora, som ikke
længer formaaede at udholde den Spænding, hvori
hendes Følelser havde bragt hende, sank afmægtig
til Grevens Bryst. Dmt trykte Denne hende til sig,
thi hendes Edelsind havde knust hans Stolthed;
hendes Kjærlighed havde forklaret hans mørke For-
devalfart med himmelsk Glæde. Han saae paa sit
Livs Frelserinde, som nu, med et saligt Smil, slog
sine Dine op, og en Taare dryppede ned paa hen-
des hulde Ansigt.

„O Theodora! stammede han nu med halv-
qaalt Stemme: Himmelske Væsen! Du har hævnnet
Dig overjordist, men jeg er Dig usærdig, thi hoor

ledes kan jeg nogensinde oprette, hvad jeg har forbrudt mod Dig? Al, det længste Menneskeliv, fuldt af den smerteligste Anger, formaaer ei at udslutte min skrækkelige Brøde."

Theodora var ei istand til at tale; maalløs pegede hun paa sit Hjerte og derfra mod Himlen.

Ved den hurtige Overgang fra Sorg til Glæde havde næsten Ingen tænkt over, paa hvad Maade det kunde være lykkedes Grevinde Arias, at redde sin Egtefælle, da hvert Haab havde været gandske forsvundet, og Dronningen, hvis Nærfærdskjærlighed var almindelig bekjendt, umuligt kunde have taget Dommen tilbage uden vigtige Grunde. Denne Tanke greb nu paa eengang alle Gemytter, og man lyttede opmærksomt til Grev Tendilla's Ord, da han saaledes tiltalte Mængden: „Hendes Majestæt Dronningen har befalet, at Grev Arias usfortøvet skal fremskille sig for hende, og hun vil da naadigst meddele ham de Grunde, der have bevæget hende til at handle saaledes."

Toget begav sig herpaa til det kongelige Slot, og en utallig Folkevrimmel fulgte efter, drevet af den meest levende Nysgjerrighed efter at erfare Grunden til denne pludselige Benaadelse.

Dronningen befandt sig i den store Audientssal, og den rene Glæde overstraalte hendes ædle Ansigt. Ogsaa Grev Montebanco's kummerfulde Blikke opklaredes af en mild Glands, da han saae sit Barns af hellig Forklarelse omfærdig Ansigt. Stiltiende sank Theodora, med sin Egtefælle, ned for Thronen.

Længe søgte Isabella efter Ord. „Grev Arias! begyndte hun omsider, efter en høitidelig Tausshed,

med dyb, mærkelig Bevægelse: Eders Liv frelstes ved den heldigste, men meest uventede Omstændighed, og jeg behøver vel ikke at forsikre, hvormegret det glæder mig, ad tilladelig Vel at kunne tage den af Loven over Eder fældte Dom tilbage og nu ligesom gjengive Eder et nyt og skønnere Liv."

„Og I, Granada's Ædle! vedblev hun herpaa, vendende sig til Forsamlingen: I kunne ikke beskylde Eders Dronning for Partiskhed; thi i det Dieblis, Don Lopez gif til Døden, overrasktes mig dette Pant paa min kongelige Naade — her udtog hun, af en Guldkafeel, et Billed, og fremviste det for de Tilstedeværende, der strax gjenkjendte Isabella's yndige Træk — det er mit Portrait; ved den sidste Turnerings har Don Antonio af Leyra modtaget det, som Kamppriis, af min Haand, og jeg søiede dertil det hellige Løfte, at indbringe Overbringeren af dette Pant, hvad han vilde bede mig om. Den ædle Grevinde Arias fik, i det Dieblis, da Smerte og Taarer neppe formaaede at kæmpe sig frem af det krampagtigt lukkede Bryst, dette Naadestegn tilsendt af Don Antonio. Den tro Ridder ligger, som I vide, syg af sine Bunder. Da lyde Dødsflokkerne, og den strømmende Mængdes høimælede Larm forkynder Grev Arias's alvorlige Vandring til Evigheden. Den Syge spørger Tjeneren, hvad alt dette har at betyde, og Denne svarer ham, at man fører Grev Arias til Døden. Hans hele Væsen synes nu pludseligt at forvandles. Hastigt og kraftigt reiser han sig op, befaler Tjeneren at bringe Kapfelen, som indeholder mit Portrait, og raaber med tindrende Dine: „Gaae, hast med dette kostbare Klenodie til Grevinde Arias! Hun skal bringe Dron-

ningen det, og hendes Egtfælle vil vorde benaadet!" — Mere formaaer den Syge ei at sige. Tjeneren iler til Grevinden, og Denne flyver, som baaren af Englevinger, med Naadestegnet for mine Fodder. Mit kongelige Ord havde jeg givet — jeg undertegnede et Benaadelsesbrev, og den tro Hustrues Kjærlighed besejrede Skjebnens mørke Magt."

Glæde og Jubel tonte nu den hulde, mennefske: fjærlige og retfærdige Monarkinde imøde fra alle Læber, og hver Spanier prisste sig lykkelig ved at besidde slig en Herskerinde.

"O, min Dronning! raabte Arias nu i Følelsen af sin Lykke: Ei formaaer jeg at udtale mit rørte Hjertes Tak"

"Og selv, afbrød Isabella Greven: er I ingen Tak skyldig, thi uden hiin lykkelige Omstændighed vilde man allerede regne Eder blandt de Døde."

"Grev Arias! vedblev hun: Eders Tak tilkommer udelukkende Eders Gemalinde og Don Antonio, og naar det er lykkedes Eder, at tørre Taa- rerne i Theodora's milde Dine og forene Helten med Mennesket, da vil ogsaa jeg takke Seierherren og belønne ham værdigt!"

"Herefter, svarte Greven, bevæget af himmelske Følelser: herefter skal mit Liv kun være helliget min Hustrues fromme Kjærlighed og min naadige Dronning — —" Men han formaaede neppe at udtale de sidste Ord, thi Theodora, som hidtil siltende havde støttet Hovedet mod en Søile, sank pludseligt sammen.

Skrækket tog Greven den Synkende i sine Arme, men dødsbleg og kold var hendes Kind — et Siig trykte han til sit livsvarme Bryst — Theo:

Dora var død. Smertefrit og uden Dødsfæmp var Korsdragerinden gangen over i den evige Freds Skjønne Land. En misundelsesbærdig Bortgang, naar Glæde bringer det skjælvende Hjerte til at briste!

„O, min Hustru! Min Datter!“ raabte Arias og Montebianco paa eengang, og sank, opløst i Smerte, ned ved den Forklaredes Side.

„Min Frelserinde døer, og jeg lever! Klagede den fortvivlende Arias: Hun maatte kjøbe mit Liv med sit! Grusomme Skjebne, saa gav du mig da Alt, kun for igjen at røve mig Alt!“

„Theodora, mit eneste Barn! jamrede Oldingen: Tag mig med Dig til Dit lyse Hjem!“

Alle Dine vare med Deeltagelse fæstede paa den hjertegribende Scene, da pludseligt En af de to Franciskanermunke, der havde ledsaget Grev Arias til Skaffottet, trængte sig gennem den ham omgivende Mængde. I hans Haand funklede en blank Dolk, og inden Nogen var istand til at hindre det, stødte han Mordstaalet saa dybt i Arias's Bryst, at han tumlende styrte ned for Thronens Fod.

„Har jeg truffet?“ raabte Morderen med en bld Latter, inden man endnu havde fattet sig efter den nye Skræk. Dronningen var den Eneste, som havde beholdt sin Landsnærvarrelse. „Griber Snigmorderen!“ raabte hun, og siebliffeligt grebe Bagterne ham.

„Gud være lovet! sagde en i Hast hidkaldt Gaarlæge, der havde undersøgt Grevens Wunde: Skuffer mig ikke Alt, da haaber jeg, at redde Alderen!“

„Aldrig! svarte Munken med frygtelig Stemme: Min Kunst overgaaer Ederes — Dolkens er forgiftet, og ingen Redning mulig!“

Forfærdelse greb alle Tilstedeværende. „Du af Helved oprundne Morder! sagde Grev Tendilla til Munken: Hvad kunde bevæge Dig til en saadan Udaad?“

„Kun med ham har jeg endnu at tale! svarte Munken, pegende paa Grev Arias, og fastede sin Bræstdragt: Kun for ham har jeg aandet indtil denne Time, for ham har jeg fristet min elendige Tilværelse, og denne Arm har kun beholdt den fornødne Kraft, for at jeg kunde see ham, den stolte Skurk, fastet i Støvet af min Haand, ende sit Liv i Fortvivelse.“

„Heida! vedblev han, medens Alle, med Forundring, gjenkjendte Mauren, der havde anklaget Greven for Landsforræderi: See paa mig, Gomez Arias! Jeg er Bermudo, den ulykkelige, forstødte Bermudo, den ved Dig opoffrede Anselma's Forlovede! Kald Din bortflygtende Sjels Kræfter tilbage, tænk paa de Lidelser, Du har bragt over mig, paa Dine Skjændselsgjerninger, paa Anselma's jammerfulde Død, og overbeviis Dig nu, da Dit Nie brister, om Himlens straffende Retfærdighed, da selv den kongelige Naade ei formaaede at beskytte Dig mod en Fortvivlendes Arm. Viid, at det var Bermudo, der, under mangehaande Forklædninger, fulgte Dig som Din Skygge. Af Din Haand modtog jeg Dit forstødte Offer. Jeg fulgte Dig til Skafottet, men ei for at trøste Dig, nei, for at brænde Dig Helvedord i den flygtende Sjel! — O,

hvor min Aand er drukken af Henrykkelse! Hvor mit Hjerte jubler i sin Glæde! Thi ei forgjæves of frede jeg Hævnen hver Fryd, hvert Smil, hver mildere Soelse! — Anselma, Anselma, glimrende est Du hævnnet! Din Morder døer, idet Lykken tilsmilte ham paany; han døer i Fortvivelse, truffen af Bermudo's Haand!"

„Dit djævelske Ønske, Du hævnjerrige Morder, stammede den Døende med bristende Dæ: er kun opfyldt tildeels, thi ei døer jeg i Fortvivelse. Vel føler jeg Din Gift brænde i mine Arer, men Engle stige ned, og tilvisste mig Lindring med deres Fredspalmer. Jeg døer forsonet og frimodig, thi Theodora venter mig, i hine lyse Egne, som jeg snart haaber at see. Gud vil være barmhjertig, og tilgive mig, som jeg tilgiver Dig!"

Omt fæstede han nu sit stedse mættede vordende Blik paa den forudgangne Theodora, og ved det hellige Alter, der nys havde forenet dem, udaandede han sit sidste Suk.

„Før mig til Døden!" raabte Bermudo, idet han rakte Greb Tendilla en Papierrulle, der indeholdt hans Livs Historie. Ei heller han syntes at leve meer i denne Verden, thi den mørke Daad var fuldbragt, hans Aands Svingskraft var lammet.

Begge Ægtefællernes Liig bisattes, uden al Pomp, i Graven af Monteblando's Urvebegravelse, og dem fulgte, kort efter, den uslykkelige, livsmødige Fader.

Saa Maaneder vare henrundne, og Maurer-
nes Oprør var gandske dæmpet. Dronningens vise,
forstandige Udsærd havde bevaret Riget fra en fa-
natisk Krigs fortsatte Rædsler. Fuldkommen Amne-
stie skjenkedes Rebellerne; der indrømmedes dem end-
ogsaa lige borgerlige Rettigheder med Spanierne,
og Dronningen lovede dem, at de ikke skulde worde
tvungne til, at antage den christelige Religion. Dem,
der foretrak, at udvandre til Afrika, tilsagdes fuld-
kommen Fristed og Sikkerhed for deres Person saa-
velsom for deres Eiendom, og saaledes fik da Lan-
det, ved Isabella's milde og kloge Regjering, den
forønskede Fred.

Kort efter førte Antonio af Leira sin elskte
Leonore til Alstret, og de bleve lykkelige, thi deres
Liv var brødefrit.

Trueba y Cosio.

Vennerne fra Terni.

Naar man reiser fra Rom til Ancona ad den Bei, hvor Diet snart henrykkes af den omhyggeligste Kultur, grønnende Enge og modnende Kornmarker, snart af Apenninernes romantiske Natur, snevre Klippedale og ældgamle Bjergslotte, kommer man sædvanlig mod Aften til Terni, en liden Stad, hvor Betturinerne pleie at overnatte. Verten undlader ikke at anbefale de Reisende Udsigten fra Cascaden ved Velino, som ligger omtrent 5 Miglier (en tydsk Meil) borte fra Staden. Mig foreslog han dog ikke denne Spadseretour, fordi jeg kom altfor sild; men jeg vidste, at det skønneste Maaneskien om en Time vilde belyse den hele Egn, og begav mig derfor ufortøvet paa Beien. Det var den 15de April forrige Aar. Hede og Støv havde hele Dagen plaget mig forfærdeligt, desto kjærere var den Kjøling, som nu lustedes mig møde. Et Par hundrede Skridt fra Staden begynder en temmelig tæt Olivenkrov, og mellem denne og et rask nedstrømmende Bildevæld hæver sig sagte den velvedligeholdte Bei. Jeg havde iforveien paalagt min Fører, ikke at forstyrre min Tankegang ved uophørlig Gladdren paa de italienske Ciceroners Buis, og saaledes strede vi stumme frem gennem Dæmringen. Den dybeste Tausked hviiste over den sært sammenslyngeede Bjergegn, hvis vidunderligt dannede Klippetakker ragede op mod den mørkeblaae Nathimmel. Den os modsatte Side blev nu lidt efter lidt belyst af Maanen, som snart bestraalede de tause Banderes Bei med en saadan Glands, at man tydeligt kunde skjelne de

hvide og røde Blomsterloffer i Hækkene. Violer, Rosmarin og den skønne purpurrøde Cyclamen (*Cyclamen napolitanum* Lin.) udaandede sød Velugt, Nattergalenes vemodige Elskovsklage tonede gennem den natlige Tausshed, og lune Aftenvinde spøgede i Blomsterbustene. Jeg svælgede i Ryddelsen af saa mange Skønheder, og Billederne af mine fjerne Elskede, fremmanede af længselsfuld Bemod, opstege lyse af Skilsmisssens Grav for mit indre Die.

Vi havde endelig bestreget Bjerget. En dump Brusen forkyndte allerede langt borte det mægtige Bands fald; men hvor ubehageligt overraskedes jeg ikke, da min Fører viste mig et Sted i nogen Afstand, hvor Vandet strømmede ned i en snever Klippeseng, omtrent saa stærkt som ved en simpel Mølledæmning. Jeg kunde ikke undertrykke mit Mishag; men Manden smilte med en klog Mine, der sagde saameget som: jeg skulde kun have Laalmodighed.

Vi stige endnu et Stykke høiere op, ad en Bei, som den pavelige Regjering har ladet sprænge i Klipperne, ligesaa beqvem som sikker for de Seelystne, og stode nu ved en Abning i Krattet, hvor man bliver gjort opmærksom paa fuga del torrente, Strømmens snelle Løb. Den omtrent 40 Fod brede Velino, som kommer fra Abruzzo, og nærved Faldet først daaner en liden Søe, trænger her ind mellem Skov og Klipper, og løber virkelig med en rivende Fart. Ogsaa denne Plads maatte jeg forlade, for gradviiis at komme til den rigtige Beskuelse. Endelig havde jeg, som Tamino, overstaaet alle Prøver, stod nu ved Maalet og, hvor skammede jeg mig over min overilede Dom, og hvor tilfreds smilte min Fører, da han saae mig hensunken i

maalkes Studsen. Hvilket opløstende Skuespil! Man forestille sig, at jeg stod paa Randen af en Bjerggrube, hvis Dybde i det mindste kan anslaaes til 400 Fod, da Belino's directe Høide angives for 380.

Trindtomkring mig lodrette Klipperægge, hvis skaldede Hoveder ragede frem over tætte Ekofstrækninger af eviggrønne Ege, Oliventræer, Eske og Bøge; ligeoverfor mig tvende Klippetaarne, der, som Rildes numphens kæmpemæssige Bogtere, hævede sig fra den mørke Usgrund, bag dem den ombendt tragtformige Flodsfeng, fra hvilken den hele Vandmasse tordnende, vildt rasende styrter ned over fire uhyre Trin, samler sig paaany for at styrte endnu dybere, og nu, høit kogensde, hvislende, skummende, paa Grubens Bund farer rasende om blandt udslyrtede Klippeblokke, i tusinde sorte Hvirvler, sender tætte Taagefkyer iveiret, finder endelig Udgangen, og udmattet taber sig i den fjerne Engbund. Dertil Maanelysets underlige Spillen, som her, liig et udsprændt Solvmoor, bedækker det brede Bandsfald, hist zitrer i tusind lysende Punkter paa de brudte Bolger, her, svækket af den opstigende Vandaage, i magist Halvdunkel spiller paa de nikkende Buxke, belyser de graae Oliventræers Toppe, slynger sig blødt om de knudrede Fjeldkloster, og fremtryller de synderligste Gestalter.

Jeg kom mig langsomt af Overrasselsens søde Skræk, og mit første Spørgsmaal var, om intet Eventyr, intet Sagn helligede dette rædselsfulde Ered? „Jovel! svarte min Fører: Men da de fleste Reisende hellere læse den lærde Canonicas's trykte Beskrivelse af Bandsfaldet og den nærliggende Drypsteenshule, saa har jeg kjøbt mig nogle Exemplarer af denne, og ikke bekymret mig videre om Sagnet. Den Gamle, gjennem

hvis Have Veien gif, kan imidlertid tjene Dem med den mundtlige Fortælling." Tilgiv mig, lærde Canonicus, at jeg ulærde Særling, lod Din Beskrivelse ulæst, og befoel at kalde Oldingen. Han kom snart, jeg gav ham strax en rigelig Belønning, lod skænke for ham af den medbragte Viin, og da han saaledes var bleven ret fortrolig, fortalte han mig følgende Sagn:

„I hine gruelige Tider, da idelige Borgerkrige sønderlede det skønne Land mellem Havet og Apenninerne, og enhver Fyrste, enhver Adelsmand, ja enhver lille Stad feidede med hinanden, var der ogsaa udbrudt Krig mellem Indvaanerne i Terni og de hiinsides Bjerget St. Angelo boende Rientiner. De, som fra begge Sider toges til Fange, bleve dræbte, eller mod Løfte om Løsepenge, slæbte i Fængsel. Kasavro Avrano, en Datter af Hertugen af Avrano, som havde de rigeste Eiendomme fra Fozligno til Terni, den skønneste Mo i hele Anconas Omegn, kunde derfor umuligt bestemme sig til et Balg mellem sine Beilere Ernesto og Ruggiero, begge Rientinere, da hun derved ikke allene maatte forlade sin Fader, men og gjøre hans egen Svigersøn til hans Fjende. Den gamle Hertug vilde derimod kun da høre Tale om en Forbindelse mellem sin Datter og En af de tvende Riddere, naar Denne til samme Tid traadte ober paa Rientinernes Partie. Ernesto og Ruggiero vare Mænd af Ære, og en Eed bandt dem til deres Parti. For altsaa ikke at tilføie deres Elskedes Fader nogen Skade i de vidtløftige Tvistigheder, foretrak de at forlade deres Fædreland og søge Eventyr i fjerne Egne. Ingen af dem vare lykkelige Elskere. Dog havde ikke blot

Ridderne men og Hertugens Undersaatter gjerne søttet at vide, om den i sin kraftigste Manddom fremtrædende, bruuntarrede, sortsoiede Ruggiero, eller den ranke Yngling Ernesto, fra hvis alabasterhvide Pande et dybt Ar løb ned til den skjonfarvede Silkekjend, hvis Steamme tonedes saa sødt, hvis blanke Hjelms neppe kunde fatte de lange bløde Guldloffer — var Rosauras lønligt Udkaarrede. Blev Ruggiero Hertugens Svigersøn og Arving, saa kunde hele Provindsen være vis paa, uophørlig at komme til at sidde til Hest, saa turde de først haabe at nedlægge Bærget, naar Armen ei mere mægtede at føre det, og kun saa Fædre turde vente at gjensee deres tilvoksende Ynglinge som Mænd. Tænkte de sig derimod den blide Ernesto som deres Herker, der, lig en god Hyrde, kun soang Rollen mod den rovsyge Ulv, da sneg sig et fro Smil paa Modrenes Læber, naar de betragtede deres opblomstrende Døtre. Krig var Hiins, Fred Dennes Løsen.

Imidlertid tumlede begge Riddere sig, den Yngre ved Keiserens Hof, den Eldre paa Syriens hede Sletter mod Saracenerne. Men hos Ernesto besejrede snart Kjerlighedens bløde Stemme, Kamplystens høje Raab. Ofte nok havde han vilst sig som en tapper Fægter, og torde nu, rolig for sin Ære, følge Hjertets Drift. Kun i den Luft Rosaura ogsaa indaandede, kunde han leve, og saaledes vendte han snart hemmelig forklædt tilbage, beredte sig, fjernt fra Terni, en Eremitbolig i en Drypsteenshule, og levede saaledes under Eensomhedens Skjul, for sin stille Kjerlighed.

Da han alt havde henlevet et Aar her, mødte ham engang i Kratstoven en gammel Benedictiner.

munk, hvis solosarvede Skjæg naaede til Beltet, og som stannede under en svær Byrde Brænde, som han havde samlet. Lige Trang avler Fortrolighed. Ernesto erfoer snart, at Broderen allerede længe husede her i Skoven og kun sjelden besøgte sit Kloster. Han var villig til at yde den yngre uerfarne Ernest mit sin Bistand i mange hunselige Syssler, ligesom og til at høre paa hans sorgelige Melodier. Den daglige Omgang frembragte snart et nærmere Bekendtskab, og begge Eremiter bleve, uagtet den store Forskjel i Alder, fortrolige Venner. Kun i eet Punkt kunde de ikke blive enige: Munken opmuntrede nemlig dagligen sin unge Ven til at aflægge de uigjensfaldelige Løfter i Klosteret, og saa for evigt at vende tilbage til Skovens Stilhed. Men saa liden Glæde Ernesto endog fandt i Verden, siden han ved omhyggelig Efterforskning havde erfaret, at Hertugen, kjed af de evige Feider, var dragen med sin Datter til et tydsk Fyrstehof, saa syntes det ham dog betænkeligt at affaste den sidste Bro, som kunde føre ham tilbage til Verden. For at gjøre Munken, der rystede paa Hovedet, sin Gjenstridighed begribelig, aabenbarede Ernesto ham sin Elfskøds Hemmelighed. Længe hørte Oldingen paa Ynglingens Fortælling, indtil han smilende udbrød: „Nu vel, for Ruggiero er J sikker; jeg veed fra en Klosterbroder, som er kommen tilbage fra det hellige Land, at Broderen er falden for Alkon.“ — „Er det muligt? afbrød Ynglingen ham: O, hvilken ængstelig Sorg hæver J der fra mit Hjerte; thi var endog den halvilde, raa Ruggiero ikke frygtelig som Medbeiler, saa vilde han vist være desto frygteligere som uforsonlig Fiende.“ — „Upaatvørligt! vedblev Munken; Og en saadan Skramme til,

som J allerede bærer der paa Eders Pande, var useilbarligen fra Ruggiero's Næve trængt ind i Hjernen." — „Mener J, foer Ernesto op: at jeg derfor havde tøvet et Dieblif med at æske ham til Kamp paa Liv og Død?" — „Jøre Eder dog ikke, Yngling! Hvo tvivler vel om Eders Tapperhed? Forklar mig hellere, hvilke Midler J have ihænde til at sikke Eder den skønne Rosaura's Besiddelse, som maaskee forlængst har skjenket en tydsk Ridder sin Haand." — „Eders Spot er bitter, min Fader! sukkede Ernesto: Men meget sand. Desværre kjen- der jeg intet Middel; thi selv at drage hen til hiint Hof, vilde ikke være til noget Gavn." — „Da J ikke ophører at være en Rienter, faldt Munken ham ind i Taler: og Borgerkrigen endnu stedse raser; og da det nu er høist sandsynligt, ja vel endog vist, at den bedagede Hertug ikke vil oppebie sin sidste Stund inden han vælger sit Barn en Forsørger, sine Eiendomme en Beskytter, saa stig mig dog, hvad der hindrer Eder fra at sige den utaknemme- lige Verden Farvel og flygte til den evige Freds Skjød? Men jeg vil ikke bestorme Eder, ikke ved Overtalelser søge at lede Eder til en Beslutning, som selve Eders hjælpeløse Stilling og Eders lidt efter lidt stedse aftagende Indsigt i de verdslige Glæ- ders Forsængelighed, uformærkt vil vise Eder som den eneste Redningsmaade. Kom nu med mig — hist ved Søen ligger min lille Jolle. Lad os roe nogle Gange over Dammen i den dalende Sols Gjenskin. Dette skønne Syn vil indgyde Eder høie Alvorstanker." —

De roede siden mangen Usten paa den rødlig farvede Søe, medens tungsindige Svaner, sømmende frem af det duftende Siv, med sagte Bølgeslag glede hen ved deres Side paa den speilklare Glade. Naar da Oldingens Die blændedes af Bandoagen, Ynglingens af Bemodstaarer, da stødte de mod Bredden, trykte tausé hinandens Haand og gik, den Ene med sagte Bøn, den Anden med stille Taarer, til deres eensomme Boliger.

Saaledes vare tvende Aar henrundne, og Ernesto, der, uagtet alle Bestræbelser, Intet kunde erfare om sin Elskede, henfaldt til en Tungvind, der forbittede ham Livet. Munken havde allerede i flere Uger været borte, som han sagde, i sin Ordens Grinder, og ingen smitsolende Stemme oplivede den lidende Yngling. Haabet om at gjensee Rosa, som vist forlængst havde fundet en Gemal ved hiint glimrende Fyrstehof, kunde ikke fængsle ham til sit ullykkelige Liv. Han besluttede derfor virkelig at overraske Munken ved sin Hjemkomst med den Beslutning, at aflægge Løfterne.

Alt havde han i from Jør sammenbundet sine ridderlige Baaben, for at nedsænke dem i Bølgerne, alt begyndte han at sønderrive sine verdslige Klæder, der i Fremtiden vare ham unyttige, da en sagte Røst, liig en Rattergaltone, bar Navnet Ernesto til hans Øre. Røst vendte han Blikket om, og opdagede i Aftendæmringen en Yngling i Pageklæder, der stod ved Hulens Indgang. „Hvad vil Du her, min Søn?“ spurgte Ernesto forundret. — „Er I Ridder Ernesto?“ tonede Soløstemmen. — „Endnu er jeg det, nogle Dage sildigere vilde Du her finde Munken Ernesto.“ — „Løvet være alle Helgene!

Saa kommer jeg ikke for silde. Mig sender Madonna Kosaura. — " — „Kosaura!" raabte Ernesto, lod Baaben og Klæder falde, og trykte den smukke Pige voldsomt til sit Hjerte. — „Ridder, Ridder, tving Eder dog! raabte den rødmende Yngling, idet de yppige, fulde, sortglindsende Lokker bølgede mod Jorden, da Hatten faldt af: Tving Eder dog!" Men Ernesto havde intet Dieblisk sluppet ham af Sigte; allerede under Omfavnelsen tryktes det ham, som om en elastisk Qvindebarm stræbte hans Bryst imøde. Næppe vinede han nu de fyldige Lokker, saa kastede han et, af den saligste Ahnelse skjærpet Blik paa den tryllende Gestalts bløde Omrids, drog Ynglingen hen til Indgangen, stirrede ham dybt i de mørke Dine, kastede sig paa Knæ, trykte Pagens Haand til sine Læber, og stammede: „Endnu veed jeg ikke, om Helvede frister mig eller om Himlen sender sin lysfeste Seraph for at hente mig fra dette kvalfulde Liv. Tor jeg troe mine Dine, saa er J — " — „Kosaura!" hvistkede Stemmen, og i det samme faldt Aftensolens sidste lyse Straale paa det af Kjærlighed og Frygt rødmende Pigeaasyn. Ja, det var Kosaura's høie, ædle Pande, hendes sværmeriske Dine, hendes Corallæber, med eet Ord, hendes hele uudsigeligt hulde Engleaasyn, som nu hvilede paa Ernestos Skulder, medens han med forklaret Blik bortkyskede de sølvorne Draaber, som, liig Sommer-nathimlens milde Dug, randt fra den elskede Piges mørke Dine.

„Jeg er Kosaura! gjentog den Hulde: som, ledet af den inderligste Kjærlighed, forlængst havde besluttet, at bringe den barnlige Pligt Fornægtel-

(25*)

sens tunge Offer, og som nu, omtumlet af Eljebnens mangfoldige Lener, ikke har Tid at raadføre sig med Søder og Herkomst; men tillidsfuld flygter til Eder. Hører da, hvad vel neppe i denne Orken kan være trængt til Eders Øren, at Hertugen, min Fader, er død, efter at have taget det Løfte af mig, at jeg vilde række min Haand til den værdige Ridder, der overbragte mig hans Signetring og et Dokument, som indeholdt hans sidste faderlige Villie. Forgjæves bønfuldt jeg ham, ikkun at nævne mig denne Ridders Navn; Sygdommen overvældede ham saa hurtigt, at han hensov saa Diebliske efter. Jeg havde gjerne kjøbt min Faders Liv med Offeret af min Kjærlighed, men et Skridt, der vilde sønderrive mit Hjerter, havde dog været den Udsøde unyttigt. Min faste Beslutning, var at opsoge Eder; tænk Eder derfor min Skræk, da Ruggiero nogle Dage efter træder ind."

"J feiler, hulde Kosaura! afbrød Ernesto: Ruggiero faldt for de Vantroendes Sværd ved Alfkon." — "Stol kun paa Pigens Blik, gode Ernesto! svarte Kosaura: Jeg siger Eder, det var Ruggiero, der overrakte mig min Faders Signetring og hiint Papiir, ifølge hvilket Hertugen udnævnte den ved Ridderdyder, moden Alder og Berdenskundskab lige værdige Ruggiero til sin Datters Gemal og hendes Eiendommens Beskytter. Neppe havde jeg Fatning nok til at udbede mig en Betænkningstid af otte Dage. Ruggiero svarte med grusom Spot, at han tilstod mig det hele Sørgeaar til at fatte mig, og forlod mig, for imidlertid at tage mine Godser i Besiddelse og beskyttede dem mod fiendtlige Indfald. Upaatvibelig har Ruggiero

ved hemmelige Gendebud truffet denne Overenskomst med min stedse afmægtigere Fader, i det første Forsæt, dog at gjøre sine Fordringer gjeldende, om jeg end ikke elskede ham. Denne skjændige Fremfærd oprørte mig, og jeg besluttede, for at vove det Yderste, end at gjøre et Skridt, hvortil min Fader, i kraftigere Dage, dog aldrig havde tvunget mig. Ved Hjælp af Kammerfruen, som opdrog mig og hendes Søn, der tjente blandt de hertugelige Betjente, skaffede jeg mig disse Klæder, hurtige Heste, og naaede paa mangehaande Snigveie lykkeligen min Hjemstavn, hvor Efterretningen om, at I var bleven Munk, paany forfærdede mig, og drev mig i Eders Arme, for at erfare Sandheden. Nu afsted til næste Kloster, at Præstens Velsignelse kan forene os, og saaledes gjøre den hævnfnysende Ruggieros Efterstræbelser frastiesløse."

"Tilbedte Rosaura! svarte Ernesto: Der behøves ingen Reise til Klostret for at gjøre mig til det lykkeligste af alle Menneſker. Saa Skridt herfra lever en ærbørdig gammel Eneboer af den hellige Benedictiner-Orden, med hvem jeg under mit Ophold her, har staaet i den inderligste Venſkabsforbindelse. For ham ville vi give os tilkjende, og hvor lykkelig vil han være ved at kunne bekræfte i Gjerningen sine ofte gjentagne Venſkabsløfter. Følge hans Udsagn maa han endnu i Dag vende tilbage fra en Reise, som han foretog sig i Ordens-Forretninger. Tillad mig imidlertid at tilberede det Nødtørftigste til Eders Pleie paa dette usle Opholdssted." — Han tændte derpaa sin Lampe, tillukte sin Hyttes Dør med Stene mod Ulve og Bjørne, thi det blev Nat, og den ventede Munk var endnu ikke

kommen. Dervaa frembar han et ringe Maaltid af de Levnetsmidler han eiede; men hvilket Laſſel, var det endog anrettet med perſiſt Yppighed, havde mægtet at fængſle de Elſkendes Opmærksomhed. Under gjensidige Fortællinger om deres Elſkøvs Morgen, under Løfter om evig Kjærlighed og Troſkab, henrandt Aftenen, den karrigt nærede Lampe ſluktes, og den næſte Morgen fandt dem paa det ſoulmende Moosleie; Roſaura's purpur Silkefinder miſundeligt belyst af Morgenrøden.

Efter Middag forſtyrredes deres No, Skovgrundens tørre Qviſte raſlede under de kraftige Mandſtrin. Det var Munken. „Saa raſt, min ærbørdige Fader!“ udbød Ernesto, og iulte i hans Arme. Med et gjennemtrængende Blik til Baggrund, hvor Pagen heldede ſig til et Sæde i Klippen, ſvarte han: „Min Omhu for Eder har givet mine vakſende Trin Binger og mine møre Been Kraft. Viid, vore Eſterretninger ere falſke, og Ruggiero — “ — „Lever!“ ſaldt Ernesto ind. — „Er her! vedblev Munken: Og Roſaura — “ — „Bliver endnu i Dag, ved Eders Beſignelſe, min Huſtru! raabte den glædedrukne Yngling: J ſeer, min Fader, jeg veed Alt! Men iler nu, bevifer mig nu det ſaa ofte forſikkrede Venſkab, og ſigner med Eders præſtelige Beſignelſe den Pagt, ſom Roſaura og jeg ſluttede for Guds Dine! See, her ſtaaer vi for Eder, ſom bedende Børn for Faderen.“ — „Naar modtog J Frøkenen i Eders Bolig?“ ſpurgte Munken med et mørkt Blik, ſom ſyntes at dadle denne Ungdoms Overilelſe. — „J Gaar Aftes, min Fader!“ hviffede Roſaura ſagte, og ſlog det rødmen: de Blik til Jorden. En ængſtelig Stilhed herſkede

derpaa i den lille Kreds. „Jeg har lovet, udbrød Oldingen med bævende Stemme: at være Eders Ven, og jeg opfylder mit Løfte, idet jeg er Eder behjælpelig til en Forening, som ikke Døden selv skal løse. Jeg er underrettet om Hertugen af Avaranos sidste Villie. Paa Eder hvile Skylden, om den vilkaarlige Fortolkning af den Afdødes Hensigter bringer Eder Uheld. Kommer i Aften ved Sols nedgang til Strandbredden, der finde I mig og min Baad. Jeg bringer Eder til et Skovkapel ved den modsatte Bredde, her ere I intet Dieblis sikke for Ruggieros Efterforskninger.“ — „Tusind, tusind Tak!“ raabte de Elskende. — „Vist ikke! vinkede Munken, idet han forlod Hulen: I have ingen Årsag til at takke!“

Man kan tænke, med hvilken Længsel Ernesto og Rosaura ventede Aftenen, og hvor de ilte ned til Søen, saasnart de høie Cypresser kastede de første lange Skygger henover Dalen. — Tæt indhyllet i sin mørke Rappe, med Koret under Armen, sad Munken taus i Enden af Jollen, ventende paa dem. De steg ind. Den Gamle stødte fra Land, og Jollen gled rolig frem. Gandske fortabte i Saligheden af hinandens Besiddelse, mærkede de Elskende ikke Aftenrøden, der farvede den sølverne Båndslæde med en mild Rødme, ikke de tungsindige Svaner, der med sagte Bølgeslag roede frem af det duftende Siv og ledsagede dem. Stedse snevrere blev Dalen, stedse skumlere fremragede de bratte Klippebæge over deres Hoveder, og vilde Buske berørte ubenligt deres Kinder.

Brede Bølger havde grebet den lette Baad og rev den vildt bort med sig. Rosaura vaagnede

først af Bedøvelsen, og saae, at Oldingens afmægtige Haand ikke længer formaaede at føre Roeret. „Hellige Gud! udbrod hun med bange Ahnelse, og klynkede sig fast til Ynglingen: Hvor fører I os hen? Vi ere forlorne!“

„Det ere I!“ skreg Munken med frygtelig Røst, idet han sprang op, afrev det sølverne Haar og det graae Skjæg, og slyngede det langt bort tilligemed Roeret.

Bildt flaggrede i Nattevinden det sorte Haar fra den arrede Pande, medens hans foldede Gevandt bølgede om ham, og det sorte, guldbindslagte Harnisk funklede fra hans Bryst. „See her! tilraabte han de Forsfærdede: Jeg er Ruggiero! Eder, Ernesto, vilde jeg gjøre til Munk, for at skaffe min Medbeiler af Veien; det mislykkedes, og jeg svor Eders Død. Jeg var underrettet om Alt, hvad der angik Hertugen, og var i de sidste Uger ofte ved hans Sygeleie. Rosaura undgik min Narvaagenhed. Paa Liv og Død vilde jeg kæmpe for hende med Eder Ernesto; men for Eders Frille drager jeg ikke mit Sværd. Døe skulle I Begge, og for at være sikker paa, at I ikke undgaae min Hævn, skulle I døe tillige med mig!“

„O hellige Jomfru, forbarm Dig!“ jamrede Rosaura. — „Skjændige Uhyre! raabte Ernesto og trængte ind paa Ruggiero; men i det samme grebe rasende Hvirvler Baaden. Himmel og Jord forsvandt for deres Blik i svimlende Bølgedands. Ynglingen trykker det sidste Kys paa den Elskedes blegnende Læber; i uhyre Slynngninger kastes Baaden snart mod hiin, snart mod denne Klippevæg, og synker i det græsfelige Dyb. Hvislende opstiger en

Laageſky, og Ratten indhyller med ſorten Dække den gruelige Daad. De medlidende Bølger førte de Elſkende nogle Dage efter uadſkilte til Strandbredden. For Ruggiero ſyntes Afgrunden at have aabnet ſit forborgneſte Svælg. Han fandtes ikke mere."

C. B. v. Miltiz.

Den ſidſte Dronning af Georgien.

Den ſidſte Dronning af Georgien lever endnu — efter Gamba — i Moſkau, hvor hun af den ruſſiſke Regjering modtager Penſion. Den Maade, paa hvilken Maria forlod ſit Fædreland, er ſaare tragik. Da hendes Gemal, Georg XI, den ſidſte Konge i Georgien, der 1799 aſtød Ruſſland ſit Rige, i det følgende Aar døde, blev hun i Tiſis med ſine ſyv Børn, og den ruſſiſke Regjering, der enten ikke bekymrede ſig om hende, eller ikke vilde modsætte ſig hendes Wnſke, at døe i hendes Fædreland, lod hende forblive der. Imidlertid frygtede Maria, at hun dog tiſſidſt vilde blive forjaget fra ſit Aſyl, og ſøgte at ſikre ſig derfor. Gouverneuren Tſiſſianov gav noie Agt paa hende, og meldte til Petersborg, at det var beſt at lade hende komme til det Indre af Riget. Han erfarede ved En af hendes Folk, at hun havde iſinde at flygte til Pſchavi og Touſchini, de to vildeſte og frygteligſte Stammer ved Kaukaſus, af hvilke Kongen af Georgiens Livvagt ſtedſe var tagen. De vare beredte til hendes Modtagelſe; Dagen til hendes Flugt var allerede beſtemt. Ga-

dilla, en Pschavi, en Mand af Ræmpestørrelse, med et Mod uden Lige, skulde udføre Planen; men i det afgjørende Dieblif lod Tsitjianov ham bringe til sig. Generalen havde sin Tolk hos sig, men Denne var skjult bag en Tapetvæg. Uforfærdet indtraadte Gadilla og hilste ved sin Indtrædelse.

„Hvorfor kommer Du til Tiflis?“ spurgte Gouverneuren.

„Jeg vil kjøbe Salt!“

„Skjul ikke Sandheden! Har Du intet andet Erinde?“

„Intet!“

„Dit Liv er afhængigt af Dit Udsagn! Tilstaaer Du ikke Sandheden, lader jeg Dig diebliffelig halsbügge.“

„Halsbügge? Ved Hvem? Maaſkee af Din armeniske Tolk?“

„Har jeg da ingen Sabel mere?“ han lagde Haanden derpaa. —

Tsitjianov saae, at Trudser intet udrettede; men ei heller med det Gode var han istand til at bringes til nogen Tilstaaelse. Nu lod han den af Marias Fortrolige han havde vundet, træde frem, og Denne var fræk nok til at gjentage de forraadte Hemmeligheder. Gadilla tilkastede ham et foragteligt Blik. I samme Dieblif indstyrkede en Skare Grenaderer, der gjorde ham vaabenløs og slæbte ham med sig. Den 12te April 1803 gav Tsitjianov Generalmajor Lazareff Ordre, i fuld Puds og i Spidsen for to Compagnier, at begive sig til hende, og — med det Gode, eller med Magt — opfordre

hende til Afreise. Hun var netop staaet op, og sad, efter Landets Skik, i en Krog med forslagte Been. Hendes Børn, det ældste 9 Aar gammelt, slumrede endnu i den sødeste Morgensøvn. Allerede i to Dage havde hun hørt, at hun skulde føres til Rusland; men haabede at undgaae det ved List. Den barske Lazareff indtraadte, og befalte hende at staae op og følge ham. „Hvorfor? — spurgte hun rolig — Seer Du ikke, at mine Børn endnu slumre saa sødt; vilde jeg vække dem, da maatte deres Blod størkne. *) Hvem gav Dig denne strenge Befaling?“

„General Tschistanow.“

„Tschistanow? Tschistan! “ (Du, vort Folks Afstum! **)

Hun havde imidlertid trukket sin Hovedpude over Skjodet, og skjulte under denne hendes Gemals Dolk. Da Lazareff saa, at hun ikke gjorde Mine til at vække noget af Børnene, nærmede han sig hende, for at nøde hende til at reise sig. I dette Dieblis drog hendes Haand Dolken af Skeden, og i det følgende var den i Lazareffs Hjerte. Idet hun uddrog den igjen — Spidsen var gaaet ud paa den modsatte Side — udraabte hun uden mindste Forvirring: „Saaledes maae Alle døe, der ville vanære mig i min Ulykke!“ Dolken Sorokin drog nu sin Sabel, og gjorde flere Hug efter Maria, af hvilke et saarede hende dybt i Skuldren. Endelig indstyrtede hendes Moder, Helena, og beskyttede hende i sine Arme. Nu indtrængte Soldater i Mængde, som rev Datteren fra Moderen, og deres Kolber

*) En Folketro i Georgien.

**) Lazareff var, efter Gamba, en Georgier.

stød hindrede enhver Afsked. Blødende bragte man Georgiens sidste Dronning i den Vogn, der skulde føre hende til et Kloster i Rusland; dog berøvede man hende ikke hendes Børn. Hendes Jammer og Fortvivlelse kjendte ingen Grændser. Paa hele Rejsen ilte Georgierne til for at see hende. — Saavidt efter Kottiers Beretning (i hans *Kriegsschauplatz zwischen Rußland u. Persien*, Leipzig 1827). Efter Gamba er hun, som sagt, nu i Moskau, fri, men under Opsigt. Tsitjianov blev kort efter dræbt ved Snigmord, rimeligviis af en af Kaukasus's Beboere; Sorokin faldt søie Tid efter i en Træfning med disse, og Koloutusow, Maria's Forræder, døde i største Elendighed.

Maanens Indflydelse paa Mennesket.

Dr. Gopf har bekjendtgjort følgende Jagttagelser om Maanens Indflydelse:

En vis Mands Legeme blev hver Maaned et eller flere Pund tungere, og atter lettere mod Slutningen af Maanedene. En fransk Matrone havde, naar det var Fuldmaane, et rundt og smukt Ansigt, i aftagende Maane derimod blev Dinene, Mund og Næse dreiede til den ene Side, saa at hun, gandske vanskabt, ikke gad vise sig for Mogen, før hun, med tiltagende Maane havde faaet sit ordentlige Ansigt igjen. En Pige havde Pletter i sit Ansigt, der, saavel i Farve som i Størrelse skiftede saatiidt Maanen skiftede, saa at man paa dem kunde see Maan-

nens Stilling, uden at bruge nogen Almanak. En Dreng fik, hver Gang det var Fuldmaane, Konvulsioner, der rettede sig saa noie efter dens Periode, at de gandske forholdt sig som Ebbe og Flod, der, som bekjendt, bevirkes af Maanen. I Flodtiden mistede han Mæle og Sandser, og med Ebben vendte hans Bevidsthed tilbage; hans Fader, en Skipper, benyttede ham som Ebbe- og Flodmaaler. Ligesom Baco, hiin stærke Mand, ved hver Maaneformørkelse faldt i Asmagt, saaledes har man ogsaa kjendt en Pariser Dame, der laae som død, naar Maaneformørkelsen havde naaet sin største Hoide. I Modena døde pludseligt, under en Maaneformørkelse, mange Syge, ogsaa nogle Sunde; den daherskende Epidemie var, naar Maanen ikke skinnede, langt mere ondartet, men med Maaneskinnet astog den igjen i Hestighed. Der gives Børn som ved tiltagende Maane enten slet ikke sove eller dog ligge yderst uroligt, drømme, kaste sig omkring, tale i Sovne. Paa de Kyster af Verdenshavet, hvor Ebbe og Flod ere stærkest, er Maanens Indflydelse paa Sygdomme umiskjendelig. En Læge vidste, efter Maanens Løb, med Visshed at forudsige Febrenes Af- og Tiltagelse, stundom endogsaa Døden, der i Almindelighed indtraf i Ebbetiden. I sit Skrift: „Aus meinem Leben. Wahrheit und Dichtung,“ fortæller Goethe om sig selv, at Maanen, der just var fuld, da han, i Aaret 1749, den 28de August, om Middagen paa Slaget tolv, kom til Berden, havde modsat sig hans Fødsel, der ikke kunde finde Sted før den tillige indtrædende Planettime var forløben.

Paganini's Stokkespil.

Da Paganini 1817 var i Verona, yttrede Theatrets Musikdirecteur, Valdabrini, en meget dygtig Violinspiller, at Paganini kun var en Charlatan; han var jo vistnok ret brav i nogle Sætter, men dog aldrig istand til at spille nogen af de Concertter, han, Valdabrini, havde komponeret. Paganini fik det at vide, og lod Valdabrini sige, at han ret gjerne vilde gjøre et Forsøg, og foredrage Dennes Mesterstykke. Dog ønskede han, at tæve dermed til sin sidste Concert. Dagen kom; Paganini indfandt sig til Prøven, mere for at gjøre Moden med, end for at forberede sig, thi istedetfor at gennemgaae det han om Aftenen vilde foredrage, angav han kun en Mængde improviserede Sætter. Da Prøven var tilende, kom Valdabrini gandske forstyrret til ham. „Kjære Ven! sagde han til ham: Det er jo slet ikke min Concert De har spillet, ikke en Note deraf næsten.“ — Vær De kun rolig! svarte Hexemesteren: I Aften vil De nok kjende den igjen; hav kun Taalmodighed saalænge.“ — Forsamlingen er talrig, Paganini spiller et, to, tre Stykker; Valdabrini's Concert skal blive tilsidst. Enhver er spændt. „Mon han da vil give den som den er sat? Eller vil han kun gribe Themaerne deraf, for at bearbejde dem efter Lyst og Lune?“ — Nu træder han op. „Hvorledes? Uden Bue! Et Spanstrør i Haanden?“ — Ja! Han tager Instrumentet, og spiller Concerten, med Stokken istedetfor med Buen, fra Begyndelsen til Enden, en Concert, som Valdabrini kun troede det muligt at udføre efter de misfommeligste Forber-

redelser, og Paganini lægger en Kraft, en Ild, en Trolddom deri, hvorom Tonesætteren aldrig havde drømt.

D e n f æ l e G j æ s t .

I den saakaldte „Bankschenke,“ som ligger i den Neustadt; orlaiske Skov, var det en August Nat 1822 gaaet meget uroligt til. Skoven er berøgtet ved mange Sagn fra ældre og nyere Tid; en Deel der af hedder endogsaa endnu Mord: Dalen. Intet Undersøgt, om noget Usædvanligt opvækker Frygt, allerhelst om Natten. Men nu traf det sig, at der just midt om Natten, som Berten med sin Familie var gaaet tilfængs, reiste sig en frygtelig Larm udenfor Døren. Efter lang ængstelig, Nølen aabnede Bertinden Skjælvende, og see, en stor, som hun fortalte, bomstærk Karl, stod for hende med bredt Ansigt; en tyk Knorte fjep havde han i Haanden, og en stor Hund stod hos ham. Hvo var ikke der bleven bange! Yttren: de sin Uvillie over den lange Berten traadte han ind, og kastede sig uden videre paa Bænken ved Døren. Natten gif hen i uvis Forventning, thi man betragtede den ubyggelige Gjæst som Forløber for en Røverbande, og Morgenens forjog endnu ikke enhver Bekymring. En solbrændt Mand, med blottet Hals og Bryst, reiste sig fra det haarde Leie. En let, simpel Frakke, vide lange Lærredsbuxer, og plumpe Reisesko, bar han. Gandse aarle brød han op, efter at han havde taget til Tasse med en meget

grov Frokost. Da han saae Verten fiske i en Dam, deeltog han deri. Man laante ham til den Ende et Par gamle Støbler; med dem traskede han muntert om i Mudderet, gav Eieren derpaa den smudsige Godbetslædning tilbage, fastede en Speciedaler paa Bordet og gik. Intet Menneske kunde blive flog paa ham. Hans fattige Dragt og hans rige Pung, hans ringe Fornødenheder og hans høie Sprog — Alt stod i Modsigelse. En Ligger kunde det ikke være, og sagtens ikke heller en Røver; idet mindste røbede han ingen Lyst til at udøve sit Haandværk. „Udentvivl har det været en Lærd! meente Frøkenen fra Herregaarden, da Bertinden næste Morgen paa Marken fortalte hende det natlige Eventyr: Et malpropert Genie, en Digter, der søger Eensomhed, maaskee ogsaa kun en Særling, der søger Udmærkelse paa denne Maade, maaskee Alt tilsammen.“ Neppe havde hun sagt det førend Bertinden pludseligt skreg: „Ak, der kommer han, der kommer han igjen, lige imod os!“ Virkeligt saae hun den eventyrlige Skikkelse, gandske som Bertinden havde beskrevet den, komme op fra Skovdalen, og kunde neppe undertrykke en Bevægelse af Frygt. Den Fremmede hilste ligefrem, roste Egnen, tog Plads paa en Marksteen, trak en Pergamenttable op af Lommen, og skrev, og skrev længe. Derpaa stod han op, spurgte efter næste Bye, gik læsende og skrivende ned igjen, og forsvandt. Ingen havde været at spørge ham om hans Navn og Stand. Tre Dage efter saae man den samme originale Skikkelse sidde i Bertenshuset i en nærliggende Bye, midt iblandt Joermændene, ved en Glaske Viin. Paa Diebliffet spurgte man Verten, hvem han var. „Det er en stor, vidberømt

Digter, svarte Denne: som kun vil sidde og ligge blandt Goermændene. Og hvad hans Navn anbelanger, saa hedder han Jean Paul."

Th. Zell.

Mærkværdigt Mandfolkehad.

I Bayborough, en lille Stad i det engelske Greveskab Sommerset, døde for nylig et 83aarigt Fruentimmer, der, af Had mod Mandkønnet, havde besluttet at tilbringe sit Liv i ugift Stand. Hun heed Jannette Keen, var isvrigt meget blid, velvillig og elskværdig mod giste Mænd, men viste den mørkeste Sindsskemning mod unge Mandfolk, hvilke hun, saasnart hun fik Die paa En langt borte, undveeg ved at tage Flugten. Hele hendes meget betydelige Formue testamenterede hun til Nieces og Tanter, og udelukkede gandske alle mandlige Slægtninger. Ved sin Død havde hun gjort den Bestemmelse, at 200 Pd. St. skulde udbetales 4 Mænd paa 40 Aar, der skulde bære hende til Jorden, dog under den Betingelse, at de edelige maatte forsikre, aldrig at have havt Omgang med noget Fruentimmer. Der fandtes imidlertid Ingen, der kunde opfylde denne Betingelse, hvorfor da ogsaa hendes Kiste blev baaren af unge Piger. I en anden Artikel af sit Testamente havde hun fastsat, at sex unge Piger, som endnu vare Jomfruer, skulde dandse paa hendes Grav. Flere tusinde Mennesker vare tilstede ved denne mærkelige Liigbegængelse.

Natur-Toner i Norge.

Fra min Barndom af — fortæller Pastor Hertzberg i Bergens Stift — har jeg af mine Landsmænd hørt meget om Havraab, der beskrives saaledes: Ved et forestaaende Uveir og heftig Storm høres en bange Klagelyd over Havet, som om en Skibbrudnen bønfaaldt om Hjelp og Frelse. En kold Gysen bemægtiger sig siebliffelig den Hørende. — Hvad Under, at Folketroen tilføier, at dette er en Forudfyndelse, at Nogen om kort Tid vil forulykkes paa Havet, især da et saadant Raab hyppigst skal høres, hvor En er druknet, og fornemmelig om han ei er gjenfunden. Endstjøndt født og opvoksen ved Kysten, og uagtet jeg har reist meget om ved Havet, har jeg selv aldrig hørt slige Toner. — Almuen betegner dem med de Ord; de ropa o: der raaber. — Men min Broder, Provst Hertzberg i Sundhordlehn, har nylig fortalt mig, at han, i Selskab med Flere, paa en Reise til Bommelfjorden flere Gange hørte dette gruelige Raab, der syntes at lyde fra Bugten. De Tilstedeværende fra raadte ham Reisen; men han blev ved sit Forsæt, og — om Natten paafulgte en frygtelig Storm. At nægte disse saakaldte Havraabs Tilværelse, er ligesaa ugrundet, som det er vanskeligt, at forklare Marsagen til dem.

Til Naturtoner kan ogsaa de saakaldte Guldslag henregnes. Saa gruelige hine ere, saa yndige disse. Ingen hører dem, uden ligesom at føle sig fortryllet. De ere ikke mere et Bedrag af Indbildningskraften end hine. Jeg har talt med Nogle, som

forklære at have hørt disse indtagende Toner, steds i Nærheden af steile Klippevægge; det forekom dem som Musikken løb fra disses Indre. Hersfra maaskee Forestillingen om Underjordiske, der boe i Bjerge og Høie, og saaledes fortrylle dem, der besøge deres Boliger, at de, naar de vende tilbage fra samme, ere forvirrede.

Fruentimmer, Kjærlighed og Egtestand.

Qvindeljønnen ligner en Komma, Mandljønnet et Punktum. Ved dette er Sætningen i en Tale eller Tanke tilende, og man veed hvad man har; men ved hiint maa man læse videre, førend man kan forstaae hvad man har læst.

En galant Dames Hjerte ligner en Rose. Hver Elsker faaer et Blad, og Manden beholder Tornene.

Kjærlighed ligner Kopper; jo sildigere man angribes deraf, desværre ender Sygdommen.

Kjærlighed ligner en Flue; den sætter sig paa en Krone som paa en Betlerhue.

Egteskabets Barometer staaer for det meste paa Foranderligt. Naar det viser paa Regn, er det nødvendigt, saa hastig som muligt at faae det til at stige til smukt Veir og Solskin, inden det, som ellers stæer, falder til stærk Blæst og Kulde.

Frierdagene og Egtestanden.

Blandt Alt, hvad over Jordens Glade
 Kan gjøre Gavn, og gjøre Skade,
 Dg bærer Præg af Tidens Land:
 Er Ingenting paa hele Kloben,
 Saavel hos os som Antipoden,
 Selv ei engang Parisermoden,
 Ustadiet som en Egtemand.

Alt! Elskeren og Egtemanden
 Har samme Liighed med hinanden,
 Som mørke Nat med lyse Dag!
 Hvo har ei hørt en Kone Klage,
 Saa snart hun faaer en Egtelage:
 „D, Gud! De søde Frierdage! —
 Det var en ganske anden Sag!“

Da stod han tit paa aaben Gade,
 Dg sang en hjælen Serenade,
 Saa Maanen selv blev ganske rørt;
 Nu derimod, han staaer i Salen,
 Gaaer Sangen over til Befalen,
 Dg lange Steder af Moralen,
 Som Klinger overmaade tørt.

Da svor han Hævn ved Død og Pokker,
 Naar Zephyr blot paa Hofesøkker
 Gøer over Barmens Alabast;
 Nu glemmes baade Hævn og Straffe,
 Nu skal der stjenkes Thee og Kaffe;
 Det hedder Lun, at hun skal kaffe,
 Dg det skal være i en Hast.

Da fløi hans Sjæl paa Glædens Fingre,
 Naar Enden af den lille Fingre
 Ham ræktes af hans Hjertenskjær;
 Nu lægge Nynter sig i Panden,
 Og Hymen har udslukket Branden;
 Nu hedder det hos Egtemanden:
 „God Dag, mit Barn! See, er Du der!?”

Da ønskede man sig kun i Skoven
 En lille Hytte tæt ved Boven,
 Som ruller i det hvide Sand:
 Der stulde man, liig Sommergjakten,
 Opstaae sin Boe ved Sølvbækken,
 Og leve høit i Rosenhækken
 Af Kjærlighed og Kildevand.

Nu, man er bleven Egtemage,
 Vil Kildevandet ikke smage,
 Og Andet faaer man ikke frit;
 Nu blive simple Netter vraget,
 Skjøndt Pokker Pengene har taget:
 Og Amor har saa tit bebraget,
 At han har ikke meer Credit.

Da soer han, vims som Hvirvelvinden,
 Bestandigt rundt om Elskerinden,
 Og tjente hendes Luners Spil;
 Nu spilles omvendt samme Scene:
 Nu maa den stakkels Kone tjene;
 Og dertil fører han alene:
 „Hvad har man ellers Koner til?”

Som sagt: i Friertidens Dage
 Maa Amor selv i Naget drage,

Dg Alting lysire Pigens Sind;
 Men, har man først med Altar: Eder
 Realiseret Kjærligheden,
 Saa spænder hun sig selv isteden,
 Dg Elskovsguden paffer ind.

Chi vil jeg unge Piger bede,
 Forsigtigt mellem Mænd at lede:
 Gud veed, der er en skønne Flok!
 Dog, hvis endda de faaer en Nykke,
 Saa lad dem føle deres Lykke!
 Gjør dem ja Loux, naar de er trygge:
 Saa bedre de dem sikkert nok! —

S. J. Hansen.

De umuelige Ting.

En Fisk som kan i Lufften svømme;
 En Digter som ei kjender til Drømme;
 En Jomfru som ei Frøken vil være;
 En Frøken som vil Jomfrunavn bære;
 En Kjobmand som aldrig kom Sand i sit Sukker;
 En Jomfru som ei har leget med Duffer;
 En Kjedel som uden Jld kan koge;
 Et Hof hvorved der ei findes Snoge;
 En Elefant som med Vinger kan flyve;
 En Løgner som lader være at lyve;
 En Dommer som ei uretfærdig har været;
 En Lærredshandler foruden Lærred;
 En Regnbue paa Himlen foruden Farve;
 Et Ødeland som ei titusind vil arve;
 Et Aar hvori Vesterhavs Rygt ei faae Stranding;

En Skipper i Havsnød som ei ønsker Landing;
 En Spillebroder som ikke vil spille;
 Et ældgammelt Huus hvorigaldrig var Gilbe;
 En Hofmand som lader være at krybe;
 En Fugl som ikke ønsker at flyve;
 En Cours som aldrig har gjort Caprioler;
 En Jomfru som gammel at kaldes taaler;
 En Lieutenant som ei General vil være;
 En Cavalleer foruden Vre;
 En Finantsminister foruden Finantser;
 Et Fattigvæsen foruden Nestancer;
 En Skriver som ei haaber Justitsraad at blive;
 En Graver som ønsker dem Alle ilive;
 En Vaudeville som Ingen fortryder;
 Et Sørgeespil hvori Taarer ei flyder;
 Et Syngespil hvori flet Ingen synger;
 En Dyrehavstid foruden Synger;
 En Procurator som altid ærligt psalderet;
 En Høker hvis Vægtstkaal er altid justeret;
 En Præst som aldrig sin Haand haver krummet;
 En Lante som ei paa sin Niece har brummet;
 En Doctor som fjender ei Pulver og Piller;
 En Pige paa Tiirs som fra sin Kjærest sig skiller;
 En Bankerottor som en Prækker er vorden;
 En Dag hvori Ingen sukker paa Jorden;
 En Kjøbenhavnner som ei Videnhuus fjender;
 En Gammelstrands Kjærling som aldrig fjænder;
 Hvis Du, kjære Læser, kan vise mig dette,
 Saa skal jeg Guldkronen paa Dit Hoved sætte!

M. W.

Harpespillersken.

(Violanta helliget.)

Der vandrer her en Mø med Glør,
 saa sjønt hun Harpen slaaer
 til dunkle Qvab. O, kom og hør
 om Gaaden Du forstaaer:

„Nei, bort med Leg og Gaadespil!
 Til Tant jeg ei er stemt.
 At der er Sang og Harpe til,
 forlængst jeg alt har glemt.

Jeg lever kun den kolde Pligt,
 til den jeg mig forskrev,
 og Lytted jeg til Sang og Digt,
 jeg Løfter utro blev.“

Da tonte venligt Pigen Ord
 om Savn, og Censomhed,
 om Englen, som paa denne Jord
 omsvæved hendes Fjed.

Og Sangen smilte mig saa mild,
 men og saa vemodssulb,
 den blisset høit af Elskovs Fjeb,
 men Ufkyld tro og hulb.

Og Stemmen tyktes mig bekjendt,
 Og Sangen, som det lod,
 var sletse meest til mig henvendt,
 som jeg den bedst forstod.

Da aabner sig mit døde Bryst
for Livets Engel: Haab;
jeg vaagner op i Smertens Lyst
og glemmer Wiisdoms Naab.

„O dersom — dog umuligt — nei —
nei, der er ingen Møe,
som pleier om min Glemmigei,
useet den maatte døe.“

„Jeg planted den for M i n a s Fod,
men Blomstens Stjerneblik,
dens Bøn hun sikkert ei forstod
Dg kold forbi den gik.“

„Dens slumme Bøn var Kjærlighed,
hvis Kjærlighed er fri,
hvis den af ingen Lænke veed,
af intet Slaverie.“

„Hvis ingen Afgrund, intet Hav,
har standset end dens Flugt,
hvis selv den steg af Klippens Grav
med Centnervægt tilluft,“

„Dens slumme Bøn var Kjærlighed,
den, som i Himlen boer,
med Morgenrødens snelle Fjed
berører kun vor Jord.“

„Dg Lysfer i sin Purpurdragt
en himmelflygtet Aand,
der ængstes under Mørkets Magt
i Dvalens tunge Baand.“

„Han aander let, og seer vaang
i Drøm sin Længsels Brud;
han vaagner — og fra Rosenkly
hun vinker: hist hos Gud.“ —

„Hørt den bad og visned hen,
med den mit bedre Liv;
det spirer aldrig meer igjen,
hvis ei ved Almagts Bliv.“

„Dog var det Nina — Himmel — nei —
hvis Harpe til mig Klang!
O, Pige! var den Glemmigei,
som blomstret i Din Sang ...“

Saa brød jeg ud. Da Sløret sank.
Med Roser i sit Haar
en yndig Skabning, høi og rank —
blegladen for mig staaer.

Hun smilte: „Haabet Dig bedrog!
Mit Navn er *E r a t o*;
men hvad om Du min Harpe slog?
Den skaffer Hjertet Ro.“

Julius.

Malerie fra Jyllands Vestkyst.

Man seer ei Træ, ei Bust, selv Lyngen vil ei groe;
 Fra Sandet pippe frem et Græssraae eller to;
 Sandklitter reise sig, de vexle Dag for Dag,
 Dg rundtom stikke frem de nøgne, sorte Brag.
 Foruden Grændse Havet udstrakt for os staaer,
 Speilklart og glat det er saalangt som Viet naaer;
 Strandbredden er belagt med Stene, store, smaae,
 Dg alle runded' smukt, see, røde, hvide, blaae!
 Hift komme Fiskere, de gaae til Havet froe;
 En herlig Slægt det er, med Marv i hver en Knoe.
 Nu læses først en Bøn, fromt folber sig hver Haand,
 Saa ile de med Christ, Gud og den Hellig Aand.

Den gamle Moer paa Klinten staaer,
 Saa graat som Sand er hendes Haar;
 Hun drikker Solens Ild saa smaat,
 Dg flutter sig, det gjør saa godt.
 Men, som hun ret paa Havet seer,
 Strax hendes gustne Ansigt leer,
 Thi ube, hift paa Bølgens Hjem,
 En prægtig Seiler glider frem,
 Men uden Roer og uden Mast;
 Den borer sig i Sandet fast.
 Det Dødningsflibet er man seer,
 Thi see — nu er det ikke meer!
 Da knaler fromt den gamle Moer,
 Hun læser høit et Fadervor,
 Dg siger: „Gud, til os Du see!
 Lad det paa vores Kyst dog see.

De drukne vift, den hele Flot,
Men vi skal leve, veed Du nok!!! "

Blikstille hviler Havet, tyft som de Dødes Hjem,
Men underligt fra Dybet en Susen stiger frem;
De mange Fisserbaade med Bytte høit i Lag,
See, hvor de søge Kysten med stærke Nare-Slag.
Med eet sig Floden hæver, den stiger meer og meer,
Den grumset, sorte Bølge, høi som et Bjerg man seer,
Vel hundred' Favne reiser den sig med Gny og Larm,
Men Brændingen den knuser til Støbrejn i sin Harm.
Dog, gjennem hver en Brænding, hver Fisserbaad nu gif,
Stift holdt hver Fisser Naren, hver saae med Ørnens Blik.
Nu springe de i Søen, de drage Baaden frem,
Saa slæbe deres Qvinder det rige Bytte hjem.
Dybt bøiet under Vægten de gaar med deres Smaae,
Mens Manden mørk og stille ved Stranden seer derpaa.
— Hvad svæver over Dybet? Hvi er saa taus hver Mand?
Der er et Skib i Havs-Nød, det driver stærkt mod Land.
See, Masten er alt kappet, i Brændingen det staaer,
Et Nu — og Kjempebølgen det knuust mod Kysten staaer.
Men see! Mandskabet klynger sig til den store Mast,
Høit op paa Land den hvirvles ved Bølgens stærke Rast.
Er de nu frelst? — Nei Bølgen dem river atter med,
See Masten, hvor den ruller, den knuser hvert et Leed.
Nu styrter den i Dybet — man hører intet Suk.
— — Snart tier Storm og Bølge, og Masten staaer saa smuk;
Da ligger Stranden broget med Vare og med Stads,
Hav og asferne da juble og gjør et stort Galads.
De takke høit vor Herre, som saae dog til dem lidt,
Og ønske, Dødningskibet maa vise sig ret tidt.

H. C. Andersen.

